

Fremsat den 25. oktober 2023 af erhvervsministeren (Morten Bødskov)

Forslag

til

Lov om håndhævelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning om et indre marked for digitale tjenester¹⁾

Formål

§ 1. Loven supplerer Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2022/2065 af 19. oktober 2022 om et indre marked for digitale tjenester og om ændring af direktiv 2000/31/EF (forordning om digitale tjenester), jf. bilag 1 til denne lov.

Anvendelsesområde

§ 2. Loven finder anvendelse på formidlingstjenester, der udbydes til tjenestemodtagere, som er etableret eller befinder sig i Den Europæiske Union, uanset hvor udbyderne af disse formidlingstjenester er etableret, og hvor Danmark i henhold til forordning om digitale tjenester er tillagt tilsyns- og håndhævelseskompetence.

Stk. 2. Loven finder anvendelse på fysiske og juridiske personer, som nævnt i artikel 51, stk. 1, i forordning om digitale tjenester.

Stk. 3. Loven finder anvendelse på forhold omfattet af danske kompetente myndigheders bistand til andre medlemsstater i den Europæiske Union eller Europa-Kommissionen i henhold til artikel 57, stk. 2, artikel 60, stk. 4, og artikel 66, stk. 3, i forordning om digitale tjenester.

Udpegning

§ 3. Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen udpeges som kompetent myndighed, jf. artikel 49, stk. 1, i forordning om digitale tjenester og som koordinator for digitale tjenester, jf. artikel 49, stk. 2, i forordning om digitale tjenester.

Stk. 2. Erhvervsministeren kan efter aftale med vedkommende minister fastsætte regler om udpegning af

andre myndigheder som kompetente myndigheder, jf. artikel 49, stk. 1, i forordning om digitale tjenester.

Uafhængighed

§ 4. Kompetente myndigheder og koordinatoren for digitale tjenester udfører deres opgaver og udøver deres beføjelser efter forordningen om digitale tjenester, denne lov og regler udstedt i medfør heraf, i fuld uafhængighed af politisk eller anden udefrakommende indblanding og uden at søge eller modtage instrukser fra regeringen eller nogen offentlig eller privat enhed, jf. artikel 50, stk. 2, i forordningen om digitale tjenester.

Opgaver

§ 5. Kompetente myndigheder kan af egen drift, på baggrund af en klage eller som følge af en anmodning fra Europa-Kommissionen eller andre koordinører for digitale tjenester i den Europæiske Union optage sager til behandling om mulige overtrædelser af forordningen om digitale tjenester, denne lov eller regler udstedt i medfør heraf.

Stk. 2. Kompetente myndigheder skal ved prioriteringen af optagelse af sager til behandling navnlig lægge vægt på formålet i forordning om digitale tjenester, jf. artikel 1.

Stk. 3. Kompetente myndigheders afgørelser i medfør af forordningen om digitale tjenester, denne lov og regler udstedt i medfør heraf kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

Stk. 4. Erhvervsministeren kan fastsætte regler om hvorledes klager efter artikel 53 i forordning om digitale tjenester for manglende efterlevelse af forordningen indgives og om formkrav til klager.

¹⁾ Som bilag til loven er medtaget Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2022/2065 af 19. oktober 2022 om et indre marked for digitale tjenester og om ændring af direktiv 2000/31/EF (forordning om digitale tjenester), EU-Tidende 2022, nr. L 277, side 1. Ifølge artikel 288 i EUF-Traktaten gælder en forordning umiddelbart i hver medlemsstat. Gengivelsen af forordningen i lovens bilag er således udelukkende begrundet i praktiske hensyn og berører ikke forordningens umiddelbare gyldighed i Danmark.

Beføjelser

§ 6. Kompetente myndigheder har de beføjelser, der fremgår af artikel 51, stk. 1-3, i forordning om digitale tjenester.

Kontrolundersøgelser

§ 7. Ved udøvelse af beføjelser efter artikel 51, stk. 1, litra b, i forordning om digitale tjenester, der er tillagt kompetente myndigheder, jf. § 6, finder stk. 2-9 anvendelse.

Stk. 2. Kontrolundersøgelser af lokaler, arealer og transportmidler kan foretages af repræsentanter for den kompetente myndighed og andre ledsagende personer, som myndigheden har bemyndiget eller udpeget hertil, efter indhentet retskendelse og mod behørig legitimation. Kontrol kan finde sted uanmeldt.

Stk. 3. Adgangen til kontrolundersøgelser indebærer, at kompetente myndigheder får adgang til lokaler, arealer og transportmidler, der anvendes af kontrolunderlagte udbydere af formidlingstjenester eller personer, jf. artikel 51, stk. 1, litra a, i forordning om digitale tjenester, som led i deres erhverv, forretning, håndværk eller profession, med henblik på dér at gøre sig bekendt med og tage kopi af enhver oplysning relateret til en formodet overtrædelse, herunder bøger og andre optegnelser, i enhver form og uanset lagringsmedium. Udbydere af formidlingstjenester og personer, jf. artikel 51, stk. 1, litra a, i forordning om digitale tjenester, har pligt til at underkaste sig en kontrolundersøgelse. I forbindelse med en kontrolundersøgelse kan kompetente myndigheder afkræve faktiske oplysninger vedrørende kontrolundersøgelsens genstand og formål fra repræsentanter for eller ansatte hos den kontrolunderlagte udbyder eller fra den kontrolunderlagte person og registrere deres svar.

Stk. 4. Kompetente myndigheder kan i forbindelse med en kontrolundersøgelse kræve, at den kontrolunderlagte udbyder af en formidlingstjeneste eller person giver adgang til og forklarer it-systemers og algoritmers funktioner og strukturer.

Stk. 5. Kompetente myndigheder kan indsamle en kopi af dataindholdet fra elektroniske medier, der er omfattet af kontrolundersøgelsen, med henblik på efterfølgende at gennemgå kopien. De indsamlede data skal forsegles eller på anden måde sikres mod læsning, inden kontrolundersøgelsen afsluttes. Den, der er genstand for kontrolundersøgelsen, kan kræve, at denne selv eller en af denne udpeget repræsentant overværer, at de indsamlede data gøres tilgængelige for læsning, og at den kompetente myndighed gennemgår det indsamlede materiale. Den kompetente myndighed har pligt til senest 40 hverdage efter kontrolundersøgelsens afslutning at give en kopi af de oplysninger, som myndigheden måtte have taget fra de indsamlede data, til den, der er genstand for kontrolundersøgelsen, jf. dog stk. 8. Når gennemgangen af de indsamlede data er gennemført, skal dataene sikres mod læsning. De indsamlede data skal slettes, hvis den kompetente myndighed vurderer, at materialet ikke indeholder dokumentation for en overtrædelse. Beslutter den kompetente myndighed at fortsætte behandlingen af sagen, skal de indsamlede data slettes, når sagen er endeligt afgjort.

Stk. 6. Medfører forhold hos den kontrolunderlagte udbyder af formidlingstjenester eller person, at det ikke er muligt for den kompetente myndighed samme dag, som kontrolundersøgelsen foretages, at få adgang til eller tage kopi af oplysningerne, kan myndigheden forsegle de relevante forretningslokaler og oplysninger i op til tre hverdage herefter, jf. dog stk. 8.

Stk. 7. Under samme betingelser som i stk. 6, kan den kompetente myndighed medtage de oplysninger eller det medium, hvorpå oplysningerne befinder sig, med henblik på kopiering. Det materiale, som den kompetente myndighed har taget med, skal sammen med et sæt kopier af de oplysninger, som myndigheden har taget til brug for en nærmere gennemgang, tilbageleveres til den pågældende senest tre hverdage efter kontrolundersøgelsen, jf. dog stk. 8.

Stk. 8. Fristerne i stk. 5-7 kan i særlige tilfælde forlænges.

Stk. 9. Politiet kan yde bistand ved den kompetente myndigheds udøvelsen af beføjelserne efter artikel 51, stk. 1, litra b, i forordning om digitale tjenester og stk. 2, 3 og 5-7. Erhvervsministeren kan efter aftale med justitsministeren fastsætte nærmere regler herom.

Påbud

§ 8. Kompetente myndigheder kan udover at meddele påbud efter artikel 51, stk. 1, og artikel 51, stk. 2, litra b, i forordning om digitale tjenester meddele påbud til udbydere af formidlingstjenester og personer, som omhandlet i artikel 51, stk. 1, i forordning om digitale tjenester om at bringe overtrædelser af regler fastsat i medfør af § 15, stk. 2 og 3, til ophør.

Stk. 2. Kompetente myndigheder fastsætter en frist for efterlevelse af et påbud efter stk. 1.

Tvangsbøder

§ 9. Kompetente myndigheder kan udover at pålægge tvangsbøder efter artikel 51, stk. 2, litra d, i forordning om digitale tjenester pålægge daglige eller ugentlige tvangsbøder ved manglende efterlevelse af påbud meddelt efter § 8, stk. 1.

Stk. 2. Tvangsbøder pålagt ved manglende efterlevelse af påbud meddelt efter § 8, stk. 1, eller artikel 51, stk. 1, litra a eller b, eller stk. 2, litra b, i forordning om digitale tjenester udgør pr. dag op til 5 pct. af den pågældende udbyder af formidlingstjenesters gennemsnitlige daglige omsætning på verdensplan i det forudgående regnskabsår eller op til 5 pct. af den pågældende persons gennemsnitlige daglige indkomst på verdensplan i det forudgående år. Tvangsbøden påløber fra den dato, der er angivet i afgørelsen om at pålægge tvangsbøder.

Straf

§ 10. Medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning, straffes med bøde den, der overtræder artikel 11 eller 12, artikel 13, stk. 1, 2 eller 4, artikel 14, artikel 15, stk. 1, artikel 16, stk. 1, 2 eller 4-6, artikel 17, stk. 1-4, artikel 18 eller 20, artikel 21, stk. 1, 2. pkt., eller stk. 2, 1. eller 2. pkt., artikel 22, stk. 1 eller 6, artikel 23, artikel 24, stk. 1-3

eller 5, artikel 25, stk. 1, artikel 26 eller 27, artikel 28, stk. 1 eller 2, artikel 30, stk. 1, stk. 2, 1., 3. eller 4. pkt., stk. 3 eller 5-7, artikel 31 eller 32, i forordning om digitale tjenester eller undlader at efterleve et tilsagn, der er gjort bindende, jf. artikel 51, stk. 2, litra a, i forordning om digitale tjenester.

Stk. 2. På samme måde straffes den, der undlader at efterleve et påbud meddelt i medfør af artikel 51, stk. 1, litra a eller b, i forordning om digitale tjenester eller i medfør af § 8, stk. 1.

Stk. 3. Bøder efter stk. 1 kan højst udgøre 6 pct. af den pågældende udbyder af formidlingstjenesters omsætning på verdensplan i det forudgående regnskabsår. Bøder efter stk. 2 kan højst udgøre 1 pct. af den pågældende udbyder af formidlingstjenesters omsætning på verdensplan i det forudgående regnskabsår eller 1 pct. af den pågældende persons indkomst på verdensplan i det forudgående år.

Stk. 4. Ved udmåling af bøder efter stk. 1 og 2 lægges der vægt på udbyderen af formidlingstjenesters omsætning i det forudgående regnskabsår eller personens indkomst i det forudgående år. Ved udmåling af bøder efter stk. 1 og 2 lægges der i skærpende retning vægt på samtidig pådømmelse af flere overtrædelser.

Stk. 5. Der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

Administrative bødeforelæg

§ 11. Skønnes en overtrædelse af artikel 11, stk. 1, artikel 13, stk. 1, stk. 2, 1. pkt., eller stk. 4, artikel 16, stk. 1, 1. pkt., artikel 24, stk. 1 eller 2, artikel 26, stk. 2, 1. pkt., artikel 27, stk. 3, 1. pkt., artikel 30, stk. 1, stk. 2, 4. pkt., stk. 3, 2. pkt., eller stk. 7, 2. pkt., artikel 31, stk. 1, eller artikel 32, stk. 1, i forordning om digitale tjenester, eller en undladelse af at efterleve et tilsagn, der er gjort bindende, jf. artikel 51, stk. 2, litra a, i forordning om digitale tjenester, ikke at ville medføre højere straf end bøde, kan kompetente myndigheder i et bødeforelæg tilkendegive, at sagen kan afgøres uden retssag, hvis den, der har begået overtrædelsen, erklærer sig skyldig i overtrædelsen og erklærer sig rede til inden en nærmere angiven frist at betale en bøde som angivet i bødeforelægget. Fristen kan efter anmodning forlænges af den pågældende kompetente myndighed.

Stk. 2. Bødeforelæg, som omhandlet i stk. 1, kan også anvendes ved undladelse af at efterleve et påbud meddelt i medfør af artikel 51, stk. 1, litra a eller b, i forordning om digitale tjenester, eller i medfør af § 8, stk. 1.

Stk. 3. Bødeforelæg, som omhandlet i stk. 1, kan også anvendes, hvor den, der har begået overtrædelsen, ikke har opfyldt nogen del af pligten i artikel 11, stk. 2, 1. pkt., artikel 12, stk. 1 eller 2, artikel 13, stk. 2, 2. pkt., artikel 14, stk. 1, 1. eller 2. pkt., stk. 5 eller 6, artikel 15, stk. 1, artikel 20, stk. 1, eller stk. 4, 1. pkt., artikel 21, stk. 1, 2. pkt., artikel 23, stk. 4, artikel 24, stk. 3, 1. pkt., eller stk. 5, artikel 27, stk. 1, artikel 30, stk. 2, 3. pkt., stk. 5 eller stk. 7, 1. pkt., eller artikel 31, stk. 3, i forordning om digitale tjenester.

Stk. 4. Retsplejelovens regler om krav til indholdet af et anklageskrift og om, at en sigtet ikke er forpligtet til at ud-

tale sig, finder tilsvarende anvendelse på bødeforelæg efter stk. 13.

Stk. 5. Vedtages et bødeforelæg, bortfalder videre forfølgning. Vedtagelsen har samme virkning som en dom.

Offentlighed

§ 12. Lov om offentlighed i forvaltningen gælder ikke for sager og undersøgelser efter forordningen om digitale tjenester, denne lov eller regler udstedt i medfør heraf. §§ 13 og 15 om notatpligt og journaliseringspligt i lov om offentlighed i forvaltningen gælder dog for sådanne sager og undersøgelser. 1. pkt. gælder tillige, når oplysninger tilvejebragt efter forordningen om digitale tjenester, denne lov eller regler udstedt i medfør heraf er videregivet til en anden forvaltningsmyndighed.

Stk. 2. Kompetente myndigheder offentliggør følgende, jf. dog stk. 3:

- 1) Afgørelser om påbud meddelt i medfør af artikel 51, stk. 2, litra b, i forordning om digitale tjenester eller efter § 8.
- 2) Domme, bødevedtagelser eller et resumé heraf, hvor der i medfør af § 10, idømmes bødestraf eller vedtages en bøde.

Stk. 3. Ved offentliggørelse efter stk. 2 kan oplysninger om tekniske indretninger, tekniske fremgangsmåder og drifts- og forretningshemmeligheder, ikke offentliggøres, for så vidt det er af væsentlig økonomisk betydning for den udbyder af formidlingstjenester eller den person, som oplysningerne angår.

Partsaktindsigt

§ 13. Retten til partsaktindsigt efter forvaltningsloven i sager, der involverer en overtrædelse af forordningen om digitale tjenester, denne lov eller regler udstedt i medfør heraf, omfatter kun den del af korrespondancen og udvekslingen af dokumenter mellem Europa-Kommissionen, Det Europæiske Råd for Digitale Tjenester, koordinatorerne for digitale tjenester, kompetente myndigheder eller offentlige myndigheder i andre medlemsstater eller mellem disse myndigheder indbyrdes, som indeholder oplysninger om sagens faktiske omstændigheder, der er af væsentlig betydning for sagens afgørelse.

Begrænsning i forhold til databeskyttelsesforordningen

§ 14. I sager og undersøgelser efter forordningen om digitale tjenester, denne lov eller regler udstedt i medfør heraf finder reglerne om oplysningspligt og indsigtret i artikel 13-15 i databeskyttelsesforordningen ikke anvendelse.

Kommunikation

§ 15. En digital meddelelse anses for at være kommet frem, når den er tilgængelig for adressaten for meddelelsen.

Stk. 2. Erhvervsministeren kan fastsætte regler om, at skriftlig kommunikation til og fra kompetente myndigheder om forhold, som er omfattet af forordningen om digitale tjenester, denne lov eller regler udstedt i medfør heraf, skal foregå digitalt.

Stk. 3. Erhvervsministeren kan fastsætte regler om, at skriftlig kommunikation til og fra kompetente myndigheder skal ske ved anvendelse af bestemte it-systemer, særlige digitale formater og digital signatur eller lignende.

Krav til visse påbud

§ 16. Myndigheders påbud til udbydere af formidlingstjenester om at gribe ind overfor ulovligt indhold, skal opfylde betingelserne i artikel 9, stk. 2, i forordning om digitale tjenester.

Stk. 2. Myndigheders påbud til udbydere af formidlings-tjenester om at give oplysninger om tjenestens brugere, skal opfylde betingelserne i artikel 10, stk. 2, i forordning om digitale tjenester.

Ikrafttræden

§ 17. Loven træder i kraft den 17. februar 2024.

Ændringer i anden lovgivning

§ 18. I lov om tjenester i informationssamfundet, herunder visse aspekter af elektronisk handel, jf. lovbekendtgørelse nr. 227 af 22. april 2002, som ændret ved § 5 i lov nr. 569 af 10. maj 2022, foretages følgende ændringer:

1. *Overskriften* for § 14 ophæves.

2. §§ 14-16 ophæves.

Territorialbestemmelser

§ 19. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland.

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EU) 2022/2065**af 19. oktober 2022****om et indre marked for digitale tjenester og om ændring af direktiv 2000/31/EF (forordning om digitale tjenester)****(EØS-relevant tekst)**

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 114,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽¹⁾,under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget ⁽²⁾,efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Informationssamfundstjenester og navnlig formidlingstjenester er blevet en vigtig del af Unionens økonomi og EU-borgernes dagligdag. Tyve år efter vedtagelsen af den eksisterende retlige ramme for sådanne tjenester, der er fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF ⁽⁴⁾, har nye og innovative forretningsmodeller og tjenester såsom sociale netværk og onlineplatforme, der giver forbrugere mulighed for at indgå aftaler om fjernsalg med erhvervsdrivende, givet erhvervsbrugere og forbrugere mulighed for at give og få adgang til oplysninger og indgå i transaktioner på nye måder. Et flertal af EU-borgerne bruger nu disse tjenester dagligt. Den digitale omstilling og den øgede brug af disse tjenester har imidlertid også medført nye risici og udfordringer for de enkelte modtagere af den relevante tjeneste, virksomheder og samfundet som helhed.

(2) Medlemsstaterne indfører eller overvejer i stigende grad at indføre national lovgivning om de forhold, der er omfattet af denne forordning, og pålægger navnlig udbydere af formidlingstjenester at udvise omhu, med hensyn til hvordan de bør håndtere ulovligt indhold, desinformation på internettet eller andre samfundsmæssige risici. Denne divergerende nationale lovgivning har en negativ indvirkning på det indre marked, som i henhold til artikel 26 i Traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF) indebærer et område uden indre grænser med fri bevægelighed for varer og tjenesteydelser og etableringsfrihed, da internettet, som normalt anvendes til at yde disse tjenester, i sagens natur er grænseoverskridende. Betingelserne for ydelse af formidlingstjenester i hele det indre marked bør harmoniseres for at give virksomhederne adgang til nye markeder og muligheder for at udnytte fordelene ved det indre marked, samtidig med at forbrugerne og andre tjenestemodtagere får flere valgmuligheder. Erhvervsbrugere, forbrugere og andre brugere betragtes som »tjenestemodtagere« med henblik på denne forordning.

(3) Ansvarlig og påpasselig adfærd udvist af udbydere af formidlingstjenester er afgørende for et sikkert, forudsigeligt og pålideligt onlinemiljø og for, at EU-borgere og andre personer har mulighed for at udøve deres grundlæggende rettigheder garanteret i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende

rettigheder (»chartret«), navnlig ytrings- og informationsfriheden og friheden til at oprette og drive egen virksomhed, retten til ikkeforskelsbehandling og opnåelsen af et højt niveau af forbrugerbeskyttelse.

(4) For at sikre og forbedre det indre markedes funktion bør der derfor fastsættes et sæt målrettede ensartede, effektive og forholdsmæssige ufravigelige regler på EU-plan. Denne forordning fastsætter betingelserne for udvikling og opskalering af nye innovative digitale tjenester i det indre marked. En indbyrdes tilnærmelse af nationale reguleringsforanstaltninger på EU-plan vedrørende krav til udbydere af formidlingstjenester er nødvendig for at undgå og sætte en stopper for fragmenteringen af det indre marked og for at sikre retssikkerheden og dermed mindske usikkerheden for udviklere og fremme interoperabilitet. Ved at stille teknologineutrale krav bør innovation ikke blive hæmmet, men i stedet stimuleret.

(5) Denne forordning bør finde anvendelse på udbydere af visse informationssamfundstjenester som defineret i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/1535 ⁽⁵⁾, dvs. enhver tjeneste, der normalt ydes mod betaling, og som teleformidles ad elektronisk vej på individuel anmodning fra en tjenestemodtager. Denne forordning bør specifikt finde anvendelse på udbydere af formidlingstjenester, navnlig formidlingstjenester i form af ren videreformidling (»mere conduit«) og caching- og oplagringstjenester, da den eksponentielle vækst i anvendelsen af disse tjenester, hovedsagelig til legitime og samfundsnyttige formål af enhver art, også har givet dem en større rolle i formidlingen og udbredelsen af ulovlige eller på anden måde skadelige oplysninger og aktiviteter.

(6) I praksis formidler visse udbydere af formidlingstjenester tjenester, der kan formidles ad elektronisk vej eller på anden vis, f.eks. IT-fjerntjenester og transport-, indkvarterings- eller leveringstjenester. Denne forordning bør kun finde anvendelse på formidlingstjenester og ikke berøre krav i EU-retten eller national ret vedrørende produkter eller tjenester, der formidles gennem formidlingstjenester, herunder i situationer, hvor formidlingstjenesten udgør en integrerende del af en anden tjeneste, som ikke er en formidlingstjeneste som anerkendt i Den Europæiske Unions Domstols retspraksis.

(7) For at sikre at de regler, der er fastsat i denne forordning, er effektive, og for at sikre lige vilkår i det indre marked bør disse regler finde anvendelse på udbydere af formidlingstjenester, uanset etableringssted eller placering, for så vidt som de udbyder tjenester i Unionen, der har en væsentlig tilknytning til Unionen.

(8) En sådan væsentlig tilknytning til Unionen anses for at eksistere, hvis en tjenesteudbyder er etableret i Unionen, eller hvis dette ikke er tilfældet, hvis antallet af tjenestemodtagere i en eller flere medlemsstater er betydeligt i forhold til deres befolkningstal, eller at tjenesteudbyderen retter sin virksomhed mod en eller flere medlemsstater. Målretning af virksomheden mod en eller flere medlemsstater kan fastslås på grundlag af alle relevante omstændigheder, herunder faktorer såsom anvendelsen af et sprog eller en valuta, der almindeligvis anvendes i en medlemsstat, eller muligheden for at bestille produkter eller tjenester eller anvendelsen af et relevant topdomæne. Målretningen af virksomheden mod en medlemsstat kan ligeledes udledes af tilgængeligheden af en applikation i den relevante nationale appbutik, af lokal annoncering eller annoncering på et sprog, der anvendes i den pågældende medlemsstat, eller ved håndteringen af kunderelationer, f.eks. ved at yde kundeservice på et sprog, der normalt anvendes i den pågældende medlemsstat. Det må endvidere antages, at der er en væsentlig tilknytning, hvis tjenesteudbyderen retter sin virksomhed mod en eller flere medlemsstater, jf. artikel 17, stk. 1, litra c), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 ⁽⁶⁾. Derimod kan den blotte tekniske adgang til et websted fra Unionen ikke i sig selv anses for at skabe en væsentlig tilknytning til Unionen.

(9) Denne forordning harmoniserer fuldt ud de gældende regler for formidlingstjenester i det indre marked med henblik på at sikre et sikkert, forudsigeligt og pålideligt onlinemiljø, håndtere udbredelsen

af ulovligt indhold på internettet og de samfundsmæssige risici, som udbredelsen af desinformation eller andet indhold kan generere, hvor de grundlæggende rettigheder, der er nedfældet i chartret, beskyttes effektivt, og innovation fremmes. Medlemsstaterne bør derfor ikke vedtage eller opretholde yderligere nationale krav vedrørende de forhold, der er omfattet af denne forordnings anvendelsesområde, medmindre det udtrykkeligt er fastsat i denne forordning, da dette ville berøre den direkte og ensartede anvendelse af de fuldt ud harmoniserede regler, der finder anvendelse på udbydere af formidlingstjenester i overensstemmelse med denne forordnings mål. Dette bør ikke udelukke muligheden for at anvende anden national lovgivning, der finder anvendelse på udbydere af formidlingstjenester, i overensstemmelse med EU-retten, herunder direktiv 2000/31/EF, navnlig artikel 3 i nævnte direktiv, hvis disse nationale retsregler forfølger andre legitime mål af almen interesse end dem, der forfølges med denne forordning.

(10) Denne forordning bør ikke berøre andre EU-retsakter, der regulerer ydelsen af informations-samfundstjenester generelt, regulerer andre aspekter af ydelsen af formidlingstjenester i det indre marked eller præciserer og supplerer de harmoniserede regler i denne forordning såsom Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/13/EU ⁽⁷⁾, herunder nævnte direktivs bestemmelser om videodelingsplatforme, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1148 ⁽⁸⁾, (EU) 2019/1150 ⁽⁹⁾, (EU) 2021/784 ⁽¹⁰⁾, (EU) 2021/1232 ⁽¹¹⁾, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/58/EF ⁽¹²⁾, og EU-retlige bestemmelser i en forordning om europæiske editions- og sikringskendelser om elektronisk bevismateriale i straffesager og i et direktiv om fastsættelse af harmoniserede regler for udpegelse af retlige repræsentanter med henblik på indsamling af bevismateriale i straffesager.

Ligeledes bør denne forordning af klarhedshensyn ikke berøre EU-retten om forbrugerbeskyttelse, navnlig Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/2394 ⁽¹³⁾ og (EU) 2019/1020 ⁽¹⁴⁾, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/95/EF ⁽¹⁵⁾, 2005/29/EF ⁽¹⁶⁾, 2011/83/EU ⁽¹⁷⁾ og 2013/11/EU ⁽¹⁸⁾ og Rådets direktiv 93/13/EØF ⁽¹⁹⁾, og om beskyttelse af personoplysninger, navnlig Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 ⁽²⁰⁾.

Nærværende forordning bør heller ikke berøre EU-reglerne om international privatret, navnlig reglerne om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område, som forordning (EU) nr. 1215/2012, samt lovvalgsreglerne for kontraktlige forpligtelser og forpligtelser uden for kontrakt. Beskyttelsen af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger er udelukkende reguleret af EU-rettens bestemmelser på dette område, navnlig forordning (EU) 2016/679 og direktiv 2002/58/EF. Denne forordning bør heller ikke berøre EU-rettens bestemmelser om arbejdsvilkår og EU-rettens bestemmelser om civil- og strafferetligt samarbejde. I det omfang disse EU-retsakter forfølger de samme mål som dem, der er fastsat i denne forordning, bør reglerne i denne forordning imidlertid finde anvendelse på spørgsmål, der ikke eller ikke fuldt ud behandles i disse andre retsakter, samt på spørgsmål, hvor disse andre retsakter giver medlemsstaterne mulighed for at vedtage visse foranstaltninger på nationalt plan.

(11) Det bør præciseres, at denne forordning ikke berører EU-retten om ophavsret og beslægtede rettigheder, herunder Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/29/EF ⁽²¹⁾, 2004/48/EF ⁽²²⁾ og (EU) 2019/790 ⁽²³⁾, som fastsætter specifikke regler og procedurer, som ikke bør berøres.

(12) For at nå målet om at sikre et sikkert, forudsigeligt og pålideligt onlinemiljø bør begrebet »ulovligt indhold« med henblik på denne forordning generelt afspejle de gældende regler i offlinemiljøet. Navnlig bør begrebet »ulovligt indhold« defineres bredt for at omfatte information om ulovligt indhold og ulovlige produkter, tjenester og aktiviteter. Dette begreb bør navnlig forstås som en henvisning til information, uanset form, der i henhold til gældende ret enten i sig selv er ulovlig, f.eks. ulovlig hadefuld tale eller terrorrelateret indhold og ulovligt forskelsbehandlende indhold, eller som de anvendelige regler gør ulov-

lig, i betragtning af at den vedrører ulovlige aktiviteter. Illustrative eksempler omfatter deling af billeder, der viser seksuelt misbrug af børn, ulovlig deling af private billeder uden samtykke, onlinestalking, salg af ulovlige eller forfalskede produkter, salg af produkter eller ydelse af tjenester, der overtræder forbrugerbeskyttelseslovgivningen, ulovlig brug af ophavsretligt beskyttet materiale, ulovligt udbud af indkvarteringstjenester eller ulovligt salg af levende dyr. Derimod bør en øjenvidnevideooptagelse af en potentiel forbrydelse ikke betragtes som ulovligt indhold, blot fordi den afbilder en ulovlig handling, når optagelse eller udbredelse af en sådan video til offentligheden ikke er ulovlig i henhold til national ret eller EU-retten. I denne henseende er det uden betydning, om informationens eller aktivitetens ulovlighed følger af EU-retten eller national ret, som er i overensstemmelse med EU-retten, og denne rets art eller særlige genstand er ligeledes uden betydning.

(13) I betragtning af de pågældende tjenesters særlige karakteristika og det tilsvarende behov for at pålægge udbydere heraf visse specifikke forpligtelser er det inden for den bredere kategori af udbydere af oplagringstjenester som defineret i denne forordning nødvendigt at skelne mellem underkategorien af onlineplatforme. Onlineplatforme såsom sociale netværk eller onlineplatforme, der giver forbrugere mulighed for at indgå aftaler om fjernsalg med erhvervsdrivende, bør defineres som udbydere af oplagringstjenester, der ikke blot lagrer information fra tjenestemodtagerne på deres anmodning, men som også udbreder denne information til offentligheden, på tjenestemodtagerens anmodning. For at undgå at pålægge alt for brede forpligtelser bør udbydere af oplagringstjenester imidlertid ikke betragtes som onlineplatforme, hvis udbredelsen til offentligheden blot udgør en mindre eller rent accessorisk funktion, der er uløseligt knyttet til en anden tjeneste, eller en mindre funktionalitet under den primære tjeneste, og som af objektive tekniske grunde ikke kan anvendes uden den anden eller primære tjeneste, og hvis integration af denne funktion eller funktionalitet ikke er et middel til at omgå anvendelsen af de regler i denne forordning, der finder anvendelse på onlineplatforme. F.eks. kan kommentarsektionen i en onlineavis udgøre en sådan funktion, hvor det er klart, at den er accessorisk i forhold til den primære tjeneste, nemlig offentliggørelsen af nyheder under udgiverens redaktionelle ansvar. Derimod bør lagring af kommentarer på et socialt netværk anses for en onlineplatformstjeneste, hvor det er klart, at det ikke er en mindre del af den tjeneste, der udbydes, også hvis den er accessorisk i forhold til offentliggørelsen af tjenestemodtageres indlæg. Med henblik på denne forordning bør cloud computing eller weboplagringstjenester ikke betragtes som en onlineplatform, hvis udbredelsen af specifik information til offentligheden udgør en mindre og accessorisk funktion eller en mindre funktionalitet ved sådanne tjenester.

Desuden bør cloud computingtjenester og weboplagringstjenester, når de fungerer som infrastruktur, f.eks. som understøttende infrastrukturelle lager- og cloud computingtjenester for en internetbaseret applikation, et websted eller en onlineplatform, ikke i sig selv anses for at udbrede information til offentligheden, der lagres eller behandles på anmodning af en modtager af applikationen, webstedet eller onlineplatformen, som de oplagrer.

(14) Begrebet »udbredelse til offentligheden« i denne forordning bør forstås således, at information stilles til rådighed for et potentielt ubegrænset antal personer, dvs. at informationen gøres let tilgængelig for tjenestemodtagerne generelt, uden at den tjenestemodtager, der leverer informationen, skal foretage sig andet, uanset om disse personer rent faktisk har adgang til den pågældende information. Hvis adgang til information kræver registrering hos eller adgang til en gruppe af tjenestemodtagere, bør denne information derfor kun anses for at blive udbredt til offentligheden, hvis tjenestemodtagere, der ønsker adgang til informationen, automatisk registreres eller gives adgang, uden at et menneske træffer beslutning om eller foretager udvælgelse af, hvem der skal tildeles adgang. Interpersonelle kommunikationstjenester som defineret i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2018/1972⁽²⁴⁾, f.eks. e-mail eller private beskedtjenester, er ikke omfattet af anvendelsesområdet for definitionen af onlineplatforme, da de anvendes til interpersonel kommunikation mellem et afgrænset antal personer bestemt af afsenderen af

meddelelsen. Forpligtelserne i denne forordning for udbydere af onlineplatforme kan dog finde anvendelse på tjenester, der gør det muligt at stille information til rådighed for et potentielt ubegrænset antal modtagere, der ikke bestemmes af afsenderen af meddelelsen, f.eks. gennem offentlige grupper eller åbne kanaler. Information bør kun anses for at blive udbredt til offentligheden i henhold til denne forordning, hvis udbredelsen sker efter direkte anmodning fra den tjenestemodtager, der leverer informationen.

(15) Hvis nogle af de tjenester, der ydes af en tjenesteyder, er omfattet af denne forordning, mens andre ikke er omfattet, eller hvis de tjenester, der ydes af en tjenesteyder, er omfattet af forskellige afdelinger i denne forordning, bør de relevante bestemmelser i denne forordning kun finde anvendelse på de tjenester, der falder ind under deres anvendelsesområde.

(16) Den retssikkerhed, som den horisontale ramme for tjenesteyderes betingede fritagelse for formidleransvar fastsat i direktiv 2000/31/EF giver, har gjort det muligt at udvikle og opskalere mange nye tjenester i hele det indre marked. Denne ramme bør derfor opretholdes. I betragtning af den forskellige gennemførelse og anvendelse af de relevante regler på nationalt plan og af hensyn til klarheden og sammenhængen bør denne ramme imidlertid indarbejdes i denne forordning. Det er også nødvendigt at præcisere visse elementer i denne ramme under hensyntagen til Den Europæiske Unions Domstols retspraksis.

(17) I reglerne om ansvar for udbydere af formidlingstjenester fastsat i denne forordning bør det kun fastsættes, hvornår den berørte udbyder af formidlingstjenester ikke kan drages til ansvar for ulovligt indhold, der leveres af tjenestemodtagerne. Disse regler bør ikke forstås som et positivt grundlag for at fastslå, hvornår en tjenesteyder kan drages til ansvar, idet dette henhører under gældende EU-ret eller national ret. Desuden bør de ansvarsfritagelser, der er fastsat i denne forordning, finde anvendelse på enhver form for ansvar for enhver form for ulovligt indhold, uanset denne rets særlige genstand eller art.

(18) De ansvarsfritagelser, der er fastsat i denne forordning, bør ikke finde anvendelse, hvis udbyderen af formidlingstjenester i stedet for at begrænse sig til at yde tjenesterne neutralt ved en udelukkende teknisk og automatisk behandling af den information, der leveres af tjenestemodtageren, spiller en aktiv rolle på en måde, der giver udbyderen viden om eller kontrol over denne information. Disse fritagelser bør derfor ikke indrømmes for ansvar for information, der ikke leveres af tjenestemodtageren, men af udbyderen af formidlingstjenesten selv, herunder når informationen er blevet udarbejdet under denne udbyders redaktionelle ansvar.

(19) I betragtning af den forskellige karakter af ren videreformidling (»mere conduit«) og caching- og oplagringsaktiviteter og de pågældende tjenesteyderes forskellige position og muligheder er det nødvendigt at sondre mellem de regler, der finder anvendelse på disse aktiviteter, for så vidt de er underlagt forskellige krav og betingelser i denne forordning, og deres anvendelsesområde er forskelligt, som fortolket af Den Europæiske Unions Domstol.

(20) Hvis en udbyder af formidlingstjenester bevidst samarbejder med en tjenestemodtager om at begå ulovlige handlinger, bør tjenesten anses for ikke at være blevet ydet neutralt, og udbyderen bør derfor ikke kunne omfattes af de ansvarsfritagelser, der er fastsat i denne forordning. Dette bør f.eks. være tilfældet, når udbyderen udbyder sin tjeneste med det hovedformål at lette ulovlige aktiviteter, f.eks. ved at gøre det tydeligt, at dens formål er at lette ulovlige aktiviteter, eller at dens tjenester egner sig til dette formål. Alene den omstændighed, at en tjeneste udbyder krypterede transmissioner eller ethvert andet system, der gør det umuligt at identificere brugeren, bør ikke i sig selv betragtes som fremme af ulovlige aktiviteter.

(21) En udbyder bør kunne fritages for ansvar for ren videreformidling (»mere conduit«) og for cachingtjenester, hvis udbyderen på ingen måde er involveret i de informationer, der transmitteres eller

tilgås. Dette kræver bl.a., at udbyderen ikke ændrer de informationer, den pågældende transmitterer, eller som denne giver adgang til. Dette krav bør dog ikke fortolkes således, at det omfatter tekniske manipulationer, der finder sted i løbet af transmissionen eller under adgangen, så længe disse manipulationer ikke ændrer de transmitterede informationers integritet eller integriteten af de informationer, som der er givet adgang til.

(22) For at blive omfattet af ansvarsfritagelsen for oplagringstjenester bør tjenesteyderen, når denne har fået konkret kendskab til ulovlige aktiviteter eller ulovligt indhold, straks tage skridt til at fjerne det pågældende indhold eller hindre adgangen hertil. Fjernelse af informationen eller hindring af adgangen hertil bør ske under overholdelse af tjenestemodtagernes grundlæggende rettigheder, herunder retten til ytrings- og informationsfrihed. Udbyderen kan bl.a. få dette konkrete kendskab til indholdets ulovlige karakter gennem undersøgelser på eget initiativ eller gennem anmeldelser indgivet til udbyderen af enkeltpersoner eller enheder i overensstemmelse med denne forordning, for så vidt disse anmeldelser er tilstrækkelig præcise og underbyggede til, at en påpasselig erhvervsdrivende med rimelighed kan identificere, vurdere og i givet fald gribe ind over for det påståede ulovlige indhold. Dette konkrete kendskab kan dog ikke anses for at være opnået alene med den begrundelse, at udbyderen generelt har kendskab til, at dens tjeneste også anvendes til at lagre ulovligt indhold. Desuden er den omstændighed, at en udbyder automatisk indekserer information, der uploades til dens tjeneste, at den har en søgefunktion, eller at den anbefaler information på grundlag af tjenestemodtagernes profiler eller præferencer, ikke tilstrækkelig grund til at antage, at den pågældende udbyder har et »specifikt« kendskab til ulovlige aktiviteter, der udføres på den pågældende platform, eller til ulovligt indhold, der er lagret på den.

(23) Ansvarsfritagelsen bør ikke finde anvendelse, hvis tjenestemodtageren handler under oplagringstjenesteudbyderens myndighed eller kontrol. Hvis udbyderen af en onlineplatform, der giver forbrugere mulighed for at indgå aftaler om fjernsalg med erhvervsdrivende, fastsætter prisen på de varer eller tjenester, som den erhvervsdrivende udbyder, bør det antages, at den erhvervsdrivende handler under denne platforms myndighed eller kontrol.

(24) For at sikre en effektiv beskyttelse af forbrugere, der indgår i formidlede kommercielle transaktioner på internettet, bør visse udbydere af oplagringstjenester, nemlig onlineplatforme, der giver forbrugere mulighed for at indgå aftaler om fjernsalg med erhvervsdrivende, ikke kunne nyde godt af den ansvarsfritagelse for udbydere af oplagringstjenester, der er fastsat i denne forordning, for så vidt som disse onlineplatforme præsenterer den relevante information vedrørende de pågældende transaktioner på en sådan måde, at forbrugerne får den opfattelse, at informationen blev leveret af disse onlineplatforme selv eller af erhvervsdrivende, der handler under deres myndighed eller kontrol, og at disse onlineplatforme derfor har kendskab til eller kontrol over informationen, selv om det i realiteten ikke altid er tilfældet. Eksempler på sådan opførsel kunne være, hvis en onlineplatform ikke tydeligt viser den erhvervsdrivendes identitet som krævet ved denne forordning, eller hvis en onlineplatform tilbageholder den erhvervsdrivendes identitets- eller kontaktoplysninger indtil efter indgåelse af aftalen mellem den erhvervsdrivende og forbrugeren, eller hvis en onlineplatform markedsfører produktet eller tjenesten i eget navn i stedet for at bruge navnet på den erhvervsdrivende, der vil levere produktet eller yde tjenesten. I denne forbindelse bør det på grundlag af alle relevante omstændigheder objektivt bestemmes, om præsentationen kunne få en gennemsnitsforbruger til at tro, at den pågældende oplysning blev givet af selve onlineplatformen eller af erhvervsdrivende, der handler under dennes myndighed eller kontrol.

(25) De ansvarsfritagelser, der er fastsat i denne forordning, bør ikke berøre muligheden for udstedelse af påbud af forskellig art til udbydere af formidlingstjenester, selv om de opfylder de betingelser, der er fastsat for disse fritagelser. Sådanne påbud kunne navnlig bestå i påbud fra domstole eller administrative myndigheder, udstedt i overensstemmelse med EU-retten, hvori det kræves, at eventuelle overtrædelser

bringes til ophør eller forhindres, herunder at ulovligt indhold præciseret i sådanne påbud, fjernes, eller at adgangen hertil hindres.

(26) For at skabe retssikkerhed og undgå at hæmme aktiviteter, der har til formål at påvise, identificere og bekæmpe ulovligt indhold, som udbydere af alle kategorier af formidlingstjenester udfører på frivillig basis, bør det præciseres, at den blotte omstændighed, at udbydere udfører sådanne aktiviteter, ikke betyder, at de ikke kan omfattes af de ansvarsfritagelser, der er fastsat i denne forordning, forudsat at disse aktiviteter udføres i god tro og omhyggeligt. Betingelsen om at handle i god tro og omhyggeligt bør omfatte handling på en objektiv, ikkeforskelsbehandlende og forholdsmæssigt afpasset måde under behørig hensyntagen til alle involverede parter rettigheder og legitime interesser og tilvejebringelse af de nødvendige garantier mod uberettiget fjernelse af lovligt indhold i overensstemmelse med denne forordnings mål og krav. Med henblik herpå bør de pågældende udbydere f.eks. træffe rimelige foranstaltninger til at sikre, at den relevante teknologi, når der anvendes automatiserede værktøjer til at udføre sådanne aktiviteter, er tilstrækkelig pålidelig til i videst muligt omfang at begrænse fejlprocenten. Det bør desuden præciseres, at den blotte omstændighed, at disse udbydere i god tro træffer foranstaltninger for at opfylde kravene i EU-retten, herunder kravene i denne forordning vedrørende gennemførelse af deres vilkår og betingelser, ikke betyder, at de ikke kan omfattes af ansvarsfritagelserne fastsat i denne forordning. Derfor bør sådanne aktiviteter og foranstaltninger, som en udbyder måtte have gennemført, ikke tages i betragtning ved afgørelsen af, om udbyderen kan indrømmes ansvarsfritagelse, navnlig for så vidt angår spørgsmålet om, hvorvidt udbyderen udbyder sin tjeneste neutralt og derfor kan omfattes af anvendelsesområdet for den relevante bestemmelse, om end denne regel ikke betyder, at udbyderen nødvendigvis indrømmes ansvarsfritagelse. Frivillige tiltag bør ikke anvendes til at omgå forpligtelserne for alle udbydere af formidlingstjenester i henhold til denne forordning.

(27) Selv om der i reglerne om ansvar for udbydere af formidlingstjenester fastsat i denne forordning er fokus på ansvarsfritagelse for udbydere af formidlingstjenester, er det vigtigt at minde om, at problemet med ulovligt indhold og ulovlige aktiviteter på internettet på trods af disse udbyderes generelt vigtige rolle ikke bør løses ved udelukkende at fokusere på deres forpligtelser og ansvar. Tredjeparter, som berøres af ulovligt indhold, der transmitteres eller lagres online, bør så vidt muligt forsøge at løse konflikter vedrørende sådant indhold uden at inddrage de berørte udbydere af formidlingstjenester. Tjenestemodtagere bør drages til ansvar for det ulovlige indhold, som de leverer, og som de kan udbrede til offentligheden gennem formidlingstjenester, hvor dette er foreskrevet i gældende EU-retlige regler og nationale retsregler på dette område. Andre aktører såsom gruppemoderatorer i lukkede onlinemiljøer, navnlig i tilfælde af store grupper, bør i givet fald også bidrage til at undgå udbredelsen af ulovligt indhold på internettet i overensstemmelse med gældende ret. Når det er nødvendigt at inddrage udbydere af informationssamfundstjenester, herunder udbydere af formidlingstjenester, bør anmodninger eller påbud om en sådan inddragelse desuden som hovedregel rettes til den specifikke udbyder, der har den tekniske og operationelle evne til at gribe ind over for specifikt ulovligt indhold, med henblik på at forhindre og minimere eventuelle negative virkninger for tilgængeligheden af og adgangen til information, der ikke er ulovligt indhold.

(28) Siden 2000 er der fremkommet nye teknologier, som forbedrer tilgængeligheden, effektiviteten, hastigheden, pålideligheden, kapaciteten og sikkerheden af systemer til transmission, søgbarhed og lagring af data online, hvilket fører til et stadig mere komplekst onlineøkosystem. I denne forbindelse bør det erindres, at de tjenesteydere, der etablerer og fremmer internettets underliggende logiske arkitektur og korrekte funktion, herunder tekniske hjælpefunktioner, også kan omfattes af de ansvarsfritagelser, der er fastsat i denne forordning, i det omfang deres tjenester kan betegnes som ren videreformidling («mere conduit») eller caching- eller oplagringstjenester. Sådanne tjenester omfatter alt efter omstændighederne, trådløse lokalnet, DNS-tjenester, topdomæneadministratorer og -registratorer, certificeringsmyndigheder,

der udsteder digitale certifikater, virtuelle private netværk, onlinesøgemaskiner, cloud-infrastruktur-tjenester eller netværk til levering af indhold, der muliggør, lokaliserer eller forbedrer andre udbydere af formidlingstjenesters funktioner. På samme måde har de tjenester, der anvendes til kommunikationsformål, og de tekniske midler til ydelse heraf også udviklet sig betydeligt, hvilket har givet anledning til onlinetjenester som f.eks. internettelefoni, beskedtjenester og webbaserede e-posttjenester, hvor kommunikationen leveres via en internetadgangstjeneste. Disse tjenester kan også omfattes af ansvarsfritagelserne, i det omfang de kan betegnes som ren videreformidling (»mere conduit«) eller caching- eller oplagringstjenester.

(29) Formidlingstjenester omfatter en lang række økonomiske aktiviteter, der finder sted online, og som løbende udvikler sig for at sørge for hurtig og sikker transmission af information og for at sikre bekvemmelighed for alle deltagere i onlineøkosystemet. Rene videreformidlingstjenester (»mere conduit«-tjenester) omfatter f.eks. generiske kategorier af tjenester såsom internetudvekslingspunkter, trådløse adgangspunkter, virtuelle private netværk, DNS-tjenester og -resolvere, topdomæneadministratorer og -registratorer, certificeringsmyndigheder, der udsteder digitale certifikater, internettelefoni og andre interpersonelle kommunikationstjenester, mens generiske eksempler på »caching«-formidlingstjenester kun omfatter udbud af netværk til levering af indhold, omvendte proxyservere eller proxyservere til tilpasning af indhold. Sådanne tjenester er afgørende for at sikre gnidningsløs og effektiv transmission af information, der leveres på internettet. Eksempler på »oplagringstjenester« omfatter kategorier af tjenester såsom cloudcomputing, weboplagring, søge- og annonceringsydelser mod betaling eller tjenester, der gør det muligt at dele information og indhold online, herunder fillagring og -deling. Formidlingstjenester kan ydes isoleret som en del af en anden type formidlingstjeneste eller samtidig med andre formidlingstjenester. Hvorvidt en bestemt tjeneste udgør en ren videreformidlings- (»mere conduit«-), caching- eller oplagringstjeneste afhænger udelukkende af dens tekniske funktionaliteter, som kan udvikle sig med tiden, og bør vurderes fra sag til sag.

(30) Udbydere af formidlingstjenester bør hverken de jure eller de facto være underlagt generelle overvågningsforpligtelser. Dette vedrører ikke overvågningsforpligtelser i et specifikt tilfælde, og navnlig berører det ikke nationale myndigheders påbud i overensstemmelse med national lovgivning, som er i overensstemmelse med EU-retten som fortolket af Den Europæiske Unions Domstol, og i overensstemmelse med betingelserne fastsat i denne forordning. Intet i denne forordning bør fortolkes som en generel overvågningsforpligtelse eller en generel forpligtelse til aktivt at undersøge forhold eller som en generel forpligtelse for udbydere til at træffe proaktive foranstaltninger vedrørende ulovligt indhold.

(31) Afhængigt af den enkelte medlemsstats retssystem og det pågældende retsområde kan de nationale retslige eller administrative myndigheder, herunder de retshåndhævende myndigheder, pålægge udbydere af formidlingstjenester at gribe ind over for en eller flere specifikke forekomster af ulovligt indhold eller give visse specifikke oplysninger. Der er stor forskel på den nationale lovgivning, som ligger til grund for udstedelsen af sådanne påbud, og påbuddene anvendes i stigende grad i grænseoverskridende situationer. For at sikre at disse påbud kan efterkommes på en effektiv måde, navnlig i en grænseoverskridende sammenhæng, uden at krænke tredjemands rettigheder og legitime interesser unødigt, således at de berørte offentlige myndigheder kan udføre deres opgaver og udbydere ikke pålægges uforholdsmæssige byrder, er det nødvendigt at fastsætte visse betingelser, som disse påbud skal opfylde, og visse supplerende krav vedrørende behandlingen af disse påbud. Derfor bør denne forordning kun harmonisere visse specifikke minimumsbetingelser, som sådanne påbud bør opfylde for at gøre forpligtelsen for udbydere af formidlingstjenester til at underrette de relevante myndigheder om disse påbuds virkninger gældende i overensstemmelse med denne forordning. Denne forordning udgør derfor hverken et retsgrundlag for udstedelse af sådanne påbud og regulerer ikke deres territoriale anvendelsesområde eller grænseoverskridende håndhævelse.

(32) Gældende EU-ret eller national ret, som ligger til grund for udstedelsen af disse påbud, kan kræve yderligere betingelser og bør danne grundlag for håndhævelsen af de respektive påbud. I tilfælde af manglende overholdelse af sådanne påbud bør den udstedende medlemsstat kunne håndhæve dem i overensstemmelse med sin nationale ret. Den gældende nationale ret bør være i overensstemmelse med EU-retten, herunder chartret og de i TEUF fastsatte bestemmelser om etableringsfrihed og frihed til udveksling af tjenesteydelser inden for Unionen, navnlig med hensyn til onlinespil og -væddemål. Tilsvarende berører anvendelsen af sådan national lovgivning til håndhævelse af de respektive påbud ikke gældende EU-retsakter eller internationale aftaler, som Unionen eller medlemsstaterne har indgået vedrørende grænseoverskridende anerkendelse, fuldbyrdelse og håndhævelse af disse påbud, navnlig i civilretlige sager og straffesager. På den anden side bør håndhævelsen af forpligtelsen til at underrette de relevante myndigheder om virkningerne af påbuddene i modsætning til håndhævelsen af selve påbuddet være omfattet af reglerne fastsat i denne forordning.

(33) Udbyderen af formidlingstjenester bør underrette udstedelsesmyndigheden om enhver opfølgning på sådanne påbud uden unødigt forsinkelse i overensstemmelse med de frister, der er fastsat i relevant EU-ret eller national ret.

(34) De relevante nationale myndigheder bør kunne udstede sådanne påbud mod indhold, der anses for at være ulovligt, eller påbud om at give oplysninger på grundlag af EU-retten eller national ret, som er i overensstemmelse med EU-retten, navnlig chartret, og rette dem mod udbydere af formidlingstjenester, herunder dem, der er etableret i en anden medlemsstat. Denne forordning bør dog ikke berøre EU-retten på området for civil- og strafferetligt samarbejde, herunder Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 og en forordning om europæiske editions- og sikringskendelser om elektronisk bevismateriale i straffesager, og national straffeprocetret eller civilprocetret. Hvis denne lovgivning i forbindelse med straffesager eller civile sager fastsætter betingelser, der er supplerende eller uforenelige med betingelserne fastsat i denne forordning, for så vidt angår påbud om at gribe ind over for ulovligt indhold eller om at give oplysninger, kan det derfor være, at betingelserne i denne forordning ikke finder anvendelse eller tilpasses. Navnlig kan det være, at forpligtelsen om, at koordinatoren for digitale tjenester i den udstedende myndigheds medlemsstat skal fremsende en kopi af påbuddene til alle andre koordinators for digitale tjenester, ikke finder anvendelse i forbindelse med straffesager eller tilpasses, hvis det er fastsat i gældende national straffeprocetret.

Desuden bør forpligtelsen om, at påbuddene skal indeholde en begrundelse for, hvorfor oplysningerne er ulovligt indhold, om nødvendigt tilpasses i henhold til gældende national straffeprocetret med henblik på forebyggelse, efterforskning, afsløring og retsforfølgning af strafbare handlinger. Endelig kan forpligtelsen om, at udbyderne af formidlingstjenester skal underrette tjenestemodtageren udsættes i overensstemmelse med gældende EU-ret eller national ret, navnlig i forbindelse med strafferetlige, civilretlige eller administrative procedurer. Desuden bør påbuddene udstedes i overensstemmelse med forordning (EU) 2016/679 og forbuddet mod generelle forpligtelser til at overvåge information eller aktivt at undersøge forhold eller omstændigheder, der tyder på ulovlig aktivitet, som fastsat i denne forordning. De betingelser og krav, der er fastsat i denne forordning, og som finder anvendelse på påbud om at gribe ind over for ulovligt indhold, berører ikke andre EU-retsakter med bestemmelser om tilsvarende systemer til bekæmpelse af specifikke former for ulovligt indhold, f.eks. forordning (EU) 2021/784, forordning (EU) 2019/1020 eller forordning (EU) 2017/2394, der tillægger medlemsstaternes retshåndhævende myndigheder på forbrugerområdet specifikke beføjelser til at udstede påbud om at give oplysninger, selv om de betingelser og krav, der gælder for påbud om at give oplysninger, ikke berører andre EU-retsakter med tilsvarende relevante regler for specifikke sektorer. Disse betingelser og krav bør ikke berøre reglerne om opbevaring og sikring af data i gældende national ret, som er i overensstemmelse med EU-retten, og de retshåndhævende myndigheders anmodninger om fortrolig behandling i forbindelse

med afslag på aktindsigt. Disse betingelser og krav bør ikke berøre medlemsstaternes mulighed for at kræve, at en udbyder af formidlingstjenester forebygger en overtrædelse i overensstemmelse med EU-retten, herunder denne forordning, og navnlig forbuddet mod generelle overvågningsforpligtelser.

(35) De betingelser og krav, der er fastsat i denne forordning, bør være opfyldt senest, når påbuddet sendes til den pågældende udbyder. Derfor kan påbuddet udstedes på et af den berørte medlemsstats udstedende myndigheds officielle sprog. Hvis dette sprog imidlertid er forskelligt fra det sprog, som udbyderen af formidlingstjenester har angivet, eller fra et andet officielt sprog i medlemsstaten, der er aftalt mellem den myndighed, der har udstedt påbuddet, og udbyderen af formidlingstjenester, bør fremsendelsen af påbuddet ledsages af en oversættelse af mindst de elementer i påbuddet, der er fastsat i denne forordning. Hvis en udbyder af formidlingstjenester har aftalt med en medlemsstats myndigheder at anvende et bestemt sprog, bør den tilskyndes til at acceptere påbud på samme sprog udstedt af myndigheder i andre medlemsstater. Påbuddene bør indeholde elementer, der gør det muligt for adressaten at identificere den udstedende myndighed, herunder kontaktoplysninger for et kontaktpunkt i denne myndighed, hvor det er relevant, og at kontrollere ægtheden af påbuddet.

(36) Det territoriale anvendelsesområde for sådanne påbud om at gribe ind over for ulovligt indhold bør fastsættes klart på grundlag af gældende EU-ret eller national ret om udstedelse af påbud og bør ikke gå ud over, hvad der er strengt nødvendigt for at nå dets mål. I denne henseende bør den nationale retslige eller administrative myndighed, der kan være en retshåndhævende myndighed, der udsteder påbuddet, afveje det mål, som det pågældende påbud søger at opfylde i overensstemmelse med retsgrundlaget for udstedelse heraf, med alle potentielt berørte tredjeparters rettigheder og legitime interesser, navnlig deres grundlæggende rettigheder i henhold til chartret. Navnlig i en grænseoverskridende sammenhæng bør påbuddets virkninger principielt begrænses til den udstedende medlemsstats område, medmindre indholdets ulovlighed følger direkte af EU-retten, eller den udstedende myndighed mener, at de rettigheder, der er på spil, kræver et bredere territorielt anvendelsesområde i overensstemmelse med EU-retten og folkeretten, samtidig med at der tages hensyn til venskabelig international sameksistens.

(37) De påbud om at give oplysninger, der reguleres i denne forordning, vedrører specifikke oplysninger om individuelle modtagere af den pågældende formidlingstjeneste, som angives i disse påbud, med henblik på at fastslå, om tjenestemodtagerne overholder gældende EU-regler eller nationale regler. Sådanne påbud bør anmode om oplysninger, der gør det muligt at identificere den berørte tjenestemodtager. Påbud vedrørende oplysninger om en gruppe af tjenestemodtagere, som ikke er specifikt identificeret, herunder påbud om at levere sammenfattede oplysninger til statistiske formål eller evidensbaseret politikudformning, er ikke omfattet af kravene i denne forordning om tilvejebringelse af oplysninger.

(38) Påbud om at gribe ind over for ulovligt indhold og give oplysninger er omfattet af de regler, der fastsætter kompetencen i den medlemsstat, hvor den berørte tjenesteyder er etableret, med mulighed for fravigelser fra denne kompetence i visse tilfælde, jf. artikel 3 i direktiv 2000/31/EF, hvis betingelserne i nævnte artikel er opfyldt. Da de pågældende påbud vedrører specifikt ulovligt indhold og specifik ulovlig information, begrænser disse påbud udstedt til udbydere af formidlingstjenester, som er etableret i en anden medlemsstat, i princippet ikke disse udbyderes frihed til at yde deres tjenester på tværs af grænserne. Derfor finder bestemmelserne i artikel 3 i direktiv 2000/31/EF, herunder bestemmelserne om at begrunde foranstaltninger, der fraviger kompetencen i den medlemsstat, hvor tjenesteyderen er etableret, med henvisning til visse specifikke grunde, og om meddelelse af sådanne foranstaltninger, ikke anvendelse på disse påbud.

(39) Kravene om at give oplysninger om klagemekanismer for udbyderen af formidlingstjenesten og den tjenestemodtager, der leverede indholdet, omfatter et krav om at give oplysninger om administrative klagebehandlingsmekanismer og domstolsprøvelse, herunder klager over påbud udstedt af retslige

myndigheder. Desuden kan koordinatorene for digitale tjenester udvikle nationale værktøjer og national vejledning for så vidt angår klage- og søgsmålsmekanismer, der finder anvendelse på deres respektive områder, for at lette tjenestemodtagernes adgang til sådanne mekanismer. Endelig bør medlemsstaterne ved anvendelsen af denne forordning overholde den grundlæggende ret til effektive retsmidler og til en upartisk domstol som fastsat i chartrets artikel 47. Denne forordning bør derfor ikke forhindre de relevante nationale retslige eller administrative myndigheder på grundlag af gældende EU-ret eller national ret i at udstede et påbud om at genetablere indhold, hvis et sådant indhold har været i overensstemmelse med udbyderen af formidlingstjenesters vilkår og betingelser, men fejlagtigt er blevet betragtet som ulovligt af denne udbyder og er blevet fjernet.

(40) For at nå målene i denne forordning og navnlig for at forbedre det indre markeds funktion og sikre et sikkert og gennemsigtigt onlinemiljø er det nødvendigt at fastsætte et klart, effektivt, forudsigeligt og afbalanceret sæt harmoniserede due diligence-forpligtelser for udbydere af formidlingstjenester. Disse forpligtelser bør navnlig have til formål at sikre forskellige offentlige politiske mål såsom at skabe sikkerhed og tillid for tjenestemodtagerne, herunder forbrugere, mindreårige og brugere, der har en særlig risiko for at blive udsat for hadefulde tale, seksuel chikane eller andre forskelsbehandlende handlinger, at beskytte de relevante grundlæggende rettigheder nedfældet i chartret, at sikre, at udbyderne er reelt ansvarlige, og at styrke tjenestemodtagerne og andre berørte parter og samtidig lette de kompetente myndigheders nødvendige tilsyn.

(41) I denne forbindelse er det vigtigt, at due diligence-forpligtelserne tilpasses typen, størrelsen og arten af den pågældende formidlingstjeneste. I denne forordning fastsættes derfor grundlæggende forpligtelser for alle udbydere af formidlingstjenester og yderligere forpligtelser for udbydere af oplagringstjenester og mere specifikt udbydere af onlineplatforme og af meget store onlineplatforme samt af meget store onlinesøgemaskiner. Udbydere af formidlingstjenester, der henhører under et antal forskellige kategorier som følge af arten af deres tjenester og deres størrelse, bør opfylde alle de tilsvarende forpligtelser i denne forordning med relation til disse tjenester. Disse harmoniserede due diligence-forpligtelser, som bør være rimelige og ikkevilkårlige, er nødvendige for at imødekomme de identificerede offentlige politiske mål såsom beskyttelse af tjenestemodtagernes legitime interesser, bekæmpelse af ulovlig praksis og beskyttelse af de grundlæggende rettigheder, der er nedfældet i chartret, online. Due diligence-forpligtelserne er forenelige med og uafhængige af spørgsmålet om formidlingstjenesteudbyderes ansvar og skal derfor vurderes særskilt.

(42) For at fremme en gnidningsløs og effektiv tovejskommunikation, herunder, hvor det er relevant, ved at anerkende modtagelsen af en sådan kommunikation, vedrørende forhold, der er omfattet af denne forordning, bør udbydere af formidlingstjenester pålægges at udpege ét enkelt elektronisk kontaktpunkt og offentliggøre og ajourføre relevante oplysninger om dette kontaktpunkt, herunder om de sprog, der skal anvendes i denne kommunikation. Det elektroniske kontaktpunkt kan også anvendes af pålidelige indberettere og af professionelle enheder, som har en særlig tilknytning til udbyderen af formidlingstjenester. I modsætning til den retlige repræsentant bør det elektroniske kontaktpunkt tjene operationelle formål og bør ikke pålægges at have en fysisk placering. Udbydere af formidlingstjenester kan udpege det samme enkelte kontaktpunkt med henblik på kravene i denne forordning samt med henblik på andre EU-retsakter. Ved fastlæggelsen af kommunikationssprogene tilskyndes udbydere af formidlingstjenester til at sikre, at de valgte sprog ikke i sig selv udgør en hindring for kommunikationen. Udbydere af formidlingstjenester og medlemsstaternes myndigheder bør om nødvendigt kunne indgå en særskilt aftale om kommunikationssproget eller kunne søge alternative metoder til at overvinde sprogbarrieren, herunder ved hjælp af alle tilgængelige teknologiske midler eller interne og eksterne menneskelige ressourcer.

(43) Udbydere af formidlingstjenester bør desuden pålægges at udpege ét enkelt kontaktpunkt for tjenestemodtagere, som muliggør hurtig, direkte og effektiv kommunikation, navnlig ved brug af lettilgænge-

lige midler såsom telefonnumre, e-mailadresser, elektroniske kontaktformularer, chatbots eller instant messaging. Det bør udtrykkeligt angives, når en tjenestemodtager kommunikerer med chatbots. Udbydere af formidlingstjenester bør gøre det muligt for tjenestemodtagerne at vælge metoder til direkte og effektiv kommunikation, som ikke udelukkende er baseret på automatiske værktøjer. Udbydere af formidlingstjenester bør gøre enhver rimelig indsats for at sikre, at der afsættes tilstrækkelige menneskelige og økonomiske ressourcer til at sikre, at denne kommunikation gennemføres rettidigt og effektivt.

(44) Udbydere af formidlingstjenester, der er etableret i et tredjeland, og som udbyder tjenester i Unionen, bør udpege en tilstrækkelig bemyndiget retlig repræsentant i Unionen og give oplysninger om deres retlige repræsentanter til de relevante myndigheder og gøre dem offentligt tilgængelige. For at opfylde denne forpligtelse bør sådanne udbydere af formidlingstjenester desuden sikre, at den udpegede retlige repræsentant har de nødvendige beføjelser og ressourcer til at samarbejde med de relevante myndigheder. Dette kan f.eks. være tilfældet, hvis en udbyder af formidlingstjenester udpeger en dattervirksomhed i samme koncern som udbyderen eller dens modervirksomhed, hvis dattervirksomheden eller modervirksomheden er etableret i Unionen. Det er dog muligvis ikke tilfældet, når den retlige repræsentant f.eks. er omfattet af rekonstruktionsprocedurer, konkurs, personlig insolvens eller en virksomheds insolvens. Denne forpligtelse bør muliggøre et effektivt tilsyn med og om nødvendigt en effektiv håndhævelse af denne forordning i forhold til disse udbydere. Det bør være muligt for en retlig repræsentant i overensstemmelse med national ret at blive bemyndiget af mere end én udbyder af formidlingstjenester. Den retlige repræsentant bør også kunne fungere som kontaktpunkt, forudsat at de relevante krav i denne forordning er opfyldt.

(45) Selv om aftalefriheden for udbydere af formidlingstjenester i princippet bør respekteres, er det hensigtsmæssigt at fastsætte visse regler for indholdet, anvendelsen og håndhævelsen af disse udbydere vilkår og betingelser af hensyn til gennemsigtigheden og beskyttelsen af tjenestemodtagere og for at undgå urimelige eller vilkårlige resultater. Udbydere af formidlingstjenester bør i deres vilkår og betingelser klart angive og vedligeholde ajourført information om de forhold, på grundlag af hvilke de kan begrænse udbuddet af deres tjenester. Disse oplysninger bør navnlig omfatte oplysninger om alle politikker, procedurer, foranstaltninger og værktøjer, der anvendes med henblik på indholdsmoderation, herunder algoritmisk beslutningstagning og menneskelig gennemgang, og procedurereglerne for deres interne klagebehandlingssystem. De bør ligeledes medtage let tilgængelige oplysninger om retten til at opsige brugen af tjenesten. Udbydere af formidlingstjenester kan i deres tjenestevilkår anvende grafiske elementer såsom ikoner eller billeder til at illustrere de væsentligste elementer i de i denne forordning fastsatte oplysningskrav. Udbydere bør ved hjælp af passende midler underrette tjenestemodtagerne om væsentlige ændringer i vilkår og betingelser, f.eks. når de ændrer reglerne for, hvilke oplysninger der er tilladt på deres tjeneste, eller andre sådanne ændringer, der direkte kan påvirke modtagernes mulighed for at gøre brug af tjenesten.

(46) Udbydere af formidlingstjenester, der primært er rettet mod mindreårige, f.eks. gennem tjenestens udformning eller markedsføring, eller som hovedsagelig anvendes af mindreårige, bør gøre en særlig indsats for at gøre forklaringen af deres vilkår og betingelser let forståelig for mindreårige.

(47) Udbydere af formidlingstjenester bør ved udformningen, anvendelsen og håndhævelsen af disse begrænsninger handle på en ikkevilkårlig og ikkeforskelsbehandlende måde og tage hensyn til tjenestemodtagernes rettigheder og legitime interesser, herunder de grundlæggende rettigheder, der er nedfældet i chartret. F.eks. bør udbydere af meget store onlineplatforme navnlig tage behørigt hensyn til ytrings- og informationsfriheden, herunder mediefrihed og mediepluralisme. Alle udbydere af formidlingstjenester bør også tage behørigt hensyn til relevante internationale standarder for beskyttelse af menneskerettighederne såsom De Forenede Nationers vejledende principper om erhvervslivet og menneskerettigheder.

(48) I betragtning af deres særlige rolle og rækkevidde er det hensigtsmæssigt at pålægge meget store onlineplatforme og meget store onlinesøgemaskiner yderligere krav vedrørende oplysning om og gennemsigtighed af deres vilkår og betingelser. Udbydere af meget store onlineplatforme og af meget store onlinesøgemaskiner bør derfor fastsætte deres vilkår og betingelser på alle de officielle sprog i alle de medlemsstater, hvor de udbyder deres tjenester, og bør også give tjenestemodtagerne et kortfattet og letlæseligt sammendrag af hovedelementerne i vilkårene og betingelserne. Dette sammendrag bør udpege de væsentligste elementer i oplysningskravene, herunder muligheden for let fravælgelse af frivillige betingelser.

(49) For at sikre en passende grad af gennemsigtighed og ansvarlighed bør udbydere af formidlingstjenester i overensstemmelse med de harmoniserede krav i denne forordning offentliggøre en årlig rapport om deres indholdsmoderation i et maskinlæsbart format, som de forpligter sig til, herunder om de truffe foranstaltninger som følge af anvendelsen og håndhævelsen af deres vilkår og betingelser. For at undgå uforholdsmæssige byrder bør disse rapporteringsforpligtelser vedrørende gennemsigtighed dog ikke gælde for udbydere, der er mikrovirksomheder eller små virksomheder som defineret i Kommissionens henstilling 2003/361/EF ⁽²⁵⁾, og som ikke er meget store onlineplatforme i den i denne forordning anvendte betydning.

(50) Udbydere af oplagringstjenester spiller en særlig vigtig rolle i bekæmpelsen af ulovligt indhold på internettet, da de lagrer oplysninger, der leveres af tjenestemodtagerne og på disses anmodning, og typisk giver andre brugere adgang hertil, nogle gange i stor skala. Det er vigtigt, at alle udbydere af oplagringstjenester, uanset deres størrelse, indfører let tilgængelige og brugervenlige anmeldelsesmekanismer og handlepligt, der gør det lettere at anmelde specifik information, som anmelderen anser for at være ulovligt indhold, til den berørte udbyder af oplagringstjenester (anmeldelse), som derefter afgør, om vedkommende er enig i denne vurdering og vil fjerne det pågældende indhold eller hindre adgangen hertil (indgreb). Sådanne mekanismer bør klart kunne identificeres, placeres tæt på de pågældende oplysninger og være mindst lige så lette at finde og anvende som anmeldelsesmekanismer for indhold, der er i strid med oplagringstjenesteyderens vilkår og betingelser. Forudsat at kravene til anmeldelser er opfyldt, bør det være muligt for enkeltpersoner eller enheder at anmelde flere specifikke eksempler på påstået ulovligt indhold i en enkelt anmeldelse med henblik på at sikre en effektiv funktion af anmeldelsesmekanismerne og handlepligten. Anmeldelsesmekanismen bør muliggøre, men ikke kræve, identificering af den enkeltperson eller enhed, som indgiver en anmeldelse. For visse typer af oplysninger, der anmeldes, kan identiteten på den enkeltperson eller enhed, som indgiver en anmeldelse, være nødvendig for at afgøre, om de pågældende oplysninger udgør ulovligt indhold som påstået. Forpligtelsen til at indføre anmeldelsesmekanismer og handlepligt bør f.eks. gælde for fillagrings- og delingstjenester, weboplagringstjenester, reklameservere og pastebins, hvis de er oplagringstjenester og omfattes af denne forordning.

(51) Under hensyntagen til behovet for at tage behørigt hensyn til alle berørte parter grundlæggende rettigheder i henhold til chartret bør ethvert tiltag, der iværksættes af en udbyder af oplagringstjenester i forbindelse med modtagelse af en anmeldelse, være strengt målrettet i den forstand, at det bør tjene til at fjerne eller hindre adgangen til den specifikke information, der anses for at udgøre ulovligt indhold, uden at det unødigt berører tjenestemodtagernes ytrings- og informationsfrihed. Anmeldelser bør derfor som hovedregel rettes til udbydere af oplagringstjenester, som med rimelighed kan forventes at have den tekniske og operationelle evne til at gribe ind mod sådan specifik information. Udbydere af oplagringstjenester, der modtager en anmeldelse om specifik information, som de af tekniske eller operationelle årsager ikke kan fjerne, bør underrette den person eller enhed, der har indgivet anmeldelsen.

(52) Reglerne om disse anmeldelsesmekanismer og denne handlepligt bør harmoniseres på EU-plan for at sikre rettidig, omhyggelig og ikkevilkårlig behandling af anmeldelser på grundlag af ensartede,

gennemsigtige og klare regler, der giver solide garantier for beskyttelse af alle berørte parter rettigheder og legitime interesser, navnlig deres grundlæggende rettigheder garanteret i chartret, uanset i hvilken medlemsstat disse parter er etableret eller har bopæl, og uanset det pågældende retsområde. De grundlæggende rettigheder omfatter, men er ikke begrænset til: for tjenestemodtagerne retten til ytrings- og informationsfrihed, retten til respekt for privatliv og familieliv, retten til beskyttelse af personoplysninger, retten til ikkeforskelsbehandling og retten til effektive retsmidler; for tjenesteudbydere friheden til at oprette og drive egen virksomhed, herunder aftalefrihed; for parter, der er berørt af ulovligt indhold, retten til menneskelig værdighed, børns rettigheder, retten til beskyttelse af ejendom, herunder intellektuel ejendomsret, og retten til ikkeforskelsbehandling. Udbydere af oplagringstjenester bør følge op på anmeldelser rettidigt, navnlig ved at tage hensyn til, hvilken form for ulovligt indhold der anmeldes, og hvor meget det haster at iværksætte tiltag. Sådanne udbydere kan f.eks. forventes at gribe ind straks, når det påståede ulovlige indhold, der anmeldes, indebærer en trussel mod menneskers liv eller sikkerhed. Udbyderen af oplagringstjenester bør underrette den enkeltperson eller enhed, der anmelder det specifikke indhold, uden unødigt forsinkelse, efter at den har truffet beslutning om, hvorvidt der skal følges op på anmeldelsen eller ej.

(53) Anmeldelsesmekanismerne og handlepligten bør gøre det muligt at indgive anmeldelser, der er tilstrækkelig præcise og tilstrækkelig underbyggede til, at den pågældende udbyder af oplagringstjenester kan træffe en informeret og omhyggelig beslutning, der er forenelig med ytrings- og informationsfriheden, med hensyn til det indhold, som anmeldelsen vedrører, navnlig om det pågældende indhold skal anses for at være ulovligt indhold og skal fjernes, eller om adgangen til det skal hindres. De pågældende mekanismer bør gøre det let at foretage anmeldelser, som indeholder en begrundelse for, hvorfor den enkeltperson eller enhed, der indgiver en anmeldelse, anser indholdet for ulovligt, og en klar angivelse af, hvor indholdet er placeret. Hvis en anmeldelse indeholder tilstrækkelige oplysninger til, at en påpasselig udbyder af oplagringstjenester uden en detaljeret juridisk undersøgelse kan fastslå, at det er tydeligt, at indholdet er ulovligt, bør anmeldelsen anses for at give anledning til, at der foreligger et konkret kendskab til eller bevidsthed om ulovlig aktivitet. Bortset fra indgivelse af anmeldelser vedrørende lovovertrædelser, der er omhandlet i artikel 3-7 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/93/EU ⁽²⁶⁾, bør sådanne mekanismer anmode den enkeltperson eller enhed, der indgiver en anmeldelse, om at oplyse sin identitet for at undgå misbrug.

(54) Hvis en udbyder af oplagringstjenester beslutter at fjerne eller hindre adgangen til information fra en tjenestemodtager eller på anden måde at begrænse synligheden eller den kommercielle udnyttelse heraf med den begrundelse, at informationen leveret af modtagerne er ulovligt indhold eller i strid med platformens vilkår og betingelser, f.eks. efter modtagelse af en anmeldelse eller på eget initiativ, herunder udelukkende ved anvendelse af automatiserede redskaber, bør denne udbyder på en klar og let forståelig måde underrette modtageren om sin beslutning og om begrundelsen herfor og om de tilgængelige muligheder for at klage over beslutningen i betragtning af de negative konsekvenser, som sådanne beslutninger kan have for modtageren, herunder for så vidt angår udøvelsen af dennes grundlæggende ret til ytringsfrihed. Denne forpligtelse bør gælde uanset begrundelsen for beslutningen, navnlig om der er iværksat tiltag, fordi den anmeldte information anses for at være ulovligt indhold eller i strid med de gældende vilkår og betingelser. Hvis beslutningen blev truffet efter modtagelsen af en anmeldelse, bør udbyderen af oplagringstjenester kun afsløre identiteten af den person eller enhed, der indgav anmeldelsen til tjenestemodtageren, hvis disse oplysninger er nødvendige for at identificere indholdets ulovlighed såsom i tilfælde af overtrædelser af intellektuelle ejendomsrettigheder.

(55) Begrænsning af synligheden kan bestå i nedrangering i rangordningen eller i anbefalingssystemet samt i begrænsning af tilgængeligheden for en eller flere tjenestemodtagere eller blokering af brugeren fra et onlinefællesskab, uden at brugeren er klar over det («shadow banning»). Kommerciel udnyttelse

via reklameindtægter af information, der leveres af tjenestemodtageren, kan begrænses ved at suspendere eller bringe den pengebetaling eller de indtægter, der er forbundet med den pågældende information, til ophør. Forpligtelsen til at give en begrundelse bør dog ikke gælde, hvis indholdet er vildledende kommercielt indhold i store mængder, der udbredes gennem forsætlig manipulation af tjenesten, navnlig ikkeautentisk brug af tjenesten såsom brug af botter, oprettelse af falske konti eller vildledende brug af en tjenesten. Uanset de tilgængelige retsmidler til anfægtelse af udbydere af oplagringstjenesters beslutning, bør tjenestemodtageren altid have ret til at anlægge sag ved en domstol i overensstemmelse med national ret.

(56) En udbyder af oplagringstjenester kan i visse tilfælde, f.eks. gennem en anmeldelse fra en anmeldende part eller gennem sine egne frivillige foranstaltninger, få kendskab til oplysninger om visse aktiviteter, der udføres af en tjenestemodtager, såsom levering af visse former for ulovligt indhold, der under hensyntagen til alle relevante omstændigheder, som udbyderen af oplagringstjenester er bekendt med, med rimelighed kan begrunde mistanken om, at denne modtager kan have begået, begår eller sandsynligvis vil begå en strafbar handling, der indebærer en trussel mod menneskers liv eller sikkerhed, såsom de lovovertrædelser, der er fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/36/EU ⁽²⁷⁾, direktiv 2011/93/EU eller Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/541 ⁽²⁸⁾. For eksempel kan specifikt indhold give anledning til mistanke om en trussel mod offentligheden såsom opfordring til terrorisme som omhandlet i artikel 21 i direktiv (EU) 2017/541. I sådanne tilfælde bør udbyderen af oplagringstjenester straks underrette de kompetente retshåndhævende myndigheder om en sådan mistanke. Udbyderen af oplagringstjenester bør give alle relevante oplysninger, den har adgang til, herunder, hvis det er relevant, det pågældende indhold og, hvis det er tilgængeligt, tidspunktet for indholdets offentliggørelse, herunder den udpegede tidszone, en begrundelse for sin mistanke og de oplysninger, der er nødvendige for at lokalisere og identificere den relevante tjenestemodtager. Denne forordning udgør ikke retsgrundlaget for profilering af tjenestemodtagere med henblik på oplagringstjenesteudbyderes mulige identifikation af strafbare handlinger. Udbydere af oplagringstjenester bør også overholde andre gældende EU-regler eller national ret til beskyttelse af enkeltpersoners rettigheder og frihedsrettigheder, når de underretter de retshåndhævende myndigheder.

(57) For at undgå uforholdsmæssigt store byrder bør de yderligere forpligtelser, der i medfør af denne forordning pålægges udbydere af onlineplatforme, herunder platforme, der giver forbrugere mulighed for at indgå aftaler om fjernsalg med erhvervsdrivende, ikke gælde for udbydere, der er mikrovirksomheder eller små virksomheder som defineret i henstilling 2003/361/EF. Af samme grund bør disse yderligere forpligtelser heller ikke gælde for udbydere af onlineplatforme, der tidligere har kvalificeret sig som mikrovirksomheder eller små virksomheder i en periode på 12 måneder efter, at de mister denne status. Sådanne udbydere bør ikke udelukkes fra forpligtelsen til at give oplysninger om de gennemsnitlige månedlige aktive tjenestemodtagere efter anmodning fra koordinatoren for digitale tjenester i etableringslandet eller Kommissionen. I betragtning af at meget store onlineplatforme eller meget store onlinesøgemaskiner har større rækkevidde og en større indvirkning med hensyn til at påvirke, hvordan tjenestemodtagere indhenter information og kommunikerer online, bør sådanne udbydere imidlertid ikke drage fordel af denne udelukkelse, uanset om de er eller for nylig blev mikrovirksomheder eller små virksomheder. Konsolideringsreglerne i henstilling 2003/361/EF bidrager til at sikre, at enhver omgåelse af disse yderligere forpligtelser hindres. Intet i denne forordning forhindrer udbydere af onlineplatforme, der er omfattet af denne udelukkelse, i på frivillig basis at etablere et system, der opfylder en eller flere af disse forpligtelser.

(58) Tjenestemodtagerne bør have let og effektiv adgang til at anfægte visse beslutninger truffet af udbydere af onlineplatforme vedrørende ulovligheden af indhold eller dets uforenelighed med vilkårene og betingelserne, som påvirker dem negativt. Derfor bør udbydere af onlineplatforme forpligtes til at

indføre interne klagebehandlingssystemer, som opfylder visse betingelser, der skal sikre, at systemerne er let tilgængelige og fører til hurtige, ikkeforskelsbehandlende, ikkevilkårlige og retfærdige resultater, og at de underkastes menneskelig gennemgang, når der benyttes automatiserede metoder. Sådanne systemer bør gøre det muligt for alle tjenestemodtagere at indgive en klage og bør ikke fastsætte formkrav såsom henvisning til specifikke relevante lovbestemmelser eller udførlige juridiske redegørelser. Tjenestemodtagere, der har indgivet en anmeldelse gennem den anmeldelsesmekanisme og handlepligt, der er fastsat i denne forordning, eller gennem anmeldelsesmekanismen for indhold, der er i strid med vilkår og betingelser hos udbyderen af onlineplatforme, bør have ret til at anvende klagemekanismen til at anfægte beslutningen fra udbyderen af onlineplatforme om deres anmeldelser, herunder når de mener, at de tiltag, som udbyderen har iværksat, ikke var tilstrækkelige. Muligheden for at indgive en klage med henblik på omgørelse af de anfægtede beslutninger bør være tilgængelig i mindst seks måneder regnet fra det tidspunkt, hvor udbyderen af onlineplatforme underrettede tjenestemodtageren om beslutningen.

(59) Desuden bør der være mulighed for udenretslig tvistbilæggelse i god tro, herunder af sådanne tvister, der ikke kan løses på tilfredsstillende vis gennem de interne klagebehandlingssystemer, forestået af certificerede organer, der har den nødvendige uafhængighed og midlerne og ekspertisen til at udføre deres aktiviteter på en retfærdig, hurtig og omkostningseffektiv måde. Udenretslige tvistbilæggelsesorganernes uafhængighed bør også sikres hos de fysiske personer, der er ansvarlige for tvistbilæggelse, herunder ved hjælp af regler om interessekonflikter. De gebyrer, som de udenretslige tvistbilæggelsesorganer opkræver, bør være rimelige, tilgængelige, attraktive, billige for forbrugere og forholdsmæssige og bør vurderes fra sag til sag. Hvis et udenretsligt tvistbilæggelsesorgan certificeres af den kompetente koordinator for digitale tjenester, bør denne certificering være gyldig i alle medlemsstater. Udbydere af onlineplatforme bør kunne nægte at indlede tvistbilæggelse i henhold til denne forordning, såfremt den samme tvist, navnlig for så vidt angår de pågældende oplysninger og grundlaget for at træffe den anfægtede beslutning, virkningerne af beslutningen og grundlaget for at anfægte beslutningen, allerede er blevet løst eller allerede er genstand for en igangværende procedure ved den kompetente domstol eller ved et andet kompetent udenretsligt tvistbilæggelsesorgan. Tjenestemodtagerne bør kunne vælge mellem den interne klagemekanisme, en udenretslig tvistbilæggelse og muligheden for på et hvilket som helst tidspunkt at indlede en retssag. Da resultatet af den udenretslige tvistbilæggelsesprocedure ikke er bindende, bør parterne ikke forhindres i at indlede en retssag vedrørende den samme tvist. Mulighederne for at anfægte beslutninger truffet af udbydere af onlineplatforme bør på ingen måde berøre muligheden for domstolsprøvelse i overensstemmelse med lovgivningen i den pågældende medlemsstat og dermed ikke berøre udøvelsen af deres adgang til effektive retsmidler i henhold til chartrets artikel 47. Bestemmelserne i denne forordning om udenretslig tvistbilæggelse bør ikke medføre en forpligtelse for medlemsstaterne til at oprette sådanne udenretslige tvistbilæggelsesorganer.

(60) I forbindelse med aftaleretlige tvister mellem forbrugere og erhvervsdrivende vedrørende køb af varer eller tjenesteydelser sikrer direktiv 2013/11/EU, at EU-forbrugere og EU-virksomheder har adgang til kvalitetscertificerede alternative tvistbilæggelsesinstanser. I denne forbindelse bør det præciseres, at denne forordnings bestemmelser om udenretslig tvistbilæggelse ikke berører nævnte direktiv, herunder forbrugernes ret i henhold til nævnte direktiv til at trække sig ud af proceduren på ethvert trin, hvis de er utilfredse med den måde, proceduren foregår eller udføres på.

(61) Der kan gribes hurtigere og mere pålideligt ind over for ulovligt indhold, hvis udbydere af onlineplatforme træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at behandlingen af anmeldelser indgivet af pålidelige indberettere inden for deres respektive udpegede ekspertiseområde gennem de anmeldelsesmekanismer og den handlepligt, der foreskrives i denne forordning, prioriteres, uden at dette berører kravet om at behandle og træffe afgørelse om alle anmeldelser indgivet gennem disse mekanismer på en rettidig, omhyggelig og ikkevilkårlig måde. En sådan status som pålidelig indberetter bør tildeles af

koordinatoren for digitale tjenester i den medlemsstat, hvor ansøgeren er etableret, og bør anerkendes af alle udbydere af onlineplatforme inden for denne forordnings anvendelsesområde. En sådan status som pålidelig indberetter bør kun tildeles enheder og ikke enkeltpersoner, der bl.a. har påvist, at de har særlig ekspertise og kompetence til at bekæmpe ulovligt indhold, og at de arbejder på en rettidig, omhyggelig og ikkevilkårlig måde. Sådanne enheder kan være offentlige, f.eks. for så vidt angår terrorrelateret indhold, nationale retshåndhævende myndigheders enheder for internetindberetning eller Den Europæiske Unions Agentur for Retshåndhævelsessamarbejde (»Europol«), eller de kan være ikkestatslige organisationer og private eller halvoffentlige organer såsom de organisationer, der indgår i INHOPE-netværket af hotlines til indberetning af materiale med seksuelt misbrug af børn, og organisationer, der anmelder ulovlige, racistiske og fremmedfjendske tilkendegivelser online. For ikke at mindske merværdien af en sådan mekanisme bør det samlede antal pålidelige indberettere, der tildeles status i overensstemmelse med denne forordning, begrænses. Navnlig opfordres erhvervs sammenslutninger, der repræsenterer deres medlemmers interesser, til at ansøge om status som pålidelige indberettere, uden at dette berører private enheders eller enkeltpersoners ret til at indgå bilaterale aftaler med udbydere af onlineplatforme.

(62) Pålidelige indberettere bør offentliggøre let forståelige og detaljerede rapporter om anmeldelser, der er indgivet i overensstemmelse med denne forordning. Disse rapporter bør angive oplysninger såsom antallet af anmeldelser kategoriseret efter oplagringstjenesteudbydere, typen af anmeldt indhold og udbyderens iværksatte tiltag. Eftersom pålidelige indberettere har påvist ekspertise og kompetence, kan behandlingen af indgivne anmeldelser fra pålidelige indberettere forventes at blive mindre byrdefuld og derfor hurtigere i forhold til anmeldelser indgivet af andre tjenestemodtagere. Den gennemsnitlige behandlingstid kan dog stadig variere afhængigt af faktorer, herunder formen for ulovligt indhold, anmeldelsernes kvalitet og de faktiske tekniske procedurer, der er indført for indgivelse af sådanne anmeldelser.

Selv om adfærdskodeksen for bekæmpelse af ulovlig hadefuld tale på internettet fra 2016 f.eks. fastsætter et benchmark for de deltagende virksomheder med hensyn til den tid, der er nødvendig for at behandle gyldige anmeldelser om fjernelse af ulovlig hadefuld tale, kan andre former for ulovligt indhold kræve længere eller kortere frister for behandling afhængigt af de specifikke faktiske forhold og omstændigheder og former for ulovligt indhold. For at undgå misbrug af status som pålidelig indberetter bør det være muligt at suspendere en sådan status, når en koordinator for digitale tjenester i etableringslandet har indledt en undersøgelse af legitime grunde. Reglerne i denne forordning om pålidelige indberettere bør ikke forstås således, at de forhindrer udbydere af onlineplatforme i at behandle anmeldelser indgivet af enheder eller enkeltpersoner, der ikke er blevet tildelt status som pålidelige indberettere i henhold til denne forordning, på samme måde og i at samarbejde med andre enheder på anden vis i overensstemmelse med gældende ret, herunder denne forordning og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/794 ⁽²⁹⁾. Reglerne i denne forordning bør ikke forhindre udbydere af onlineplatforme i at gøre brug af sådanne pålidelige indberettere eller lignende mekanismer til at gribe hurtigt og pålideligt ind over for indhold, som er i strid med deres vilkår og betingelser, navnlig over for indhold, der er skadeligt for sårbare tjenestemodtagere såsom mindreårige.

(63) Misbrug af onlineplatforme ved hyppigt at levere åbenbart ulovligt indhold eller ved hyppigt at indgive åbenbart grundløse anmeldelser eller klager inden for rammerne af de respektive mekanismer og systemer oprettet i henhold til denne forordning underminerer tilliden og skader de berørte parter rettigheder og legitime interesser. Der er derfor behov for at indføre passende, forholdsmæssige og effektive forholdsregler mod et sådant misbrug, som skal respektere alle involverede parter rettigheder og legitime interesser, herunder de gældende grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder som nedfældet i chartret, navnlig ytringsfriheden. Information bør betragtes som åbenbart ulovligt indhold, og anmeldelser eller klager bør betragtes som åbenbart grundløse, hvis det er indlysende for en lægmand

uden nogen materiel analyse, henholdsvis at indholdet er ulovligt, eller at anmeldelserne eller klagerne er grundløse.

(64) Under visse omstændigheder bør udbydere af onlineplatforme midlertidigt suspendere de pågældende aktiviteter relateret til den person, der er involveret i misbrug. Dette berører ikke udbydere af onlineplatformes frihed til at fastsætte deres vilkår og betingelser og indføre strengere foranstaltninger i tilfælde af åbenbart ulovligt indhold i forbindelse med grov kriminalitet såsom materiale med seksuelt misbrug af børn. Af hensyn til gennemsigtigheden bør denne mulighed fastsættes klart og tilstrækkelig detaljeret i onlineplatformenes vilkår og betingelser. Der bør altid være mulighed for at klage over de beslutninger, der træffes af udbydere af onlineplatforme i denne henseende, og de bør være underlagt den kompetente koordinator for digitale tjenesters tilsyn. Udbydere af onlineplatforme bør, inden der træffes beslutning om suspension, sende en forudgående advarsel, som bør omfatte årsagerne til en eventuel suspension og mulighederne for at klage over den beslutning, som udbyderne af onlineplatformen har truffet. Når udbydere af onlineplatforme træffer beslutning om suspension, bør de sende begrundelsen i overensstemmelse med reglerne fastsat i denne forordning. Reglerne i denne forordning om misbrug bør ikke forhindre udbydere af onlineplatforme i at træffe andre foranstaltninger til at håndtere ulovligt indhold fra modtagere af deres tjeneste eller andre former for misbrug af deres tjenester, herunder gennem overtrædelse af deres vilkår og betingelser, i overensstemmelse med gældende EU-ret og national ret. Disse regler berører ikke muligheden for at holde de personer, der er involveret i misbrug, ansvarlige, herunder for skadeserstatning, i henhold til EU-retten eller national ret.

(65) I betragtning af udbydere af onlineplatformenes særlige ansvar og forpligtelser bør de være underlagt en række rapporteringsforpligtelser vedrørende gennemsigtighed, der anvendes i tillæg til de rapporteringsforpligtelser vedrørende gennemsigtighed, der gælder for alle udbydere af formidlingstjenester i henhold til denne forordning. Med henblik på at fastslå, om onlineplatforme og onlinesøgemaskiner er henholdsvis meget store onlineplatforme eller meget store onlinesøgemaskiner, der er underlagt visse yderligere forpligtelser i henhold til denne forordning, bør onlineplatformenes og onlinesøgemaskinernes rapporteringsforpligtelser vedrørende gennemsigtighed omfatte visse forpligtelser vedrørende offentliggørelse og meddelelse af oplysninger om antallet af aktive modtagere af tjenesten i Unionen i gennemsnit pr. måned.

(66) For at sikre gennemsigtighed og muliggøre kontrol med beslutninger om indholdsmoderation truffet af udbydere af onlineplatforme og overvågning af udbredelsen af ulovligt indhold på internettet bør Kommissionen vedligeholde og offentliggøre en database, der indeholder beslutninger og begrundelser fra udbyderne af onlineplatforme, når de fjerner eller på anden måde begrænser tilgængeligheden af og adgangen til information. For at holde databasen løbende ajour bør udbydere af onlineplatforme i et standardformat indgive beslutninger og begrundelser uden unødigt forsinkelse, efter at en beslutning er truffet, for at give mulighed for realtidsopdateringer, hvor det er teknisk muligt og står i et rimeligt forhold til den pågældende onlineplatforms midler. Den strukturerede database bør give adgang til og muliggøre forespørgsler om relevante oplysninger, navnlig hvad angår den pågældende form for påstået ulovligt indhold.

(67) Mørke mønstre («dark patterns») på onlineplatformes onlinegrænseflader er praksis, der enten bevidst eller reelt i væsentlig grad forvrider eller forringer tjenestemodtagernes evne til at træffe selvstændige og informerede valg eller beslutninger. Denne praksis kan anvendes til at påvirke tjenestemodtagerne til at udvise uønsket adfærd eller træffe uønskede beslutninger, som har negative konsekvenser for dem. Udbydere af onlineplatforme bør derfor forbydes at vildlede eller tilskynde tjenestemodtagere og at undergrave eller fordreje tjenestemodtagernes autonomi, beslutningstagning eller valg via strukturen, udformningen eller funktionen af en onlinegrænseflade eller en del deraf. Dette bør omfatte, men ikke være begrænset til, udnyttende designvalg for at lede modtageren til handlinger, som er til fordel for

udbyderen af onlineplatforme, men som ikke nødvendigvis er i modtagerens interesse, præsentation af valg på en ikkeneutral måde, f.eks. ved at give visse valgmuligheder en mere fremtrædende plads gennem visuelle, auditive eller andre komponenter, når tjenestemodtageren anmodes om at træffe et valg.

Det bør også omfatte gentagne gange at anmode en tjenestemodtager om at træffe et valg, hvis et sådant valg allerede er truffet, at gøre det væsentligt mere besværligt at opsig en tjeneste end at tilmelde sig den eller at gøre visse valg mere vanskelige eller tidskrævende end andre, at gøre det urimeligt vanskeligt at afbryde køb eller at logge ud fra en given onlineplatform, der giver forbrugerne mulighed for at indgå aftaler om fjernsalg med erhvervsdrivende, og at vildlede tjenestemodtagerne ved at presse dem til at træffe beslutninger om transaktioner eller standardindstillinger, der er meget vanskelige at ændre, og dermed på urimelig vis skævvride tjenestemodtagerens beslutningstagning på en måde, der forvrider og forringer deres autonomi, beslutningstagning og valgmuligheder. Regler, der forhindrer mørke mønstre, bør imidlertid ikke forstås således, at de forhindrer udbyderne i at interagere direkte med tjenestemodtagerne og tilbyde dem nye eller supplerende tjenester. Legitim praksis, f.eks. inden for reklame, der er i overensstemmelse med EU-retten, bør ikke i sig selv betragtes som mørke mønstre. Disse regler om mørke mønstre bør fortolkes således, at de omfatter forbudte praksisser, der er omfattet af denne forordnings anvendelsesområde, i det omfang disse praksisser ikke allerede er omfattet af direktiv 2005/29/EF eller forordning (EU) 2016/679.

(68) Onlinereklame spiller en vigtig rolle i onlinemiljøet, herunder i forbindelse med ydelse af onlineplatformes tjenester, hvor ydelsen af tjenesten undertiden helt eller delvist betales direkte eller indirekte gennem reklameindtægter. Onlinereklame kan imidlertid indebære betydelige risici, lige fra reklamer, der i sig selv er ulovligt indhold, til finansielle incitamentter til offentliggørelse eller udbredelse af ulovligt eller på anden vis skadeligt indhold og aktiviteter på internettet eller en forskelsbehandlende visning af reklamer med indvirkning på lige muligheder for og ligebehandlingen af borgerne. Ud over kravene i artikel 6 i direktiv 2000/31/EF bør udbydere af onlineplatforme derfor være forpligtet til at sikre, at tjenestemodtagerne har visse individualiserede oplysninger, der er nødvendige for, at de kan forstå, hvornår og på hvis vegne reklamen vises. De bør sikre, at oplysningerne er fremtrædende, herunder gennem standardiserede visuelle eller lydige tegn, som er klart identificerbare og utvetydige for den gennemsnitlige tjenestemodtager, og de bør tilpasses arten af den enkelte tjenestes onlinegrænseflade. Desuden bør tjenestemodtagerne have direkte adgang til oplysninger fra den onlinegrænseflade, hvor reklamen præsenteres, om de vigtigste parametre, der anvendes til at bestemme, at en specifik reklame præsenteres for dem, med en meningsfuld forklaring af logikken heri, herunder når den er baseret på profilering.

Sådanne forklaringer bør omfatte oplysninger om den metode, der anvendes til at vise reklamen – f.eks. om der er tale om kontekstuel eller anden form for reklame – og, hvor det er relevant, de vigtigste anvendte profileringskriterier; den bør også underrette modtageren om, hvilke midler vedkommende råder over til at ændre sådanne kriterier. Kravene i denne forordning om tilvejebringelse af oplysninger i forbindelse med reklame berører ikke anvendelsen af de relevante bestemmelser i forordning (EU) 2016/679, navnlig bestemmelserne om retten til at gøre indsigelse, automatiske individuelle afgørelser, herunder profilering, og specifikt kravet om at indhente den registreredes samtykke forud for behandlingen af personoplysninger med henblik på målrettet reklame. De berører heller ikke bestemmelserne i direktiv 2002/58/EF, navnlig bestemmelserne om lagring af oplysninger i terminaludstyr og adgang til oplysninger, som er lagret på dette udstyr. Endelig supplerer denne forordning anvendelsen af direktiv 2010/13/EU, som pålægger foranstaltninger, der skal gøre det muligt for brugerne at angive oplysning om audiovisuel kommerciel kommunikation i brugergenererede videoer. Den supplerer også de erhvervsdrivendes forpligtelser med hensyn til oplysning om kommerciel kommunikation, der følger af direktiv 2005/29/EF.

(69) Når tjenestemodtagerne får forelagt reklamer baseret på målretningsteknikker, der er optimeret til at matche deres interesser og potentielt appellerer til deres sårbarheder, kan dette have særligt alvorlige negative virkninger. I visse tilfælde kan manipulerende teknikker have en negativ indvirkning på hele grupper og forstærke samfundsmæssige skader, f.eks. ved at bidrage til desinformationskampagner eller ved at forskelsbehandle visse grupper. Onlineplatforme udgør miljøer, der er særligt følsomme for en sådan praksis, og de udgør en større samfundsmæssig risiko. Udbydere af onlineplatforme bør derfor ikke præsentere reklamer baseret på profilering, som defineret i artikel 4, nr. 4), i forordning (EU) 2016/679 ved anvendelse af særlige kategorier af personoplysninger som omhandlet i artikel 9, stk. 1, i nævnte forordning, herunder ved at anvende profileringskategorier baseret på disse særlige kategorier. Dette forbud berører ikke de forpligtelser, der gælder for udbydere af onlineplatforme eller enhver anden tjenesteudbyder eller annoncør, der er involveret i udbredelsen af reklamer, i henhold til EU-retten om beskyttelse af personoplysninger.

(70) En central del af onlineplatformens virksomhed er den måde, hvorpå information prioriteres og præsenteres på dens onlinegrænseflade for at lette og optimere tjenestemodtagernes adgang til information. Dette sker f.eks. ved at foreslå, rangordne og prioritere information ved at skelne gennem tekst eller andre visuelle fremstillinger eller på anden vis kuratere informationen fra modtagerne ved brug af algoritmer. Sådanne anbefalingssystemer kan have en betydelig indvirkning på modtagernes evne til at hente og interagere med oplysninger online, herunder til at lette søgningen efter relevant information for tjenestemodtagere og bidrage til en forbedret brugeroplevelse. De spiller også en vigtig rolle i forstærkningen af visse budskaber, den virale udbredelse af information og stimuleringen af onlineadfærd. Derfor bør onlineplatformene konsekvent sikre, at modtagerne af deres tjenester informeres på passende vis om, hvordan anbefalingssystemerne påvirker den måde, hvorpå oplysninger vises, og kan have en indvirkning på, hvordan oplysningerne præsenteres for dem. De bør anføre parametrene for sådanne anbefalingssystemer på en klar og let forståelig måde for at sikre, at tjenestemodtagerne forstår, hvordan informationen prioriteres for dem. Disse parametre bør som minimum omfatte de vigtigste kriterier for fastlæggelse af de oplysninger, der foreslås til tjenestemodtageren, og årsagerne til deres respektive betydning, herunder hvor oplysninger prioriteres på grundlag af profilering og deres onlineadfærd.

(71) Beskyttelse af mindreårige er et vigtigt politisk mål for Unionen. En onlineplatform kan anses for at være tilgængelig for mindreårige, hvis dens vilkår og betingelser tillader mindreårige at bruge tjenesten, når dens tjeneste er rettet mod eller overvejende anvendes af mindreårige, eller hvis udbyderen på anden måde er klar over, at nogle af modtagerne af dens tjeneste er mindreårige, f.eks. fordi den allerede behandler personoplysninger om modtageren af dens tjeneste, der afslører deres alder til andre formål. Udbydere af onlineplatforme, der anvendes af mindreårige, bør træffe passende og forholdsmæssige foranstaltninger for at beskytte mindreårige, f.eks. ved at udforme deres onlinegrænseflader eller dele heraf med det højeste niveau af privatlivets fred, tryghed og sikkerhed for mindreårige som standard, hvis det er relevant, eller ved at vedtage standarder for beskyttelse af mindreårige eller ved at deltage i adfærdskodekser til beskyttelse af mindreårige. De bør tage hensyn til bedste praksis og tilgængelig vejledning, f.eks. Kommissionens meddelelse om Et digitalt årti for børn og unge: den nye europæiske strategi for et bedre internet for børn (BIK+). Udbydere af onlineplatforme bør ikke vise reklamer baseret på profilering ved brug af personoplysninger om tjenestemodtageren, hvis de med rimelig sikkerhed er klar over, at tjenestemodtageren er mindreårig. I overensstemmelse med forordning (EU) 2016/679, navnlig princippet om dataminimering, jf. nævnte forordnings artikel 5, stk. 1, litra c), bør dette forbud ikke føre til, at udbyderen af onlineplatformen opbevarer, erhverver eller behandler flere personoplysninger, end udbyderen allerede har for at vurdere, om tjenestemodtageren er mindreårig. Denne forpligtelse bør derfor ikke tilskynde udbydere af onlineplatforme til at indsamle tjenestemodtagerens alder, inden de anvendes. Dette bør ikke berøre EU-retten om beskyttelse af personoplysninger.

(72) For at bidrage til et sikkert, pålideligt og gennemsigtigt onlinemiljø for forbrugerne og for andre berørte parter såsom konkurrerende erhvervsdrivende og indehavere af intellektuelle ejendomsrettigheder og for at afskrække erhvervsdrivende fra at sælge produkter eller tjenester i strid med de gældende regler bør onlineplatforme, der giver forbrugere mulighed for at indgå aftaler om fjernsalg med erhvervsdrivende, sikre, at sådanne erhvervsdrivende er sporbare. Den erhvervsdrivende bør derfor forpligtes til at give visse væsentlige oplysninger til udbydere af onlineplatforme, der giver forbrugere mulighed for at indgå aftaler om fjernsalg med erhvervsdrivende, herunder med henblik på at fremme budskaber om eller udbyde produkter. Dette krav bør også gælde for erhvervsdrivende, der fremmer budskaber om produkter eller tjenester på vegne af varemærker på grundlag af underliggende aftaler. Disse udbydere af onlineplatforme bør lagre alle oplysninger på en sikker måde, under hele varigheden af deres kontraktforhold med den erhvervsdrivende, og i yderligere seks måneder for at gøre det muligt at rejse eventuelle krav mod den erhvervsdrivende, eller at påbud vedrørende den erhvervsdrivende efterkommes.

Denne forpligtelse er nødvendig og forholdsmæssig, således at offentlige myndigheder og private parter med en legitim interesse kan få adgang til oplysningerne i overensstemmelse med gældende ret, herunder om beskyttelse af personoplysninger, f.eks. gennem de påbud om at give oplysninger, der er omhandlet i denne forordning. Denne forpligtelse berører ikke eventuelle forpligtelser til at bevare visse former for indhold i længere perioder på grundlag af anden EU-ret eller national lovgivning, som er i overensstemmelse med EU-retten. Uden at det berører definitionen i denne forordning, bør enhver erhvervsdrivende, uanset om det er en fysisk eller juridisk person, der er identificeret på grundlag af artikel 6a, stk. 1, litra b), i direktiv 2011/83/EU og artikel 7, stk. 4, litra f), i direktiv 2005/29/EF, være sporbar, når vedkommende udbyder et produkt eller en tjeneste gennem en onlineplatform. Direktiv 2000/31/EF forpligter alle leverandører af informationssamfundstjenester til at give tjenestemodtagerne og de kompetente myndigheder let, umiddelbar og vedvarende adgang til visse oplysninger, der gør det muligt at identificere alle tjenesteydere. De sporbarhedskrav for udbydere af onlineplatforme, der giver forbrugere mulighed for at indgå aftaler om fjernsalg med erhvervsdrivende, der er fastsat i denne forordning, berører ikke anvendelsen af Rådets direktiv (EU) 2021/514 ⁽³⁰⁾, som forfølger andre legitime mål af samfundsmæssig interesse.

(73) For at sikre en effektiv og hensigtsmæssig anvendelse af denne forpligtelse, uden at der pålægges uforholdsmæssige byrder, bør udbydere af onlineplatforme, der giver forbrugere mulighed for at indgå aftaler om fjernsalg med erhvervsdrivende, gøre deres bedste for at vurdere pålideligheden af de oplysninger, som de pågældende erhvervsdrivende fremlægger, navnlig ved at anvende frit tilgængelige officielle onlinedatabaser og onlinegrænseflader såsom nationale handelsregistre og momsinformationsudvekslingssystemet, eller ved at anmode de pågældende erhvervsdrivende om at fremlægge troværdig dokumentation såsom kopier af identitetsdokumenter, bekræftede betalingskontoudtog, virksomhedscertifikater og handelsregistercertifikater. De kan også anvende andre fjernkilder, som giver en tilsvarende grad af pålidelighed med henblik på at opfylde denne forpligtelse. De berørte udbydere af onlineplatforme bør dog ikke være forpligtet til at foretage uforholdsmæssigt store eller omkostningstunge onlineundersøgelser eller overdreven kontrol på stedet. Det bør heller ikke forstås således, at sådanne udbydere, der har gjort deres bedste som krævet i denne forordning, garanterer for pålideligheden af oplysningerne over for forbrugerne eller andre interesserede parter.

(74) Udbydere af onlineplatforme, der giver forbrugere mulighed for at indgå aftaler om fjernsalg med erhvervsdrivende, bør udforme og organisere deres onlinegrænseflade på en måde, der giver erhvervsdrivende mulighed for at opfylde deres forpligtelser i henhold til relevant EU-ret, navnlig kravene i artikel 6 og 8 i direktiv 2011/83/EU, artikel 7 i direktiv 2005/29/EF, artikel 5 og 6 i direktiv 2000/31/EF og artikel 3 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/6/EF ⁽³¹⁾. Med henblik herpå bør berørte udbydere af onlineplatforme gøre deres bedste for at vurdere, om de erhvervsdrivende, der benytter deres

tjenester, har uploadet fuldstændige oplysninger på deres onlinegrænseflader i overensstemmelse med den relevante gældende EU-ret. Udbydere af onlineplatforme bør sikre, at produkter eller tjenester ikke tilbydes, så længe sådanne oplysninger ikke er fuldstændige. Dette bør ikke udgøre en forpligtelse for berørte udbydere af onlineplatforme til generelt at overvåge de produkter eller tjenester, der leveres eller ydes af erhvervsdrivende gennem deres tjenester, eller en generel forpligtelse til at undersøge forhold, navnlig til at vurdere nøjagtigheden af oplysningerne fra de erhvervsdrivende. Onlinegrænsefladerne bør være brugervenlige og lettilgængelige for erhvervsdrivende og forbrugere. Desuden bør berørte udbydere af onlineplatforme, efter at have givet den erhvervsdrivende mulighed for at tilbyde produktet eller tjenesten, gøre en rimelig indsats for stikprøvevis at kontrollere, om de udbudte produkter eller tjenester er blevet identificeret som ulovlige i officielle, frit tilgængelige og maskinlæsbare onlinedatabaser eller onlinegrænseflader, der er tilgængelige i en medlemsstat eller i Unionen. Kommissionen bør også tilskynde til produkters sporbarhed ved hjælp af teknologiske løsninger såsom digitalt underskrevne Quick Response-koder (eller »QR-koder«) eller ikkefungible tokens. Kommissionen bør fremme udviklingen af standarder og i mangel heraf markedsstyrede løsninger, som kan accepteres af de berørte parter.

(75) I betragtning af betydningen af meget store onlineplatforme som følge af deres rækkevidde, navnlig som udtrykt i antallet af tjenestemodtagere, med hensyn til at fremme den offentlige debat, økonomiske transaktioner og udbredelsen af oplysninger til offentligheden, holdninger og idéer og med hensyn til at påvirke måden, hvorpå modtagerne indhenter og videregiver oplysninger online, er det nødvendigt at pålægge udbydere af disse platforme specifikke forpligtelser ud over de forpligtelser, der gælder for alle onlineplatforme. På grund af deres afgørende rolle med hensyn til at lokalisere og gøre det muligt at hente oplysninger online er det også nødvendigt at pålægge udbydere af meget store onlinesøgemaskiner disse forpligtelser, i det omfang de finder anvendelse. Disse yderligere forpligtelser for udbydere af meget store onlineplatforme og af meget store onlinesøgemaskiner er nødvendige for at imødekomme disse offentlige hensyn, da der ikke findes alternative og mindre restriktive foranstaltninger, som effektivt vil kunne opnå det samme resultat.

(76) Meget store onlineplatforme og meget store onlinesøgemaskiner kan medføre samfundsmæssige risici, der er forskellige med hensyn til omfang og virkninger fra dem, som mindre platforme medfører. Udbydere af sådanne meget store onlineplatforme og af meget store onlinesøgemaskiner bør derfor have den højeste standard for due diligence-forpligtelser, der står i rimeligt forhold til deres samfundsmæssige betydning. Når antallet af aktive modtagere af en onlineplatform eller aktive modtagere af en onlinesøgemaskine beregnet som et gennemsnit over en periode på seks måneder når op på en betydelig andel af EU's befolkning, kan de systemiske risici, som onlineplatformen eller onlinesøgemaskinen udgør, have en uforholdsmæssig stor indvirkning i Unionen. En sådan betydelig rækkevidde bør anses for at eksistere, hvis et sådant antal overstiger en operationel tærskel på 45 mio., dvs. et antal svarende til 10 % af Unionens befolkning. Denne operationelle tærskel bør i givet fald ajourføres, og derfor bør Kommissionen tillægges beføjelse til at supplere bestemmelserne i denne forordning ved at vedtage delegerede retsakter.

(77) For at fastslå rækkevidden af en given onlineplatform eller onlinesøgemaskine er det nødvendigt at fastslå det gennemsnitlige antal aktive modtagere af hver tjeneste individuelt. Antallet af gennemsnitlige månedlige aktive modtagere af en onlineplatform bør derfor afspejle alle de modtagere, der rent faktisk bruger tjenesten, mindst én gang i en given periode ved at blive eksponeret for information, der udbredes på onlineplatformens onlinegrænseflade, f.eks. ved at se det eller lytte til det eller ved at levere information såsom erhvervsdrivende på en onlineplatform, der giver forbrugere mulighed for at indgå aftaler om fjernsalg med erhvervsdrivende.

I denne forordning er brug ikke begrænset til interaktion med information ved at klikke på, kommentere, forbinde, dele, købe eller gennemføre transaktioner på en onlineplatform. Følgelig er begrebet aktiv

tjenestemodtager ikke nødvendigvis sammenfaldende med begrebet registreret bruger af en tjeneste. Hvad angår onlinesøgemaskiner, bør begrebet aktive tjenestemodtagere omfatte dem, der ser information på deres onlinegrænseflade, men ikke f.eks. indehaverne af de websteder, der indekseres af en onlinesøgemaskine, da de ikke gør aktiv brug af tjenesten. Antallet af aktive modtagere af en tjeneste bør omfatte alle unikke tjenestemodtagere, der bruger den specifikke tjeneste. Med henblik herpå bør en tjenestemodtager, der anvender forskellige onlinegrænseflader såsom websteder eller applikationer, herunder når tjenesterne tilgås via forskellige Uniform Resource Locators (URL'er) eller domænenavne, om muligt kun tælles én gang. Begrebet aktiv tjenestemodtager bør dog ikke omfatte tilfældig brug af tjenesten hos modtagere af andre onlineformidlingstjenester, der indirekte stiller information, der oplagres af udbyderen af onlineplatformen, til rådighed ved at linke eller indekser indhold fra en udbyder af onlinesøgemaskiner. Desuden kræver denne forordning ikke, at udbydere af onlineplatforme eller onlinesøgemaskiner foretager specifik sporing af enkeltpersoner online. Hvis sådanne udbydere kan se bort fra automatiserede brugere såsom bots eller skrabere uden yderligere behandling af personoplysninger og sporing, må de gerne. Fastsættelsen af antallet af aktive tjenestemodtagere kan påvirkes af markedsudviklingen og den tekniske udvikling, og Kommissionen bør derfor tillægges beføjelser til at supplere bestemmelserne i denne forordning ved at vedtage delegerede retsakter, der fastsætter metoden til at bestemme de aktive modtagere af en onlineplatform eller af en onlinesøgemaskine, hvor det er nødvendigt, som afspejler tjenestens art og den måde, hvorpå tjenestemodtagerne interagerer med den.

(78) I lyset af de netværkseffekter, der karakteriserer platformøkonomien, kan en onlineplatforms eller en onlinesøgemaskines brugerbase vokse hurtigt og blive til en meget stor onlineplatform eller en meget stor onlinesøgemaskine med de deraf følgende virkninger i det indre marked, f.eks. i tilfælde af eksponentiel vækst i korte perioder eller en stor global tilstedeværelse og omsætning, der gør det muligt for onlineplatformen eller onlinesøgemaskinen at udnytte netværkseffekter og stordriftsfordele og synergieffekter. En høj årlig omsætning eller markeds kapitalisering kan navnlig være et tegn på hurtig skalerbarhed med hensyn til brugerrækkevidde. I disse tilfælde bør koordinatoren for digitale tjenester i etableringslandet eller Kommissionen kunne anmode om hyppigere rapportering fra udbyderen af onlineplatformen eller af onlinesøgemaskinen om antallet af aktive tjenestemodtagere for rettidigt at kunne fastslå det tidspunkt, hvor platformen bør udpeges som henholdsvis en meget stor onlineplatform eller en meget stor onlinesøgemaskine med henblik på denne forordning.

(79) Meget store onlineplatforme og meget store onlinesøgemaskiner kan anvendes på en måde, der i høj grad påvirker onlinesikkerheden, udformningen af den offentlige meningsdannelse og debat samt onlinehandelen. Den måde, hvorpå de udformer deres tjenester, optimeres generelt til gavn for deres ofte reklamedrevne forretningsmodeller og kan give anledning til samfundsmæssige betænkeligheder. En effektiv regulering og håndhævelse er nødvendig for at afdække og afbøde risiciene og den potentielle samfundsmæssige og økonomiske skade, som kan opstå. Udbydere af meget store onlineplatforme og af meget store onlinesøgemaskiner bør derfor vurdere de systemiske risici, der udspringer af udformningen, funktionen og anvendelsen af deres tjenester samt tjenestemodtagernes potentielle misbrug, og bør træffe passende afbødende foranstaltninger under overholdelse af de grundlæggende rettigheder i henhold til denne forordning. Ved fastlæggelsen af betydningen af potentielle negative indvirkninger bør udbyderne tage hensyn til alvoren af den potentielle indvirkning og sandsynligheden for alle sådanne systemiske risici. De kan f.eks. vurdere, om den potentielle negative indvirkning kan påvirke et stort antal personer, dens potentielle irreversibilitet, eller hvor vanskeligt det er at afhjælpe og genoprette den situation, der var fremherskende forud for den potentielle indvirkning.

(80) Fire kategorier af systemiske risici bør vurderes indgående af udbydere af meget store onlineplatforme og af meget store onlinesøgemaskiner. Den første kategori vedrører de risici, der er forbundet med udbredelse af ulovligt indhold, f.eks. udbredelse af materiale om seksuelt misbrug af børn eller

ulovlig hadefuld tale eller andre former for misbrug af deres tjenester til strafbare handlinger, og ulovlige aktiviteter, f.eks. salg af produkter eller tjenester, der er forbudt i henhold til EU-retten eller national ret, herunder farlige eller forfalskede produkter eller ulovligt handlede dyr. F.eks. kan en sådan udbredelse eller sådanne aktiviteter udgøre en betydelig systemisk risiko, hvis adgangen til ulovligt indhold kan spredes hurtigt og bredt gennem konti med særlig stor rækkevidde eller andre forstærkningsmidler. Udbydere af meget store onlineplatforme og af meget store onlinesøgemaskiner bør vurdere risikoen for udbredelse af ulovligt indhold, uanset om informationen også er i strid med deres vilkår og betingelser. Denne vurdering berører ikke det personlige ansvar, der påhviler modtageren af tjenesten på meget store onlineplatforme eller ejerne af websteder indekseret af meget store onlinesøgemaskiner, for en eventuel ulovlighed af deres aktiviteter i henhold til gældende ret.

(81) Den anden kategori vedrører tjenestens faktiske eller forventede indvirkning på udøvelsen af de grundlæggende rettigheder, som er beskyttet af chartret, herunder, men ikke begrænset til, den menneskelige værdighed, ytrings- og informationsfriheden, herunder mediefrihed og -pluralisme, retten til privatlivets fred, databeskyttelse, retten til ikkeforskelsbehandling, børns rettigheder og forbrugerbeskyttelse. Sådanne risici kan f.eks. opstå i forbindelse med udformningen af de algoritmiske systemer, der anvendes af den meget store onlineplatform eller af den meget store onlinesøgemaskine, eller misbrug af deres tjenester ved indgivelse af urimelige anmeldelser eller andre metoder til at bringe tale til tavshed eller hindre konkurrencen. Ved vurderingen af risici for børns rettigheder bør udbyderne af meget store onlineplatforme og af meget store onlinesøgemaskiner f.eks. tage hensyn til, hvor let det er for mindreårige at forstå tjenestens udformning og virkemåde, samt hvordan mindreårige gennem deres tjeneste kan udsættes for indhold, der kan skade mindreåriges helbred og fysiske, psykiske og moralske udvikling. Sådanne risici kan f.eks. opstå i forbindelse med udformningen af onlinegrænseflader, der forsætligt eller uforsætligt udnytter mindreåriges svagheder og manglende erfaring, eller som kan forårsage afhængighedsadfærd.

(82) Den tredje kategori af risici vedrører de faktiske eller forventede negative virkninger for demokratiske processer, samfundsdebatten og valgprocesserne samt den offentlige sikkerhed.

(83) Den fjerde kategori af risici stammer fra lignende bekymringer vedrørende udformning, virkemåden eller brug, herunder gennem manipulation af meget store onlineplatforme og af meget store onlinesøgemaskiner, med en faktisk eller forventet negativ indvirkning på beskyttelsen af folkesundheden, mindreårige og alvorlige negative konsekvenser for den pågældende persons fysiske og mentale velbefindende eller for kønsbaseret vold. Sådanne risici kan også stamme fra koordinerede desinformationskampagner vedrørende folkesundheden eller fra onlinegrænsefladedesign, der kan stimulere tjenestemodtagernes adfærdsmæssige afhængighed.

(84) Ved vurderingen af sådanne systemiske risici bør udbydere af meget store onlineplatforme og af meget store onlinesøgemaskiner fokusere på de systemer eller andre elementer, der kan bidrage til risiciene, herunder alle de algoritmiske systemer, der kan være relevante, navnlig deres anbefalingssystemer og reklamesystemer, under hensyntagen til den tilknyttede dataindsamlings- og -anvendelsespraksis. De bør også vurdere, om deres vilkår og betingelser og håndhævelsen heraf er hensigtsmæssige, såvel som deres indholdsmoderationsprocesser, tekniske værktøjer og tildelte ressourcer. Ved vurderingen af de systemiske risici, der er konstateret i denne forordning, bør disse udbydere også fokusere på de oplysninger, der ikke er ulovlige, men som bidrager til de systemiske risici, der er konstateret i denne forordning. Sådanne udbydere bør derfor være særligt opmærksomme på, hvordan deres tjenester anvendes til at udbrede eller forstærke misvisende eller vildledende indhold, herunder desinformation. Hvis den algoritmiske forstærkning af oplysninger bidrager til de systemiske risici, bør disse udbydere behørigt afspejle dette i deres risikovurderinger. Hvis risiciene er lokale, eller der er sproglige forskelle, bør disse udbydere også tage højde for dette i deres risikovurderinger. Udbydere af meget store onlineplatforme og af meget

store onlinesøgemaskiner bør navnlig vurdere, hvordan udformningen og virkemåden af deres tjeneste samt den forsætlige og ofte koordinerede manipulation og brug af deres tjenester eller den systemiske overtrædelse af deres tjenestevilkår bidrager til sådanne risici. Sådanne risici kan f.eks. opstå i forbindelse med ikkeautentisk brug af tjenesten såsom oprettelse af falske konti, brug af botter eller vildledende brug af en tjeneste og anden automatiseret eller delvis automatiseret adfærd, som kan føre til en hurtig og bred udbredelse til offentligheden af information, der er ulovligt indhold eller i strid med en onlineplatforms eller onlinesøgemaskines vilkår og betingelser, og som bidrager til desinformationskampagner.

(85) For at gøre det muligt at efterfølgende risikovurderinger bygger på hinanden og viser udviklingen i de konstaterede risici, samt for at lette efterforskninger og håndhævelsестiltag, bør udbydere af meget store onlineplatforme og af meget store onlinesøgemaskiner opbevare al dokumentation vedrørende de risikovurderinger, de har foretaget, såsom oplysninger om udarbejdelsen heraf, underliggende data og data om testning af deres algoritmiske systemer.

(86) Udbydere af meget store onlineplatforme og af meget store onlinesøgemaskiner bør anvende de nødvendige midler til omhyggeligt at afbøde de systemiske risici, der er konstateret i risikovurderingerne, under overholdelse af de grundlæggende rettigheder. De trufne foranstaltninger bør opfylde due diligence-kravene i denne forordning og være rimelige og effektive med hensyn til at afbøde de konstaterede specifikke systemiske risici. De bør være forholdsmæssige i lyset af den økonomiske kapacitet hos udbyderen af den meget store onlineplatform eller af den meget store onlinesøgemaskine og behovet for at undgå unødvendige begrænsninger i brugen af deres tjeneste under behørig hensyntagen til potentielle negative virkninger for disse grundlæggende rettigheder. Disse udbydere bør tage særligt hensyn til indvirkningen på ytringsfriheden.

(87) Udbydere af meget store onlineplatforme og af meget store onlinesøgemaskiner bør overveje sådanne afbødende foranstaltninger, f.eks. tilpasning af nødvendigt design, funktion eller virkemåde af deres tjeneste, såsom udformningen af onlinegrænsefladen. De bør om nødvendigt tilpasse og anvende deres vilkår og betingelser i overensstemmelse med denne forordnings regler om vilkår og betingelser. Andre passende foranstaltninger kunne omfatte tilpasning af deres indholdsmoderationssystemer og interne processer eller tilpasning af deres beslutningsprocesser og ressourcer, herunder personalet til indholdsmoderation, deres uddannelse og lokal ekspertise. Dette vedrører navnlig hastigheden og kvaliteten af behandlingen af anmeldelser. I denne forbindelse er der f.eks. i adfærdskodeksen for bekæmpelse af ulovlig hadefuldt tale på internettet fra 2016 fastsat et benchmark for behandling af gyldige anmeldelser om fjernelse af ulovlig hadefuldt tale på mindre end 24 timer. Udbydere af meget store onlineplatforme, navnlig dem, der primært anvendes til udbredelse til offentligheden af pornografisk indhold, bør omhyggeligt opfylde alle deres forpligtelser i henhold til denne forordning med hensyn til ulovligt indhold, der udgør cybervold, herunder ulovligt pornografisk indhold, navnlig med hensyn til at sikre, at ofre effektivt kan udøve deres rettigheder i forbindelse med indhold, der repræsenterer deling af intime eller manipuleret materiale uden samtykke, gennem hurtig behandling af anmeldelser og fjernelse af sådant indhold uden unødigt forsinkelse. Andre former for ulovligt indhold kan kræve længere eller kortere frister for behandling af anmeldelser, hvilket vil afhænge af de pågældende forhold og omstændigheder og former for ulovligt indhold. Disse udbydere kan også indlede eller øge samarbejdet med pålidelige indberettere og tilrettelægge kurser og drøftelser med sammenslutninger af pålidelige indberettere.

(88) Udbydere af meget store onlineplatforme og af meget store onlinesøgemaskiner bør også være opmærksomme på de foranstaltninger, de træffer for at teste og om nødvendigt tilpasse deres algoritmiske systemer, ikke mindst deres anbefalingssystemer. De kan være nødt til at afbøde de negative virkninger af de individualiserede anbefalinger og korrigerer de kriterier, der anvendes i deres anbefalinger. De reklamesystemer, der anvendes af udbydere af meget store onlineplatforme og af meget store onlinesøgemaskiner, kan også fungere som katalysator for de systemiske risici. Disse udbydere bør overveje korrigerende

foranstaltninger såsom at give afkald på reklameindtægter for specifikke oplysninger eller andre tiltag såsom at øge synligheden af autoritative informationskilder eller en mere strukturel tilpasning af deres reklamesystemer. Udbydere af meget store onlineplatforme og af meget store onlinesøgemaskiner kan have behov for at styrke deres interne processer eller tilsyn med deres aktiviteter, navnlig med hensyn til afdækning af systemiske risici, og foretage hyppigere eller målrettede risikovurderinger i forbindelse med nye funktioner. Navnlig når risici deles på tværs af forskellige onlineplatforme eller onlinesøgemaskiner, bør de samarbejde med andre tjenesteudbydere, herunder ved at tage initiativ til eller tilslutte sig eksisterende adfærdskodekser eller træffe andre selvregulerende foranstaltninger. De bør også overveje opmærksomhedsskabende tiltag, navnlig når risiciene vedrører desinformationskampagner.

(89) Udbydere af meget store onlineplatforme og af meget store onlinesøgemaskiner bør tage hensyn til mindreåriges tarv, når de træffer foranstaltninger såsom tilpasning af udformningen af deres tjeneste og deres onlinegrænseflade, navnlig når deres tjenester er rettet mod mindreårige eller hovedsageligt anvendes af mindreårige. De bør sikre, at deres tjenester er organiseret på en sådan måde, at mindreårige let kan få adgang til de mekanismer, der er fastsat i denne forordning, hvor det er relevant, herunder anmeldelses- og fjernelses- og klagemekanismer. De bør også træffe foranstaltninger til at beskytte mindreårige mod indhold, der kan skade deres fysiske, psykiske eller moralske udvikling, og tilvejebringe værktøjer, der muliggør adgangsstyring til sådanne oplysninger. Ved valget af passende afbødende foranstaltninger kan udbyderne, hvor det er relevant, tage hensyn til branchens bedste praksis, herunder som fastlagt gennem selvregulerende samarbejde, såsom adfærdskodekser, og bør tage retningslinjer fra Kommissionen i betragtning.

(90) Udbydere af meget store onlineplatforme og af meget store onlinesøgemaskiner bør sikre, at deres tilgang til risikovurdering og -afbødning er baseret på den bedste tilgængelige information og videnskabelige viden, og at de afprøver deres antagelser med de grupper, der er mest påvirket af risiciene, og de foranstaltninger, de træffer. Med henblik herpå bør de i givet fald gennemføre deres risikovurderinger og udforme deres risikobegrænsende foranstaltninger med inddragelse af repræsentanter for tjenestemodtagerne, repræsentanter for grupper, der kan blive berørt af deres tjenester, uafhængige eksperter og civilsamfundsorganisationer. De bør søge at indarbejde sådanne høringer i deres metoder til risikovurdering og udformning af afbødende foranstaltninger, herunder, hvis det er relevant, undersøgelser, fokusgrupper, rundbordsdiskussioner og andre hørings- og udformningsmetoder. Ved vurderingen af, om en foranstaltning er rimelig, forholdsmæssig og effektiv, bør der tages særligt hensyn til retten til ytringsfrihed.

(91) I krisetider kan der være behov for, at udbydere af meget store onlineplatforme hurtigst muligt træffer visse specifikke foranstaltninger ud over de foranstaltninger, de ville træffe i lyset af deres øvrige forpligtelser i henhold til denne forordning. I den forbindelse bør en krise anses for at være opstået, når ekstraordinære omstændigheder medfører en alvorlig trussel mod den offentlige sikkerhed eller folkesundheden i Unionen eller i væsentlige dele heraf. Sådanne kriser kan skyldes væbnede konflikter eller terrorhandlinger, herunder nye konflikter eller terrorhandlinger, naturkatastrofer såsom jordskælv og orkaner samt pandemier og andre alvorlige grænseoverskridende trusler mod folkesundheden. Kommissionen bør efter henstilling fra Det Europæiske Råd for Digitale Tjenester («rådet») kunne kræve, at udbydere af meget store onlineplatforme og udbydere af meget store onlinesøgemaskiner hurtigst muligt iværksætter en kriseindsats. Foranstaltninger, som disse udbydere kan udvælge og overveje at anvende, kan f.eks. omfatte tilpasning af indholdsmoderationsprocesser og forøgelse af de ressourcer, der er afsat til indholdsmoderation, tilpasning af vilkår og betingelser, relevante algoritmiske systemer og reklamesystemer, yderligere intensivering af samarbejdet med pålidelige indberettere, iværksættelse af opmærksomhedsskabende foranstaltninger og fremme af pålidelig information og tilpasning af udformningen af deres onlinegrænseflader. Der bør fastsættes de nødvendige krav for at sikre, at sådanne

foranstaltninger træffes inden for meget kort tid, og at kriseresponsmekanismen kun anvendes, hvis og i det omfang dette er strengt nødvendigt, og alle foranstaltninger, der træffes i henhold til denne mekanisme, er effektive og forholdsmæssige under behørig hensyntagen til alle berørte parterers rettigheder og legitime interesser. Anvendelsen af mekanismen bør ikke berøre de øvrige bestemmelser i denne forordning, f.eks. bestemmelserne om risikovurderinger og afbødende foranstaltninger og håndhævelsen heraf og bestemmelserne om kriseprotokoller.

(92) I betragtning af behovet for at sikre at uafhængige eksperter foretager en kontrol, bør udbydere af meget store onlineplatforme og af meget store onlinesøgemaskiner gennem uafhængig revision være ansvarlige for deres overholdelse af de forpligtelser, der er fastsat i denne forordning, og i givet fald for supplerende tilsagn afgivet i medfør af adfærdskodekser og kriseprotokoller. For at sikre at revisioner gennemføres effektivt og rettidigt, bør udbydere af meget store onlineplatforme og af meget store onlinesøgemaskiner yde det nødvendige samarbejde og den nødvendige bistand til de organisationer, der udfører revisionerne, herunder ved at give revisoren adgang til alle relevante data og lokaler, der er nødvendige for at udføre revisionen korrekt, herunder, hvor det er relevant, til data vedrørende algoritmiske systemer og ved at besvare mundtlige eller skriftlige spørgsmål. Revisorerne bør også kunne gøre brug af andre objektive informationskilder, herunder undersøgelser foretaget af kontrolunderlagte forskere. Udbydere af meget store onlineplatforme og af meget store onlinesøgemaskiner bør ikke undergrave gennemførelsen af revisionen. Revisioner bør udføres i overensstemmelse med bedste praksis i branchen og høj faglig etik og objektivitet under behørig hensyntagen til revisionsstandarder og -kodekser, hvor det er relevant. Revisorerne bør garantere fortroligheden, sikkerheden og integriteten af de oplysninger, f.eks. forretningshemmeligheder, som de indhenter under udførelsen af deres opgaver. Denne garanti bør ikke bruges som et middel til at omgå anvendelsen af revisionsforpligtelserne i denne forordning. Revisorerne bør have den nødvendige ekspertise inden for risikostyring og den nødvendige tekniske kompetence til at revidere algoritmer. De bør være uafhængige, for at de kan udføre deres opgaver på en passende og troværdig måde. De bør opfylde de centrale uafhængighedskrav for forbudte ikkerevisionstjenester, rotation af revisionsfirmaer og ikkebetingede gebyrer. Hvis deres uafhængighed og tekniske kompetence ikke er uomtvistelig, bør de fratræde eller afstå fra revisionsopgaven.

(93) Revisionsrapporten bør underbygges for at give en meningsfuld redegørelse for de gennemførte aktiviteter og de konklusioner, der er draget. Den bør indgå i grundlaget for og i givet fald foreslå forbedringer af de foranstaltninger, som udbyderne af den meget store onlineplatform og af den meget store onlinesøgemaskine har truffet for at opfylde deres forpligtelser i henhold til denne forordning. Revisionsrapporten bør fremsendes til koordinatoren for digitale tjenester i etableringslandet og til Kommissionen og rådet efter modtagelsen af revisionsrapporten. Udbyderne bør også uden unødigt forsinkelse efter færdiggørelsen fremsende hver enkelt rapport om risikovurderingen og de afbødende foranstaltninger samt revisionsrapporten om gennemførelsen af revisionen af udbyderen af den meget store onlineplatform eller af den meget store onlinesøgemaskine, der viser, hvordan de har fulgt op på revisionsanbefalingerne. Revisionsrapporten bør indeholde en revisionserklæring baseret på konklusionerne truffet på grundlag af det tilvejebragte revisionsbevis. Der bør afgives en »positiv udtalelse«, hvis al dokumentation viser, at udbyderen af den meget store onlineplatform eller af den meget store onlinesøgemaskine opfylder de forpligtelser, der er fastsat i denne forordning, eller i påkommende tilfælde tilsagn, som platformen har afgivet i medfør af en adfærdskodeks eller en kriseprotokol, navnlig ved at identificere, evaluere og afbøde de systemiske risici forbundet med platformens system og tjenester. En »positiv udtalelse« bør ledsages af bemærkninger, hvis revisor ønsker at medtage kommentarer, der ikke har væsentlig indflydelse på resultatet af revisionen. Der bør afgives en »negativ udtalelse«, hvis revisoren mener, at udbyderen af den meget store onlineplatform eller af den meget store onlinesøgemaskine ikke overholder denne forordning eller de afgivne tilsagn. Hvis der i revisionserklæringen ikke kunne drages en konklusion vedrørende specifikke elementer, som er omfattet af revisionen, bør revisionserklæringen indeholde en forklaring på,

hvorfor der ikke kunne drages en sådan konklusion. Rapporten bør, når det er relevant, indeholde en beskrivelse af specifikke elementer, der ikke kunne underlægges revision, og en begrundelse herfor.

(94) Forpligtelserne vedrørende vurdering og afbødning af risici bør fra sag til sag skabe et behov for, at udbydere af meget store onlineplatforme og af meget store onlinesøgemaskiner vurderer og, om nødvendigt, tilpasser udformningen af deres anbefalingssystemer, f.eks. ved at træffe foranstaltninger til at forhindre eller minimere skævheder, der fører til forskelsbehandling af personer i sårbare situationer, navnlig hvis sådan justering er i overensstemmelse med databeskyttelseslovgivningen, og når oplysningerne personaliseres på grundlag af særlige kategorier af personoplysninger, jf. artikel 9 i forordning (EU) 2016/679. Som supplement til de gennemsigtighedsforpligtelser, der gælder for onlineplatforme for så vidt angår deres anbefalingssystemer, bør udbydere af meget store onlineplatforme og af meget store onlinesøgemaskiner desuden konsekvent sikre, at modtagerne af deres tjenester har alternative muligheder, som ikke er baseret på profilering, jf. forordning (EU) 2016/679, for de vigtigste parametre i deres anbefalingssystemer. Sådanne valg bør være direkte tilgængelige fra den onlinegrænseflade, hvor anbefalingerne fremlægges.

(95) Reklamesystemer, der anvendes af meget store onlineplatforme og af meget store onlinesøgemaskiner, er forbundet med særlige risici og kræver yderligere offentligt og lovmæssigt tilsyn på grund af deres omfang og evne til at fokusere på og nå ud til tjenestemodtagerne på grundlag af deres adfærd inden for og uden for platformens eller søgemaskinens onlinegrænseflade. Meget store onlineplatforme eller meget store onlinesøgemaskiner bør sikre offentlig adgang til databaser med reklamer vist på deres onlinegrænseflader for at lette tilsynet med og forskningen i nye risici som følge af udbredelsen af reklamer på internettet, f.eks. i forbindelse med ulovlige reklamer eller manipulerende teknikker og desinformation med en reel og forventet negativ indvirkning på folkesundheden, den offentlige sikkerhed, samfundsdebatten, den politiske deltagelse og ligestillingen. Databaserne bør omfatte indholdet af reklamer, herunder produktets, tjenestens eller varemærkets navn og reklamens genstand, og relaterede oplysninger om annoncøren og, hvis forskellig herfra, den fysiske eller juridiske person, der betalte for reklamen, og leveringen af reklamen, navnlig når der er tale om målrettet reklame. Disse oplysninger bør omfatte både information om målretningskriterier og leveringskriterier, navnlig når der reklameres over for personer i sårbare situationer såsom mindreårige.

(96) For behørigt at kunne overvåge og vurdere, at meget store onlineplatforme og meget store onlinesøgemaskiner overholder de forpligtelser, der er fastsat i denne forordning, kan koordinatoren for digitale tjenester i etableringslandet eller Kommissionen kræve adgang til eller rapportering af specifikke oplysninger, herunder data vedrørende algoritmer. Et sådant krav kan f.eks. omfatte de oplysninger, der er nødvendige for at vurdere risiciene og de mulige skader forbundet med den meget store onlineplatforms eller meget store onlinesøgemaskines systemer, oplysninger om nøjagtigheden, virkemåden og afprøvningen af algoritmiske systemer til indholdsmoderation, anbefalingssystemer eller reklamesystemer, herunder i givet fald indlæringsdata og algoritmer, eller oplysninger om processer og output af indholdsmoderation eller interne klagebehandlingssystemer som omhandlet i denne forordning. Sådanne anmodninger om adgang til data bør ikke omfatte anmodninger om at give specifikke oplysninger om individuelle modtagere af tjenesten med henblik på at fastslå, om sådanne modtagere overholder anden gældende EU-ret eller national ret. Forskernes undersøgelser af udviklingen og alvoren af systemiske risici på internettet er navnlig vigtige for at afbøde informationsasymmetrier og etablere et modstandsdygtigt system til risikobegrænsning og informere udbydere af onlineplatforme, udbydere af onlinesøgemaskiner, koordinatorene for digitale tjenester, andre kompetente myndigheder, Kommissionen og offentligheden.

(97) Denne forordning udgør derfor en ramme, der giver bred adgang til oplysninger fra meget store onlineplatforme og meget store onlinesøgemaskiner for kontrolunderlagte forskere, der er tilknyttet en forskningsorganisation som omhandlet i artikel 2 i direktiv (EU) 2019/790, hvilket med henblik på denne

forordning kan omfatte civilsamfundsorganisationer, der udfører videnskabelig forskning med det primære formål at støtte deres almennyttige opgaver. Alle anmodninger om adgang til oplysninger inden for denne ramme bør være forholdsmæssige og på passende vis beskytte den meget store onlineplatforms eller den meget store onlinesøgemaskines og eventuelle andre berørte parter, herunder tjenestemodtageres, rettigheder og legitime interesser, herunder beskyttelse af personoplysninger, forretningshemmeligheder og andre fortrolige oplysninger. For at sikre at denne forordnings mål nås, bør hensyntagen til udbydernes kommercielle interesser imidlertid ikke føre til afslag på at give adgang til data, der er nødvendige for det specifikke forskningsmål på grundlag af en anmodning i henhold til denne forordning. I denne henseende bør udbydere, uden at det berører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/943 ⁽³²⁾, sikre passende adgang for forskere, herunder om nødvendigt ved at træffe tekniske beskyttelsesforanstaltninger, f.eks. ved brug af datavaults. Anmodninger om dataadgang kan f.eks. omfatte antallet af websitebesøg eller, hvor det er relevant, andre former for adgang til indhold for tjenestemodtagere, forud for dets fjernelse af udbydere af meget store onlineplatforme eller af meget store onlinesøgemaskiner.

(98) Når data er offentligt tilgængelige, bør sådanne udbydere desuden ikke forhindre forskere, der opfylder en passende del af kriterierne, i at anvende disse data til forskningsformål, der bidrager til afdækning, kortlægning og forståelse af systemiske risici. De bør give sådanne forskere – herunder, hvor det er teknisk muligt, i realtid – adgang til offentligt tilgængelige data, f.eks. om aggregerede interaktioner med indhold fra offentlige sider, offentlige grupper eller offentlige figurer, herunder oplysninger om indtryk og engagement såsom antallet af reaktioner, delinger og kommentarer fra tjenestemodtagerne. Udbydere af meget store onlineplatforme eller af meget store onlinesøgemaskiner bør tilskyndes til at samarbejde med forskere og give bredere adgang til data til overvågning af samfundsmæssige problemer gennem frivillige bestræbelser, herunder gennem forpligtelser og procedurer, der er aftalt i henhold til adfærdskodekser eller kriseprotokoller. Disse udbydere og forskere bør være særligt opmærksomme på beskyttelsen af personoplysninger og sikre, at enhver behandling af personoplysninger er i overensstemmelse med forordning (EU) 2016/679. Udbydere bør anonymisere eller pseudonymisere personoplysninger, undtagen i de tilfælde, hvor det ville gøre det tilstræbte forskningsformål umuligt.

(99) I betragtning af kompleksiteten af de indførte systemer og de systemiske risici, de udgør for samfundet, bør udbydere af meget store onlineplatforme og af meget store onlinesøgemaskiner oprette en compliancefunktion, som bør være uafhængig af disse udbydernes operationelle funktioner. Compliancefunktionens leder bør rapportere direkte til disse udbydernes ledelse, herunder om tilfælde af manglende overholdelse af denne forordning. De compliancerådgivere, der indgår i compliancefunktionen, bør have de nødvendige kvalifikationer og den nødvendige viden, erfaring og evne til at gennemføre foranstaltninger og overvåge overholdelsen af denne forordning i udbydere af meget store onlineplatformes eller af meget store onlinesøgemaskiners organisation. Udbydere af meget store onlineplatforme og af meget store onlinesøgemaskiner bør sikre, at compliancefunktionen inddrages tilstrækkeligt og rettidigt i alle spørgsmål vedrørende denne forordning, herunder i strategien for risikovurdering og risikoafbødning og specifikke foranstaltninger samt i givet fald vurderingen af overholdelsen af de forpligtelser, som disse udbydere har indgået i henhold til de adfærdskodekser og kriseprotokoller, de har tilsluttet sig.

(100) I betragtning af de yderligere risici forbundet med deres aktiviteter og deres yderligere forpligtelser i henhold til denne forordning bør der gælde supplerende gennemsigtighedskrav specifikt for meget store onlineplatforme og meget store onlinesøgemaskiner, navnlig vedrørende omfattende rapportering om gennemførte risikovurderinger og efterfølgende foranstaltninger truffet i henhold til denne forordning.

(101) Kommissionen bør råde over de nødvendige personale- og ekspertressourcer samt økonomiske midler til at udføre sine opgaver i henhold til denne forordning. For at sikre at de ressourcer, der er nødvendige for et tilstrækkeligt tilsyn på EU-plan i henhold til denne forordning, er til rådighed, og i betragtning af at medlemsstaterne bør have ret til at opkræve et tilsynsgebyr hos udbydere, der er etableret

på deres område, for så vidt angår de tilsyns- og håndhævelsesopgaver, der udføres af deres myndigheder, bør Kommissionen opkræve et tilsynsgebyr, hvis størrelse bør fastsættes årligt, på meget store onlineplatforme og meget store onlinesøgemaskiner. Det samlede beløb for det årlige tilsynsgebyr, der opkræves, bør fastsættes på grundlag af de samlede omkostninger, som Kommissionen har afholdt i forbindelse med udførelsen af sine tilsynsopgaver i henhold til denne forordning, som det med rimelighed kan anslås på forhånd. Et sådant beløb bør omfatte omkostninger i forbindelse med udøvelsen af de specifikke beføjelser og opgaver vedrørende tilsyn, undersøgelse, håndhævelse og overvågning i forbindelse med udbydere af meget store onlineplatforme og af meget store onlinesøgemaskiner, herunder omkostninger i forbindelse med udpegelse af meget store onlineplatforme og af meget store onlinesøgemaskiner eller oprettelse, vedligeholdelse og drift af de databaser, der er omhandlet i denne forordning.

Det bør også omfatte også omkostninger i forbindelse med etablering, vedligeholdelse og drift af de grundlæggende oplysninger og den institutionelle infrastruktur for samarbejdet mellem koordinatorene for digitale tjenester, rådet og Kommissionen under hensyntagen til det forhold, at deres størrelse og rækkevidde til meget store onlineplatforme og meget store onlinesøgemaskiner har en betydelig indvirkning på de ressourcer, der er nødvendige for at støtte en sådan infrastruktur. Ved vurderingen af de samlede omkostninger bør der tages hensyn til tilsynsomkostningerne i det foregående år, herunder, hvor det er relevant, de omkostninger, der overstiger det individuelle årlige tilsynsgebyr, der er opkrævet i det foregående år. De eksterne formålsbestemte indtægter fra de årlige tilsynsgebyr kan anvendes til at finansiere yderligere menneskelige ressourcer såsom kontraktansatte og udstationerede nationale eksperter og andre udgifter i forbindelse med udførelsen af disse opgaver, som overdrages til Kommissionen ved denne forordning. Det årlige tilsynsgebyr, der skal opkræves af udbydere af meget store onlineplatforme og af meget store onlinesøgemaskiner, bør stå i et rimeligt forhold til tjenestens størrelse som afspejlet i antallet af aktive modtagere af tjenesten i Unionen. Desuden bør det individuelle årlige tilsynsgebyr ikke overstige et samlet loft for hver udbyder af meget store onlineplatforme eller af meget store onlinesøgemaskiner under hensyntagen til den økonomiske kapacitet hos udbyderen af den eller de udpegede tjenester.

(102) For at lette en effektiv og konsekvent anvendelse af de i denne forordning fastsatte forpligtelser, der kan kræve gennemførelse ad elektronisk vej, er det vigtigt at fremme frivillige standarder for visse tekniske procedurer, hvor industrien kan bidrage til udviklingen af standardiserede metoder med henblik på at støtte udbydere af formidlingstjenester med overholdelse af denne forordning, f.eks. mulighed for indgivelse af anmeldelser, herunder via applikationsprogrammeringsgrænseflader, eller standarder vedrørende vilkår og betingelser eller standarder vedrørende revisioner eller standarder vedrørende interoperabilitet af reklamedatabaser. Desuden kan sådanne standarder omfatte standarder vedrørende onlinereklamer, anbefalingssystemer, tilgængelighed og beskyttelse af mindreårige online. Udbydere af formidlingstjenester kan frit vedtage standarderne, men vedtagelsen heraf er ikke ensbetydende med, at denne forordning er overholdt. Ved at levere bedste praksis kan sådanne standarder samtidig navnlig være nyttige for relativt små udbydere af formidlingstjenester. I standarderne kunne der i givet fald skelnes mellem forskellige former for ulovligt indhold eller forskellige typer formidlingstjenester.

(103) Kommissionen og rådet bør tilskynde til udarbejdelse af frivillige adfærdskodekser såvel som gennemførelse af disse kodekseres bestemmelser med henblik på at bidrage til anvendelsen af denne forordning. Kommissionen og rådet bør tilstræbe, at adfærdskodekserne klart fastsætter arten af de mål af almen interesse, der forfølges, at de indeholder mekanismer til uafhængig evaluering af opfyldelsen af disse mål, og at de relevante myndigheders rolle er klart fastsat. Der bør lægges særlig vægt på at undgå negative virkninger for sikkerheden, beskyttelsen af privatlivets fred og personoplysninger samt forbuddet mod at pålægge generelle overvågningsforpligtelser. Selv om gennemførelsen af adfærdskodekser bør kunne måles og være underlagt offentligt tilsyn, bør dette ikke ændre ved sådanne kodekseres

frivillige karakter og de berørte parter mulighed for frit at afgøre, om de vil tilslutte sig. Under visse omstændigheder er det vigtigt, at meget store onlineplatforme samarbejder om at udarbejde og overholde specifikke adfærdskodekser. Intet i denne forordning er til hinder for, at andre tjenesteydere overholder de samme standarder for due diligence, vedtager bedste praksis og får gavn af Kommissionens og rådets retningslinjer ved at tilslutte sig de samme adfærdskodekser.

(104) Denne forordning bør udpege visse områder, hvor det kan overvejes at indføre sådanne adfærdskodekser. Risikobegrænsende foranstaltninger vedrørende specifikke former for ulovligt indhold bør navnlig undersøges gennem aftaler om selvregulering og samregulering. Et andet område, der bør overvejes, er de mulige negative virkninger af systemiske risici for samfundet og demokratiet såsom desinformation eller manipulerende og misbrugende aktiviteter eller eventuelle negative følger for mindreårige. Dette omfatter koordinerede operationer, der har til formål at forstærke information, herunder desinformation, såsom brug af botter eller falske konti til at frembringe forsætligt ukorrekte eller vildledende oplysninger, undertiden med henblik på at opnå en økonomisk gevinst, som er særlig skadelige for sårbare modtagere af tjenesten såsom mindreårige. På disse områder kan en meget stor onlineplatforms eller en meget stor onlinesøgemaskines tilslutning til og overholdelse af en bestemt adfærdskodeks betragtes som en passende risikobegrænsende foranstaltning. Hvis en udbyder af en onlineplatform eller af en onlinesøgemaskine nægter at følge Kommissionens opfordring til at deltage i anvendelsen af en sådan adfærdskodeks uden behørig forklaring, kan der i påkommende tilfælde tages hensyn hertil ved vurderingen af, om onlineplatformen eller onlinesøgemaskinen har overtrådt de forpligtelser, der er fastsat i denne forordning. Den blotte deltagelse i og gennemførelse af en given adfærdskodeks bør ikke i sig selv være ensbetydende med, at denne forordning er overholdt.

(105) Adfærdskodekserne bør lette adgangen til tjenester for meget store onlineplatforme og meget store onlinesøgemaskiner i overensstemmelse med EU-retten og national ret med henblik på at gøre deres forventede anvendelse lettere for personer med handicap. Adfærdskodekserne kan navnlig sikre, at oplysningerne præsenteres på en måde, der kan opfattes, bruges og forstås af personer med handicap samt er sikre at bruge, og at formularer og foranstaltninger i henhold til denne forordning gøres tilgængelige på en måde, så de er lette at finde og er tilgængelige for personer med handicap.

(106) Reglerne om adfærdskodekser i denne forordning kan danne grundlag for allerede etablerede selvregulerende foranstaltninger på EU-plan, herunder hensigtserklæringen om produktsikkerhed («Product Safety Pledge»), aftalememorandummet om salg af forfalskede varer på internettet («Memorandum of Understanding on the sale of counterfeit goods on the internet»), adfærdskodeksen for bekæmpelse af ulovlig hadefuld tale på internettet («Code of Conduct on countering illegal hate speech online») og adfærdskodeksen om desinformation («EU Code of Practice on Disinformation»). Navnlig for sidstnævnte er adfærdskodeksen om desinformation efter Kommissionen vejledning blevet styrket som bebudet i handlingsplanen for europæisk demokrati.

(107) Onlinereklame involverer generelt en række aktører, herunder formidlingstjenester, der forbinder reklameudgivere og annoncører. Adfærdskodekser bør understøtte og supplere de gennemsigtighedsforpligtelser vedrørende reklame for udbydere af onlineplatforme, af meget store onlineplatforme og af meget store onlinesøgemaskiner, der er fastsat i denne forordning, for at tilvejebringe fleksible og effektive mekanismer til at lette og øge overholdelsen af disse forpligtelser, navnlig for så vidt angår de nærmere bestemmelser for videregivelse af de relevante oplysninger. Dette bør omfatte lettelse af transmission af oplysningerne om den annoncør, der betaler for reklamen, når vedkommende adskiller sig fra den fysiske eller juridiske person, på hvis vegne reklamen vises på en onlineplatforms onlinegrænseflade. Adfærdskodekserne bør også omfatte foranstaltninger til at sikre, at meningsfulde oplysninger om kommerciel udnyttelse af data deles på passende vis i hele værdikæden. Inddragelsen af en bred vifte af interessenter bør sikre, at disse adfærdskodekser støttes bredt, er teknisk velfunderede og effektive og

har den højeste grad af brugervenlighed for at sikre, at gennemsigthedsforpligtelserne opfylder deres mål. For at sikre adfærdskodeksernes effektivitet bør Kommissionen medtage evalueringsmekanismer i udarbejdelsen af adfærdskodekserne. Kommissionen kan, hvis det er relevant, opfordre Agenturet for Grundlæggende Rettigheder eller Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse til at udtale sig om den pågældende adfærdskodeks.

(108) Ud over kriseresponsmekanismen for meget store onlineplatforme og meget store onlinesøgemaskiner kan Kommissionen tage initiativ til udarbejdelsen af frivillige kriseprotokoller for at koordinere en hurtig, kollektiv og grænseoverskridende indsats i onlinemiljøet. Dette kan f.eks. være tilfældet, hvis onlineplatforme misbruges til hurtig udbredelse af ulovligt indhold eller desinformation, eller hvor der opstår behov for hurtig udbredelse af pålidelig information. I lyset af den vigtige rolle, som meget store onlineplatforme spiller i formidling af information i vores samfund og på tværs af grænserne, bør udbydere af sådanne platforme tilskyndes til at udarbejde og anvende specifikke kriseprotokoller. Sådanne kriseprotokoller bør kun aktiveres i en begrænset periode, og de trufne foranstaltninger bør også begrænses til, hvad der er strengt nødvendigt for at håndtere de ekstraordinære omstændigheder. Disse foranstaltninger bør være i overensstemmelse med denne forordning og bør ikke udgøre en generel forpligtelse for de deltagende udbydere af meget store onlineplatforme og af meget store onlinesøgemaskiner til at overvåge den information, de transmitterer eller lagrer, eller til aktivt at undersøge forhold eller omstændigheder, der tyder på ulovligt indhold.

(109) For at sikre passende tilsyn med og håndhævelse af de forpligtelser, der er fastsat i denne forordning, bør medlemsstaterne udpege mindst én myndighed, der skal have til opgave at føre tilsyn med anvendelsen af og håndhæve denne forordning, uden at det berører muligheden for at udpege en eksisterende myndighed og dens retlige form i overensstemmelse med national ret. Medlemsstaterne bør dog kunne overdrage specifikke tilsyns- eller håndhævelsesopgaver og kompetencer vedrørende anvendelsen af denne forordning til mere end én kompetent myndighed, f.eks. for specifikke sektorer, hvor eksisterende myndigheder også kan have beføjelser, såsom tilsynsmyndigheder for elektronisk kommunikation, mediemyndigheder eller forbrugerbeskyttelsesmyndigheder, i overensstemmelse med deres nationale forfatningsmæssige, organisatoriske og administrative struktur. Alle udpegede kompetente myndigheder bør i forbindelse med udførelsen af deres opgaver bidrage til at nå denne forordnings mål, nemlig et velfungerende indre marked for formidlingstjenester, hvor de harmoniserede regler for et sikkert, forudsigeligt og pålideligt onlinemiljø, der fremmer innovation, og navnlig de due diligence-forpligtelser, der gælder for forskellige kategorier af udbydere af formidlingstjenester, overvåges og håndhæves effektivt med henblik på at sikre, at de grundlæggende rettigheder, som er nedfældet i chartret, herunder princippet om forbrugerbeskyttelse, beskyttes effektivt. Denne forordning forpligter ikke medlemsstaterne til at overlade det til de kompetente myndigheder at træffe afgørelse om lovligheden af specifikt indhold.

(110) I betragtning af de pågældende tjenesters grænseoverskridende karakter og den horisontale karakter af de forpligtelser, der indføres med denne forordning, bør én myndighed, der er udpeget til at føre tilsyn med anvendelsen af denne forordning og om nødvendigt til at håndhæve denne forordning, også udpeges som koordinator for digitale tjenester i hver medlemsstat. Hvis mere end én kompetent myndighed udpeges til at føre tilsyn med anvendelsen af og håndhæve denne forordning, bør der kun udpeges én myndighed i den pågældende medlemsstat som koordinator for digitale tjenester. Koordinatoren for digitale tjenester bør fungere som et enkelt kontaktpunkt i alle forhold vedrørende anvendelsen af denne forordning for Kommissionen, rådet, koordinatorene for digitale tjenester i andre medlemsstater og for andre kompetente myndigheder i den pågældende medlemsstat. Koordinatoren for digitale tjenester bør navnlig, hvis flere kompetente myndigheder har fået overdraget opgaver i henhold til denne forordning i en bestemt medlemsstat, koordinere og samarbejde med disse myndigheder i overensstemmelse med den nationale ret, der fastsætter deres respektive opgaver, og uden at det berører de andre kompetente

myndigheders uafhængige vurdering. Selv om koordinatoren for digitale tjenester ikke udøver nogen form for hierarkisk overstyring i forhold til andre kompetente myndigheder i forbindelse med udførelsen af deres opgaver, bør denne sikre en effektiv inddragelse af alle relevante kompetente myndigheder og rapportere rettidigt om deres vurdering inden for rammerne af samarbejdet om tilsyn og håndhævelse på EU-plan. Ud over de specifikke mekanismer, der er fastsat i denne forordning for så vidt angår samarbejde på EU-plan, bør medlemsstaterne endvidere sikre samarbejde mellem koordinatoren for digitale tjenester og andre udpegede kompetente myndigheder på nationalt plan, eventuelt ved hjælp af passende værktøjer, f.eks. ved at samle ressourcer, fælles taskforcer, fælles undersøgelser og mekanismer for gensidig bistand.

(111) Koordinatoren for digitale tjenester og andre kompetente myndigheder, der er udpeget i henhold til denne forordning, spiller en afgørende rolle med hensyn til at sikre effektiviteten af de rettigheder og forpligtelser, der er fastsat i denne forordning, og for opfyldelsen af dens mål. Det er derfor nødvendigt at sikre, at disse myndigheder har de nødvendige midler, herunder finansielle og menneskelige ressourcer, til at føre tilsyn med alle udbydere af formidlingstjenester, der falder ind under deres kompetence i alle unionsborgeres interesse. I betragtning af de mange forskellige udbydere af formidlingstjenester og deres anvendelse af avanceret teknologi til at yde deres tjenester er det også vigtigt, at koordinatoren for digitale tjenester og de relevante kompetente myndigheder er udstyret med det nødvendige antal medarbejdere og eksperter med specialiserede færdigheder og avancerede tekniske midler, og at de uafhængigt forvalter finansielle ressourcer til at udføre deres opgaver. Desuden bør ressourceniveauet tage hensyn til størrelse, kompleksitet og potentielle samfundsmæssige virkninger af udbydere af formidlingstjenester, der falder ind under deres kompetence samt deres tjenesters rækkevidde i hele Unionen. Denne forordning berører ikke medlemsstaternes mulighed for at indføre finansieringsmekanismer baseret på et tilsynsgebyr, der opkræves af udbydere af formidlingstjenester, i henhold til national ret, som er i overensstemmelse med EU-retten, i det omfang det opkræves af udbydere af formidlingstjenester, der har deres hovedforretningssted i den pågældende medlemsstat, at det er strengt begrænset til, hvad der er nødvendigt og forholdsmæssigt for at dække omkostningerne ved udførelsen af de opgaver, der er overdraget til de kompetente myndigheder i henhold til denne forordning, med undtagelse af de opgaver, der overdrages til Kommissionen, og at der sikres tilstrækkelig gennemsigtighed med hensyn til opkrævning og anvendelse af et sådant tilsynsgebyr.

(112) De kompetente myndigheder, der er udpeget i henhold til denne forordning, bør endvidere handle helt uafhængigt af private og offentlige organer uden forpligtelse til eller mulighed for at søge eller modtage instrukser, herunder fra regeringen, og uden at det berører de specifikke forpligtelser til at samarbejde med andre kompetente myndigheder, koordinatorene for digitale tjenester, rådet og Kommissionen. På den anden side bør disse myndigheders uafhængighed ikke betyde, at de ikke i overensstemmelse med nationale forfatninger og uden at bringe opfyldelsen af denne forordnings mål i fare kan underkastes mekanismer til rimelig ansvarlighed vedrørende koordinatorene for digitale tjenesters generelle aktiviteter såsom deres finansielle udgifter eller rapportering til de nationale parlamenter. Kravet om uafhængighed bør heller ikke forhindre udøvelsen af domstolsprøvelse eller muligheden for at rådføre sig eller regelmæssigt udveksle synspunkter med andre nationale myndigheder, herunder retshåndhævende myndigheder, krisestyingsmyndigheder eller forbrugerbeskyttelsesmyndigheder, hvis det er relevant, med henblik på at underrette hinanden om igangværende undersøgelser, uden at dette berører udøvelsen af deres respektive beføjelser.

(113) Medlemsstaterne kan udpege en eksisterende national myndighed som koordinator for digitale tjenester eller med specifikke opgaver til at føre tilsyn med anvendelsen af og håndhæve denne forordning, forudsat at en sådan udpeget myndighed opfylder kravene i denne forordning, f.eks. med hensyn til dens uafhængighed. Desuden er medlemsstaterne i princippet ikke afskåret fra at sammenlægge funktioner

i en eksisterende myndighed i overensstemmelse med EU-retten. Foranstaltningerne i denne henseende kan bl.a. indebære, at det ikke er muligt at afskedige formanden for eller et medlem af bestyrelsen i et kollegialt organ i en eksisterende myndighed inden udløbet af deres embedsperiode alene med den begrundelse, at der er gennemført en institutionel reform, som indebærer sammenlægning af forskellige funktioner i én myndighed, hvis der ikke er indført regler, som sikrer, at sådanne afskedigelser ikke bringer disse medlemmers uafhængighed og upartiskhed i fare.

(114) Medlemsstaterne bør give koordinatoren for digitale tjenester og enhver anden kompetent myndighed, der er udpeget i henhold til denne forordning, tilstrækkelige beføjelser og midler til at sikre en effektiv undersøgelse og håndhævelse, i overensstemmelse med de opgaver, som de har fået pålagt. Dette omfatter de kompetente myndigheders beføjelse til at vedtage midlertidige foranstaltninger i overensstemmelse med national ret i tilfælde af risiko for alvorlig skade. Sådanne midlertidige foranstaltninger, som kan omfatte påbud om at bringe en given påstået overtrædelse til ophør eller afhjælpe den, bør ikke gå videre, end hvad der er nødvendigt for at sikre, at alvorlig skade forhindres, indtil den endelige afgørelse foreligger. Koordinatorerne for digitale tjenester bør navnlig kunne søge efter og indhente oplysninger, der befinder sig på deres område, herunder i forbindelse med fælles undersøgelser, under behørig hensyntagen til, at tilsyns- og håndhævelsesforanstaltninger vedrørende en udbyder, der er underlagt en anden medlemsstats eller Kommissionens jurisdiktion, bør træffes af koordinatoren for digitale tjenester i denne anden medlemsstat, i givet fald i overensstemmelse med procedurerne for grænseoverskridende samarbejde, eller, hvis det er relevant, af Kommissionen.

(115) Medlemsstaterne bør i deres nationale ret i overensstemmelse med EU-retten og navnlig denne forordning og chartret fastsætte de nærmere betingelser og begrænsninger for koordinatorene for digitale tjenester og i givet fald andre kompetente myndigheders udøvelse af deres undersøgelses- og håndhævelsesbeføjelser i henhold til denne forordning.

(116) I forbindelse med udøvelsen af disse beføjelser bør de kompetente myndigheder overholde de gældende nationale regler vedrørende procedurer og forhold såsom kravet om forudgående tilladelse fra en domstol til at få adgang til visse lokaler og retten til fortrolighed mellem advokat og klient. Disse bestemmelser bør navnlig sikre overholdelsen af de grundlæggende rettigheder til effektive retsmidler og til en upartisk domstol, herunder retten til et forsvar, og retten til respekt for privatlivet. I denne forbindelse kunne de garantier, der er fastsat i forbindelse med Kommissionens procedure i henhold til denne forordning, være et passende referencegrundlag. En forudgående, retfærdig og upartisk procedure bør garanteres, inden der træffes endelig afgørelse, herunder de berørte personers ret til at blive hørt, og retten til aktindsigt, samtidig med at fortroligheden og tavshedspligten og forretningshemmeligheden samt forpligtelsen til at give en meningsfuld begrundelse for afgørelserne overholdes. Dette bør dog ikke være til hinder for, at der træffes foranstaltninger i behørigt begrundede hastetilfælde og med forbehold af passende betingelser og proceduremæssige ordninger. Udøvelsen af beføjelser bør bl.a. også stå i et rimeligt forhold til karakteren og den samlede faktiske eller potentielle skade, som overtrædelsen eller den formodede overtrædelse har forvoldt. De kompetente myndigheder bør tage højde for alle sagens forhold og omstændigheder, herunder oplysninger, der er indsamlet af kompetente myndigheder i andre medlemsstater.

(117) Medlemsstaterne bør sikre, at overtrædelser af de forpligtelser, der er fastsat i denne forordning, kan sanktioneres på en måde, der er effektiv, står i et rimeligt forhold til overtrædelsen og har afskrækkende virkning, under hensyntagen til overtrædelsens art, grovhed, gentagne karakter og varighed i lyset af den offentlige interesse, der forfølges, omfanget og arten af de aktiviteter, der udføres, samt den krænkende parts økonomiske formåen. Sanktionerne bør navnlig fastsættes under hensyntagen til, om den berørte udbyder af formidlingstjenester systematisk eller gentagne gange undlader at opfylde sine forpligtelser i henhold til denne forordning, og i givet fald antallet af berørte modtagere af tjenesten, hvorvidt

overtrædelsen blev begået forsætligt eller uagtsomt og om udbyderen er aktiv i flere medlemsstater. Hvis denne forordning fastsætter et maksimumsbeløb for bøder eller tvangsbøder, bør dette maksimumsbeløb finde anvendelse på hver overtrædelse af denne forordning, og uden at dette berører gradueringen af bøderne eller tvangsbøderne for specifikke overtrædelser. Medlemsstaterne bør sikre, at pålæggelse af bøder eller tvangsbøder i forbindelse med overtrædelser i hvert enkelt tilfælde bør være effektiv, stå i et rimeligt forhold til overtrædelsen og have afskrækkende virkning, idet der fastsættes nationale regler og procedurer i overensstemmelse med denne forordning, under hensyntagen til alle kriterier vedrørende de generelle betingelser for pålæggelse af bøder eller tvangsbøder.

(118) For at sikre en effektiv håndhævelse af de forpligtelser, der er fastsat i denne forordning bør enkeltpersoner eller repræsentative organisationer kunne indgive klager over overholdelsen af disse forpligtelser til koordinatoren for digitale tjenester på det område, hvor de modtog tjenesten, uden at dette berører kompetencereglerne i denne forordning og de gældende regler for behandling af klager i overensstemmelse med nationale principper om god forvaltningsskik. Klager kan give et retvisende overblik over problemstillinger vedrørende en bestemt udbyder af formidlingstjenesters overholdelse og kan også oplyse koordinatoren for digitale tjenester om mere tværgående spørgsmål. Koordinatoren for digitale tjenester bør inddrage andre nationale kompetente myndigheder samt koordinatoren for digitale tjenester i en anden medlemsstat og navnlig koordinatoren i den medlemsstat, hvor den berørte udbyder af formidlingstjenester er etableret, hvis spørgsmålet kræver grænseoverskridende samarbejde.

(119) Medlemsstaterne bør sikre, at koordinatorene for digitale tjenester kan træffe foranstaltninger, der er effektive til at håndtere og står i rimeligt forhold til visse særlig alvorlige og vedvarende overtrædelser i denne forordning. Når disse foranstaltninger kan påvirke tredjeparters rettigheder og interesser, hvilket navnlig kan være tilfældet, når adgangen til onlinegrænseflader er begrænset, er det navnlig hensigtsmæssigt at kræve, at foranstaltningerne omfattes af yderligere garantier. Tredjeparter, der potentielt kan blive berørt, bør navnlig have mulighed for at blive hørt, og sådanne påbud bør kun udstedes, når beføjelser til at træffe sådanne foranstaltninger som fastsat i andre EU-retsakter eller national ret, f.eks. for at beskytte forbrugernes kollektive interesser, for at sikre øjeblikkelige fjernelse af websider, der indeholder eller udbreder børnepornografi, eller for at hindre adgangen til tjenester, som en tredjepart bruger til at krænke en intellektuel ejendomsrettighed, ikke er rimeligt tilgængelige.

(120) Et sådan påbud bør ikke gå videre, end hvad der er nødvendigt for at nå dets mål. Med henblik herpå bør det være midlertidigt og i princippet udstedes til udbyderne af formidlingstjenester såsom de berørte udbydere af oplagringstjenester, internetudbydere eller domæneregistre eller domæneregistratorer, der har rimelige forudsætninger for at nå dette mål uden at begrænse adgangen til lovlig information unødigt.

(121) Med forbehold af bestemmelserne om ansvarsfritagelse i denne forordning for så vidt angår oplysninger, der transmitteres eller lagres på anmodning af en tjenestemodtager, bør en udbyder af formidlingstjenester være ansvarlige for de skader, som tjenestemodtagerne har lidt som følge af, at denne udbyder har overtrådt de forpligtelser, der er fastsat i denne forordning. En sådan kompensation bør være i overensstemmelse med de regler og procedurer, der er fastsat i gældende national ret, og uden at det berører andre klagemuligheder i henhold til forbrugerbeskyttelsesreglerne.

(122) Koordinatoren for digitale tjenester bør regelmæssigt, f.eks. på sit websted, offentliggøre en rapport om de aktiviteter, der gennemføres i henhold til denne forordning. Rapporten bør navnlig offentliggøres i et maskinlæsbart format og indeholde en oversigt over modtagne klager og deres opfølgning såsom det samlede antal modtagne klager og antallet af klager, der har ført til indledningen af en formel undersøgelse eller til fremsendelsen til andre koordinatorene for digitale tjenester, uden at henvise til personoplysninger. Da koordinatoren for digitale tjenester også får meddelelse om påbud om at gribe

ind over for ulovligt indhold eller levere oplysninger, der er omfattet af denne forordning, gennem informationsudvekslingssystemet, bør koordinatoren for digitale tjenester i sin årlige rapport anføre antallet og kategorierne af disse påbud til udbydere af formidlingstjenester, der er udstedt af de retslige eller administrative myndigheder i koordinatorens medlemsstat.

(123) Af hensyn til klarheden, enkeltheden og effektiviteten bør beføjelsen til at føre tilsyn med og håndhæve forpligtelserne efter denne forordning tillægges de kompetente myndigheder i den medlemsstat, hvor formidlingstjenesteudbyderens hovedforretningssted er beliggende, dvs. hvor tjenesteyderen har sit hovedkontor eller vedtægtsmæssige hjemsted, og hvor de vigtigste økonomiske funktioner og den operationelle kontrol udøves. For så vidt angår udbydere, der ikke er etableret i Unionen, men som udbyder tjenester i Unionen og derfor er omfattet af denne forordnings anvendelsesområde, bør den medlemsstat, hvori disse udbydere har udpeget deres retlige repræsentant, have kompetence under hensyntagen til de retlige repræsentanters funktion i henhold til denne forordning. Af hensyn til en effektiv anvendelse af denne forordning bør alle medlemsstater eller Kommissionen, hvor det er relevant, dog have kompetence, for så vidt angår tjenesteydere, der ikke har udpeget en retlig repræsentant. Denne kompetence kan udøves af en hvilken som helst af de kompetente myndigheder eller Kommissionen, forudsat at udbyderen ikke er underlagt håndhævsprocedurer for de samme forhold af en anden kompetent myndighed eller Kommissionen. For at sikre at *ne bis in idem*-princippet overholdes, og navnlig for at undgå, at den samme overtrædelse af forpligtelserne i denne forordning sanktioneres mere end én gang, bør hver medlemsstat, der agter at udøve sin kompetence over for sådanne udbydere, uden unødigt forsinkelse underrette alle andre myndigheder, herunder Kommissionen, via det informationsudvekslingssystem, der oprettes med henblik på denne forordning.

(124) I betragtning af deres potentielle indvirkning og de udfordringer, der er forbundet med effektivt at føre tilsyn med dem, er der behov for særlige regler vedrørende tilsyn og håndhævelse for så vidt angår udbydere af meget store onlineplatforme og af meget store onlinesøgemaskiner. Kommissionen bør, hvor det er relevant med støtte fra de nationale kompetente myndigheder, være ansvarlig for tilsyn med og offentlig håndhævelse af systemiske spørgsmål såsom spørgsmål med stor indvirkning på tjenestemodtagernes kollektive interesser. Kommissionen bør derfor have enekompetence til at føre tilsyn med og håndhæve de yderligere forpligtelser til at styre systemiske risici, der pålægges udbydere af meget store onlineplatforme og af meget store onlinesøgemaskiner ved denne forordning. Kommissionens enekompetence bør ikke berøre visse administrative opgaver, som i henhold til denne forordning er pålagt de kompetente myndigheder i etableringsmedlemsstaten, såsom kontrol af forskere.

(125) Beføjelserne til at føre tilsyn med og håndhæve andre *due diligence*-forpligtelser end de yderligere forpligtelser til at styre systemiske risici, der pålægges udbydere af meget store onlineplatforme og af meget store onlinesøgemaskiner ved denne forordning, bør deles af Kommissionen og de nationale kompetente myndigheder. På den ene side kunne Kommissionen i mange tilfælde være bedre i stand til at håndtere systemiske overtrædelser begået af disse udbydere, f.eks. overtrædelser, der berører flere medlemsstater, alvorlige gentagne overtrædelser eller manglende etablering af effektive mekanismer, der kræves i henhold til denne forordning. På den anden side kan de kompetente myndigheder i den medlemsstat, hvor en udbyder af en meget stor onlineplatform eller en meget stor onlinesøgemaskine har sit hovedforretningssted, være bedre i stand til at håndtere individuelle overtrædelser begået af disse udbydere, som ikke rejser systemiske eller grænseoverskridende problemer. Af hensyn til effektiviteten, for at undgå overlappning og for at sikre overholdelse af *ne bis in idem*-princippet bør det være op til Kommissionen at vurdere, om den finder det hensigtsmæssigt at udøve denne delte kompetence i en given sag, og medlemsstaterne bør ikke længere have mulighed for at gøre det, når den har indledt en procedure. Medlemsstaterne bør arbejde tæt sammen både indbyrdes og med Kommissionen, og Kommissionen

bør arbejde tæt sammen med medlemsstaterne for at sikre, at det tilsyns- og håndhævelsessystem, der indføres ved denne forordning, fungerer gnidningsløst og effektivt.

(126) Reglerne i denne forordning om kompetencefordeling bør ikke tilsidesætte bestemmelserne i EU-retten og nationale regler om international privatret angående jurisdiktion og gældende ret på det civil- og handelsretlige område såsom sager anlagt af forbrugere ved domstolene i den medlemsstat, hvor de har bopæl, i overensstemmelse med relevante bestemmelser i EU-retten. Med hensyn til de forpligtelser, som udbydere af formidlingstjenester med denne forordning pålægges til at underrette den udstedende myndighed om deres implementering af påbud om at gribe ind over for ulovligt indhold og påbud om at fremlægge oplysninger, bør reglerne om kompetencefordeling kun finde anvendelse på tilsynet med håndhævelsen af disse forpligtelser, men ikke på andre forhold vedrørende påbuddet, f.eks. kompetencen til at udstede sådanne.

(127) I betragtning af formidlingstjenesternes grænseoverskridende og tværsektorielle relevans er det nødvendigt med et højt samarbejdsniveau for at sikre en konsekvent anvendelse af denne forordning og tilgængeligheden af relevante oplysninger med henblik på udførelsen af håndhævelsesopgaver gennem informationsudvekslingssystemet. Samarbejde kan antage forskellige former afhængigt af de pågældende anliggender, uden at dette berører specifikke fælles undersøgelser. Det er under alle omstændigheder nødvendigt, at koordinatoren for digitale tjenester i etableringslandet for en udbyder af formidlingstjenester underretter andre koordinatore for digitale tjenester om forhold, undersøgelser og tiltag, der skal iværksættes over for en sådan udbyder. Når en kompetent myndighed i en medlemsstat er i besiddelse af relevante oplysninger med henblik på en undersøgelse, der foretages af de kompetente myndigheder i etableringsmedlemsstaten, eller er i stand til at indsamle sådanne oplysninger på dens område, som de kompetente myndigheder i etableringsmedlemsstaten ikke har adgang til, bør koordinatoren for digitale tjenester i destinationslandet desuden rettidigt bistå koordinatoren for digitale tjenester i etableringslandet, herunder ved at udøve sine undersøgelsesbeføjelser i overensstemmelse med de gældende nationale procedurer og chartret. Adressaten for sådanne undersøgelsesforanstaltninger bør overholde dem og være ansvarlig i tilfælde af manglende overholdelse, og de kompetente myndigheder i etableringsmedlemsstaten bør kunne henholde sig til de oplysninger, der er indsamlet gennem gensidig bistand, for at sikre overholdelse af denne forordning.

(128) Koordinatoren for digitale tjenester i destinationslandet bør, navnlig på grundlag af modtagne klager eller input fra andre nationale kompetente myndigheder, hvor det er hensigtsmæssigt, eller fra rådet i tilfælde af et anliggende, der omfatter mindst tre medlemsstater, kunne anmode koordinatoren for digitale tjenester i etableringslandet om at iværksætte undersøgelses- eller håndhævelsestiltag over for en udbyder, som er underlagt dennes kompetence. Sådanne anmodninger om indgriben bør være baseret på veldokumenterede beviser, der viser, at der foreligger en påstået overtrædelse med negativ indvirkning på tjenestemodtagernes kollektive interesser i dens medlemsstat eller har en negativ samfundsmæssig indvirkning. Koordinatoren for digitale tjenester i etableringslandet bør kunne benytte sig af gensidig bistand eller opfordre den anmodende koordinator for digitale tjenester til en fælles undersøgelse, hvis der er behov for yderligere oplysninger for at træffe en afgørelse, uden at dette berører muligheden for at anmode Kommissionen om at vurdere sagen, hvis den har grund til at formode, at det drejer sig om en systemisk overtrædelse begået af en meget stor onlineplatform eller en meget stor onlinesøgemaskine.

(129) Rådet bør kunne henvise spørgsmålet til Kommissionen, hvis der er uenighed om vurderingen eller de trufne eller foreslåede foranstaltninger, eller hvis der ikke er truffet nogen foranstaltninger i overensstemmelse med denne forordning på grundlag af en anmodning om tværnationalt samarbejde eller fælles undersøgelse. Hvis Kommissionen på grundlag af de oplysninger, som de berørte myndigheder har stillet til rådighed, finder, at de foreslåede foranstaltninger, herunder det foreslåede bødeniveau, ikke kan sikre en effektiv håndhævelse af de forpligtelser, der er fastsat i denne forordning, bør den følgelig kunne

udtrykke alvorlige anfægtelser og anmode den kompetente koordinator for digitale tjenester om at revurdere sagen og træffe de nødvendige foranstaltninger for at sikre overholdelsen af denne forordning inden for en fastsat frist. Denne mulighed berører ikke Kommissionens generelle forpligtelse til at overvåge anvendelsen af og om nødvendigt håndhæve EU-retten under Den Europæiske Unions Domstols kontrol i overensstemmelse med traktaterne.

(130) For at lette grænseoverskridende tilsyn med og undersøgelser af de forpligtelser, der er fastsat i denne forordning, og som involverer flere medlemsstater, bør koordinatorene for digitale tjenester i etableringslandet gennem informationsudvekslingssystemet kunne indbyde andre koordinatore for digitale tjenester til en fælles undersøgelse af en påstået overtrædelse af denne forordning. Andre koordinatore for digitale tjenester og, hvor det er hensigtsmæssigt, andre kompetente myndigheder bør kunne deltage i den undersøgelse, der er foreslået af koordinatoren for digitale tjenester i etableringslandet, medmindre sidstnævnte er af den opfattelse, at et uforholdsmæssigt stort antal deltagende myndigheder kan påvirke undersøgelsens effektivitet, idet der tages hensyn til de specifikke træk ved den påståede overtrædelse og manglen på direkte virkninger for tjenestemodtagerne i disse medlemsstater. Fælles undersøgelsesaktiviteter kan omfatte en lang række tiltag, der skal koordineres af koordinatoren for digitale tjenester i etableringslandet i overensstemmelse med de deltagende myndigheders disponibilitet, såsom koordinerede dataindsamlinger, samling af ressourcer, taskforcer, koordinerede anmodninger om oplysninger eller fælles kontrolbesøg af lokaler. Alle kompetente myndigheder, der deltager i en fælles undersøgelse, bør samarbejde med koordinatoren for digitale tjenester i etableringslandet, herunder ved at udøve deres undersøgelsesbeføjelser på deres område i overensstemmelse med de gældende nationale procedurer. Den fælles undersøgelse bør afsluttes inden for en given tidsramme med en endelig rapport, der tager hensyn til bidraget fra alle deltagende kompetente myndigheder. Rådet kan også, hvis mindst tre koordinatore for digitale tjenester i destinationslandet anmoder herom, henstille til en koordinator for digitale tjenester i etableringslandet at indlede en sådan fælles undersøgelse og give anvisninger på organiseringen heraf. Rådet bør med henblik på at undgå, at sager går i hårdknude, i særlige tilfælde kunne indbringe sagen for Kommissionen, herunder hvis koordinatoren for digitale tjenester i etableringslandet nægter at indlede undersøgelsen, og rådet ikke er enig i den givne begrundelse.

(131) For at sikre en konsekvent anvendelse af denne forordning skal der nedsættes en uafhængig rådgivende gruppe på EU-plan, et Europæisk Råd for Digitale Tjenester, som skal støtte Kommissionen og hjælpe med at koordinere de tiltag, der iværksættes af koordinatorene for digitale tjenester. Rådet bør sammensættes af koordinatorene for digitale tjenester, hvor sådanne er blevet udpeget, uden dog at dette udelukker disses mulighed for indbyde eller udpege ad hoc-delegerede til sine møder fra andre kompetente myndigheder, der har fået overdraget specifikke opgaver i henhold til denne forordning, hvis dette er påkrævet i henhold til deres nationale fordeling af opgaver og kompetencer. Hvis der er flere deltagere fra én medlemsstat, bør stemmeretten fortsat være begrænset til én repræsentant pr. medlemsstat.

(132) Rådet bør bidrage til at sikre et fælles EU-perspektiv for en konsekvent anvendelse af denne forordning og til samarbejde mellem kompetente myndigheder, herunder ved at rådgive Kommissionen og koordinatorene for digitale tjenester om hensigtsmæssige undersøgelses- og håndhævelsesforanstaltninger, navnlig over for udbydere af meget store onlineplatforme eller af meget store onlinesøgemaskiner, og under særlig hensyntagen til udbydere at formidlingstjenesteudbyderes frihed til at udbyde deres tjenester i hele Unionen. Rådet bør også bidrage til udarbejdelsen af relevante skabeloner og adfærdskodekser til analysen af nye generelle tendenser i udviklingen af digitale tjenester i Unionen, herunder ved at fremsætte udtalelser eller anbefalinger om forhold vedrørende standarder.

(133) Med henblik herpå bør rådet kunne vedtage udtalelser og fremsætte anmodninger og henstillinger til koordinatorene for digitale tjenester eller andre kompetente nationale myndigheder. Beslutningen om

at afvige herfra bør, selv om den ikke er juridisk bindende, forklares behørigt og kan tages i betragtning af Kommissionen ved vurderingen af, om den pågældende medlemsstat overholder denne forordning.

(134) Rådet bør bringe repræsentanterne for koordinatorene for digitale tjenester og eventuelle andre kompetente myndigheder sammen under Kommissionens formandskab med henblik på at sikre en vurdering af forhold forelagt rådet med en fuldt ud europæisk dimension. I lyset af eventuelle tværgående elementer, der kan være relevante for andre lovgivningsmæssige rammer på EU-plan, bør rådet have mulighed for at samarbejde med andre EU-organer, -kontorer, -agenturer og rådgivende grupper med ansvar på områder som lighed, herunder ligestilling mellem kønnene, og ikkeforskelsbehandling, databeskyttelse, elektronisk kommunikation, audiovisuelle tjenester, afsløring og undersøgelser af toldsvig rettet mod EU-budgettet, forbrugerbeskyttelse eller konkurrenceret i det omfang, det er nødvendigt for udførelsen af rådets opgaver.

(135) Kommissionen bør gennem formanden deltage i rådets møder uden stemmeret. Kommissionen bør gennem formanden sikre, at dagsordenen for møderne fastsættes i overensstemmelse med anmodningerne fra rådets medlemmer som fastsat i forretningsordenen og i overensstemmelse med rådets opgaver i henhold til denne forordning.

(136) I lyset af behovet for at sikre støtte til rådets aktiviteter bør rådet kunne trække på Kommissionens og de kompetente nationale myndigheders ekspertise og menneskelige ressourcer. De specifikke operationelle ordninger for rådets interne arbejds gange bør præciseres yderligere i rådets forretningsorden.

(137) I betragtning af betydningen af meget store onlineplatforme eller meget store onlinesøgemaskiner som følge af deres rækkevidde og indvirkning kan deres manglende overholdelse af deres specifikke forpligtelser påvirke et betydeligt antal tjenestemodtagere i forskellige medlemsstater og forvolde store samfundsmæssige skader, og det kan samtidig også være meget kompliceret at identificere og håndtere denne manglende overholdelse. Derfor bør Kommissionen i samarbejde med koordinatorene for digitale tjenester og rådet udvikle Unionens ekspertise og formåen med hensyn til tilsynet med meget store onlineplatforme eller meget store onlinesøgemaskiner. Kommissionen bør derfor kunne koordinere og trække på sådanne myndigheders ekspertise og ressourcer, f.eks. ved på permanent eller tidsbegrænset basis at analysere specifikke tendenser eller spørgsmål, der måtte opstå med hensyn til en eller flere meget store online-platforme eller meget store onlinesøgemaskiner. Medlemsstaterne bør samarbejde med Kommissionen om at udvikle sådan formåen, herunder gennem udstationering af personale, hvor det er hensigtsmæssigt, og bidrage til oprettelsen af en fælles EU-tilsynskapacitet. Kommissionen kan med henblik på at udvikle Unionens ekspertise og formåen trække på den ekspertise og de evner, der findes i Observationscentret for Onlineplatformøkonomien som oprettet ved Kommissionens afgørelse af 26. april 2018 om oprettelse af en ekspertgruppe for observationscentret for onlineplatformsøkonomien, relevante ekspertorganer samt ekspertisecentre. Kommissionen kan indbyde eksperter med særlig ekspertise, herunder navnlig kontrolunderlagte forskere, repræsentanter for EU-agenturer og -organer, repræsentanter for industrien, sammenslutninger, der repræsenterer brugere eller civilsamfundet, internationale organisationer, eksperter fra den private sektor samt andre interessenter.

(138) Kommissionen bør kunne undersøge overtrædelser på eget initiativ i overensstemmelse med de beføjelser, der er fastsat i denne forordning, herunder ved at udbede sig adgang til data, ved at udbede sig oplysninger eller ved at gennemføre kontrolbesøg samt ved at støtte sig til koordinatorene for digitale tjenester. Hvis de kompetente nationale myndigheders tilsyn med individuelle påståede overtrædelser begået af udbydere af meget store onlineplatforme eller af meget store onlinesøgemaskiner peger på systemiske forhold, f.eks. omstændigheder med bred indvirkning på tjenestemodtagernes kollektive interesser, bør koordinatorene for digitale tjenester på grundlag af en behørigt begrundet anmodning kunne forelægge et sådant anliggende for Kommissionen. En sådan anmodning bør som minimum gøre rede for samtlige

faktuelle omstændigheder til dokumentation for, at den påståede overtrædelse har fundet sted, og at den har systemisk karakter. Kommissionen bør, afhængigt af resultatet af dens egen vurdering, kunne træffe de nødvendige undersøgelses- og håndhævelsesforanstaltninger i henhold til denne forordning, herunder, hvor det er relevant, iværksætte en undersøgelse eller vedtage midlertidige foranstaltninger.

(139) Kommissionen bør for at kunne udføre sine opgaver effektivt fortsat have skønsbeføjelser til at kunne afgøre, om der skal indledes en procedure mod en udbyder af en meget stor onlineplatform eller af en meget stor onlinesøgemaskine. Når Kommissionen har indledt proceduren, bør de berørte koordinatorene for digitale tjenester i etableringslandet udelukkes fra at udøve deres undersøgelses- og håndhævelsesbeføjelser i forbindelse med den pågældende adfærd, der er udvist af udbyderen af den meget store onlineplatform eller meget store onlinesøgemaskine, for at undgå overlappning, uoverensstemmelser og risici set ud fra *ne bis in idem*-princippet. Kommissionen bør imidlertid kunne anmode om individuelle eller fælles bidrag til undersøgelsen fra koordinatorene for digitale tjenester. Koordinatoren for digitale tjenester bør i overensstemmelse med pligten til loyalt samarbejde gøre sit yderste for at imødekomme begrundede og forholdsmæssigt rimelige anmodninger fra Kommissionen i forbindelse med en undersøgelse. Koordinatorene for digitale tjenester i etableringslandet såvel som rådet og eventuelle andre koordinatorene for digitale tjenester bør give Kommissionen alle de oplysninger og den bistand, der er nødvendig for, at Kommissionen kan udføre sine opgaver effektivt, herunder oplysninger, der er indsamlet i forbindelse med dataindsamlings- eller dataadgangsaktiviteter, i det omfang det retsgrundlag, i henhold til hvilket oplysningerne er indsamlet, ikke er til hinder herfor. Kommissionen bør omvendt holde koordinatoren for digitale tjenester i etableringslandet og rådet underrettet om udøvelsen af sine beføjelser, navnlig når den agter at indlede proceduren og udøve sine undersøgelsesbeføjelser. Desuden bør Kommissionen, når den giver meddelelse om sine foreløbige konklusioner, herunder eventuelle forhold, hvorimod den gør indsigelse, til berørte udbydere af meget store onlineplatforme eller af meget store onlinesøgemaskiner, også give meddelelse herom til rådet. Rådet bør fremlægge sine synspunkter om de indsigelser og den vurdering, som Kommissionen har fremsat, og Kommissionen bør tage hensyn hertil i begrundelsen for sin endelige afgørelse.

(140) I betragtning af de særlige udfordringer, der kan opstå i bestræbelserne på at sikre, at udbydere af meget store onlineplatforme eller af meget store onlinesøgemaskiner overholder reglerne, og betydningen af at gøre dette effektivt i betragtning af deres størrelse og indvirkning og de skader, de kan forvolde, bør Kommissionen have stærke undersøgelses- og håndhævelsesbeføjelser, således at den kan undersøge, håndhæve og overvåge efterlevelsen af reglerne fastsat i denne forordning under fuld overholdelse af den grundlæggende ret til at blive hørt og til aktindsigt i forbindelse med håndhævelsesprocedurer, proportionalitetsprincippet og de berørte parter rettigheder og interesser.

(141) Kommissionen bør kunne udbede sig de oplysninger, der er nødvendige for at sikre en effektiv gennemførelse og overholdelse af forpligtelserne i denne forordning i hele Unionen. Kommissionen bør navnlig have adgang til alle relevante dokumenter, data og oplysninger, der er nødvendige for at indlede og gennemføre undersøgelser og for at overvåge overholdelsen af de relevante forpligtelser i denne forordning, uanset hvem der er i besiddelse af de pågældende dokumenter, data eller oplysninger, og uanset deres form eller format, deres lagringsmedium eller det nøjagtige sted, hvor de er lagret. Kommissionen bør ved en behørigt begrundet anmodning om oplysninger direkte kunne kræve, at udbyderen af den berørte meget store onlineplatform eller den meget store onlinesøgemaskine såvel som enhver fysisk eller juridisk person, der handler som led i deres erhverv, forretning, håndværk eller profession, der med føje kan forventes af kende til oplysninger vedrørende den formodede eller stedfundne overtrædelse, alt efter hvad der er relevant, fremlægger alt relevant bevismateriale og alle relevante data og oplysninger. Desuden bør Kommissionen kunne anmode om alle relevante oplysninger fra alle offentlige myndigheder, organer eller agenturer i medlemsstaten med henblik på denne forordning. Kommissionen bør kunne

kræve adgang til og redegørelser, i form af udøvelsen af undersøgelsesbeføjelser såsom anmodninger om oplysninger eller interviews, vedrørende dokumenter, data, oplysninger, databaser og algoritmer og til med deres samtykke at indhente udtalelse fra relevante personer, og til med deres samtykke at interviewe enhver fysisk eller juridisk person, der kan tænkes at være i besiddelse af nyttige oplysninger, og til at registrere den pågældende persons udtalelser med ethvert teknisk hjælpemiddel. Kommissionen bør også have beføjelse til at foretage de kontrolbesøg, der er nødvendige for at håndhæve de relevante bestemmelser i denne forordning. Disse undersøgelsesbeføjelser skal supplere Kommissionens mulighed for at anmode koordinatorene for digitale tjenester og andre medlemsstaters myndigheder om bistand, f.eks. ved at levere oplysninger eller i forbindelse med udøvelsen af disse beføjelser.

(142) Midlertidige foranstaltninger kan være et vigtigt redskab til at sikre, at overtrædelsen, mens undersøgelsen af den finder sted, ikke medfører risiko for alvorlig skade for tjenestemodtagerne. Dette redskab er vigtigt for at undgå, at situationen fører til resultater, der kan være yderst vanskelig at omgøre ved en afgørelse truffet af Kommissionen ved procedurens afslutning. Kommissionen bør derfor have beføjelse til at pålægge midlertidige foranstaltninger ved afgørelse i forbindelse med en procedure, der er indledt med henblik på eventuel vedtagelse af en afgørelse om manglende overholdelse. Denne beføjelse bør gælde i tilfælde, hvor Kommissionen umiddelbart har konstateret, at udbyderen af en meget stor onlineplatform eller en meget stor onlinesøgemaskine har overtrådt forpligtelserne i denne forordning. En afgørelse om pålæg af midlertidige foranstaltninger bør kun finde anvendelse i en nærmere fastlagt periode, enten indtil afslutningen af Kommissionens procedure eller i en bestemt periode, som kan forlænges i det omfang, det er nødvendigt og hensigtsmæssigt.

(143) Kommissionen bør kunne iværksætte de nødvendige tiltag for at overvåge effektiv gennemførelse og opfyldelse af de forpligtelser, der er fastsat i denne forordning. Sådanne tiltag bør omfatte muligheden for at udpege uafhængige eksterne eksperter og revisorer til at bistå Kommissionen i denne proces, herunder eventuelt fra kompetente myndigheder i medlemsstaterne såsom data- og forbrugerbeskyttelsesmyndigheder. Kommissionen bør sikre tilstrækkelig rotation ved udpegelsen af revisorer.

(144) Håndhævelsen af de relevante forpligtelser i denne forordning bør kunne sikres ved hjælp af bøder og tvangsbøder. Med henblik herpå bør der også fastsættes passende niveauer for bøder og tvangsbøder i tilfælde af manglende overholdelse af forpligtelserne og brud på procedurereglerne med passende forældelsesfrister i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet og *ne bis in idem*-princippet. Kommissionen og de relevante nationale myndigheder bør koordinere deres håndhævelsesindsats for at sikre, at ovennævnte principper overholdes. Kommissionen bør navnlig tage hensyn til bøder og sanktioner, der pålægges den samme juridiske person for de samme forhold gennem en endelig afgørelse i procedurer vedrørende en overtrædelse af andre EU-regler eller nationale regler, for at sikre, at de samlede pålagte bøder og sanktioner er forholdsmæssigt afpasset alvoren af de begåede overtrædelser. Samtlige afgørelser, som Kommissionen træffer i henhold til denne forordning, kan underkastes prøvelse ved Den Europæiske Unions Domstol i henhold til TEUF. Den Europæiske Unions Domstol bør have ubegrænset jurisdiktion for så vidt angår bøder og tvangsbøder i henhold til traktatens artikel 261.

(145) Det er i betragtning af de potentielt betydelige samfundsmæssige indvirkninger af en overtrædelse af de yderligere forpligtelser, der udelukkende gælder for meget store onlineplatforme og meget store onlinesøgemaskiner, og for at udvise dette hensyn til almenvellet, nødvendigt at tilsikre et system for skærpet tilsyn med samtlige tiltag, således at overtrædelser af denne forordning reelt håndteres og bringes til ophør. Når der er konstateret, og om nødvendigt pålagt sanktion for, en overtrædelse af en af bestemmelserne i denne forordning, som udelukkende gælder for meget store onlineplatforme eller meget store onlinesøgemaskiner, bør Kommissionen derfor anmode udbyderen af en sådan platform eller en sådan søgemaskine om at udarbejde en detaljeret handlingsplan for afhjælpning af eventuelle virkninger af overtrædelsen for fremtiden og meddele en sådan handlingsplan inden for en tidsplan, der bør fastsættes

af Kommissionen, til koordinatorene for digitale tjenester, Kommissionen og rådet. Kommissionen bør under hensyntagen til rådets udtalelse fastslå, om foranstaltningerne i handlingsplanen er tilstrækkelige til at håndtere overtrædelsen, og i den forbindelse også tage hensyn til om tilslutning til den relevante adfærdskodeks er blandt de foreslåede foranstaltninger. Kommissionen bør ligeledes overvåge eventuelle efterfølgende foranstaltninger, der træffes af den berørte udbyder af en meget stor onlineplatform eller af en meget stor onlinesøgemaskine som fastsat i den pågældendes handlingsplan, og herunder tage hensyn til en uafhængig revision af udbyderen. Hvis Kommissionen efter handlingsplanens gennemførelse fortsat finder, at overtrædelsen ikke er afhjulpet i fuldt omfang, eller hvis handlingsplanen ikke er forelagt eller ikke anses for at være fyldestgørende, bør Kommissionen kunne gøre brug af enhver undersøgelses- eller håndhævelsesbeføjelse i henhold til denne forordning, herunder beføjelsen til at pålægge periodiske tvangsbøder og indledning af proceduren til at hindre adgang til den overtrædende tjeneste.

(146) Den berørte udbyder af den meget store onlineplatform eller af en meget stor onlinesøgemaskine og andre personer, der er omfattet af Kommissionens beføjelser, og hvis interesser kan blive påvirket af en afgørelse, bør have lejlighed til at fremsætte bemærkninger på forhånd, og de vedtagne afgørelser bør offentliggøres bredt. Samtidig med at de deltagende parter ret til forsvar, og navnlig retten til aktindsigt sikres, er det afgørende at beskytte fortrolige oplysninger. Endvidere bør Kommissionen, samtidig med at den respekterer oplysningernes fortrolighed, sikre, at alle oplysninger, der ligger til grund for dens afgørelse, videregives i et omfang, der gør det muligt for afgørelsens adressat at forstå de forhold og betragtninger, der førte til afgørelsen.

(147) Det er for at sikre en harmoniseret anvendelse og håndhævelse af denne forordning vigtigt, at de nationale myndigheder, herunder de nationale domstole, råder over samtlige de oplysninger, der er nødvendige for, at deres afgørelser ikke er i strid med en afgørelse vedtaget af Kommissionen i henhold til denne forordning. Dette berører ikke artikel 267 i TEUF.

(148) Effektiv håndhævelse og overvågning af denne forordning kræver en gnidningsløs udveksling af oplysninger i realtid mellem koordinatorene for digitale tjenester, rådet og Kommissionen baseret på de informationsstrømme og procedurer, der er fastsat i denne forordning. Dette kan også berettige, at andre kompetente myndigheder i hensigtsmæssigt omfang får adgang til systemet. Da de udvekslede oplysninger kan være fortrolige eller omfatte personoplysninger, bør de samtidig beskyttes mod uautoriseret adgang i overensstemmelse med de formål, hvortil oplysningerne er indsamlet. Derfor bør al kommunikation mellem disse myndigheder finde sted på grundlag af et pålideligt og sikkert informationsudvekslingssystem, hvis nærmere specifikationer bør fastsættes i en gennemførelsesretsakt. Informationsudvekslingssystemet kan være baseret på eksisterende redskaber vedrørende det indre marked i det omfang, de kan opfylde denne forordnings mål på en omkostningseffektiv måde.

(149) Tjenestemodtagere bør også have ret til at bemyndige en juridisk person eller et offentligt organ til at udøve deres rettigheder i henhold til denne forordning, dog uden at dette berører tjenestemodtageres ret til at lade sig repræsentere i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2020/1828 ⁽³³⁾ eller enhver anden form for repræsentation i henhold til national ret. Sådanne rettigheder omfatter rettigheder i forbindelse med indgivelse af anmeldelser, anfægtelse af beslutninger truffet af udbydere af formidlingstjenester og indgivelse af klager over udbyderne for overtrædelse af denne forordning. Visse organer, organisationer og sammenslutninger besidder særlig ekspertise i og kompetence til at påvise og indberette fejlagtige eller ubegrundede beslutninger om indholdsmoderation, og deres klager på vegne af tjenestemodtagere kan have en positiv indvirkning på ytrings- og informationsfriheden generelt, og udbydere af onlineplatforme bør derfor behandle disse klager uden unødigt forsinkelse.

(150) Af hensyn til effektiviteten bør Kommissionen foretage en generel evaluering af denne forordning. Denne generelle evaluering bør bl.a. omhandle anvendelsesområdet for de tjenester, der er omfattet

af denne forordning, samspillet med andre retsakter, denne forordnings indvirkning på det indre markeds funktionsmåde, navnlig med hensyn til digitale tjenester, gennemførelsen af adfærdskodekser, forpligtelsen til at udpege en retlig repræsentant, der er etableret Unionen, virkningen af forpligtelserne på små virksomheder og mikrovirksomheder, effektiviteten af tilsyns- og håndhævelsesmekanismen og indvirkningen på ytrings- og informationsfriheden. Kommissionen bør endvidere for at undgå uforholdsmæssige byrder og sikre denne forordnings vedvarende effektivitet foretage en evaluering af virkningen af denne forordnings forpligtelser på små og mellemstore virksomheder senest tre år efter, at den begynder at finde anvendelse, og en evaluering af anvendelsesområdet for de tjenester, der er omfattet af denne forordning, navnlig for meget store onlineplatforme og for meget store onlinesøgemaskiner, og samspillet med andre retsakter senest tre år efter dens ikrafttræden.

(151) For at sikre ensartede betingelser for gennemførelsen af denne forordning bør Kommissionen tillægges gennemførelsesbeføjelser til at fastlægge skabeloner for form, indhold og andre enkeltheder af rapporter om indholdsmoderation, til at fastsætte størrelsen af det årlige tilsynsgebyr, der pålægges udbydere af meget store onlineplatforme og af meget store onlinesøgemaskiner, til at fastsætte de praktiske ordninger for proceduren, høringer og aftalt aktindsigt, der udføres i forbindelse med tilsyn, undersøgelse, håndhævelse og overvågning i forbindelse med udbydere af meget store onlineplatforme og af meget store onlinesøgemaskiner, samt fastsætte praktiske og operationelle ordninger for informationsudvekslingssystemets virkemåde og interoperabilitet med andre relevante systemer. Disse beføjelser bør udøves i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 ⁽³⁴⁾.

(152) For at opfylde målene i denne forordning bør beføjelsen til at vedtage retsakter delegeres til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 290 i TEUF med henblik på at supplere denne forordning for så vidt angår kriterier for identifikationen af meget store onlineplatforme og meget store onlinesøgemaskiner, proceduremæssige skridt, revisionsmetoder og rapporteringsskabeloner for revisionerne, de tekniske specifikationer for anmodninger om adgang og den nærmere metode og procedurene for fastsættelsen af tilsynsgebyret. Det er navnlig vigtigt, at Kommissionen gennemfører relevante høringer under sit forberedende arbejde, herunder på ekspertniveau, og at disse høringer gennemføres i overensstemmelse med principperne i den interinstitutionelle aftale af 13. april 2016 om bedre lovgivning ⁽³⁵⁾. For at sikre lige deltagelse i forberedelsen af delegerede retsakter modtager Europa-Parlamentet og Rådet navnlig alle dokumenter på samme tid som medlemsstaternes eksperter, og deres eksperter har systematisk adgang til møder i Kommissionens ekspertgrupper, der beskæftiger sig med forberedelse af delegerede retsakter.

(153) I denne forordning respekteres de grundlæggende rettigheder, der er anerkendt i chartret, og de grundlæggende rettigheder, der udgør EU-rettens almindelige principper. Denne forordning bør derfor fortolkes og anvendes i overensstemmelse med disse grundlæggende rettigheder, herunder retten til ytrings- og informationsfrihed og principperne om mediefrihed og mediernes pluralisme. Ved udøvelsen af de beføjelser, der er fastsat i denne forordning, bør alle involverede offentlige myndigheder i tilfælde, hvor der er konflikt mellem de relevante grundlæggende rettigheder, finde en rimelig balance mellem de pågældende rettigheder i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet.

(154) I lyset af omfanget og virkningen af samfundsmæssige risici, som meget store onlineplatforme og meget store onlinesøgemaskiner kan medføre, behovet for at imødegå disse risici som en prioritet og muligheden for at træffe de nødvendige foranstaltninger, er det berettiget at begrænse den periode, efter hvilken denne forordning begynder at finde anvendelse for udbyderne af disse tjenester.

(155) Målet for denne forordning, nemlig at bidrage til et velfungerende indre marked og et sikkert, forudsigeligt og pålideligt onlinemiljø, hvor de grundlæggende rettigheder, der er nedfældet i chartret, er behørigt beskyttet, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, fordi de ikke kan sikre den nødvendige harmonisering og det nødvendige samarbejde ved at handle alene, men kan på grund

af det territoriale og personelle anvendelsesområde bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går denne forordning ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at opfylde dette mål.

(156) Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse er blevet hørt i overensstemmelse med artikel 42, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1725 ⁽³⁶⁾ og afgav den 10. februar 2021 udtalelse ⁽³⁷⁾ —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

KAPITEL I

ALMINDELIGE BESTEMMELSER

Artikel 1

Genstand

1. Formålet med denne forordning er at bidrage til et velfungerende indre marked for formidlingstjenester, ved at fastsætte harmoniserede regler for et sikkert, forudsigeligt og pålideligt onlinemiljø, der fremmer innovation, og hvori de grundlæggende rettigheder, der er nedfældet i chartret, herunder princippet om forbrugerbeskyttelse, beskyttes effektivt.

2. I denne forordning fastsættes harmoniserede regler for ydelse af formidlingstjenester i det indre marked. Der fastsættes navnlig:

- a) en ramme for betinget ansvarsfritagelse for udbydere af formidlingstjenester
- b) regler om specifikke due diligence-forpligtelser, der er skræddersyet til visse specifikke kategorier af udbydere af formidlingstjenester
- c) regler om gennemførelse og håndhævelse af denne forordning, herunder vedrørende samarbejde og koordinering mellem de kompetente myndigheder.

Artikel 2

Anvendelsesområde

1. Denne forordning finder anvendelse på formidlingstjenester, der udbydes til tjenestemodtagere, som er etableret eller befinder sig i Unionen, uanset hvor udbyderne af disse formidlingstjenester er etableret.

2. Denne forordning finder ikke anvendelse på tjenester, der ikke er formidlingstjenester, eller på krav til sådanne tjenester, uanset om de ydes via en formidlingstjeneste.

3. Denne forordning berører ikke anvendelsen af direktiv 2000/31/EF.

4. Denne forordning berører ikke reglerne i andre EU-retsakter, der regulerer andre aspekter vedrørende udbud af formidlingstjenester i det indre marked eller som præciserer og supplerer denne forordning, navnlig følgende:

- a) direktiv 2010/13/EU
- b) EU-retten om ophavsret og beslægtede rettigheder

- c) forordning (EU) 2021/784
- d) forordning (EU) 2019/1148
- e) forordning (EU) 2019/1150
- f) EU-retten om forbrugerbeskyttelse og produktsikkerhed, herunder forordning (EU) 2017/2394 og (EU) 2019/1020 samt direktiv 2001/95/EF og 2013/11/EU
- g) EU-retten om beskyttelse af personoplysninger, navnlig forordning (EU) 2016/679 og direktiv 2002/58/EF
- h) EU-retten på området civilretligt samarbejde, navnlig forordning (EU) nr. 1215/2012 eller enhver EU-retsakt, der fastsætter regler om den ret, som finder anvendelse på kontraktlige forpligtelser og forpligtelser uden for kontrakt
- i) EU-retten på området strafferetligt samarbejde, navnlig en forordning om europæiske editions- og sikringskendelser om elektronisk bevismateriale i straffesager
- j) et direktiv om harmoniserede regler for udpegning af retlige repræsentanter med henblik på indsamling af bevismateriale i straffesager.

Artikel 3

Definitioner

I denne forordning forstås ved:

- a) »informationssamfundstjeneste«: en tjeneste som defineret i artikel 1, stk. 1, litra b), i direktiv (EU) 2015/1535
- b) »tjenestemodtager«: enhver fysisk eller juridisk person, som anvender en formidlingstjeneste, navnlig med henblik på at søge information eller gøre information tilgængelig
- c) »forbruger«: enhver fysisk person, der ikke handler som led i den pågældende persons erhverv, forretning, håndværksmæssige virksomhed eller profession
- d) »at udbyde tjenester i Unionen«: at gøre det muligt for fysiske eller juridiske personer i en eller flere medlemsstater at anvende tjenester fra en udbyder af formidlingstjenester, som har en væsentlig tilknytning til Unionen
- e) »væsentlig tilknytning til Unionen«: en tilknytning mellem en udbyder af formidlingstjenester og Unionen, enten som følge af dennes etablering i Unionen eller af specifikke faktuelle kriterier såsom:
- et betydeligt antal tjenestemodtagere i en eller flere medlemsstater i forhold til den eller deres befolkningstal, eller
 - målretning af aktiviteter mod én eller flere medlemsstater
- f) »erhvervsdrivende«: enhver fysisk person eller enhver juridisk person, uanset om den er privat eller offentligt ejet, der handler, herunder via en anden person, der optræder i den pågældendes navn eller på den pågældende persons vegne, som led i den pågældende persons erhverv, forretning, håndværksmæssige virksomheder eller profession
- g) »formidlingstjeneste«: en af følgende informationssamfundstjenester:

-
- i) »ren videreformidling« (»mere conduit«), der består i transmission på et kommunikationsnet af information, som leveres af en tjenestemodtager, eller levering af adgang til et kommunikationsnet
- ii) »caching«, der består i transmission på et kommunikationsnet af information, som leveres af en tjenestemodtager, der involverer automatisk, mellemliggende og midlertidig lagring af denne information og udføres alene med det formål at gøre senere transmission af informationen til andre modtagere efter disses anmodning mere effektiv
- iii) en »oplagrings«-tjeneste, der består i lagring af information leveret af en tjenestemodtager på dennes anmodning
- h) »ulovligt indhold«: enhver form for information, som i sig selv eller i kraft af sin tilknytning til en aktivitet, herunder salg af produkter eller ydelse af tjenester, ikke er i overensstemmelse med EU-retten eller en medlemsstats nationale ret, som er i overensstemmelse med EU-retten, uanset denne rets særlige genstand eller art
- i) »onlineplatform«: en oplagringstjeneste, som på anmodning af en tjenestemodtager lagrer og udbreder information til offentligheden, medmindre denne aktivitet udgør en mindre og rent accessorisk funktion, der er knyttet til en anden tjeneste, eller udgør en mindre funktionalitet ved den primære tjeneste, og som af objektive og tekniske grunde ikke kan anvendes uden denne anden tjeneste, og hvis integration i den anden tjeneste af denne funktion eller funktionalitet ikke er et middel til at omgå anvendeligheden af denne forordning.
- j) »onlinesøgemaskine«: en formidlingstjeneste, som giver brugerne mulighed for at foretage forespørgsler for at udføre søgninger på principielt alle websteder eller alle websteder på et bestemt sprog på grundlag af en forespørgsel om et hvilket som helst emne ved hjælp af et søgeord, en stemmesøgning, en sætning eller andet input, og som fremviser resultater i et hvilket som helst format, hvori der kan findes oplysninger om det ønskede indhold
- k) »udbredelse til offentligheden«: at stille information til rådighed for et potentielt ubegrænset antal tredjeparter efter anmodning fra den tjenestemodtager, der har leveret informationen
- l) »aftale om fjernsalg«: en aftale om fjernsalg som defineret i artikel 2, nr. 7), i direktiv 2011/83/EU
- m) »onlinegrænseflade«: enhver form for software, herunder et websted eller en del af et websted, og applikationer, herunder mobilapplikationer
- n) »koordinator for digitale tjenester i etableringslandet«: koordinatoren for digitale tjenester i den medlemsstat, hvor udbyderen af en formidlingstjeneste har sit hovedforretningssted, eller hvor dennes retlige repræsentant er bosiddende eller etableret
- o) »koordinator for digitale tjenester i destinationslandet«: koordinatoren for digitale tjenester i den medlemsstat, hvor formidlingstjenesten ydes
- p) »aktiv modtager af en onlineplatform«: en tjenestemodtager, der har anvendt en onlineplatform ved enten af anmode onlineplatformen om at foretage oplagring af information eller ved at være eksponeret for information, der er oplagret hos onlineplatformen og udbredes via dennes onlinegrænseflade
- q) »aktiv modtager af en onlinesøgemaskine«: en tjenestemodtager, der har foretaget en forespørgsel i en onlinesøgemaskine og eksponeres for information, der indekseres og vises på dens onlinegrænseflade

r) »reklame«: information, der har til formål at fremme en juridisk eller fysisk persons budskab, uanset om det sker med kommercielle eller ikkekommercielle formål, og som vises af en onlineplatform på dennes onlinegrænseflade mod betaling for specifikt at fremme denne information

s) »anbefalingssystem«: et helt eller delvist automatiseret system, der anvendes af en onlineplatform til at foreslå specifik information i sin onlinegrænseflade til tjenestemodtagere eller prioritere denne information, herunder som følge af en søgning, der er indledt af tjenestemodtageren, eller som på anden måde bestemmer den relative rækkefølge eller fremtrædende placering af den viste information

t) »indholdsmoderation«: aktiviteter, hvad enten de er automatiserede eller ej, der udføres af udbydere af formidlingstjenester, der har henblik på navnlig at påvise, identificere og håndtere ulovligt indhold eller ulovlig information leveret af tjenestemodtagere, som er i strid med deres vilkår og betingelser, herunder foranstaltninger, der berører tilgængeligheden og synligheden af og adgangen til det pågældende ulovlige indhold eller den pågældende information, f.eks. degradering, demonetarisering, hindring af adgang til eller fjernelse heraf, eller som berører tjenestemodtagernes mulighed for at levere den pågældende information, f.eks. lukning eller suspension af en modtagers konto

u) »vilkår og betingelser«: alle klausuler, uanset deres betegnelse eller form, som regulerer kontraktforholdet mellem en udbyder af formidlingstjenester og tjenestemodtagerne

v) »personer med handicap«: personer med handicap som omhandlet i artikel 3, nr. 1), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/882 ⁽³⁸⁾

w) »kommerciel kommunikation«: kommerciel kommunikation som defineret i artikel 2, litra f), i direktiv 2000/31/EF

x) »omsætning«: en virksomheds provenu i den i artikel 5, stk. 1, i forordning (EF) nr. 139/2004 anvendte betydning ⁽³⁹⁾.

KAPITEL II

UDBYDERE AF FORMIDLINGSTJENESTERS ANSVAR

Artikel 4

Ren videreformidling (»mere conduit«)

1. Ved ydelse af en informationssamfundstjeneste i form af transmission på et kommunikationsnet af information, der leveres af en tjenestemodtager, eller levering af adgang til et kommunikationsnet er tjenesteudbyderen ikke ansvarlig for den information, der transmitteres eller tilgås, forudsat at udbyderen:

- a) ikke selv iværksætter transmissionen
- b) ikke udvælger modtageren af transmissionen, og
- c) ikke udvælger og ikke ændrer den transmitterede information.

2. Den i stk. 1 omhandlede transmission og levering af adgang omfatter automatisk, mellemliggende og kortvarig lagring af transmitteret information, forudsat at denne lagring udelukkende tjener til udførelse af transmission på kommunikationsnettet, og dens varighed ikke overstiger den tid, der med rimelighed kan antages at være nødvendig til transmissionen.

3. Denne artikel berører ikke en retslig eller en administrativ myndigheds muligheder for i overensstemmelse med en medlemsstats retssystem at kræve, at en tjenesteudbyder bringer en overtrædelse til ophør eller forhindrer den.

Artikel 5

»Caching«

1. I tilfælde af ydelse af en informationssamfundstjeneste, der består i transmission på et kommunikationsnet af information, som leveres af en tjenestemodtager, pådrager tjenesteudbyderen sig ikke ansvar for automatisk, mellemliggende og midlertidig lagring af denne information foretaget alene med det formål at gøre senere transmission af informationen til andre tjenestemodtagere efter disses anmodning mere effektiv eller mere sikker, forudsat at udbyderen:

- a) ikke ændrer informationen
- b) overholder betingelserne for adgang til informationen
- c) overholder reglerne om ajourføring af informationen, angivet på en måde, der er almindelig anerkendt og anvendt af branchen
- d) ikke foretager indgreb i den lovlige anvendelse af teknologi, som er almindelig anerkendt og anvendt i branchen, med det formål at skaffe sig data om anvendelsen af informationen, og
- e) straks tager skridt til at fjerne den information, udbyderen har lagret, eller til at hindre adgangen til den, når udbyderen får konkret kendskab til, at informationen på den oprindelige transmissionskilde er blevet fjernet fra nettet eller adgangen til den hindret, eller at en retslig eller en administrativ myndighed har krævet informationen fjernet eller adgangen til den hindret.

2. Denne artikel berører ikke en retslig eller en administrativ myndigheds muligheder for i overensstemmelse med en medlemsstats retssystem at kræve, at en tjenesteudbyder bringer en overtrædelse til ophør eller forhindrer den.

Artikel 6

Oplagring (»hosting«)

1. I tilfælde af ydelse af en informationssamfundstjeneste, som består i lagring af information leveret af en tjenestemodtager, pådrager tjenesteudbyderen sig ikke ansvar for information lagret på anmodning af en tjenestemodtager, forudsat at udbyderen:

- a) ikke har konkret kendskab til den ulovlige aktivitet eller det ulovlige indhold og, for så vidt angår erstatningskrav, ikke har kendskab til forhold eller omstændigheder, hvoraf den ulovlige aktivitet eller det ulovlige indhold fremgår, eller
- b) fra det øjeblik, hvor tjenesteudbyderen får et sådant kendskab, straks tager skridt til at fjerne det ulovlige indhold eller hindre adgangen hertil.

2. Stk. 1 finder ikke anvendelse, hvor tjenestemodtageren handler under udbyderens myndighed eller kontrol.

3. Stk. 1 finder ikke anvendelse på ansvaret i henhold til forbrugerbeskyttelseslovgivningen for online-platforme, der giver forbrugere mulighed for at indgå aftaler om fjernsalg med erhvervsdrivende, hvis en sådan onlineplatform præsenterer den specifikke information eller på anden måde muliggør den

pågældende specifikke transaktion på en måde, der ville få en gennemsnitsforbruger til at tro, at den information eller det produkt eller den tjeneste, der er genstand for transaktionen, enten leveres af onlineplatformen selv eller af en tjenestemodtager, der handler under platformens myndighed eller kontrol.

4. Denne artikel berører ikke en retslig eller en administrativ myndigheds muligheder for i overensstemmelse med en medlemsstats retssystem at kræve, at en tjenesteudbyder bringer en overtrædelse til ophør eller forhindrer den.

Artikel 7

Frivillige undersøgelser på eget initiativ og overholdelse af lovgivningen

Udbydere af formidlingstjenester anses ikke for at være udelukket fra de ansvarsfritagelser, der er omhandlet i artikel 4, 5 og 6, udelukkende fordi de i god tro og omhyggeligt gennemfører frivillige undersøgelser på eget initiativ eller træffer andre foranstaltninger, der har til formål at påvise, identificere og fjerne eller hindre adgangen til ulovligt indhold eller træffe de nødvendige foranstaltninger til at opfylde kravene i EU-retten og national ret, som er i overensstemmelse med EU-retten, herunder kravene i denne forordning.

Artikel 8

Ingen generelle forpligtelser til at overvåge eller aktivt undersøge forhold

Udbydere af formidlingstjenester må ikke pålægges en generel forpligtelse til at overvåge den information, de transmitterer eller lagrer, eller til aktivt at undersøge forhold eller omstændigheder, der tyder på ulovlig aktivitet.

Artikel 9

Påbud om at gribe ind over for ulovligt indhold

1. Ved modtagelsen af et påbud om at gribe ind over for en eller flere specifikke forekomster af ulovligt indhold, der er udstedt af de relevante nationale retslige eller administrative myndigheder på grundlag af gældende EU-ret eller national ret, som er i overensstemmelse med EU-retten, underretter udbydere af formidlingstjenester uden unødigt forsinkelse den myndighed, der har udstedt påbuddet, eller enhver anden myndighed, som er angivet i påbuddet, om eventuel virkning, påbuddene er givet, med nærmere angivelse af, hvorvidt og hvornår påbuddet blev givet virkning.

2. Medlemsstaterne sikrer, at et påbud som omhandlet i stk. 1, når det fremsendes til udbyderen, som minimum opfylder følgende betingelser:

a) dette påbud indeholder følgende elementer:

i) en henvisning til retsgrundlaget i EU-retten eller national ret for påbuddet

ii) en begrundelse for, hvorfor informationen er ulovligt indhold, med henvisning til én eller flere specifikke bestemmelser i EU-retten eller national ret, som er i overensstemmelse med EU-retten

iii) angivelse af den udstedende myndighed

iv) tydelige oplysninger, der sætter udbyderen af formidlingstjenester i stand til at identificere og lokalisere det pågældende ulovlige indhold såsom en eller flere URL'er og om nødvendigt yderligere oplysninger

v) information om klagemekanismer, der er tilgængelige for udbyderen af formidlingstjenesterne og for den tjenestemodtager, som leverede indholdet

vi) hvor det er relevant, oplysninger om, hvilken myndighed der skal tilsendes oplysninger om implementeringen af påbuddene

b) dette påbuds territoriale anvendelsesområde i henhold til gældende regler i EU-retten og national ret, herunder chartret, og i påkommende tilfælde generelle folkeretlige principper, er begrænset til, hvad der er strengt nødvendigt for at nå dets mål

c) dette påbud fremsendes på et af de sprog, som udbyderen af formidlingstjenester har angivet i henhold til artikel 11, stk. 3, eller på et andet officielt sprog i medlemsstaterne, der er aftalt mellem den myndighed, der har udstedt påbuddet, og udbyderen, og sendes til det elektroniske kontaktpunkt, som den pågældende udbyder har udpeget i overensstemmelse med artikel 11; hvis påbuddet ikke er affattet på det sprog, som udbyderen af formidlingstjenester har angivet, eller på et sprog, der er aftalt bilateralt, kan påbuddet fremsendes på den udstedende myndigheds sprog, forudsat at det ledsages af en oversættelse til et sådant angivet eller aftalt sprog af mindst de elementer, der er fastsat i dette stykkes litra a) og b).

3. Den myndighed, der har udstedt påbuddet, eller i påkommende tilfælde den myndighed, som er angivet deri, fremsender dette sammen med de oplysninger, der er modtaget fra udbyderen af formidlingstjenester, om implementeringen af påbuddet, til koordinatoren for digitale tjenester i den udstedende myndigheds medlemsstat.

4. Koordinatoren for digitale tjenester i den pågældende medlemsstat fremsender efter modtagelse af påbuddet fra den retslige eller administrative myndighed uden unødigt forsinkelse en kopi af det i stk. 1 omhandlede påbud til alle andre digitale tjenestekoordinatorer via det system, der er oprettet i henhold til artikel 85.

5. Senest når påbuddet gives virkning, eller i påkommende tilfælde på det tidspunkt, som den udstedende myndighed har fastsat i påbuddet, underretter udbydere af formidlingstjenester den berørte tjenestemodtager om det modtagne påbud og implementeringen heraf. Disse oplysninger givet til tjenestemodtageren skal omfatte en begrundelse, eksisterende klagemuligheder og en beskrivelse af påbuddets territoriale anvendelsesområde i overensstemmelse med stk. 2.

6. De betingelser og krav, der er fastsat i denne artikel, berører ikke national civilprocesret og straffeprocessret.

Artikel 10

Påbud om at give oplysninger

1. Ved modtagelsen af et påbud om at give specifikke oplysninger om en eller flere specifikke individuelle tjenestemodtagere, der er udstedt af de relevante nationale retslige eller administrative myndigheder på grundlag af gældende EU-ret eller national ret, som er i overensstemmelse med EU-retten, underretter udbydere af formidlingstjenester uden unødigt forsinkelse den myndighed, der har udstedt påbuddet, eller enhver anden myndighed, som er angivet i påbuddet, om dets modtagelse og om den virkning, der er givet til påbuddet, med nærmere angivelse af, hvorvidt og hvornår påbuddet blev givet virkning.

2. Medlemsstaterne sikrer, at et påbud som omhandlet i stk. 1, når det fremsendes til udbyderen, som minimum opfylder følgende betingelser:

a) dette påbud indeholder følgende elementer:

- i) en henvisning til retsgrundlaget i EU-retten eller national ret for påbuddet
 - ii) angivelse af den udstedende myndighed
 - iii) tydelige oplysninger, der sætter udbyderen af formidlingstjenester i stand til at identificere den eller de specifikke modtagere, som der anmodes om oplysninger om, f.eks. et eller flere kontonavne eller entydige identifikatorer
 - iv) en begrundelse for det formål, hvortil oplysningerne er påkrævede, og hvorfor kravet om at give oplysningerne er nødvendigt og forholdsmæssigt for at fastslå, om modtagerne af formidlingstjenesterne overholder gældende EU-ret eller national ret, som er i overensstemmelse med EU-retten, medmindre en sådan begrundelse ikke kan gives af hensyn til forebyggelse, efterforskning, afsløring eller retsforfølgning af strafbare handlinger
 - v) information om klagemekanismer, der er tilgængelige for udbyderen og for de berørte tjenestemodtagere
 - vi) i påkommende tilfælde oplysninger om, hvilken myndighed, der skal modtage information om implementeringen af påbuddene
- b) dette påbud forpligter kun udbyderen til at give oplysninger, der allerede er indsamlet med henblik på ydelse af tjenesten, og som er under udbyderens kontrol
- c) dette påbud fremsendes på et af de sprog, som udbyderen af formidlingstjenester har angivet i henhold til artikel 11, stk. 3, eller på et andet officielt sprog i medlemsstaterne, der er aftalt mellem den myndighed, der har udstedt påbuddet, og udbyderen, og sendes til det elektroniske kontaktpunkt, som den pågældende udbyder har udpeget i overensstemmelse med artikel 11; hvis påbuddet ikke er affattet på det sprog, som udbyderen af formidlingstjenester har angivet, eller på et sprog, der er aftalt bilateralt, kan påbuddet fremsendes på den udstedende myndigheds sprog, forudsat at det ledsages af en oversættelse til et sådant angivet eller aftalt sprog af mindst de elementer, der er fastsat i dette stykkes litra a) og b).
3. Den myndighed, der har udstedt påbuddet, eller i påkommende tilfælde den myndighed, som er angivet deri, fremsender dette sammen med de oplysninger, der er modtaget fra udbyderen af formidlingstjenester om implementeringen af påbuddet, til koordinatoren for digitale tjenester i den udstedende myndigheds medlemsstat.
4. Koordinatoren for digitale tjenester i den pågældende medlemsstat fremsender efter modtagelse af påbuddet fra den berørte medlemsstats retslige eller administrative myndighed uden unødigt forsinkelse en kopi af det i stk. 1 omhandlede påbud til alle digitale tjenestekoordinatorer via det system, der er oprettet i henhold til artikel 85.
5. Senest når påbuddet gives virkning, eller i påkommende tilfælde på det tidspunkt, som den udstedende myndighed har fastsat i påbuddet, underretter udbydere af formidlingstjenester den berørte tjenestemodtager om det modtagne påbud og implementeringen heraf. Disse oplysninger givet til tjenestemodtageren skal omfatte en begrundelse og eksisterende klagemuligheder i overensstemmelse med stk. 2.
6. De betingelser og krav, der er fastsat i denne artikel, berører ikke national civilprocesret og straffeprocessret.

KAPITEL III

DUE DILIGENCE-FORPLIGTELSER FOR ET GENNEMSIGTIGT OG SIKKERT ONLINE-MILJØ

AFDELING 1

Bestemmelser, som finder anvendelse på alle udbydere af formidlingstjenester

Artikel 11

Kontaktpunkter for medlemsstaternes myndigheder, Kommissionen og rådet

1. Udbydere af formidlingstjenester udpeger ét enkelt kontaktpunkt, der giver dem mulighed for at kommunikere direkte elektronisk med medlemsstaternes myndigheder, Kommissionen og det i artikel 61 omhandlede råd, med henblik på anvendelsen af denne forordning.
2. Udbydere af formidlingstjenester offentliggør de oplysninger, der er nødvendige for at identificere og kommunikere med deres enkelte kontaktpunkter på en nem måde. Disse oplysninger skal være lettilgængelige og skal holdes ajour.
3. Udbydere af formidlingstjenester angiver i de oplysninger, der er omhandlet i stk. 2, det eller de officielle sprog i medlemsstaterne, som i tillæg til et EU-sprog, som overordnet set forstås af det størst mulige antal EU-borgere, anvendes i kommunikationen med deres kontaktpunkter, og det skal omfatte mindst ét af de officielle sprog i den medlemsstat, hvor udbyderen af formidlingstjenester har sit hovedforretningssted, eller hvor dennes retlige repræsentant er bosiddende eller etableret.

Artikel 12

Kontaktpunkter for tjenestemodtagere

1. Udbydere af formidlingstjenester skal udpege ét enkelt kontaktpunkt, der gør det muligt for tjenestemodtagere at kommunikere direkte og hurtigt med dem ad elektronisk vej og på en brugervenlig måde, herunder ved at give tjenestemodtagere mulighed for at vælge kommunikationsmidler, som ikke udelukkende må være baseret på automatiserede værktøjer.
2. Udbydere af formidlingstjenester skal i tillæg til forpligtelserne i direktiv 2000/31/EF offentliggøre de oplysninger, der er nødvendige for, at tjenestemodtagerne nemt kan identificere og kommunikere med deres enkelte kontaktpunkter. Disse oplysninger skal være lettilgængelige og skal holdes ajour.

Artikel 13

Retlige repræsentanter

1. Udbydere af formidlingstjenester, der ikke er etableret i Unionen, men som udbyder tjenester i Unionen, udpeger skriftligt en juridisk eller fysisk person til at være deres retlige repræsentant i en af de medlemsstater, hvor de udbyder deres tjenester.
2. Udbydere af formidlingstjenester bemyndiger deres retlige repræsentanter til at modtage henvendelser ud over eller i stedet for sådanne udbydere fra medlemsstaternes kompetente myndigheder, Kommissionen og rådet i forbindelse med alle spørgsmål, der er nødvendige for modtagelsen, overholdelsen og håndhævelsen af afgørelser, som er udstedt i forbindelse med denne forordning. Udbydere af formidlingstjenester giver deres retlige repræsentant de nødvendige beføjelser og tilstrækkelige ressourcer til at sikre, at de er i stand til at samarbejde effektivt og rettidigt med medlemsstaternes kompetente myndigheder, Kommissionen og rådet og efterleve sådanne afgørelser.
3. Den udpegede retlige repræsentant skal kunne drages til ansvar for manglende overholdelse af forpligtelserne i henhold til denne forordning, uden at det berører udbyderen af formidlingstjenesters ansvar og de retlige skridt, der vil kunne indledes over for denne.

4. Udbydere af formidlingstjenester meddeler navn, postadresse, e-mailadresse og telefonnummer på deres retlige repræsentant til koordinatoren for digitale tjenester i den medlemsstat, hvor denne retlige repræsentant er bosiddende eller etableret. De påser, at disse oplysninger er offentligt tilgængelige, lettilgængelige, nøjagtige og ajourførte.

5. Udpegningen af en retlig repræsentant i Unionen i henhold til stk. 1 udgør ikke en etablering i Unionen.

Artikel 14

Vilkår og betingelser

1. Udbydere af formidlingstjenester medtager oplysninger om de begrænsninger, som de måtte pålægge brugen af deres tjenester med hensyn til information leveret af tjenestemodtagerne, i deres vilkår og betingelser. Disse oplysninger skal omfatte oplysninger om politikker, procedurer, foranstaltninger og værktøjer, der anvendes med henblik på indholdsmoderation, herunder algoritmisk beslutningstagning og menneskelig gennemgang, samt reglerne for deres interne klagebehandlingssystem. De skal affattes i et klart, almindeligt, forståeligt, brugervenligt og utvetydigt sprog og være offentligt tilgængelige i et lettilgængeligt og maskinlæsbart format.

2. Udbydere af formidlingstjenester skal underrette tjenestemodtagerne om alle væsentlige ændringer af gældende vilkår og betingelser.

3. Hvis en formidlingstjeneste primært er rettet mod mindreårige eller hovedsagelig anvendes af denne aldersgruppe, skal udbyderen af denne formidlingstjeneste forklare betingelserne for og enhver begrænsning af brugen af tjenesten på en måde, som mindreårige kan forstå.

4. Udbydere af formidlingstjenester handler med omhu og på en objektiv og forholdsmæssigt afpasset måde ved anvendelsen og håndhævelsen af de begrænsninger, der er omhandlet i stk. 1, under behørig hensyntagen til alle involverede parterets rettigheder og legitime interesser, herunder tjenestemodtagernes grundlæggende rettigheder såsom ytringsfrihed, mediefrihed og -pluralisme og andre grundlæggende rettigheder og friheder som fastsat i chartret.

5. Udbydere af meget store onlineplatforme og af meget store onlinesøgemaskiner skal give tjenestemodtagerne et kortfattet, lettilgængeligt og maskinlæsbart sammendrag af gældende vilkår og betingelser, herunder de mulige retsmidler og klagemekanismer, affattet i klart og utvetydigt sprog.

6. Meget store onlineplatforme og meget store onlinesøgemaskiner i den i artikel 33 anvendte betydning skal offentliggøre deres vilkår og betingelser på de officielle sprog i alle de medlemsstater, hvor de udbyder deres tjenester.

Artikel 15

Rapporteringsforpligtelser vedrørende gennemsigtighed for udbydere af formidlingstjenester

1. Udbydere af formidlingstjenester offentliggør i et maskinlæsbart format og på en lettilgængelig måde mindst én gang om året klare og letforståelige rapporter om enhver indholdsmoderation, de har foretaget i den pågældende periode. Disse rapporter skal navnlig indeholde oplysninger om følgende, alt efter hvad der er relevant:

a) for udbydere af formidlingstjenester, antal påbud modtaget fra medlemsstaternes myndigheder, herunder påbud udstedt i overensstemmelse med artikel 9 og 10, kategoriseret efter den pågældende type ulovligt indhold, den medlemsstat der har udstedt påbuddet og median for den tid, det tog at underrette

den myndighed, der har udstedt påbuddet, eller anden myndighed, der er angivet i påbuddet, om modtagelsen heraf og at implementere påbuddet

b) for udbydere af oplagringstjenester, antal anmeldelser indgivet i overensstemmelse med artikel 16, kategoriseret efter den pågældende form for påstået ulovligt indhold, antal af anmeldelser indberettet af pålidelige indberettere, tiltag iværksat på baggrund af anmeldelserne, hvor der sondres mellem, om tiltagene blev iværksat på grundlag af lovgivningen eller udbyderens vilkår og betingelser, antal anmeldelser behandlet ved hjælp af automatiserede metoder og median for den tid, det tog at iværksætte tiltagene

c) for udbydere af formidlingstjenester, relevante og forståelige oplysninger om den indholdsmoderation, der foretages på udbyderens eget initiativ, herunder brugen af automatiserede værktøjer, foranstaltninger truffet for at yde oplæring og assistance til personer med ansvar for indholdsmoderation, antallet og typen af trufne foranstaltninger, der påvirker tilgængeligheden og synligheden af og adgangen til information leveret af tjenestemodtagerne, og tjenestemodtagernes mulighed for at levere information gennem tjenesten samt andre, relaterede begrænsninger på tjenesten. De rapporterede oplysninger skal kategoriseres efter type af ulovligt indhold eller overtrædelse af tjenesteudbyderens vilkår og betingelser, efter påvisningsmetoden og efter den anvendte type begrænsning

d) for udbydere af formidlingstjenester, antal klager modtaget gennem de interne klagebehandlingssystemer i overensstemmelse med udbyderens vilkår og betingelser og endvidere, gældende for udbydere af onlineplatforme, i overensstemmelse med artikel 20, grundlaget for disse klager, beslutninger truffet vedrørende disse klager, median for den tid, det tog at træffe disse beslutninger, og antal gange, disse beslutninger blev omgjort

e) enhver anvendelse af automatiserede metoder med henblik på indholdsmoderation, herunder en kvalitativ beskrivelse, nærmere angivelse af de præcise formål, indikatorer for nøjagtigheden og eventuel fejlrate for de automatiserede metoder anvendt til at opfylde disse formål samt eventuelle anvendte sikkerhedsmekanismer.

2. Denne artikels stk. 1 finder ikke anvendelse på udbydere af formidlingstjenester, der er mikrovirksomheder eller små virksomheder som defineret i henstilling 2003/361/EF, og som ikke er meget store onlineplatforme i den i denne forordnings artikel 33 anvendte betydning.

3. Kommissionen kan vedtage gennemførelsesretsakter med henblik på at fastlægge skabeloner for form og indhold og andre enkeltheder af de rapporter, der udarbejdes i henhold til denne artikels stk. 1, herunder harmoniserede rapporteringsperioder. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter rådgivningsproceduren, jf. artikel 88.

AFDELING 2

Supplerende bestemmelser, som finder anvendelse på oplagringstjenester, herunder onlineplatforme

Artikel 16

Anmeldelsesmekanismer og handlepligt

1. Udbydere af oplagringstjenester indfører mekanismer, der gør det muligt for enhver enkeltperson eller enhed at underrette dem om tilstedeværelsen på deres tjeneste af specifik information, som den pågældende person eller enhed anser for at være ulovligt indhold. Disse mekanismer skal være let tilgængelige og brugervenlige og skal give mulighed for indgivelse af anmeldelser udelukkende ad elektronisk vej.

2. De mekanismer, der er omhandlet i stk. 1, skal gøre det lettere at indgive tilstrækkelig præcise og underbyggede anmeldelser. Med henblik herpå træffer udbyderne af oplagringstjenester de nødvendige

foranstaltninger til at muliggøre og lette indgivelsen af anmeldelser, der skal indeholde alle følgende elementer:

- a) en tilstrækkelig underbygget begrundelse for, hvorfor den pågældende person eller enhed anser den pågældende information for at være ulovligt indhold
- b) en nøjagtig angivelse af den nøjagtige elektroniske adresse for den pågældende information, f.eks. den eller de nøjagtige URL'er, og om nødvendigt yderligere oplysninger, der gør det muligt at identificere det ulovlige indhold, alt efter typen af indhold og den specifikke type af oplagringstjeneste
- c) navn og e-mailadresse på den person eller enhed, der indgiver anmeldelsen, medmindre der er tale om information, som anses for at involvere en af de lovovertrædelser, der er omhandlet i artikel 3-7 i direktiv 2011/93/EU
- d) en erklæring, hvori den person eller enhed, der indgiver anmeldelsen, bekræfter, at den pågældende i god tro mener, at oplysningerne og påstandene deri er nøjagtige og fuldstændige.

3. De i denne artikel omhandlede anmeldelser anses for at tilvejebringe konkret kendskab med henblik på artikel 6 til den pågældende specifikke information, når de sætter en omhyggelig udbyder af oplagrings-tjenester i stand til at bestemme, hvori det ulovlige ved den pågældende aktivitet eller information består, uden først at måtte foretage en retlig undersøgelse.

4. Hvis anmeldelsen indeholder elektroniske kontaktoplysninger på den person eller enhed, der har indgi-vet den, sender udbyderen af oplagringstjenester uden unødigt forsinkelse en bekræftelse på modtagelsen af anmeldelsen til den pågældende person eller enhed.

5. Udbyderen giver også uden unødigt forsinkelse den pågældende person eller enhed meddelelse om sin beslutning vedrørende den information, som anmeldelsen vedrører, og informerer om mulighederne for at klage over den pågældende beslutning.

6. Udbydere af oplagringstjenester behandler alle anmeldelser, som de modtager gennem de i stk. 1 omhandlede mekanismer, og træffer deres beslutning om den information, som anmeldelserne vedrører, rettidigt, omhyggeligt, uden forskelsbehandling og objektivt. Hvis de anvender automatiserede metoder til denne behandling eller beslutningstagning, medtager de oplysninger om en sådan anvendelse i den i stk. 5 omhandlede meddelelse.

Artikel 17

Begrundelse

1. Udbydere af oplagringstjenester giver alle berørte tjenestemodtagere en klar og specifik begrundelse for enhver af følgende begrænsninger, som er pålagt på grundlag af, at den af tjenestemodtageren fremsendte information udgør ulovligt indhold eller er i strid med deres vilkår og betingelser:

- a) enhver begrænsning i synligheden af specifikke oplysninger leveret af tjenestemodtageren, herunder fjernelse af indhold, hindring af adgang til indhold eller degradering af indhold
- b) suspension, ophør eller anden begrænsning af pengebetalinger
- c) hel eller delvis suspension eller ophør af ydelsen af tjenesten
- d) suspension eller lukning af tjenestemodtagerens konto.

2. Stk. 1 finder kun anvendelse, hvis udbyderen har kendskab til de relevante elektroniske kontaktoplysninger. Det finder anvendelse senest fra den dato, hvor begrænsningen pålægges, uanset hvorfor eller hvordan den blev pålagt.

Stk. 1 finder ikke anvendelse, hvis oplysningerne er vildledende kommercielt indhold i store mængder.

3. Den i stk. 1 omhandlede begrundelse skal mindst indeholde følgende oplysninger:

a) oplysninger om, hvorvidt beslutningen indebærer enten fjernelse, hindring af adgang til, degradering af eller begrænsning af synligheden af informationen eller suspension eller ophør af monetære betalinger knyttet til denne information eller indfører andre af de i stk. 1 omhandlede foranstaltninger vedrørende informationen, og i påkommende tilfælde om det territoriale anvendelsesområde for beslutningen og dens gyldighedsperiode

b) oplysninger om de forhold og omstændigheder, der ligger til grund for beslutningen, herunder i påkommende tilfælde oplysninger om, hvorvidt beslutningen blev truffet i henhold til en anmeldelse indgivet i overensstemmelse med artikel 16 eller er baseret på frivillige undersøgelser på eget initiativ og, hvis strengt nødvendigt, identiteten af anmelderen

c) hvis det er relevant, oplysninger om anvendelsen af automatiserede metoder til at træffe beslutningen, herunder oplysninger om hvorvidt det indhold, der blev truffet beslutning om, var blevet påvist eller identificeret ved anvendelse af automatiserede metoder

d) hvis beslutningen vedrører påstået ulovligt indhold, en henvisning til det påberåbte retsgrundlag og en forklaring på, hvorfor informationen anses for at være ulovligt indhold på dette grundlag

e) hvis beslutningen er baseret på informationens påståede uforenelighed med udbyderen af oplagringstjenesters vilkår og betingelser, en henvisning til det påberåbte aftalegrundlag og en forklaring på, hvorfor informationen anses for at være i strid med dette grundlag

f) klare og brugervenlige oplysninger om de muligheder, som tjenestemodtageren har for at klage over beslutningen, navnlig og i relevant omfang gennem interne klagebehandlingsmekanismer, udenretslig tvistbilæggelse og domstolsprøvelse.

4. De oplysninger, som udbyderne af oplagringstjenester giver i overensstemmelse med denne artikel, skal være klare og let forståelige og så præcise og specifikke som muligt under de givne omstændigheder. Oplysningerne skal navnlig være af en sådan art, at den berørte tjenestemodtager kan udnytte de i stk. 3, litra f), omhandlede klagemuligheder effektivt.

5. Denne artikel finder ikke anvendelse på de i artikel 9 omhandlede påbud.

Artikel 18

Anmeldelse af mistanke om strafbare handlinger

1. Hvis en udbyder af oplagringstjenester får kendskab til oplysninger, der giver anledning til mistanke om, at der er begået, bliver begået eller sandsynligvis vil blive begået en strafbar handling, der indebærer en trussel mod menneskers liv eller sikkerhed, underretter den straks de retshåndhævende eller retslige myndigheder i den eller de berørte medlemsstater om sin mistanke og giver alle tilgængelige relevante oplysninger.

2. Hvis udbyderen af oplagringstjenester ikke med rimelig sikkerhed kan identificere den berørte medlemsstat, underretter den de retshåndhævende myndigheder i den medlemsstat, hvor platformen er etableret, eller hvor dens retlige repræsentant er bosiddende eller etableret, eller Europol eller begge.

Med henblik på anvendelsen af denne artikel er den berørte medlemsstat den medlemsstat, hvori lovovertrædelsen formodes at have fundet sted, finde sted eller sandsynligvis vil finde sted, eller den medlemsstat, hvori den formodede lovovertræder er bosiddende eller etableret, eller den medlemsstat, hvori offeret for den formodede lovovertrædelse er bosiddende eller etableret.

AFDELING 3

Supplerende bestemmelser, som finder anvendelse på udbydere af onlineplatforme

Artikel 19

Fritagelse for mikrovirksomheder og små virksomheder

1. Denne afdeling finder, med undtagelse af dennes artikel 24, stk. 3, ikke anvendelse på udbydere af onlineplatforme, der er mikrovirksomheder eller små virksomheder som defineret i henstilling 2003/361/EF.

Denne afdeling finder, med undtagelse af dennes artikel 24, stk. 3, ikke anvendelse på virksomheder, der tidligere opfyldte kravene til at få tildelt status som en mikrovirksomhed eller en lille virksomhed som defineret i henstilling 2003/361/EF, i de 12 måneder efter, at de mistede deres status i medfør af artikel 4, stk. 2, i nævnte henstilling, medmindre de er meget store onlineplatforme i overensstemmelse med artikel 33.

2. Uanset nærværende artikels stk. 1 finder denne afdeling anvendelse på udbydere af onlineplatforme, der er udpeget som meget store onlineplatforme i overensstemmelse med artikel 33, uanset om de er mikrovirksomheder eller små virksomheder.

Artikel 20

Internt klagebehandlingssystem

1. Udbydere af onlineplatforme giver i en periode på mindst seks måneder efter den i dette stykke omhandlede beslutning tjenestemodtagerne, herunder enkeltpersoner eller enheder, der har indgivet en anmeldelse, adgang til et effektivt internt klagebehandlingssystem, som gør det muligt at indgive klager elektronisk og gratis over den beslutning, som udbyderen af onlineplatformen har truffet efter modtagelse af en anmeldelse, eller over følgende beslutninger truffet af udbyderen af onlineplatformen på grundlag af, at informationen leveret af modtagerne udgør ulovligt indhold eller er i strid med platformens vilkår og betingelser:

- a) beslutninger om, hvorvidt adgangen til information skal fjernes eller hindres eller synligheden af dennes skal begrænses
- b) beslutninger om, hvorvidt ydelse af tjenesten til modtagerne helt eller delvis skal suspenderes eller bringes til ophør
- c) beslutninger om, hvorvidt modtagernes konto skal suspenderes eller lukkes
- d) beslutninger om, hvorvidt muligheden for kommercielt at udnytte den information, modtageren har leveret, skal suspenderes, bringes til ophør eller på anden måde begrænses.

2. Den i denne artikels stk. 1 omhandlede periode på mindst seks måneder anses for at begynde den dag, hvor tjenestemodtageren bliver underrettet om beslutningen i overensstemmelse med artikel 16, stk. 5, eller artikel 17.
3. Udbydere af onlineplatforme sikrer, at deres interne klagebehandlingssystemer er let tilgængelige, brugervenlige og giver mulighed for og letter indgivelsen af tilstrækkelig præcise og underbyggede klager.
4. Udbydere af onlineplatforme behandler klager indgivet gennem deres interne klagebehandlingssystem rettidigt, omhyggeligt, objektivt og på ikkeforskelsbehandlende og ikkevilkårlig vis. Hvis en klage indeholder tilstrækkeligt grundlag for, at udbyderen af onlineplatformen kan antage, at dens beslutning om ikke at følge op på anmeldelsen savner begrundelse, eller at den information, klagen vedrører, ikke er ulovlig og ikke er i strid med platformens vilkår og betingelser eller indeholder information, der tyder på, at klagerens adfærd ikke berettiger til den trufne foranstaltning, omgør platformen uden unødigt forsinkelse sin i stk. 1 omhandlede beslutning.
5. Udbydere af onlineplatforme underretter uden unødigt forsinkelse klagerne om deres begrundede beslutning om den information, klagen vedrører, og om muligheden for udenretslig tvistbilæggelse, jf. artikel 21, og andre tilgængelige klagemuligheder.
6. Udbydere af onlineplatforme påser, at de beslutninger, der er omhandlet i stk. 5, træffes under tilsyn af behørigt kvalificeret personale, og ikke udelukkende på grundlag af automatiserede metoder.

Artikel 21

Udenretslig tvistbilæggelse

1. Tjenestemodtagere, herunder enkeltpersoner eller enheder, der har indgivet anmeldelser, til hvem de i artikel 20, stk. 1, omhandlede beslutninger er adresseret, kan vælge ethvert udenretsligt tvistbilæggelsesorgan, der er certificeret i overensstemmelse med denne artikels stk. 3, med henblik på at bilægge tvister vedrørende disse beslutninger, herunder klager, som ikke er blevet løst ved hjælp af det i nævnte artikel omhandlede interne klagebehandlingssystem.

Udbydere af onlineplatforme sikrer, at oplysninger om tjenestemodtagernes mulighed for adgang til et udenretsligt tvistbilæggelsesorgan er let tilgængelige på deres onlinegrænseflade, klare og brugervenlige.

Første afsnit berører ikke den berørte tjenestemodtagers ret til på ethvert tidspunkt at anlægge sag for at bestride beslutninger truffet af udbyderen af onlineplatforme ved en domstol i overensstemmelse med gældende ret.

2. Begge parter skal samarbejde i god tro med det udvalgte certificerede udenretslige tvistbilæggelsesorgan med henblik på at bilægge tvisten.

Udbydere af onlineplatforme kan nægte at deltage i proceduren ved et sådant udenretsligt tvistbilæggelsesorgan, hvis en tvist allerede er blevet løst vedrørende de samme oplysninger og det samme grundlag for påstået ulovlighed eller uforenelighed af indholdet.

Det certificerede udenretslige tvistbilæggelsesorgan har ikke beføjelse til at pålægge parterne en bindende tvistbilæggelse.

3. Koordinatoren for digitale tjenester i den medlemsstat, hvor det udenretslige tvistbilæggelsesorgan er etableret, certificerer for en periode på maksimalt fem år, der kan forlænges, organet efter dets anmodning, hvis organet har godtgjort, at det opfylder alle følgende betingelser:

- a) organet er upartisk og uafhængigt, herunder finansielt uafhængigt, af udbydere af onlineplatforme og af modtagere af den tjeneste, der ydes af udbydere af onlineplatformene, herunder af enkeltpersoner eller enheder, der har indgivet anmeldelser
- b) organet har den nødvendige ekspertise, for så vidt angår de spørgsmål, der opstår på et eller flere særlige områder i tilknytning til ulovligt indhold, eller for så vidt angår anvendelsen og håndhævelsen af vilkår og betingelser for en eller flere typer onlineplatforme, hvilket giver organet mulighed for at bidrage effektivt til bilæggelsen af en tvist
- c) organet eller dets repræsentanter aflønnes på en måde, der ikke er knyttet til resultatet af proceduren
- d) den udenretslige tvistbilæggelse, det tilbyder, er let tilgængelig ved brug af elektronisk kommunikationsteknologi og giver mulighed for at indlede tvistbilæggelse og indsende den fornødne dokumentation online
- e) organet kan bilægge tvister hurtigt, effektivt og omkostningseffektivt og på mindst ét af EU-institutionernes officielle sprog
- f) den udenretslige tvistbilæggelse, det tilbyder, finder sted i overensstemmelse med klare og retfærdige procedureregler, der er let- og offentligt tilgængelige, og som er i overensstemmelse med gældende ret, herunder denne artikel.

Koordinatoren for digitale tjenester anfører i påkommende tilfælde i certifikatet:

- a) organets særlige ekspertiseområder som omhandlet i første afsnit, litra b), og
- b) det eller de af EU-institutionernes officielle sprog, på hvilke organet kan bilægge tvister som omhandlet i første afsnit, litra e).

4. Certificerede udenretslige tvistbilæggelsesorganer aflægger årligt rapport til koordinatoren for digitale tjenester om deres virke, med angivelse af som minimum antallet af forelagte tvister, oplysninger om udfaldet af disse tvister, den gennemsnitlige tid, det tog at løse dem, og eventuelle mangler eller vanskeligheder. De afgiver yderligere oplysninger efter anmodning fra denne koordinator for digitale tjenester.

Koordinatorerne for digitale tjenester udarbejder hvert andet år en rapport om, hvordan de udenretslige tvistbilæggelsesorganer, som de har certificeret, fungerer. Rapporten skal navnlig:

- a) indbefatte en liste over antallet af tvister, som hvert certificeret udenretsligt tvistbilæggelsesorgan årligt er blevet forelagt
- b) angive resultaterne af de gennemførte tvistbilæggelsesprocedurer og den gennemsnitlige tid, det tager at løse tvisterne
- c) indkredse og redegøre for eventuelle systematiske eller sektorspecifikke mangler eller vanskeligheder i forbindelse med disse organers virke
- d) indkredse bedste praksis vedrørende dette virke
- e) fremsætte anbefalinger til, hvordan dette virke kan forbedres, hvor hensigtsmæssigt.

De certificerede udenretslige tvistbilæggelsesorganer skal forelægge deres beslutninger for sagsparterne inden for en rimelig periode og ikke mere end 90 kalenderdage efter datoen for det certificerede organ fik forelagt klagesagen. I tilfælde af meget komplekse tvister kan det certificerede udenretslige tvistbilæggel-

sesorgan efter eget skøn forlænge fristen på 90 kalenderdage med en yderligere varighed på ikke over 90 dage, så den samlede varighed ikke overstiger 180 dage.

5. Hvis det udenretslige tvistbilægelsesorgan træffer afgørelse om tvisten til fordel for tjenestemodtageren, herunder den enkeltperson eller enhed, der har indgivet en anmeldelse, afholder udbyderen af onlineplatformen alle gebyrer, som organet for udenretslig tvistbilægelse opkræver, og godtgør den pågældende modtager, herunder enkeltpersonen eller enheden, eventuelle andre rimelige udgifter, som denne har måttet afholde i forbindelse med tvistbilægelsen. Hvis organet for udenretslig tvistbilægelse afgør tvisten til fordel for udbyderen af onlineplatformen, skal tjenestemodtageren, herunder enkeltpersonen eller enheden, ikke godtgøre gebyrer eller andre udgifter, som udbyderen af onlineplatformen har betalt eller skal betale i forbindelse med tvistbilægelsen, medmindre det udenretslige tvistbilægelsesorgan finder, at den pågældende modtager åbenlyst har handlet i ond tro.

De gebyrer, som organet opkræver udbyderne af onlineplatforme for tvistbilægelsen, skal være rimelige og må under ingen omstændigheder overstige organets omkostninger. For modtagere af tjenesten bør tvistbilægelsen være gratis tilgængelig eller tilgængelig mod et gebyr af symbolsk størrelse.

Certificerede udenretslige tvistbilægelsesorganer skal oplyse de berørte tjenestemodtagere, herunder de enkeltpersoner eller enheder, der har indgivet en anmeldelse, og udbyderen af den berørte onlineplatform om gebyrerne eller de mekanismer, der anvendes til at fastsætte gebyrerne, inden de indleder i tvistbilægelsen.

6. Medlemsstaterne kan oprette udenretslige tvistbilægelsesorganer med henblik på stk. 1 eller støtte aktiviteterne i en række af eller i alle de udenretslige tvistbilægelsesorganer, som de har certificeret i overensstemmelse med stk. 3.

Medlemsstaterne sikrer, at ingen af deres aktiviteter udført i henhold til første afsnit påvirker deres koordinatore for digitale tjenesters mulighed for at certificere de pågældende organer i overensstemmelse med stk. 3.

7. En koordinator for digitale tjenester, der har certificeret et udenretsligt tvistbilægelsesorgan, tilbagekalder denne certificering, hvis koordinatoren efter en undersøgelse enten på eget initiativ eller på grundlag af oplysninger modtaget af tredjeparter fastslår, at organet for udenretslig tvistbilægelse ikke længere opfylder betingelserne i stk. 3. Inden tilbagekaldelsen af den pågældende certificering giver koordinatoren for digitale tjenester det pågældende organ mulighed for at reagere på resultaterne af dens undersøgelse og dens hensigt om at tilbagekalde det udenretslige tvistbilægelsesorgans certificering.

8. Koordinatorerne for digitale tjenester underretter Kommissionen om de udenretslige tvistbilægelsesorganer, som de har certificeret i overensstemmelse med stk. 3, herunder i påkommende tilfælde om de specifikationer, der er omhandlet i nævnte stykkes andet afsnit, samt de udenretslige tvistbilægelsesorganer, hvis certificering de har tilbagekaldt. Kommissionen offentliggør en liste over disse organer, herunder over disse specifikationer, på et særligt websted, der er lettilgængeligt, og holder den ajour.

9. Denne artikel berører ikke direktiv 2013/11/EU og procedurer for alternativ tvistbilægelse og instanser for forbrugere, der er etableret i henhold til nævnte direktiv.

Artikel 22

Pålidelige indberettere

1. Udbydere af onlineplatforme træffer de nødvendige tekniske og organisatoriske foranstaltninger for at sikre, at behandlingen af anmeldelser, der indgives af pålidelige indberettere, der handler inden for

deres udpegede ekspertiseområde, gives prioritet og behandles gennem de mekanismer, der er omhandlet i artikel 16, og at der træffes en beslutning uden unødigt forsinkelse.

2. Status som pålidelig indberetter i henhold til denne forordning tildeles på grundlag af en ansøgning fra enhver enhed af koordinatoren for digitale tjenester i den medlemsstat, hvor ansøgeren er etableret, til en ansøger, der har godtgjort at opfylde alle følgende betingelser:

- a) denne har særlig ekspertise og kompetence til at påvise, identificere og anmelde ulovligt indhold
- b) denne er uafhængig af enhver udbyder af onlineplatforme
- c) denne udfører sine aktiviteter med henblik på indgivelse af anmeldelser omhyggeligt, nøjagtigt og objektivt.

3. Pålidelige indberettere offentliggør mindst én gang om året let forståelige og detaljerede rapporter om anmeldelser, der er indgivet i overensstemmelse med artikel 16 i den pågældende periode. Rapporten skal som minimum angive antallet af anmeldelser kategoriseret efter:

- a) udbyderen af oplagringstjenesters identitet
- b) typen af anmeldt påstået ulovligt indhold
- c) de tiltag, der iværksættes af udbyderen.

De pågældende rapporter skal indeholde en redegørelse for de procedurer, der er indført for at sikre, at den pålidelige indberetter bevarer sin uafhængighed.

Pålidelige indberettere sender disse rapporter til den tildelende koordinator for digitale tjenester og offentliggør dem. Oplysningerne i rapporterne må ikke indeholde personoplysninger.

4. Koordinatorerne for digitale tjenester meddeler Kommissionen og rådet navne, adresser og e-mailadresser på de enheder, som de har tildelt status som pålidelige indberettere i overensstemmelse med stk. 2, eller hvis status som pålidelig indberetter, de har suspenderet i overensstemmelse med stk. 6 eller tilbagekaldt i overensstemmelse med stk. 7.

5. Kommissionen offentliggør de oplysninger, der er omhandlet i stk. 4, i en offentligt tilgængelig database i et lettilgængeligt og maskinlæsbart format og ajourfører databasen.

6. Hvis en udbyder af onlineplatforme har oplysninger, der indikerer, at en pålidelig indberetter har indgivet et betydeligt antal anmeldelser, der ikke er tilstrækkelig præcise eller er unøjagtige eller utilstrækkeligt underbyggede, gennem de i artikel 16 omhandlede mekanismer, herunder oplysninger indsamlet i forbindelse med behandlingen af klager gennem de i artikel 20, stk. 4, omhandlede interne klagebehandlingssystemer, videregiver platformen disse oplysninger til koordinatoren for digitale tjenester, der tildelte den pågældende enhed status som pålidelig indberetter, med de nødvendige forklaringer og støttedokumenter. Hvis koordinatoren for digitale tjenester efter at have modtaget oplysningerne fra udbyderen af onlineplatforme finder, at der er legitime grunde til at indlede en undersøgelse, suspenderes statussen som pålidelig indberetter, mens undersøgelsen pågår. Denne undersøgelse gennemføres uden unødigt forsinkelse.

7. Koordinatoren for digitale tjenester, der tildelte enheden status som pålidelig indberetter, tilbagekalder denne status, hvis denne efter en undersøgelse enten på eget initiativ eller på grundlag af oplysninger modtaget fra tredjeparter, herunder oplysninger fra en udbyder af onlineplatforme i henhold til stk. 6, fastslår, at enheden ikke længere opfylder betingelserne i stk. 2. Inden tilbagekaldelsen af den pågældende

status giver koordinatoren for digitale tjenester enheden mulighed for at reagere på resultaterne af dens undersøgelse og dens hensigt om at tilbagekalde enhedens status som pålidelig indberetter.

8. Kommissionen skal om nødvendigt efter høring af rådet udstede retningslinjer for at bistå udbydere af onlineplatforme og koordinatore for digitale tjenester i anvendelsen af stk. 2, 6 og 7.

Artikel 23

Foranstaltninger og beskyttelse mod misbrug

1. Udbydere af onlineplatforme suspenderer i en rimelig periode og efter udstedelse af en forudgående advarsel ydelsen af deres tjenester til tjenestemodtagere, der ofte leverer åbenbart ulovligt indhold.
2. Udbydere af onlineplatforme suspenderer i en rimelig periode og efter udstedelse af en forudgående advarsel behandlingen af anmeldelser og klager indgivet gennem de og den i artikel 16 og 20 omhandlede anmeldelsesmekanismer og handlepligt og interne klagebehandlingssystemer af enkeltpersoner eller enheder eller af klager, som ofte indgiver anmeldelser eller klager, der er åbenbart grundløse.
3. Når udbydere af onlineplatforme træffer beslutning om suspension vurderer de fra sag til sag rettidigt, omhyggeligt og objektivt, hvorvidt tjenestemodtageren, enkeltpersonen, enheden eller klageren er involveret i misbrug som omhandlet i stk. 1 og 2, under hensyntagen til alle relevante forhold og omstændigheder, der fremgår tydeligt af de oplysninger, som er tilgængelige for udbyderen af onlineplatforme. Disse omstændigheder skal mindst omfatte følgende:
 - a) det samlede antal eksempler på åbenbart ulovligt indhold eller åbenbart grundløse anmeldelser eller klager indgivet inden for en given tidsramme
 - b) den relative andel heraf i forhold til det samlede antal leverede informationer eller indgivne anmeldelser inden for en given tidsramme
 - c) grovheden af misbrugene, herunder det ulovlige indholds karakter, og konsekvenserne heraf
 - d) hvis det er muligt at identificere dette, tjenestemodtagerens, enkeltpersonens, enhedens eller klagerens hensigt.
4. Udbydere af onlineplatforme fastsætter på en klar og detaljeret måde i deres vilkår og betingelser deres politik med hensyn til misbrug som omhandlet i stk. 1 og 2, og giver eksempler på de forhold og omstændigheder, som de tager hensyn til ved vurderingen af, om en bestemt adfærd udgør misbrug, og af suspensionens varighed.

Artikel 24

Rapporteringsforpligtelser vedrørende gennemsigtighed for udbydere af onlineplatforme

1. Ud over de oplysninger, der er omhandlet i artikel 15, skal udbydere af onlineplatforme i de rapporter, der er omhandlet i nævnte artikel, medtage oplysninger om følgende:
 - a) antal tvister indbragt for de udenretslige tvistbilæggelsesorganer, der er omhandlet i artikel 21, udfaldet af tvistbilæggelsen og median for den tid, det tog at afslutte tvistbilæggelsesprocedurene, såvel som andelen af tvister, hvor udbyderen af onlineplatformen gennemførte organets afgørelser
 - b) antal suspensioner pålagt i henhold til artikel 23, idet der skelnes mellem suspensioner som følge af levering af åbenbart ulovligt indhold, indgivelse af åbenbart grundløse anmeldelser og indgivelse af åbenbart grundløse klager.

2. Senest den 17. februar 2023 og herefter mindst én gang hver sjette måned offentliggør udbydere for hver onlineplatform eller onlinesøgemaskine på et offentligt tilgængeligt område af deres onlinegrænseflade oplysninger om antallet af aktive tjenestemodtagere i gennemsnit pr. måned i Unionen beregnet som et gennemsnit over de seneste seks måneder og, i overensstemmelse med den metode, der er fastsat i de delegerede retsakter omhandlet i artikel 33, stk. 3, hvis disse delegerede retsakter er vedtaget.

3. Udbydere af onlineplatforme eller af onlinesøgemaskiner meddeler koordinatoren for digitale tjenester i etableringslandet og Kommissionen på disses anmodning og uden unødigt forsinkelse de i stk. 2 omhandlede oplysninger, som ajourføres frem til tidspunktet for en sådan anmodning. Denne koordinator for digitale tjenester eller Kommissionen kan kræve, at udbyderen af onlineplatformen eller af onlinesøgemaskinen giver yderligere oplysninger om den beregning, der er omhandlet i nævnte stykke, herunder forklaringer og dokumentation for de anvendte data. Disse oplysninger må ikke indeholde personoplysninger.

4. Når koordinatoren for digitale tjenester i etableringslandet på grundlag af de oplysninger, der modtages i henhold til denne artikels stk. 2 og 3, har grund til at mene, at en udbyder af onlineplatforme eller af onlinesøgemaskiner opfylder tærsklen for det gennemsnitlige antal aktive tjenestemodtagere pr. måned i Unionen, jf. artikel 33, stk. 1, underretter koordinatoren Kommissionen herom.

5. Udbydere af onlineplatforme forelægger uden unødigt forsinkelse de i artikel 17, stk. 1, omhandlede afgørelser og begrundelser til Kommissionen med henblik på, at de indgår i en offentligt tilgængelig maskinlæsbar database, der forvaltes af Kommissionen. Udbydere af onlineplatforme sikrer, at de forelagte oplysninger ikke indeholder personoplysninger.

6. Kommissionen kan vedtage gennemførelsesretsakter med henblik på at fastlægge skabeloner for form og indhold og andre enkeltheder i de rapporter, der udarbejdes i henhold til denne artikels stk. 1. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter rådgivningsproceduren, jf. artikel 88.

Artikel 25

Onlinegrænsefladeudformning og -organisering

1. Udbydere af onlineplatforme må ikke udforme, organisere eller drive deres onlinegrænseflader på en måde, der vildleder eller manipulerer tjenestemodtagerne, eller på en måde, som på anden vis væsentligt fordrejer eller forringer tjenestemodtagernes evne til at træffe frie og informerede beslutninger.

2. Forbuddet i stk. 1 gælder ikke for praksis, der er omfattet af direktiv 2005/29/EF eller forordning (EU) 2016/679.

3. Kommissionen kan udstede retningslinjer for anvendelsen af stk. 1 på specifik praksis, navnlig:

- a) at lade bestemte valg fremgå tydeligere, når tjenestemodtageren anmodes om en beslutning
- b) gentagne gange at anmode tjenestemodtageren om at træffe et valg, når der allerede er truffet et sådant valg, navnlig i form af pop-op-meddelelser, der påvirker brugeroplevelsen
- c) at gøre proceduren for at opsiges en tjeneste vanskeligere end at abonnere på den.

Artikel 26

Reklamer på onlineplatforme

1. Udbydere af onlineplatforme, der viser reklamer på deres onlinegrænseflader, sikrer, at tjenestemodtagerne for hver specifik reklame, der vises til hver enkelt modtager, på en klar, koncis og utvetydig måde og i realtid kan identificere følgende:

a) at informationen er en reklame, herunder ved hjælp af fremtrædende markeringer, som kan standardiseres i henhold til artikel 44

b) den fysiske eller juridiske person, på hvis vegne reklamen vises

c) den fysiske eller juridiske person, som har betalt for reklamen, såfremt denne ikke er identisk med den i litra b) omtalte fysiske eller juridiske person

d) relevante oplysninger, som er direkte og let tilgængelige fra reklamen, om de vigtigste parametre, der anvendes til at bestemme den modtager, som reklamen er rettet til, og, hvis det er relevant, hvordan disse parametre kan ændres.

2. Udbydere af onlineplatforme giver tjenestemodtagerne en funktionalitet, så de kan angive, om det indhold, de leverer, er eller indeholder kommerciel kommunikation.

Når tjenestemodtageren indgiver en erklæring i henhold til dette stykke, sikrer udbyderen af onlineplatformen, at andre tjenestemodtagere på en klar og utvetydig måde og i realtid, herunder ved hjælp af fremtrædende markeringer, som kan standardiseres i henhold til artikel 44, kan identificere, at det indhold, som tjenestemodtageren leverer, er eller indeholder kommerciel kommunikation som beskrevet i denne erklæring.

3. Udbydere af onlineplatforme må ikke vise tjenestemodtagerne reklamer baseret på profilering som defineret i artikel 4, nr. 4), i forordning (EU) 2016/679 ved anvendelse af særlige kategorier af personoplysninger som omhandlet i artikel 9, stk. 1, i forordning (EU) 2016/679.

Artikel 27

Gennemsigtighed af anbefalingssystemer

1. Udbydere af onlineplatforme, der anvender anbefalingssystemer, fastsætter i deres vilkår og betingelser på et klart og forståeligt sprog de vigtigste parametre, der anvendes i deres anbefalingssystemer, samt tjenestemodtagernes muligheder for at ændre eller påvirke disse vigtigste parametre.

2. De i stk. 1 omhandlede vigtigste parametre skal forklare, hvorfor visse informationer foreslås tjenestemodtageren. De skal som minimum omfatte:

a) de kriterier, der har størst betydning ved fastlæggelsen af den information, der foreslås tjenestemodtageren

b) grundene til den relative betydning af disse parametre.

3. Hvis der er flere muligheder i henhold til stk. 1 for anbefalingssystemer, der bestemmer den relative rækkefølge af den information, tjenestemodtagerne får vist, skal udbydere af onlineplatforme også tilvejebringe en funktionalitet, som gør det muligt for tjenestemodtageren til enhver tid at vælge og ændre sin foretrukne mulighed. Denne funktionalitet skal være direkte og let tilgængeligt fra det specifikke område af onlineplatformens onlinegrænseflade, hvor informationen prioriteres.

Artikel 28

Onlinebeskyttelse af mindreårige

1. Udbydere af onlineplatforme, der er tilgængelige for mindreårige, indfører passende og forholdsmæssige foranstaltninger til at sikre et højt niveau af privatlivets fred, tryghed og sikkerhed for mindreårige på deres tjeneste.
2. Udbydere af onlineplatforme må ikke vise reklamer på deres grænseflade baseret på profilering som defineret i artikel 4, nr. 4, i forordning (EU) 2016/679 ved brug af personoplysninger om tjenestemodtageren, hvis de med rimelig sikkerhed er klar over, at tjenestemodtageren er mindreårig.
3. Overholdelse af forpligtelserne i denne artikel må ikke forpligte udbydere af onlineplatforme til at behandle yderligere personoplysninger med henblik på at vurdere, om tjenestemodtageren er mindreårig.
4. Kommissionen kan efter høring af rådet udstede retningslinjer for at bistå udbydere af onlineplatforme i anvendelsen af stk. 1.

AFDELING 4

Supplerende bestemmelser, som finder anvendelse på udbydere af onlineplatforme, der giver forbrugere mulighed for at indgå aftaler om fjernsalg med erhvervsdrivende

Artikel 29

Fritagelse for mikrovirksomheder og små virksomheder

1. Denne afdeling finder ikke anvendelse på udbydere af onlineplatforme, der giver forbrugere mulighed for at indgå aftaler om fjernsalg med erhvervsdrivende, og som er mikrovirksomheder eller små virksomheder som defineret i henstilling 2003/361/EF.

Denne afdeling finder ikke anvendelse på onlineplatforme, der giver forbrugere mulighed for at indgå aftaler om fjernsalg med erhvervsdrivende, der tidligere opfyldte kravene til at få tildelt status som en mikrovirksomhed eller en lille virksomhed som defineret i henstilling 2003/361/EF, i de 12 måneder efter, at de mistede deres status i medfør af artikel 4, stk. 2, i nævnte henstilling, medmindre de er meget store onlineplatforme i overensstemmelse med artikel 33.

2. Uanset nærværende artikels stk. 1 finder denne afdeling anvendelse på udbydere af onlineplatforme, der giver forbrugere mulighed for at indgå aftaler om fjernsalg med erhvervsdrivende, og som er udpeget som meget store onlineplatforme i overensstemmelse med artikel 33, uanset om de er mikrovirksomheder eller små virksomheder.

Artikel 30

Erhvervsdrivendes sporbarhed

1. Udbydere af onlineplatforme, der giver forbrugerne mulighed for at indgå aftaler om fjernsalg med erhvervsdrivende, sikrer, at erhvervsdrivende kun kan anvende disse onlineplatforme til at fremme budskaber om eller udbyde produkter eller tjenester til forbrugere, som befinder sig i Unionen, hvis de forud for anvendelsen af deres tjenester til de pågældende formål har indhentet følgende oplysninger, hvis det er relevant for den erhvervsdrivende:

- a) navn, adresse, telefonnummer og e-mailadresse på den erhvervsdrivende
- b) en kopi af den erhvervsdrivendes identifikationsdokument eller enhver anden form for elektronisk identifikation som defineret i artikel 3 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 910/2014 ⁽⁴⁰⁾
- c) den erhvervsdrivendes betalingskontooplysninger

d) hvis den erhvervsdrivende er optaget i et handelsregister eller et lignende offentligt register, det handelsregister, hvori den erhvervsdrivende er registreret, og vedkommendes registreringsnummer eller tilsvarende identifikationsmidler i dette register

e) en selvcertificering fra den erhvervsdrivende, der forpligter sig til kun at udbyde produkter eller tjenester, der er i overensstemmelse med de gældende regler i EU-retten.

2. Efter modtagelsen af de oplysninger, der er omhandlet i stk. 1, og inden den pågældende erhvervsdrivende får tilladelse til at benytte dens tjenester, gør udbyderen af onlineplatformen, der giver forbrugere mulighed for at indgå aftaler om fjernsalg med erhvervsdrivende, ved brug af frit tilgængelige officielle onlinedatabaser eller onlinegrænseflader, der stilles til rådighed af en medlemsstat eller Unionen, eller gennem anmodninger til den erhvervsdrivende om at fremlægge dokumentation fra pålidelige kilder, sit bedste for at vurdere, om de oplysninger, der er omhandlet i stk. 1, litra a)-e), er pålidelige og fuldstændige. Med henblik på denne forordning er de erhvervsdrivende ansvarlige for, at de afgivne oplysninger er korrekte.

For så vidt angår erhvervsdrivende, der allerede anvender tjenester fra udbydere af onlineplatforme, der giver forbrugere mulighed for at indgå aftaler om fjernsalg med erhvervsdrivende, til de i stk. 1 omhandlede formål den 17. februar 2024, gør udbyderne deres bedste for at indhente de anførte oplysninger fra de pågældende erhvervsdrivende inden for 12 måneder. Hvis de pågældende erhvervsdrivende ikke giver oplysningerne inden for denne frist, suspenderer udbyderne ydelsen af deres tjenester til de pågældende erhvervsdrivende, indtil de har givet alle oplysninger.

3. Hvis udbyderen af onlineplatformen, der giver forbrugere mulighed for at indgå aftaler om fjernsalg med erhvervsdrivende, får tilstrækkelig mistanke om eller har grund til at tro, at nogen af de i stk. 1 omhandlede oplysninger fra den pågældende erhvervsdrivende er unøjagtige, ufuldstændige eller ikke-ajourførte, anmoder den pågældende udbyder den erhvervsdrivende om straks eller inden for den frist, der er fastsat i EU-retten og national ret, at afhjælpe situationen.

Hvis den erhvervsdrivende undlader at rette eller supplere disse oplysninger, suspenderer udbyderen af onlineplatformen, der giver forbrugere mulighed for at indgå aftaler om fjernsalg med erhvervsdrivende, hurtigt ydelsen af sin tjeneste til den pågældende erhvervsdrivende for så vidt angår udbuddet af produkter eller tjenester til forbrugere i Unionen, indtil anmodningen er efterkommet fuldt ud.

4. Hvis en udbyder af onlineplatforme, der giver forbrugere mulighed for at indgå aftaler om fjernsalg med erhvervsdrivende, nægter at tillade en erhvervsdrivende at anvende sin tjeneste i henhold til denne artikels stk. 1, eller suspenderer ydelsen heraf i henhold til denne artikels stk. 3, har den pågældende erhvervsdrivende, jf. dog artikel 4 i forordning (EU) 2019/1150, ret til at indgive en klage som omhandlet i nærværende forordnings artikel 20 og 21.

5. Udbydere af onlineplatforme, der giver forbrugere mulighed for at indgå aftaler om fjernsalg med erhvervsdrivende, lagrer de oplysninger, der er indhentet i henhold til stk. 1 og 2, på en sikker måde i en periode på seks måneder efter afslutningen af kontraktforholdet med den pågældende erhvervsdrivende. De sletter efterfølgende oplysningerne.

6. Med forbehold af denne artikels stk. 2 videregiver udbyderen af onlineplatformen, der giver forbrugere mulighed for at indgå aftaler om fjernsalg med erhvervsdrivende, kun oplysningerne til tredjeparter, hvis dette kræves i henhold til gældende ret, herunder i forbindelse med de i artikel 10 omhandlede påbud og eventuelle påbud udstedt af medlemsstaternes kompetente myndigheder eller Kommissionen med henblik på udførelsen af deres opgaver i henhold til denne forordning.

7. Udbyderen af onlineplatformen, der giver forbrugere mulighed for at indgå aftaler om fjernsalg med erhvervsdrivende, stiller de oplysninger, der er omhandlet i stk. 1, litra a), d) og e), til rådighed på sin onlineplatform for tjenestemodtagerne på en klar, lettilgængelig og forståelig måde. Disse oplysninger skal mindst være tilgængelige på onlineplatformens onlinegrænseflade, hvor oplysningerne om produktet eller tjenesten fremgår.

Artikel 31

Indbygget overholdelse (»compliance by design«)

1. Udbydere af onlineplatforme, der giver forbrugere mulighed for at indgå aftaler om fjernsalg med erhvervsdrivende, sikrer, at dennes onlinegrænseflade er udformet og organiseret på en måde, der gør det muligt for erhvervsdrivende at opfylde deres forpligtelser med hensyn til oplysninger forud for aftaleindgåelsen, overholdelse og oplysninger om produktsikkerhed i henhold til gældende EU-ret.

Den pågældende udbyder sikrer navnlig, at dens onlinegrænseflader gøre det muligt for erhvervsdrivende at give oplysninger om navn, adresse, telefonnummer og e-mailadresse på den erhvervsdrivende som defineret i artikel 3, nr. 13), i forordning (EU) 2019/1020 og anden EU-lovgivning.

2. Udbydere af onlineplatforme, der giver forbrugere mulighed for at indgå aftaler om fjernsalg med erhvervsdrivende, sikrer, at dens onlinegrænseflade er udformet og organiseret på en måde, at den gør det muligt for erhvervsdrivende som minimum at give følgende:

a) de oplysninger, der er nødvendige for en klar og utvetydig identifikation af de produkter eller tjenester, der markedsføres eller udbydes til forbrugere, som befinder sig i Unionen, gennem udbydernes tjenester

b) et eventuelt tegn, der identificerer den erhvervsdrivende, såsom varemærke, symbol eller logo, og

c) hvor det er relevant, oplysninger om etikettering og mærkning i overensstemmelse med gældende EU-lovgivning om produktsikkerhed og produktoverensstemmelse.

3. Udbydere af onlineplatforme, der giver forbrugere mulighed for at indgå aftaler om fjernsalg med erhvervsdrivende, gør deres bedste for at vurdere, om sådanne erhvervsdrivende har givet de i stk. 1 og 2 omhandlede oplysninger, inden den giver dem mulighed for at udbyde produktet eller tjenesten på disse platforme. Efter at have givet den erhvervsdrivende mulighed for at udbyde produkter eller tjenester på sin onlineplatform, der giver forbrugere mulighed for at indgå aftaler om fjernsalg med erhvervsdrivende, gør udbyderen en rimelig indsats for stikprøvevist at kontrollere i alle officielle, frit tilgængelige og maskinlæsbare onlinedatabaser eller onlinegrænseflader, om de udbudte produkter eller tjenester er blevet identificeret som ulovlige.

Artikel 32

Ret til oplysninger

1. Hvis en udbyder af en onlineplatform, der giver forbrugere mulighed for at indgå aftaler om fjernsalg med erhvervsdrivende, bliver opmærksom på, uanset hvilke midler der anvendes hertil, at et ulovligt produkt eller en ulovlig tjeneste er blevet udbudt af en erhvervsdrivende til forbrugere, som befinder sig i Unionen, gennem udbyderens tjenester, skal den, i det omfang den har deres kontaktoplysninger, underrette forbrugere, der har købt det ulovlige produkt eller den ulovlige tjeneste gennem dens tjenester om følgende:

a) at produktet eller tjenesten er ulovlig

- b) den erhvervsdrivendes identitet, og
- c) eventuelle relevante klagemuligheder.

Forpligtelsen i første afsnit er begrænset til køb af ulovlige produkter eller tjenester foretaget inden for de sidste seks måneder forud for det tidspunkt, hvor udbyderen blev opmærksom på ulovligheden.

2. Hvis udbyderen af onlineplatforme, der giver forbrugere mulighed for at indgå aftaler om fjernsalg med erhvervsdrivende, i den i stk. 1 omhandlede situation ikke har kontaktoplysninger på alle de berørte forbrugere, gør denne udbyder oplysningerne om det ulovlige produkt eller den ulovlige tjeneste, den erhvervsdrivendes identitet og eventuelle relevante klagemuligheder offentligt og let tilgængelige på sin onlinegrænseflade.

AFDELING 5

Supplerende forpligtelser for udbydere af meget store onlineplatforme og af meget store onlinesøgemaskiner vedrørende styring af systemiske risici

Artikel 33

Meget store onlineplatforme og meget store onlinesøgemaskiner

1. Denne afdeling finder anvendelse på onlineplatforme og onlinesøgemaskiner, der pr. måned har et gennemsnitligt antal aktive tjenestemodtagere i Unionen på 45 mio. eller derover, og som er udpeget som meget store onlineplatforme eller meget store onlinesøgemaskiner i henhold til stk. 4.
2. Kommissionen vedtager delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 87 med henblik på at justere det gennemsnitlige antal aktive tjenestemodtagere i Unionen pr. måned som omhandlet i stk. 1, hvis befolkningstallet i Unionen stiger eller falder med mindst 5 % i forhold til befolkningstallet i 2020 eller befolkningstallet efter justeringen ved hjælp af en delegeret retsakt i det år, hvor den seneste delegerede retsakt blev vedtaget. I så fald justerer Kommissionen antallet, således at det svarer til 10 % af Unionens befolkning det år, hvor den vedtager den delegerede retsakt, rundet op eller ned, således at antallet kan udtrykkes i millioner.
3. Kommissionen kan vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 87 efter høring af rådet med henblik på at supplere bestemmelserne i denne forordning ved at fastsætte metoden til beregning af det gennemsnitlige antal aktive tjenestemodtagere i Unionen pr. måned med henblik på denne artikels stk. 1 og artikel 24, stk. 2, idet den sikrer, at metoden tager hensyn til den markedsmæssige og teknologiske udvikling.
4. Kommissionen vedtager efter at have hørt etableringsmedlemsstaten eller efter at have taget hensyn til oplysningerne fra koordinatoren for digitale tjenester i etableringslandet i henhold til artikel 24, stk. 4, en afgørelse om udpegelse af den onlineplatform eller den onlinesøgemaskine, der har et gennemsnitligt antal aktive tjenestemodtagere pr. måned, som svarer til eller er højere end det antal, der er omhandlet i denne artikels stk. 1, som en meget stor onlineplatform eller en meget stor onlinesøgemaskine med henblik på denne forordning. Kommissionen træffer sin afgørelse på grundlag af de oplysninger, der er rapporteret af udbyderen af onlineplatformen eller af onlinesøgemaskinen i henhold til artikel 24, stk. 2, eller oplysninger, der er anmodet om i henhold til artikel 24, stk. 3, eller eventuelle andre oplysninger, som Kommissionen råder over.

Det forhold, at udbyderen af onlineplatformen eller af onlinesøgemaskinen ikke overholder artikel 24, stk. 2, eller ikke efterkommer anmodningen fra koordinatoren for digitale tjenester i etableringslandet eller fra Kommissionen i henhold til artikel 24, stk. 3, forhindrer ikke, at Kommissionen udpeger den pågældende

udbyder som en udbyder af en meget stor onlineplatform eller af en meget stor onlinesøgemaskine i henhold til dette stykke.

Når Kommissionen baserer sin afgørelse på andre oplysninger, som Kommissionen råder over i henhold til dette stykkes første afsnit, eller på grundlag af yderligere oplysninger, der er anmodet om i henhold til artikel 24, stk. 3, giver Kommissionen den berørte udbyder af onlineplatformen eller af onlinesøgemaskinen ti arbejdsdage til at fremsætte bemærkninger til Kommissionens foreløbige konklusioner om, at den agter at udpege onlineplatformen eller onlinesøgemaskinen som henholdsvis en meget stor onlineplatform eller en meget stor onlinesøgemaskine. Kommissionen tager behørigt hensyn til bemærkningerne fremsat af den berørte udbyder.

Undladelse hos den berørte udbyder af onlineplatformen eller af onlinesøgemaskinen af at fremsætte bemærkninger i henhold til tredje afsnit forhindrer ikke, at Kommissionen udpeger den pågældende onlineplatform eller onlinesøgemaskine som henholdsvis en meget stor onlineplatform eller en meget stor onlinesøgemaskine baseret på andre oplysninger, som den råder over.

5. Kommissionen ophæver udpegelsen, hvis onlineplatformen eller onlinesøgemaskinen i en uafbrudt periode på ét år ikke har et gennemsnitligt antal aktive tjenestemodtagere pr. måned, som svarer til eller er højere end det antal, der er omhandlet i stk. 1.

6. Kommissionen giver uden unødigt forsinkelse udbyderen af den berørte onlineplatform eller onlinesøgemaskine, rådet og koordinatoren for digitale tjenester i etableringslandet meddelelse om sine afgørelser i henhold til stk. 4 og 5.

Kommissionen sikrer, at listen over udpegede meget store onlineplatforme og meget store onlinesøgemaskiner offentliggøres i Den Europæiske Unions Tidende, og ajourfører listen. Forpligtelserne i denne afdeling finder anvendelse eller ophører med at finde anvendelse på de berørte meget store onlineplatforme og meget store onlinesøgemaskiner fra fire måneder efter den i første afsnit omhandlede meddelelse til den berørte udbyder.

Artikel 34

Risikovurdering

1. Udbydere af meget store onlineplatforme og af meget store onlinesøgemaskiner identificerer, analyserer og vurderer omhyggeligt alle systemiske risici i Unionen, der udspringer af udformningen eller virkemåden af deres tjeneste og dens relaterede systemer, herunder algoritmesystemer, eller af brugen af deres tjenester.

De foretager risikovurderingerne senest på anvendelsesdatoen som fastsat i artikel 33, stk. 6, andet afsnit, og mindst én gang hvert år derefter og under alle omstændigheder forud for ibrugtagningen af funktionaliteter, som sandsynligvis vil have en kritisk indvirkning på de risici, der er identificeret i henhold til nærværende artikel. Denne risikovurdering skal være specifik for deres tjenester og stå i rimeligt forhold til de systemiske risici under hensyntagen til, hvor alvorlige og sandsynlige de er, og omfatter følgende systemiske risici:

a) udbredelse af ulovligt indhold gennem deres tjenester

b) enhver aktuel eller forventet negativ indvirkning på udøvelsen af grundlæggende rettigheder, navnlig de grundlæggende rettigheder til menneskelig værdighed som nedfældet i artikel 1 i chartret, til respekt for privatliv og familieliv som nedfældet i artikel 7 i chartret, til beskyttelse af personoplysninger som nedfældet i artikel 8 i chartret, til ytrings- og informationsfrihed, herunder mediefrihed og -pluralisme

som nedfældet i artikel 11 i chartret, til retten til ikkeforskelsbehandling som nedfældet i artikel 21 i chartret, til børns rettigheder som nedfældet i artikel 24 i chartret og til et højt niveau af forbrugerbeskyttelse som nedfældet i artikel 38 i chartret

c) enhver aktuel eller forventet negativ indvirkning på samfundsdebatten og valgprocesser og den offentlige sikkerhed

d) enhver aktuel eller forventet negativ indvirkning i forbindelse med kønsbaseret vold, beskyttelse af folkesundheden og mindreårige og alvorlige negative konsekvenser for personens fysiske og psykiske velbefindende.

2. Ved risikovurderinger tager udbydere af meget store onlineplatforme og af meget store onlinesøgemaskiner navnlig hensyn til, om og hvordan følgende faktorer påvirker de i stk. 1 omhandlede systemiske risici:

a) udformningen af deres anbefalingssystemer og eventuelle andre relevante algoritmiske systemer

b) deres indholdsmoderationssystemer

c) de gældende vilkår og betingelser og håndhævelsen heraf

d) systemer til udvælgelse og visning af reklamer

e) udbyderens datarelaterede praksis.

Vurderingerne skal også indeholde en analyse af, om og hvordan risiciene i henhold til stk. 1 påvirkes af bevidst manipulation af deres tjeneste, herunder ved ikkeautentisk brug eller automatiseret udnyttelse af tjenesten, samt forstærkningen og den potentielt hurtige og brede udbredelse af ulovligt indhold og af information, der er i strid med deres vilkår og betingelser.

Vurderingen skal tage hensyn til særlige regionale eller sproglige aspekter, herunder når de er specifikke for en medlemsstat.

3. Udbydere af meget store onlineplatforme og af meget store onlinesøgemaskiner opbevarer støttedokumenterne vedrørende risikovurderingerne i mindst tre år efter gennemførelsen af risikovurderingerne og efter anmodning sende dem til Kommissionen og koordinatoren for digitale tjenester i etableringslandet.

Artikel 35

Risikobegrænsning

1. Udbydere af meget store onlineplatforme og af meget store onlinesøgemaskiner indfører rimelige, forholdsmæssige og effektive afbødende foranstaltninger, som er skræddersyet til de specifikke systemiske risici, der er identificeret i henhold til artikel 34, under særlig hensyntagen til sådanne foranstaltningers indvirkning på grundlæggende rettigheder. Sådanne foranstaltninger kan, hvor det er relevant, omfatte:

a) tilpasning af udformningen, funktioner og virkemåder af deres tjenester, herunder deres onlinegrænsefladers

b) tilpasning af deres vilkår og betingelser og håndhævelsen heraf

c) tilpasning af processer for indholdsmoderation, herunder hastigheden og kvaliteten af behandlingen af anmeldelser vedrørende særlige former for ulovligt indhold og, hvis det er relevant, øjeblikkelig fjernelse eller hindring af adgangen til det anmeldte indhold, navnlig for så vidt angår ulovlig hadefuld

tale eller cybervold, samt tilpasning af alle relevante beslutningsprocesser og øremærkede ressourcer til indholdsmoderation

- d) afprøvning og tilpasning af deres algoritmiske systemer, herunder deres anbefalingssystemer
- e) tilpasning af deres reklamesystemer og vedtagelse af målrettede foranstaltninger, der har til formål at begrænse eller justere visningen af reklamer i forbindelse med den tjeneste, de yder
- f) styrkelse af de interne processer eller ressourcer, den interne afprøvning eller dokumentation eller det interne tilsyn med deres aktiviteter, navnlig med hensyn til afdækning af systemiske risici
- g) indledning eller tilpasning af samarbejdet med pålidelige indberettere i overensstemmelse med artikel 22 og gennemførelse af udenretslige tvistbilægelsesorganers afgørelser i henhold til artikel 21
- h) indledning eller tilpasning af samarbejdet med andre udbydere af onlineplatforme eller af onlinesøgemaskiner gennem de adfærdskodekser og kriseprotokoller, der er omhandlet i henholdsvis artikel 45 og 48
- i) iværksættelse af opmærksomhedsskabende foranstaltninger og tilpasning af deres onlinegrænseflade for at give tjenestemodtagerne flere oplysninger
- j) iværksættelse af målrettede foranstaltninger til beskyttelse af børns rettigheder, herunder værktøjer til alderskontrol og forældrekontrol, eller værktøjer, der har til formål at hjælpe mindreårige med at signalere misbrug eller opnå støtte, alt efter hvad der er relevant
- k) sikring af, at oplysninger, hvad enten der er tale om genereret eller manipuleret billed-, lyd- eller videomateriale, der i væsentlig grad ligner eksisterende personer, genstande, steder eller andre enheder eller begivenheder, og som fejlagtigt for andre forekommer at være autentisk eller sandfærdigt, skiller sig ud ved hjælp af fremtrædende markeringer, når de vises på deres onlinegrænseflader, idet der desuden tilvejebringes en brugervenlig funktionalitet, som gør det muligt for tjenestemodtagerne at angive sådan information.

2. Rådet offentliggør i samarbejde med Kommissionen omfattende rapporter én gang om året. Rapporterne skal indeholde følgende:

- a) identifikation og vurdering af de mest fremtrædende og tilbagevendende systemiske risici indberettet af udbydere af meget store onlineplatforme og af meget store onlinesøgemaskiner eller identificeret gennem andre informationskilder, navnlig de kilder, der er omhandlet i artikel 39, 40 og 42
- b) bedste praksis for udbydere af meget store onlineplatforme og af meget store onlinesøgemaskiner for afbødning af de identificerede systemiske risici.

Disse rapporter præsenterer systemiske risici opdelt efter den medlemsstat, hvor de optrådte, og i Unionen som helhed, alt efter hvad der er relevant.

3. Kommissionen kan i samarbejde med koordinatorene for digitale tjenester udstede retningslinjer for anvendelsen af stk. 1 i forbindelse med specifikke risici, navnlig med henblik på at præsentere bedste praksis og anbefale mulige foranstaltninger under behørig hensyntagen til de mulige konsekvenser af foranstaltningerne for alle berørte parter grundlæggende rettigheder som nedfældet i chartret. I forbindelse med udarbejdelsen af disse retningslinjer afholder Kommissionen offentlige høringer.

Artikel 36

Krisereaktionsmekanisme

1. Hvis der opstår en krise, kan Kommissionen efter henstilling fra rådet vedtage en afgørelse, der pålægger en eller flere udbydere af meget store onlineplatforme eller af meget store onlinesøgemaskiner at iværksætte et eller flere af følgende tiltag:

- a) vurdere, om, og i givet fald i hvilket omfang og hvordan, deres tjenesters virkemåde og anvendelse væsentligt bidrager til en alvorlig trussel som omhandlet i stk. 2 eller sandsynligvis vil gøre dette
- b) identificere og anvende specifikke, effektive og forholdsmæssige foranstaltninger såsom dem, der er omhandlet i artikel 35, stk. 1, eller artikel 48, stk. 2, for at forebygge, eliminere eller begrænse et sådant bidrag til den alvorlige trussel, der er identificeret i henhold til dette stykkes litra a)
- c) aflægge rapport til Kommissionen inden en bestemt dato eller med regelmæssige mellemrum, der fastsættes i afgørelsen, om de i litra a) omhandlede vurderinger, om det nøjagtige indhold, gennemførelsen og den kvalitative og kvantitative virkning af de specifikke foranstaltninger, der er truffet i henhold til litra b), og om alle andre spørgsmål vedrørende de pågældende vurderinger eller foranstaltninger, som anført i afgørelsen.

Ved fastlæggelsen og anvendelsen af foranstaltninger i henhold til dette stykkes litra b) tager tjenesteudbyderen eller -udbydere behørigt hensyn til, hvor alvorlig den i stk. 2 omhandlede alvorlige trussel er, hvor meget foranstaltningerne haster, og de faktiske eller potentielle konsekvenser for alle berørte parter rettigheder og legitime interesser, herunder foranstaltningernes eventuelle manglende overholdelse af de grundlæggende rettigheder, der er nedfældet i chartret.

2. Med henblik på denne artikel anses der at være opstået en krise, når ekstraordinære omstændigheder medfører en alvorlig trussel mod den offentlige sikkerhed eller folkesundheden i Unionen eller i væsentlige dele heraf.

3. Når Kommissionen træffer den i stk. 1 omhandlede afgørelse, sikrer den, at alle følgende krav er opfyldt:

- a) de tiltag, der kræves ved afgørelsen, er strengt nødvendige, begrundede og forholdsmæssige, navnlig under hensyntagen til, hvor alvorlig den i stk. 2 omhandlede alvorlige trussel er, hvor meget foranstaltningerne haster, og de faktiske eller potentielle konsekvenser for alle berørte parter rettigheder og legitime interesser, herunder foranstaltningernes eventuelle manglende overholdelse af de grundlæggende rettigheder, der er nedfældet i chartret
- b) der fastsættes i afgørelsen en rimelig frist, inden for hvilken de i stk. 1, litra b), omhandlede specifikke foranstaltninger skal træffes, navnlig under hensyntagen til, hvor meget de pågældende foranstaltninger haster, og hvor lang tid det tager at forberede og gennemføre dem
- c) de tiltag, der kræves ved afgørelsen, er begrænset til en periode på højst tre måneder.

4. Efter vedtagelsen af den i stk. 1 omhandlede afgørelse tager Kommissionen uden unødigt forsinkelse følgende skridt:

- a) meddele afgørelsen til den eller de udbydere, som afgørelsen er adresseret til
- b) offentliggøre afgørelsen, og
- c) underrette rådet om afgørelsen, opfordre det til at fremsætte sine bemærkninger hertil og holde det underrettet om enhver senere udvikling i forbindelse med afgørelsen.

5. Valget af de specifikke foranstaltninger, der skal træffes i henhold til stk. 1, litra b), og stk. 7, andet afsnit, forbliver hos den eller de udbydere, som Kommissionens afgørelse er adresseret til.

6. Kommissionen kan på eget initiativ eller efter anmodning fra udbyderen gå i dialog med udbyderen for at afgøre, om de påtænkte eller gennemførte foranstaltninger, der er omhandlet i stk. 1, litra b), i lyset af udbyderens særlige omstændigheder er effektive og forholdsmæssige med hensyn til at nå de tilstræbte mål. Kommissionen sikrer navnlig, at de foranstaltninger, der træffes af tjenesteudbyderen i henhold til stk. 1, litra b), opfylder kravene i stk. 3, litra a) og c).

7. Kommissionen overvåger anvendelsen af de specifikke foranstaltninger, der træffes i henhold til den i denne artikels stk. 1 omhandlede afgørelse, på grundlag af de rapporter, der er omhandlet i nævnte stykkes litra c), og alle andre relevante oplysninger, herunder oplysninger, som den måtte anmode om i henhold til artikel 40 eller 67, under hensyntagen til udviklingen i krisen. Kommissionen aflægger regelmæssigt og mindst en gang om måneden rapport til rådet om denne overvågning.

Hvis Kommissionen finder, at de påtænkte eller gennemførte specifikke foranstaltninger i henhold til stk. 1, litra b), ikke er effektive eller forholdsmæssige, kan den efter høring af rådet træffe en afgørelse, der kræver, at udbyderen reviderer identifikationen eller anvendelsen af disse specifikke foranstaltninger.

8. Hvis det er hensigtsmæssigt i lyset af udviklingen i krisen, kan Kommissionen efter henstilling fra rådet ændre den afgørelse, der er omhandlet i stk. 1 eller i stk. 7, andet afsnit, ved at:

a) tilbagekalde afgørelsen og, hvor det er relevant, pålægge den meget store onlineplatform eller de meget store onlinesøgemaskiner at ophøre med at anvende de foranstaltninger, der er identificeret og gennemført i henhold til stk. 1, litra b), eller stk. 7, andet afsnit, navnlig hvis der ikke længere er grundlag for sådanne foranstaltninger

b) forlænge den i stk. 3, litra c), omhandlede periode med en periode på højst tre måneder

c) tage hensyn til erfaringerne med anvendelsen af foranstaltningerne, navnlig foranstaltningernes eventuelle manglende overholdelse af de grundlæggende rettigheder, der er nedfældet i chartret.

9. Kravene i stk. 1-6 finder anvendelse på den afgørelse og den ændring heraf, der er omhandlet i denne artikel.

10. Kommissionen tager videst muligt hensyn til henstillingerne fra rådet i henhold til denne artikel.

11. Kommissionen aflægger efter vedtagelsen af afgørelser i henhold til denne artikel hvert år og under alle omstændigheder tre måneder efter krisens afslutning rapport til Europa-Parlamentet og Rådet om anvendelsen af de specifikke foranstaltninger, der er truffet i medfør af de pågældende afgørelser.

Artikel 37

Uafhængig revision

1. Udbydere af meget store onlineplatforme og af meget store onlinesøgemaskiner underlægges uafhængige revisioner for egen regning mindst én gang om året med henblik på vurdering af overholdelsen af følgende:

a) forpligtelserne i kapitel III

b) eventuelle tilsagn afgivet i medfør af de adfærdskodekser, der er omhandlet i artikel 45 og 46, og de kriseprotokoller, der er omhandlet i artikel 48.

2. Udbydere af meget store onlineplatforme og af meget store onlinesøgemaskiner samarbejder med og yder bistand til de organisationer, der udfører revisionerne i henhold til denne artikel, i det omfang det er nødvendigt for, at de kan foretage revisionerne effektivt og rettidigt, herunder ved at give dem adgang til alle relevante data og lokaler og ved at besvare mundtlige eller skriftlige spørgsmål. De afholder sig fra at hæmme, uretmæssigt at påvirke eller at undergrave udførelsen af revisionen.

Disse revisioner sikrer et passende niveau af fortrolighed og tavshedspligt med hensyn til de oplysninger, der indhentes fra udbydere af meget store onlineplatforme og af meget store onlinesøgemaskiner og tredjeparter i forbindelse med revisionerne, herunder efter at revisionerne er afsluttet. Opfyldelsen af dette krav må dog ikke være til skade for udførelsen af revisionerne og andre bestemmelser i denne forordning, navnlig bestemmelserne om gennemsigtighed, tilsyn og håndhævelse. Hvis det er nødvendigt af hensyn til rapporteringen vedrørende gennemsigtighed i henhold til artikel 42, stk. 4, ledsages revisionsrapporten og revisionsrapporten om gennemførelsen, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 4 og 6, af versioner, som ikke indeholder oplysninger, der med rimelighed kan betragtes som fortrolige.

3. Revisioner, der udføres i henhold til stk. 1, udføres af organisationer, som:

a) er uafhængige af og ikke har nogen interessekonflikter med den berørte udbyder af meget store onlineplatforme eller af meget store onlinesøgemaskiner og juridiske personer med tilknytning til den pågældende udbyder; navnlig:

i) ikke har ydet ikkerevisionstjenester i forbindelse med de forhold, der er underlagt revision, til den berørte udbyder af den meget store onlineplatform eller af den meget store onlinesøgemaskine og juridiske personer med tilknytning til den pågældende udbyder i perioden på 12 måneder forud for revisionens begyndelse og har forpligtet sig til ikke at levere sådanne tjenester til dem i perioden på 12 måneder efter revisionens afslutning

ii) ikke har ydet revisionstjenester i henhold til denne artikel til den berørte udbyder af den meget store onlineplatform eller af den meget store onlinesøgemaskine og juridiske personer med tilknytning til den pågældende udbyder i en periode på over ti på hinanden følgende år

iii) ikke udfører revisionen mod betaling af honorarer, der afhænger af resultatet af revisionen

b) har dokumenteret ekspertise inden for risikostyring, teknisk kompetence og formåen

c) udviser objektivitet og overholder fagets standarder, navnlig dokumenteret ved tilslutning til adfærdskodekser eller passende standarder.

4. Udbydere af meget store onlineplatforme og af meget store onlinesøgemaskiner sikrer, at de organisationer, der udfører revisionerne, udarbejder en revisionsrapport for hver revision. Denne rapport skal være skriftligt begrundet og skal som minimum indeholde følgende:

a) navn, adresse og kontaktpunkt på udbyderen af den meget store onlineplatform eller af den meget store onlinesøgemaskine, der er underlagt revision, og den omfattede periode

b) navn og adresse på den eller de organisationer, der udfører revisionen

c) en interesseerklæring

d) en beskrivelse af de specifikke elementer, der er underlagt revision, og den anvendte metode

e) en beskrivelse og en sammenfatning af de vigtigste revisionsresultater

f) en liste over de tredjeparter, der blev hørt som led i revisionen

g) en revisionserklæring om, hvorvidt udbyderen af den meget store onlineplatform eller af den meget store onlinesøgemaskine, der er underlagt revision, har overholdt de i stk. 1 omhandlede forpligtelser og tilsagn, dvs. »positiv«, »positiv med bemærkninger« eller »negativ«

h) hvis revisionserklæringen ikke er positiv, operationelle anbefalinger om specifikke foranstaltninger til at sikre overholdelse og den anbefalede tidsramme for at sikre overholdelse.

5. Hvis den organisation, der udførte revisionen, ikke var i stand til at underlægge visse specifikke elementer revision eller afgive en revisionserklæring på grundlag af sine undersøgelser, skal revisionsrapporten indeholde en redegørelse for omstændighederne og årsagerne til, at disse elementer ikke kunne underlægges revision.

6. Udbydere af meget store onlineplatforme eller af meget store onlinesøgemaskiner, der modtager en revisionsrapport, som ikke er positiv, tager behørigt hensyn til de operationelle anbefalinger, der er adresseret til dem, således at de kan træffe de nødvendige foranstaltninger til at gennemføre dem. De vedtager senest en måned efter modtagelsen af disse anbefalinger en revisionsrapport om gennemførelsen, hvori der redegøres for disse foranstaltninger. Hvis de ikke gennemfører de operationelle anbefalinger, begrundes de dette i revisionsrapporten om gennemførelsen og redegør for alternative foranstaltninger, som de har truffet for at afhjælpe identificerede tilfælde af manglende overholdelse.

7. Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 87 med henblik på at supplere denne forordning ved at fastsætte de nødvendige regler for udførelsen af revisioner i henhold til denne artikel, navnlig for så vidt angår de nødvendige regler om proceduremæssige skridt, revisionsmetoder og rapporteringsskabeloner for de revisioner, der udføres i henhold til denne artikel. I disse delegerede retsakter skal der tages hensyn til eventuelle frivillige revisionsstandarder som omhandlet i artikel 44, stk. 1, litra e).

Artikel 38

Anbefalingssystemer

Ud over kravene i artikel 27 skal udbydere af meget store onlineplatforme og af meget store onlinesøgemaskiner, der anvender anbefalingssystemer, sørge for mindst én mulighed for hvert af deres anbefalingssystemer, som ikke er baseret på profilering som defineret i artikel 4, nr. 4), i forordning (EU) 2016/679.

Artikel 39

Yderligere gennemsigtighed i onlinereklamer

1. Udbydere af meget store onlineplatforme eller af meget store onlinesøgemaskiner, der viser reklamer på deres onlinegrænseflader, opretter en database med de i stk. 2 omhandlede oplysninger, som gøres tilgængelig på et særligt område af deres onlinegrænseflade ved hjælp af et søgbart og pålideligt værktøj, der gør det muligt at foretage forespørgsler på baggrund af flere kriterier og gennem deres applikationsprogrammeringsgrænseflader, i hele den periode, hvor de præsenterer en reklame, og i ét år efter, at reklamen blev vist for sidste gang på deres onlinegrænseflader. De sikrer, at databasen ikke indeholder personoplysninger om de tjenestemodtagere, som reklamen blev eller kan have været vist til, og gør en rimelig indsats for at sikre, at oplysningerne er nøjagtige og fuldstændige.

2. Databasen skal mindst indeholde følgende oplysninger:

a) reklamens indhold, herunder produktets, tjenestens eller varemærkets navn og reklamens genstand

b) den fysiske eller juridiske person, på hvis vegne reklamen vises

c) den fysiske eller juridiske person, som har betalt for reklamen, såfremt denne ikke er identisk med den i litra b) omtalte person

d) det tidsrum, hvori reklamen blev vist

e) om det var hensigten, at reklamen skulle vises specifikt til en eller flere bestemte grupper af tjenestemodtagere, og i givet fald de vigtigste parametre anvendt til dette formål, herunder, hvis det er relevant, de vigtigste parametre, der er anvendt til at udelukke en eller flere sådanne bestemte grupper

f) den kommercielle kommunikation, der offentliggøres på de meget store onlineplatforme, og som er identificeret i henhold til artikel 26, stk. 2

g) det samlede antal tjenestemodtagere og i givet fald det samlede antal opdelt efter medlemsstat for den eller de grupper af modtagere, som reklamen specifikt var rettet mod.

3. For så vidt angår stk. 2, litra a), b) og c), må databasen ikke indeholde de oplysninger, der er omhandlet i disse litraer, hvis en udbyder af meget store onlineplatforme eller af meget store onlinesøgemaskiner har fjernet eller hindret adgang til en specifik reklame på grundlag af påstået ulovlighed eller uforenelighed med dens vilkår og betingelser. I så fald skal databasen for den pågældende specifikke reklame indeholde de oplysninger, der er omhandlet i artikel 17, stk. 3, litra a)-e), eller artikel 9, stk. 2, litra a), nr. i), alt efter hvad der er relevant.

Kommissionen kan efter høring af rådet, de relevante kontrolunderlagte forskere som omhandlet i artikel 40 og offentligheden udstede retningslinjer for den i nærværende artikel omhandlede databases struktur, organisation og funktionaliteter.

Artikel 40

Adgang til oplysninger og kontrol

1. Udbydere af meget store onlineplatforme eller af meget store onlinesøgemaskiner giver koordinatoren for digitale tjenester i etableringslandet eller Kommissionen adgang til de oplysninger, der er nødvendige for at overvåge og vurdere overholdelsen af denne forordning, efter deres begrundede anmodning og inden for en rimelig frist som angivet i anmodningen.

2. Koordinatorerne for digitale tjenester og Kommissionen anvender kun de oplysninger, der er tilgængelige i henhold til stk. 1, med henblik på at overvåge og vurdere overholdelsen af denne forordning, og tager behørigt hensyn til de berørte udbydere af meget store onlineplatformes eller af meget store onlinesøgemaskiners og tjenestemodtageres rettigheder og interesser, herunder beskyttelse af personoplysninger, beskyttelse af fortrolige oplysninger, navnlig forretningshemmeligheder, og opretholdelse af deres tjenesters sikkerhed.

3. Med henblik på stk. 1 redegør udbydere af meget store onlineplatforme eller af meget store onlinesøgemaskiner efter anmodning fra enten koordinatoren for digitale tjenester i etableringslandet eller Kommissionen for udformningen, logikken, virkemåden og afprøvningen af deres algoritmiske systemer, herunder deres anbefalingssystemer.

4. Efter begrundet anmodning fra koordinatoren for digitale tjenester i etableringslandet giver udbydere af meget store onlineplatforme eller af meget store onlinesøgemaskiner inden for en rimelig frist som angivet i anmodningen kontrolunderlagte forskere, der opfylder kravene i denne artikels stk. 8, adgang til oplysninger alene med henblik på forskning, der bidrager til at afdække, identificere og afklare de i artikel 34, stk. 1, omhandlede systemiske risici i Unionen, og til vurderingen af tilstrækkeligheden, effektiviteten og indvirkningen af de risikobegrænsende foranstaltninger i henhold til artikel 35.

5. Senest 15 dage efter modtagelsen af en anmodning som omhandlet i stk. 4 kan udbydere af meget store onlineplatforme og af meget store onlinesøgemaskiner anmode koordinatoren for digitale tjenester i etableringslandet, om at ændre anmodningen, hvis de finder, at de ikke kan give adgang til de ønskede oplysninger af en af følgende to årsager:

- a) de har ikke adgang til oplysningerne
- b) hvis der gives adgang til oplysningerne, vil det medføre væsentlige sårbarheder i deres tjenestes sikkerhed eller beskyttelsen af fortrolige oplysninger, navnlig forretningshemmeligheder.

6. Anmodninger om ændring i henhold til stk. 5 skal indeholde forslag til en eller flere alternative måder, hvorpå der kan gives adgang til de ønskede oplysninger eller andre oplysninger, som er relevante og tilstrækkelige til formålet med anmodningen.

Koordinatoren for digitale tjenester i etableringslandet træffer afgørelse om anmodningen om ændring inden for 15 dage og meddeler udbyderen af de meget store onlineplatforme eller af de meget store onlinesøgemaskiner sin afgørelse og i påkommende tilfælde den ændrede anmodning og den nye frist til at efterkomme anmodningen.

7. Udbydere af meget store onlineplatforme eller af meget store onlinesøgemaskiner letter og giver adgang til oplysninger i henhold til stk. 1 og 4 via passende grænseflader, der specificeres i anmodningen, herunder onlinedatabaser eller applikationsprogrammeringsgrænseflader.

8. På grundlag af en behørigt begrundet ansøgning fra forskere tildeler koordinatoren for digitale tjenester i etableringslandet sådanne forskere status som kontrolunderlagte forskere for den specifikke forskning, der er omhandlet i ansøgningen, og udsteder en begrundet anmodning om dataadgang til en udbyder af en meget stor onlineplatform eller af en meget stor onlinesøgemaskine i henhold til stk. 4, hvis forskerne dokumenterer, at de opfylder alle følgende betingelser:

- a) de er tilknyttet en forskningsinstitution som defineret i artikel 2, nr. 1), i direktiv (EU) 2019/790
- b) de er uafhængige af kommercielle interesser
- c) deres ansøgning indeholder oplysninger om finansieringen af forskningen
- d) de er i stand til at opfylde de specifikke krav til datasikkerhed og fortrolighed, der er knyttet til den enkelte anmodning, og til at beskytte personoplysninger, og de beskriver i deres anmodning de relevante tekniske og organisatoriske foranstaltninger, de har truffet med henblik herpå
- e) deres ansøgning viser, at deres adgang til oplysningerne og de krævede tidsrammer, er nødvendige for og forholdsmæssige i forhold til formålet med deres forskning, og at de forventede resultater af denne forskning vil bidrage til de formål, der er fastsat i stk. 4
- f) de planlagte forskningsaktiviteter gennemføres med henblik på de i stk. 4 omhandlede formål
- g) de har forpligtet sig til at gøre deres forskningsresultater offentligt tilgængelige gratis inden for en rimelig frist efter færdiggørelsen af forskningen, under iagttagelse af de berørte tjenestemodtagers rettigheder og interesser i overensstemmelse med forordning (EU) 2016/679.

Efter modtagelse af ansøgningen i henhold til dette stykke underretter koordinatoren for digitale tjenester i etableringslandet Kommissionen og rådet.

9. Forskere kan også indgive deres ansøgning til koordinatoren for digitale tjenester i den medlemsstat, hvor den forskningsinstitution, de er tilknyttet, er etableret. Efter modtagelse af ansøgningen i henhold til

dette stykke foretager koordinatoren for digitale tjenester en indledende vurdering af, om de respektive forskere opfylder alle betingelserne i stk. 8. Den respektive koordinator for digitale tjenester sender derefter ansøgningen sammen med den dokumentation, som de respektive forskere har indsendt, og den indledende vurdering til koordinatoren for digitale tjenester i etableringslandet. Koordinatoren for digitale tjenester i etableringslandet træffer afgørelse om at tildele en forsker statussen uden unødigt forsinkelse.

Den endelige afgørelse om at tildele en forsker status som kontrolunderlagt forsker henhører under koordinatoren for digitale tjenester i etableringslandets kompetence, jf. stk. 8, under behørig hensyntagen til den indledende vurdering.

10. Koordinatoren for digitale tjenester, der tildelte status som kontrolunderlagt forsker og udstedte en begrundet anmodning om adgang til data til udbydere af meget store onlineplatforme eller af meget store onlinesøgemaskiner til fordel for en kontrolunderlagt forsker, træffer afgørelse om at bringe adgangen til ophør, hvis den efter en undersøgelse enten på eget initiativ eller på grundlag af oplysninger fra tredjeparter konstaterer, at den kontrolunderlagte forsker ikke længere opfylder betingelserne i stk. 8, og underretter den berørte udbyder af den meget store onlineplatform eller af den meget store onlinesøgemaskine om afgørelsen. Inden adgangen bringes til ophør, hører koordinatoren for digitale tjenester den kontrolunderlagte forsker om resultaterne af sin undersøgelse og om sin hensigt om at bringe adgangen til ophør.

11. Koordinatorerne for digitale tjenester i etableringslandet skal meddele rådet navn og kontaktoplysninger på de fysiske personer eller enheder, som de i overensstemmelse med stk. 8 har tildelt status som kontrolunderlagt forsker, samt formålet med den forskning, i forbindelse med hvilken anmodningen blev fremsat, eller skal, hvis de har bragt adgangen til oplysninger til ophør i overensstemmelse med stk. 10, meddele denne oplysning til rådet.

12. Udbydere af meget store onlineplatforme eller af meget store onlinesøgemaskiner giver uden unødigt forsinkelse adgang til data, herunder realtidsdata, hvor det er teknisk muligt, forudsat at dataene er offentligt tilgængelige i deres onlinegrænseflade for forskere, herunder dem, der er tilknyttet nonprofitorganer, -organisationer og -foreninger, som opfylder betingelserne i stk. 8, litra b), c), d) og e), og som alene anvender dataene til forskning, der bidrager til at afdække, identificere og afklare systemiske risici i Unionen i henhold til artikel 34, stk. 1.

13. Kommissionen vedtager efter høring af rådet delegerede retsakter, der supplerer denne forordning ved at fastsætte de tekniske betingelser, i henhold til hvilke udbydere af meget store onlineplatforme eller af meget store onlinesøgemaskiner skal dele oplysninger i henhold til stk. 1 og 4, og de formål, hvortil oplysningerne kan anvendes. Disse delegerede retsakter fastsætter de specifikke betingelser, i henhold til hvilke sådan deling af oplysninger med forskere kan finde sted i overensstemmelse med forordning (EU) 2016/679, samt relevante objektive indikatorer, procedurer og om nødvendigt uafhængige rådgivningsmekanismer til støtte for deling af oplysninger under hensyntagen til de berørte udbydere af meget store onlineplatformes eller af meget store onlinesøgemaskiners og tjenestemodtageres rettigheder og interesser, herunder beskyttelsen af fortrolige oplysninger, navnlig forretningshemmeligheder, og opretholdelse af sikkerheden i deres tjeneste.

Artikel 41

Compliancefunktion

1. Udbydere af meget store onlineplatforme eller af meget store onlinesøgemaskiner opretter en compliancefunktion, der er uafhængig af deres operationelle afdelinger og består af en eller flere compliancerådgivere, herunder lederen af compliancefunktionen. Denne compliancefunktion skal have beføjelser,

format og ressourcer i tilstrækkeligt omfang samt adgang til ledelsesorganet hos udbyderen af den meget store onlineplatform eller af den meget store onlinesøgemaskine til at kunne overvåge, at den pågældende udbyder overholder denne forordning.

2. Ledelsesorganet hos udbyderen af den meget store onlineplatform eller af den meget store onlinesøgemaskine sikrer, at compliancerådgivere har de nødvendige faglige kvalifikationer og den nødvendige viden, erfaring og evne til at udføre de opgaver, der er omhandlet i stk. 3.

Ledelsesorganet hos udbyderen af den meget stor onlineplatform eller af den meget store onlinesøgemaskine sikrer, at lederen af compliancefunktionen er en uafhængig højtstående leder med særligt ansvar for compliancefunktionen.

Lederen af compliancefunktionen rapporterer direkte til ledelsesorganet hos udbyderen af den meget store onlineplatform eller af den meget store onlinesøgemaskine og kan gøre opmærksom på problemer og advare det pågældende organ, hvis de risici, der er omhandlet i artikel 34, eller manglende overholdelse af denne forordning påvirker eller kan påvirke udbyderen af den berørte meget store onlineplatform eller meget store onlinesøgemaskine, uden at dette berører ledelsesorganets ansvar i dets tilsyns- og ledelsesfunktioner.

Lederen af compliancefunktionen må ikke fjernes fra posten uden forudgående godkendelse fra ledelsesorganet hos udbyderen af den meget store onlineplatform eller af den meget store onlinesøgemaskine.

3. Compliancerådgivere har følgende opgaver:

a) samarbejde med koordinatoren for digitale tjenester i etableringslandet og Kommissionen med henblik på denne forordning

b) sikre, at alle de i artikel 34 omhandlede risici identificeres og indberettes korrekt, og at der træffes rimelige, forholdsmæssige og effektive risikobegrænsende foranstaltninger i henhold til artikel 35

c) tilrettelægge og føre tilsyn med udbyderen af den meget store onlineplatforms eller af den meget store onlinesøgemaskines aktiviteter i forbindelse med den uafhængige revision i henhold til artikel 37

d) informere og rådgive ledelsen og medarbejderne hos udbyderen af den meget store onlineplatform eller af den meget store onlinesøgemaskine om relevante forpligtelser i henhold til denne forordning

e) overvåge, om udbyderen af den meget store onlineplatform eller af den meget store onlinesøgemaskine overholder sine forpligtelser i henhold til denne forordning

f) hvor det er relevant, overvåge, om udbyderen af den meget store onlineplatform eller af den meget store onlinesøgemaskine overholder de forpligtelser, der er indgået i henhold til adfærdskodekserne, jf. artikel 45 og 46, eller kriseprotokollerne, jf. artikel 48.

4. Udbydere af meget store onlineplatforme eller af meget store onlinesøgemaskine meddeler navn og kontaktoplysninger på lederen af compliancefunktionen til koordinatoren for digitale tjenester i etableringslandet og Kommissionen.

5. Ledelsesorganet hos udbyderen af den meget stor onlineplatform eller af den meget store onlinesøgemaskine skal definere, føre tilsyn med og være ansvarlig for gennemførelsen af udbyderens ledelsesordninger, der sikrer compliancefunktionens uafhængighed, herunder adskillelse af ansvar i organisationen for udbyderen af en meget stor onlineplatform eller af en meget stor onlinesøgemaskine, forebyggelse af interessekonflikter og forsvarlig forvaltning af systemiske risici, der er identificeret i henhold til artikel 34.

6. Ledelsesorganet godkender og reviderer regelmæssigt og mindst en gang om året de strategier og politikker, der iværksættes for at imødegå, håndtere, overvåge og begrænse de risici, der er identificeret i henhold til artikel 34, og som den meget store onlineplatform eller den meget store onlinesøgemaskine er eller kan blive eksponeret for.

7. Ledelsesorganet afsætter tilstrækkelig tid til behandlingen af risikostyringsforanstaltningerne. Det deltager aktivt i beslutningerne vedrørende risikostyring og sikrer, at der afsættes tilstrækkelige ressourcer til styring af de risici, der er identificeret i overensstemmelse med artikel 34.

Artikel 42

Rapporteringsforpligtelser vedrørende gennemsigtighed

1. Udbydere af meget store onlineplatforme eller af meget store onlinesøgemaskiner offentliggør de i artikel 15 omhandlede rapporter senest to måneder efter anvendelsesdatoen som fastsat i artikel 33, stk. 6, andet afsnit, og derefter mindst hver sjette måned.

2. De rapporter, der er omhandlet i denne artikels stk. 1, offentliggjort af udbydere af meget store onlineplatforme skal ud over de oplysninger, der er omhandlet i artikel 15 og artikel 24, stk. 1, præcisere:

a) de menneskelige ressourcer, som udbyderen af meget store onlineplatforme afsætter til indholdsmoderation med hensyn til den tjeneste, der udbydes i Unionen, opdelt efter hvert gældende officielt sprog i medlemsstaterne, herunder med henblik på overholdelse af forpligtelserne i artikel 16 og 22 og med henblik på overholdelse af forpligtelserne i artikel 20

b) kvalifikationerne og den sproglige ekspertise hos de personer, der udfører de i litra a) omhandlede aktiviteter, samt den uddannelse og støtte, der gives til dette personale

c) indikatorerne for nøjagtighed og relaterede oplysninger, jf. artikel 15, stk. 1, litra e), opdelt efter hvert officielt sprog i medlemsstaterne.

Rapporterne offentliggøres på mindst ét af de officielle sprog i medlemsstaterne.

3. Ud over de oplysninger, der er omhandlet i artikel 24, stk. 2, skal udbydere af meget store onlineplatforme eller af meget store onlinesøgemaskiner i de rapporter, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 1, medtage oplysninger om det gennemsnitlige antal tjenestemodtagere pr. måned for hver medlemsstat.

4. Udbydere af meget store onlineplatforme eller af meget store onlinesøgemaskiner fremsender til koordinatoren for digitale tjenester i etableringslandet og Kommissionen uden unødigt forsinkelse efter udarbejdelse og offentliggør senest tre måneder efter modtagelsen af hver revisionsrapport i henhold til artikel 37, stk. 4:

a) en rapport med resultaterne af risikovurderingen i henhold til artikel 34

b) de specifikke risikobegrænsende foranstaltninger, der er indført i henhold til artikel 35, stk. 1

c) den revisionsrapport, der er omhandlet i artikel 37, stk. 4

d) den revisionsrapport om gennemførelsen, der er omhandlet i artikel 37, stk. 6

e) hvis det er relevant, oplysninger om de høringer, som udbyderen har gennemført til støtte for risikovurderingerne og udformningen af de risikobegrænsende foranstaltninger.

5. Hvis en udbyder af meget store onlineplatforme eller af meget store onlinesøgemaskiner mener, at offentliggørelsen af oplysninger i henhold til stk. 4 kan resultere i videregivelse af udbyderens eller tjenestemodtagernes fortrolige oplysninger, medføre væsentlige sårbarheder for tjenestens sikkerhed, underminere den offentlige sikkerhed eller skade modtagere, kan udbyderen fjerne sådanne oplysninger fra de offentligt tilgængelige rapporter. I så fald fremsender udbyderen de fuldstændige rapporter til koordinatoren for digitale tjenester i etableringslandet og til Kommissionen, ledsaget af en begrundelse for at fjerne oplysningerne fra de offentligt tilgængelige rapporter.

Artikel 43

Tilsynsgebyr

1. Kommissionen pålægger udbydere af meget store onlineplatforme og af meget store onlinesøgemaskiner et årligt tilsynsgebyr ved deres udpegelse i henhold til artikel 33.

2. De samlede årlige tilsynsgebyrer skal dække Kommissionens anslåede omkostninger i forbindelse med dens tilsynsopgaver i henhold til denne forordning, navnlig omkostninger i forbindelse med udpegelsen i henhold til artikel 33, oprettelse, vedligeholdelse og drift af databasen i henhold til artikel 24, stk. 5, og informationsudvekslingssystemet i henhold til artikel 85, henvisninger i henhold til artikel 59, støtte til rådet i henhold til artikel 62 og tilsynsopgaverne i henhold til artikel 56 og kapitel IV, afdeling 4.

3. Udbydere af meget store onlineplatforme og af meget store onlinesøgemaskiner pålægges en årlig tilsynsafgift for hver tjeneste, for hvilken de er blevet udpeget i henhold til artikel 33.

Kommissionen vedtager gennemførelsesretsakter, der fastsætter størrelsen af det årlige tilsynsgebyr for hver udbyder af meget store onlineplatforme eller af meget store onlinesøgemaskiner. Ved vedtagelsen af disse gennemførelsesretsakter anvender Kommissionen metodologien fastsat i den i nærværende artikels stk. 4 omhandlede delegerede retsakt og overholder principperne fastsat i nærværende artikels stk. 5. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter rådgivningsproceduren i artikel 88.

4. Kommissionen vedtager delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 87, der fastsætter den nærmere metode og procedurerne for:

- a) fastsættelsen af de anslåede omkostninger, der er omhandlet i stk. 2
- b) fastsættelsen af de individuelle årlige tilsynsgebyrer, der er omhandlet i stk. 5, litra b) og c)
- c) fastsættelsen af den maksimale samlede grænse, der er defineret i stk. 5, litra c), og
- d) de nødvendige nærmere ordninger for betalinger.

Ved vedtagelsen af disse delegerede retsakter overholder Kommissionen de principper, der er fastsat i nærværende artikels stk. 5.

5. Den gennemførelsesretsakt, der er omhandlet i stk. 3, og den delegerede retsakt, der er omhandlet i stk. 4, skal overholde følgende principper:

- a) der tages ved vurderingen af det samlede beløb for det årlige tilsynsgebyr hensyn til omkostningerne i det foregående år
- b) det årlige tilsynsgebyr står i et rimeligt forhold til det gennemsnitlige antal månedlige aktive modtagere i Unionen for hver meget stor onlineplatform eller hver en meget stor onlinesøgemaskine, der er udpeget i henhold til artikel 33

c) det samlede årlige tilsynsgebyr, der pålægges en given udbyder af en meget stor onlineplatform eller en meget stor søgemaskine, overstiger under ingen omstændigheder 0,05 % af dens globale årlige nettoindkomst i det foregående regnskabsår.

6. De individuelle årlige tilsynsgebyrer, der opkræves i henhold til denne artikels stk. 1, udgør eksterne formålsbestemte indtægter i overensstemmelse med artikel 21, stk. 5, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) 2018/1046 ⁽⁴¹⁾.

7. Kommissionen aflægger årligt rapport til Europa-Parlamentet og Rådet om de samlede omkostninger i forbindelse med udførelsen af opgaverne i henhold til denne forordning og det samlede beløb for de individuelle årlige tilsynsgebyrer, der er opkrævet i det foregående år.

AFDELING 6

Andre bestemmelser vedrørende due diligence-forpligtelser

Artikel 44

Standarder

1. Kommissionen hører rådet og støtter og fremmer udviklingen og gennemførelsen af frivillige standarder fastsat af relevante europæiske og internationale standardiseringsorganer, herunder som minimum standarder for:

- a) elektronisk indgivelse af anmeldelser i henhold til artikel 16
- b) skabeloner, udformning og proces for kommunikation med tjenestemodtagerne på en brugervenlig måde om restriktioner som følge af vilkår og betingelser og ændringer heraf
- c) pålidelige indberetteres elektroniske indgivelse af anmeldelser i henhold til artikel 22, herunder via applikationsprogrammeringsgrænseflader
- d) specifikke grænseflader, herunder applikationsprogrammeringsgrænseflader, for at lette overholdelsen af forpligtelserne i artikel 39 og 40
- e) revision af meget store onlineplatforme og af meget store onlinesøgemaskiner i henhold til artikel 37
- f) interoperabilitet af de i artikel 39, stk. 2, omhandlede reklamedatabaser
- g) overførsel af data mellem reklameformidlere til støtte for gennemsigtighedsforpligtelser i henhold til artikel 26, stk. 1, litra b), c) og d)
- h) tekniske foranstaltninger med henblik på at gøre det muligt at overholde forpligtelserne vedrørende reklame i denne forordning, herunder forpligtelserne vedrørende fremtrædende markeringer af reklamer og kommerciel kommunikation som omhandlet i artikel 26
- i) valg af grænseflader og præsentation af oplysninger om de vigtigste parametre for forskellige typer anbefalingssystemer i overensstemmelse med artikel 27 og 38
- j) målrettede foranstaltninger til beskyttelse af mindreårige online.

2. Kommissionen støtter ajourføringen af standarderne under hensyntagen til den teknologiske udvikling og de pågældende tjenestemodtageres adfærd. De relevante oplysninger om ajourføringen af standarderne skal være offentligt tilgængelige og lettilgængelige.

*Artikel 45***Adfærdskodekser**

1. Kommissionen og rådet tilskynder til og letter udarbejdelsen af frivillige adfærdskodekser på EU-plan, som skal bidrage til en korrekt anvendelse af denne forordning, navnlig under hensyntagen til de specifikke udfordringer i forbindelse med håndteringen af forskellige former for ulovligt indhold og systemiske risici i overensstemmelse med EU-retten om navnlig konkurrence og beskyttelse af personoplysninger.

2. Hvis der opstår en væsentlig systemisk risiko som omhandlet i artikel 34, stk. 1, der vedrører flere meget store onlineplatforme eller meget store onlinesøgemaskiner, kan Kommissionen opfordre udbydere af de berørte meget store onlineplatforme eller udbydere af de berørte meget store onlinesøgemaskiner og andre udbydere af meget store onlineplatforme, af meget store onlinesøgemaskiner, af onlineplatforme og af andre formidlingstjenester, alt efter hvad der er relevant, såvel som relevante kompetente myndigheder, civilsamfundsorganisationer og andre relevante interessenter til at deltage i udarbejdelsen af adfærdskodekser, herunder ved at fastsætte tilsagn om at træffe specifikke risikobegrænsende foranstaltninger og en ramme for regelmæssig rapportering om trufne foranstaltninger og resultaterne heraf.

3. Ved gennemførelsen af stk. 1 og 2 tilstræber Kommissionen og rådet og, hvis det er relevant, andre organer at sikre, at adfærdskodeksernes specifikke formål fastsættes klart heri, og at de indeholder centrale resultatindikatorer til måling af opfyldelsen af disse formål, og at der tages behørigt hensyn til alle interesserede parter, navnlig borgernes, behov og interesser på EU-plan. Kommissionen og rådet tilstræber også at sikre, at deltagerne regelmæssigt aflægger rapport til Kommissionen og deres respektive koordinators for digitale tjenester i etableringslandet om alle trufne foranstaltninger og deres resultater målt i forhold til de centrale resultatindikatorer, som de indeholder. Centrale resultatindikatorer og rapporteringsforpligtelser skal tage hensyn til forskelle i størrelse og kapacitet mellem de forskellige deltagere.

4. Kommissionen og rådet vurderer, om adfærdskodekserne opfylder målene i stk. 1 og 3, og overvåger og evaluerer regelmæssigt opfyldelsen af formålene under hensyntagen til de centrale resultatindikatorer, som de måtte indeholde. De offentliggør deres konklusioner.

Kommissionen og rådet tilskynder også til og letter regelmæssig revision og tilpasning af adfærdskodekserne.

I tilfælde af systematisk manglende overholdelse af adfærdskodekserne kan Kommissionen og rådet opfordre underskriverne af adfærdskodekserne til at iværksætte de nødvendige tiltag.

*Artikel 46***Adfærdskodekser for onlinereklamer**

1. Kommissionen tilskynder til og letter udarbejdelsen af frivillige adfærdskodekser på EU-plan af udbydere af onlineplatforme og andre relevante tjenesteudbydere såsom udbydere af onlinereklameformidlingstjenester, andre aktører, der er involveret i værdikæden for programmatisk reklame, eller organisationer, der repræsenterer tjenestemodtagere og civilsamfundsorganisationer, eller relevante myndigheder for at bidrage til yderligere gennemsigtighed for aktører i værdikæden for onlinereklamer ud over kravene i artikel 26 og 39.

2. Kommissionen bestræber sig på at sikre, at der i adfærdskodekserne tilstræbes en effektiv videregivelse af oplysninger, der fuldt ud respekterer alle involverede parter rettigheder og interesser og et konkurrencepræget, gennemsigtigt og retfærdigt miljø for onlinereklamer i overensstemmelse med EU-retten og

national ret, navnlig om konkurrence og beskyttelse af privatlivets fred og personoplysninger. Kommissionen bestræber sig på at sikre, at adfærdskodekserne som minimum omfatter:

- a) videregivelse af oplysninger, som udbydere af onlinereklameformidlingstjenester er i besiddelse af, til tjenestemodtagerne vedrørende kravene i artikel 26, stk. 1, litra b), c) og d)
- b) videregivelse af oplysninger, som udbydere af onlinereklameformidlingstjenester er i besiddelse af, til databaser i henhold til artikel 39
- c) meningsfulde oplysninger om kommerciel udnyttelse af data.

3. Kommissionen tilskynder til udarbejdelse af adfærdskodekser senest den 18. februar 2025 og til deres anvendelse senest den 18. august 2025.

4. Kommissionen tilskynder alle aktører i den i stk. 1 omhandlede værdikæde for onlinereklamer til at godkende forpligtelserne i adfærdskodekserne og til at overholde dem.

Artikel 47

Adfærdskodekser for tilgængelighed

1. Kommissionen tilskynder til og letter udarbejdelsen af adfærdskodekser på EU-plan med deltagelse af udbydere af onlineplatforme og andre relevante tjenesteudbydere, organisationer, der repræsenterer tjenestemodtagere og civilsamfundsorganisationer eller relevante myndigheder for at fremme fuld og effektiv lige deltagelse ved at forbedre adgangen til onlinetjenester, der gennem deres oprindelige udformning eller efterfølgende tilpasning imødekommer de særlige behov hos personer med handicap.

2. Kommissionen bestræber sig på at sikre, at adfærdskodekserne forfølger målet om at sikre, at de pågældende tjenester er tilgængelige i overensstemmelse med EU-retten og national ret med henblik på at maksimere personer med handicaps forventede anvendelse af dem. Kommissionen bestræber sig på at sikre, at adfærdskodekserne som minimum omfatter følgende mål:

- a) udforme og tilpasse tjenester, så de gøres tilgængelige for personer med handicap, ved at gøre dem opfattede, anvendelige, forståelige og robuste
- b) forklare, hvordan tjenesterne opfylder de gældende tilgængelighedskrav, og offentliggøre disse oplysninger på en måde, så de er tilgængelige for personer med handicap
- c) gøre oplysninger, formularer og foranstaltninger, der leveres i henhold til denne forordning, tilgængelige på en sådan måde, at de er lette at finde, letforståelige og tilgængelige for personer med handicap.

3. Kommissionen tilskynder til udarbejdelse af adfærdskodekser senest den 18. februar 2025 og til deres anvendelse senest den 18. august 2025.

Artikel 48

Kriseprotokoller

1. Rådet kan anbefale, at Kommissionen i overensstemmelse med stk. 2, 3 og 4 iværksætter udarbejdelsen af frivillige kriseprotokoller til håndtering af krisesituationer. Disse situationer er strengt begrænset til ekstraordinære omstændigheder, som påvirker den offentlige sikkerhed eller folkesundheden.

2. Kommissionen tilskynder til og letter deltagelsen af udbydere af meget store onlineplatforme, af meget store onlinesøgemaskiner og, hvor det er relevant, udbydere af andre onlineplatforme eller af andre

onlinesøgemaskiner i udarbejdelsen, afprøvningen og anvendelsen af disse kriseprotokoller. Kommissionen bestræber sig på at sikre, at disse kriseprotokoller omfatter en eller flere af følgende foranstaltninger:

- a) fremtrædende visning af information om krisesituationen leveret af medlemsstaternes myndigheder eller på EU-plan eller, alt afhængigt af krisens kontekst, af andre relevante pålidelige organer
- b) sikring af, at udbyderen af formidlingstjenester udpeger et særligt kontaktpunkt for krisestyring. Hvis det er relevant, kan dette være det elektroniske kontaktpunkt, der er omhandlet i artikel 11, eller, for så vidt angår udbydere af meget store onlineplatforme eller af meget store onlinesøgemaskiner, den compliancerådgiver, der er omhandlet i artikel 41
- c) hvor det er relevant, tilpasning af de ressourcer, der er afsat til overholdelse af forpligtelserne i artikel 16, 20, 22, 23 og 35, til de behov, der er opstået som følge af krisesituationen.

3. Kommissionen inddrager, hvor det er relevant, medlemsstaternes myndigheder og kan også inddrage EU-organer, -kontorer og -agenturer i udarbejdelsen, afprøvningen og overvågningen af anvendelsen af kriseprotokollerne. Kommissionen kan, hvor det er nødvendigt og relevant, også inddrage civilsamfundsorganisationer eller andre relevante organisationer i udarbejdelsen af kriseprotokollerne.

4. Kommissionen bestræber sig på at sikre, at følgende er klart fastsat i kriseprotokollerne:

- a) de specifikke parametre til bestemmelse af, hvad der udgør den specifikke ekstraordinære omstændighed, som kriseprotokollen har til formål at afhjælpe, og de mål, den forfølger
- b) de enkelte deltageres rolle og de foranstaltninger, de skal iværksætte under forberedelsen, og når kriseprotokollen er blevet aktiveret
- c) en klar procedure for bestemmelse af, hvornår kriseprotokollen skal aktiveres
- d) en klar procedure for bestemmelse af den periode, hvori de foranstaltninger, der skal træffes, når kriseprotokollen er blevet aktiveret, skal træffes, der skal være strengt begrænset til, hvad der er nødvendigt for at håndtere de pågældende specifikke ekstraordinære omstændigheder
- e) garantier til imødegåelse af eventuelle negative virkninger for udøvelsen af de grundlæggende rettigheder nedfældet i chartret, navnlig ytrings- og informationsfriheden og retten til ikkeforskelsbehandling
- f) en procedure for offentlig rapportering om alle trufne foranstaltninger og deres varighed og resultater, når krisen er ovre.

5. Hvis Kommissionen finder, at en kriseprotokol ikke effektivt afhjælper krisesituationen eller sikrer udøvelsen af de grundlæggende rettigheder, jf. stk. 4, litra e), anmoder den deltagerne om at revidere kriseprotokollen, herunder ved at træffe yderligere foranstaltninger.

KAPITEL IV

GENNEMFØRELSE, SAMARBEJDE, SANKTIONER OG HÅNDHÆVELSE

AFDELING 1

Kompetente myndigheder og nationale koordinatore for digitale tjenester

Artikel 49

Kompetente myndigheder og koordinatore for digitale tjenester

1. Medlemsstaterne udpeger en eller flere kompetente myndigheder som ansvarlige for tilsynet med udbydere af formidlingstjenester og håndhævelsen af denne forordning («kompetente myndigheder»).

2. Medlemsstaterne udpeger en af de kompetente myndigheder som deres koordinator for digitale tjenester. Koordinatoren for digitale tjenester er ansvarlig for alle forhold vedrørende tilsynet med og håndhævelsen af denne forordning i denne medlemsstat, medmindre den pågældende medlemsstat har overdraget bestemte specifikke opgaver eller områder til andre kompetente myndigheder. Koordinatoren for digitale tjenester er under alle omstændigheder ansvarlig for at sikre koordineringen på nationalt plan af disse forhold og for at bidrage til et effektivt og konsekvent tilsyn med og en effektiv og konsekvent håndhævelse af denne forordning i hele Unionen.

Med henblik herpå samarbejder koordinatorene for digitale tjenester med hinanden, andre nationale kompetente myndigheder, rådet og Kommissionen, uden at dette berører medlemsstaternes mulighed for at sikre samarbejdsmekanismer og en løbende udveksling af synspunkter mellem koordinatoren for digitale tjenester og andre nationale myndigheder, når det er relevant for udførelsen af deres respektive opgaver.

Hvis en medlemsstat udpeger en eller flere kompetente myndigheder ud over koordinatoren for digitale tjenester, sikrer den, at disse myndigheders og koordinatoren for digitale tjenesters respektive opgaver er klart defineret, og at de samarbejder tæt og effektivt under udførelsen af deres opgaver.

3. Medlemsstaterne udpeger koordinatorene for digitale tjenester senest den 17. Februar 2024.

Medlemsstaterne offentliggør og meddeler Kommissionen og rådet navnet på og kontaktoplysninger for deres kompetente myndighed, som er udpeget som koordinator for digitale tjenester. Den berørte medlemsstat meddeler Kommissionen og rådet navnet på de andre kompetente myndigheder, jf. stk. 2, og deres respektive opgaver.

4. De bestemmelser i artikel 50, 51 og 56, der gælder for koordinatorene for digitale tjenester, gælder også for alle andre kompetente myndigheder, som medlemsstaterne udpeger i henhold til denne artikels stk. 1.

Artikel 50

Krav til koordinatorene for digitale tjenester

1. Medlemsstaterne sikrer, at deres koordinatorene for digitale tjenester udfører deres opgaver i henhold til denne forordning på en upartisk, gennemsigtig og rettidig måde. Medlemsstaterne sikrer, at deres koordinatorene for digitale tjenester har alle nødvendige ressourcer til at udføre deres opgaver, herunder tilstrækkelige tekniske og økonomiske ressourcer og tilstrækkeligt personale til at føre passende tilsyn med alle udbydere af formidlingstjenester, som falder ind under deres kompetence. Hver medlemsstat sikrer, at dens koordinator for digitale tjenester har tilstrækkelig autonomi med hensyn til at forvalte sit budget inden for budgettets overordnede rammer for ikke at påvirke koordinatoren for digitale tjenesters uafhængighed negativt.

2. Koordinatorene for digitale tjenester handler i fuld uafhængighed under udførelsen af deres opgaver og udøvelsen af deres beføjelser i overensstemmelse med denne forordning. De skal være frie for al udefrakommende indflydelse, det være sig direkte eller indirekte, og må hverken søge eller modtage instrukser fra nogen anden offentlig myndighed eller nogen privat part.

3. Denne artikels stk. 2 berører ikke de opgaver, der påhviler koordinatorene for digitale tjenester i overvågnings- og håndhævelsessystemet som omhandlet i denne forordning, og samarbejdet med andre kompetente myndigheder i overensstemmelse med artikel 49, stk. 2. Denne artikels stk. 2 forhindrer

ikke udøvelse af domstolskontrol og berører heller ikke rimelige krav til ansvarlighed vedrørende koordinatorene for digitale tjenesters generelle aktiviteter såsom finansiel udgiftsstyring eller rapportering til nationale parlamenter, forudsat at disse krav ikke underminerer opfyldelsen af denne forordnings mål.

Artikel 51

Beføjelser for koordinatorene for digitale tjenester

1. Når det er nødvendigt for udførelsen af deres opgaver i henhold til denne forordning, skal koordinatorene for digitale tjenester have følgende undersøgelsesbeføjelser for så vidt angår den adfærd, der udvises af udbydere af formidlingstjenester, der falder ind under deres medlemsstats kompetence:

a) beføjelse til at kræve, at disse udbydere og alle andre personer, der handler som led i deres erhverv, forretning, håndværk eller profession, og som med rimelighed kan have kendskab til oplysninger relateret til en formodet overtrædelse af denne forordning, herunder organisationer, der udfører de revisioner, der er omhandlet i artikel 37 og artikel 75, stk. 2, fremlægger sådanne oplysninger uden unødigt forsinkelse.

b) beføjelse til at foretage eller til at anmode en judiciel myndighed i deres medlemsstat om at påbyde kontrol af alle lokaler, som disse udbydere eller personer anvender som led i deres erhverv, forretning, håndværk eller profession, eller til at anmode andre offentlige myndigheder om at gøre dette med henblik på at undersøge, beslaglægge, tage eller få kopier af oplysninger relateret til en formodet overtrædelse i enhver form, uanset lagringsmediet

c) beføjelse til at anmode enhver repræsentant for eller ethvert medlem af personalet hos disse udbydere eller personer om at redegøre for eventuelle oplysninger relateret til en formodet overtrædelse og til med deres samtykke at registrere svarene med ethvert teknisk hjælpemiddel.

2. Når det er nødvendigt for udførelsen af deres opgaver i henhold til denne forordning, skal koordinatorene for digitale tjenester have følgende håndhævelsesbeføjelser i forhold til udbydere af formidlingstjenester, der falder ind under deres medlemsstats kompetence:

a) beføjelse til at acceptere de tilsagn, som disse udbydere har afgivet om at overholde denne forordning, og til at gøre disse tilsagn bindende

b) beføjelse til at kræve overtrædelser bragt til ophør og, hvor det er relevant, til at pålægge sanktioner, der står i rimeligt forhold til overtrædelserne, og som er nødvendige for effektivt at bringe overtrædelserne til ophør, eller til at anmode en judiciel myndighed i deres medlemsstat herom

c) beføjelse til at pålægge bøder eller til at anmode en judiciel myndighed i deres medlemsstat om at gøre det i overensstemmelse med artikel 52 i tilfælde af manglende overholdelse af denne forordning, herunder af ethvert undersøgelsespåbud udstedt i henhold til denne artikels stk. 1

d) beføjelse til at pålægge tvangsbøder eller til at anmode en judiciel myndighed i deres medlemsstat om at gøre det i overensstemmelse med artikel 52 for at sikre, at en overtrædelse bringes til ophør i overensstemmelse med et påbud udstedt i henhold til dette afsnit, litra b), eller i tilfælde af manglende overholdelse af ethvert undersøgelsespåbud udstedt i henhold til nærværende artikels stk. 1

e) beføjelse til at træffe midlertidige foranstaltninger eller til at anmode den kompetente nationale judicielle myndighed i deres medlemsstat om at gøre det med henblik på at undgå risikoen for alvorlig skade.

For så vidt angår første afsnit, litra c) og d), har koordinatorene for digitale tjenester også de håndhævelsesbeføjelser, der er fastsat i disse litraer, i forhold til de andre personer, der er omhandlet i stk. 1,

i tilfælde af manglende overholdelse af et af de påbud, der er udstedt til dem i henhold til nævnte stykke. De udøver kun disse håndhævelsesbeføjelser efter rettidigt at have givet disse andre personer alle relevante oplysninger vedrørende sådanne påbud, herunder om den gældende tidsperiode, de bøder eller tvangsbøder, der kan pålægges for manglende overholdelse, og klagemuligheder.

3. Når det er nødvendigt for udførelsen af deres opgaver i henhold til denne forordning, har koordinatorene for digitale tjenester i forhold til udbydere af formidlingstjenester, som falder ind under deres medlemsstaters kompetence, hvis alle andre beføjelser i henhold til denne artikel til at bringe en overtrædelse til ophør er udtømt, og overtrædelsen ikke er blevet afhjulpet eller varer ved og forvolder alvorlig skade, der ikke kan undgås gennem udøvelse af andre beføjelser i henhold til EU-retten eller national ret, også beføjelse til at træffe følgende foranstaltninger:

a) kræve, at de pågældende udbyderes ledelsesorgan uden unødigt forsinkelse undersøger situationen, vedtager og forelægger en handlingsplan med de nødvendige foranstaltninger til at bringe overtrædelsen til ophør, sikrer, at udbyderen træffer disse foranstaltninger, og aflægger rapport om de truffene foranstaltninger

b) hvis koordinatoren for digitale tjenester mener, at en udbyder af formidlingstjenester ikke har opfyldt kravene i litra a) i tilstrækkelig grad, at overtrædelsen ikke er blevet afhjulpet eller varer ved og forvolder alvorlig skade, og at overtrædelsen udgør en strafbar handling, der indebærer en trussel mod menneskers liv eller sikkerhed, anmode den kompetente judicielle myndighed i dens medlemsstat om at påbyde en midlertidig begrænsning af adgangen for modtagere af den tjeneste, der er berørt af overtrædelsen, eller, hvis dette ikke er teknisk muligt, af adgangen til udbyderen af formidlingstjenestens onlinegrænseflade, hvorpå overtrædelsen finder sted.

Medmindre koordinatoren for digitale tjenester handler på Kommissionens anmodning, jf. artikel 82, opfordrer koordinatoren forud for fremsendelsen af den i dette stykkes første afsnit, litra b), omhandlede anmodning interesserede parter til at fremsætte skriftlige bemærkninger inden for en frist på mindst to uger og redegør i denne forbindelse for de foranstaltninger, koordinatoren har til hensigt at anmode om med angivelse af den eller de tiltænkte adressater. Udbyderen af formidlingstjenester, den eller de tiltænkte adressater og enhver anden tredjepart, der godtgør en legitim interesse, har ret til at deltage i proceduren ved den kompetente judicielle myndighed. Enhver påbudt foranstaltning skal stå i rimeligt forhold til overtrædelsens art, grovhed, gentagne karakter og varighed uden unødigt at begrænse adgang til lovlig information for de berørte tjenestemodtagere.

Begrænsningen af adgangen gælder for en periode på fire uger, men de kompetente judicielle myndigheder kan i påbuddet give koordinatoren for digitale tjenester mulighed for at forlænge denne periode med yderligere perioder af samme længde, idet det maksimale antal forlængelser fastsættes af den pågældende judicielle myndighed. Koordinatoren for digitale tjenester forlænger kun perioden, hvis koordinatoren under hensyntagen til de rettigheder og interesser, som alle parter berørt af begrænsningen har, og alle relevante omstændigheder, herunder eventuelle oplysninger fra udbyderen af formidlingstjenester, adressaten eller adressaterne og enhver anden tredjepart, der har godtgjort en legitim interesse, finder, at begge følgende betingelser er opfyldt:

a) udbyderen af formidlingstjenester har ikke truffet de nødvendige foranstaltninger til at bringe overtrædelsen til ophør

b) den midlertidige begrænsning begrænser ikke tjenestemodtagernes adgang til lovlig information unødigt, henset til antallet af berørte modtagere og tilstedeværelsen af egnede og lettilgængelige alternativer.

Hvis koordinatoren for digitale tjenester mener, at betingelserne i tredje afsnit, litra a) og b), er opfyldt, men ikke kan forlænge perioden yderligere i henhold til tredje afsnit, indgiver koordinatoren en ny anmodning til den kompetente judicielle myndighed, jf. første afsnit, litra b).

4. De i stk. 1, 2 og 3 nævnte beføjelser berører ikke afdeling 3.

5. De foranstaltninger, som koordinatorene for digitale tjenester træffer som led i udøvelsen af deres beføjelser som anført i stk. 1, 2 og 3, skal være effektive, have afskrækkende virkning og stå i et rimeligt forhold til navnlig arten, grovheden, den gentagne karakter og varigheden af den overtrædelse eller formodede overtrædelse, som disse foranstaltninger vedrører, og i påkommende tilfælde til den pågældende formidlingstjenestes økonomiske, tekniske og operationelle kapacitet.

6. Medlemsstaterne fastlægger specifikke regler og procedurer for udøvelsen af beføjelserne i henhold til stk. 1, 2 og 3 og sikrer, at enhver udøvelse af disse beføjelser er omfattet af tilstrækkelige garantier i gældende national ret i overensstemmelse med chartret og EU-rettens almindelige principper. Disse foranstaltninger må navnlig kun træffes under hensyntagen til retten til respekt for privatliv og retten til forsvar, herunder retten til at blive hørt og retten til aktindsigt, og med forbehold af alle berørte parter ret til adgang til effektive retsmidler.

Artikel 52

Sanktioner

1. Medlemsstaterne fastsætter regler om sanktioner, der skal anvendes i tilfælde af overtrædelser af denne forordning begået af udbydere af formidlingstjenester, der falder ind under deres kompetence, og træffer alle nødvendige foranstaltninger til at sikre, at de anvendes i overensstemmelse med artikel 51.

2. Sanktionerne skal være effektive, stå i et rimeligt forhold til overtrædelsen og have afskrækkende virkning. Medlemsstaterne giver Kommissionen meddelelse om disse regler og foranstaltninger og underretter den straks om senere ændringer, der berører dem.

3. Medlemsstaterne sikrer, at maksimumsbeløbet for bøder, der kan pålægges for manglende overholdelse af en forpligtelse, der er fastsat i denne forordning, er 6 % af den pågældende udbyder af formidlingstjenesters årlige globale omsætning i det foregående regnskabsår. Medlemsstaterne sikrer, at maksimumsbeløbet for den bøde, der kan pålægges for afgivelse af urigtige, ufuldstændige eller vildledende oplysninger, manglende svar eller berigtigelse af urigtige, ufuldstændige eller vildledende oplysninger og undladelse af at underkaste sig kontrol er 1 % af den pågældende udbyder af formidlingstjenesters eller persons årlige indkomst eller globale omsætning i det foregående regnskabsår.

4. Medlemsstaterne sikrer, at maksimumsbeløbet for tvangsbøder er 5 % af den pågældende udbyder af formidlingstjenesters gennemsnitlige daglige globale omsætning eller indkomst i det foregående regnskabsår pr. dag beregnet fra det i den pågældende afgørelse fastsatte tidspunkt.

Artikel 53

Ret til at indgive klage

Tjenestemodtagere samt ethvert organ og enhver organisation eller sammenslutning, der har bemyndigelse til på deres vegne at udøve de rettigheder, der tillægges ved denne forordning, har ret til at indgive en klage over udbydere af formidlingstjenester med påstand om overtrædelse af denne forordning til koordinatoren for digitale tjenester i den medlemsstat, hvor tjenestemodtageren befinder sig eller er etableret. Koordinatoren for digitale tjenester vurderer klagen og sender den, hvis det er relevant, til koordinatoren for digitale tjenester i etableringslandet ledsaget af en udtalelse, hvis det anses for hensigts-

mæssigt. Hvis klagen henhører under en anden kompetent myndigheds ansvarsområde i koordinatorens medlemsstat, videresender den koordinator for digitale tjenester, der modtog klagen, klagen til den pågældende myndighed. Under behandlingen af en sådan klage har begge parter ret til at blive hørt og modtage passende oplysninger om klagens status i overensstemmelse med national ret.

Artikel 54

Erstatning

Tjenestemodtagere har ret til i overensstemmelse med EU-retten og national ret at søge erstatning fra udbydere af formidlingstjenester for enhver skade eller ethvert tab, de har lidt som følge af de pågældende udbyderes misligholdelse af deres forpligtelser i henhold til denne forordning.

Artikel 55

Aktivitetsrapporter

1. Koordinatorerne for digitale tjenester udarbejder årlige rapporter om deres aktiviteter i henhold til denne forordning, herunder antallet af modtagne klager i henhold til artikel 53 og en oversigt over opfølgningen herpå. Koordinatorerne for digitale tjenester offentliggør de årlige rapporter i et maskinlæsbart format, under iagttagelse af de gældende fortrolighedsregler, jf. artikel 84, og fremsender dem til Kommissionen og rådet.

2. Den årlige rapport skal også indeholde følgende oplysninger:

- a) antallet af og genstanden for påbud om at gribe ind over for ulovligt indhold og påbud om at give oplysninger udstedt i overensstemmelse med artikel 9 og 10 af en national judiciel eller administrativ myndighed i den medlemsstat, hvor koordinatoren for digitale tjenester er beliggende
- b) virkningerne af disse påbud som meddelt koordinatoren for digitale tjenester i henhold til artikel 9 og 10.

3. Hvis en medlemsstat har udpeget flere kompetente myndigheder i henhold til artikel 49, sikrer den, at koordinatoren for digitale tjenester udarbejder en enkelt rapport, der dækker alle kompetente myndigheds aktiviteter, og at koordinatoren for digitale tjenester modtager alle relevante oplysninger og den nødvendige støtte fra de andre berørte kompetente myndigheder.

AFDELING 2

Kompetencer, koordineret undersøgelse og sammenhængsmekanismer

Artikel 56

Kompetencer

1. Den medlemsstat, hvor udbyderen af formidlingstjenesters hovedforretningssted er beliggende, har enekompetence med hensyn til tilsyn med og håndhævelse af denne forordning med undtagelse af de kompetencer, der er omhandlet i stk. 2, 3 og 4.
2. Kommissionen har enekompetence med hensyn til tilsyn og håndhævelse af kapitel III, afdeling 5.
3. Kommissionen har beføjelse til at føre tilsyn med og håndhæve denne forordning, ud over de bestemmelser, der er fastsat i kapitel III, afdeling 5, i denne forordning, hvad angår udbydere af meget store onlineplatforme og af meget store onlinesøgemaskiner.

4. Hvis Kommissionen ikke har indledt en procedure for den samme overtrædelse, har den medlemsstat, hvor hovedforretningsstedet for udbyderen af meget store onlineplatforme eller af meget store online-søgemaskiner er beliggende, beføjelse til at føre tilsyn med og håndhæve forpligtelserne efter denne forordning, bortset fra dem, der er fastsat i kapitel III, afdeling 5, med hensyn til disse udbydere.

5. Medlemsstaterne og Kommissionen skal føre tilsyn med og håndhæve denne forordnings bestemmelser i tæt samarbejde.

6. Hvis en udbyder af formidlingstjenester ikke er etableret i Unionen, har den medlemsstat, hvor den pågældendes retlige repræsentant er bosiddende eller etableret, eller Kommissionen, alt efter hvad der er relevant, beføjelse til, i overensstemmelse med denne artikels stk. 1 og 4, at føre tilsyn med og håndhæve de relevante forpligtelser i denne forordning.

7. Hvis en udbyder af formidlingstjenester undlader at udpege en retlig repræsentant i overensstemmelse med artikel 13, har alle medlemsstater og, hvis der er tale om en udbyder af en meget stor onlineplatform eller af en meget stor onlinesøgemaskine, Kommissionen beføjelser til tilsyn og håndhævelse i henhold til denne artikel.

Hvis en koordinator for digitale tjenester agter at udøve sine beføjelser i henhold til dette stykke, underretter den alle andre koordinators for digitale tjenester og Kommissionen og sikrer, at de gældende garantier, som chartret giver, respekteres, navnlig med henblik på at undgå, at den samme adfærd straffes mere end én gang for overtrædelse af de forpligtelser, der er fastsat i denne forordning. Hvis Kommissionen agter at udøve sine beføjelser i henhold til dette stykke, underretter den alle andre koordinators for digitale tjenester herom. Efter underretningen i henhold til dette stykke må andre medlemsstaters kompetente myndigheder ikke indlede procedurer for samme adfærd som den, der er omhandlet i underretningen.

Artikel 57

Gensidig bistand

1. Koordinatorerne for digitale tjenester og Kommissionen skal arbejde tæt sammen og yde hinanden gensidig bistand med henblik på at anvende denne forordning på en ensartet og effektiv måde. Den gensidige bistand skal navnlig omfatte udveksling af oplysninger i overensstemmelse med denne artikel og den pligt, som koordinatoren for digitale tjenester i etableringslandet har til at underrette alle koordinators for digitale tjenester i destinationslandet, rådet og Kommissionen om indledningen af en undersøgelse og om hensigten om at træffe en endelig afgørelse, herunder vurderingen heraf, vedrørende en specifik udbyder af formidlingstjenester.

2. Koordinatoren for digitale tjenester i etableringslandet kan med henblik på en undersøgelse anmode andre koordinators for digitale tjenester om at give specifikke oplysninger, som de er i besiddelse af, om en specifik udbyder af formidlingstjenester eller om at udøve deres undersøgelsesbeføjelser som omhandlet i artikel 51, stk. 1, for så vidt angår specifikke oplysninger, der befinder sig i deres medlemsstat. Hvis det er relevant, kan den koordinator for digitale tjenester, der modtager anmodningen, inddrage andre kompetente myndigheder eller andre offentlige myndigheder i den pågældende medlemsstat.

3. Den koordinator for digitale tjenester, der modtager anmodningen i henhold til stk. 2, skal efterkomme en sådan anmodning og underrette koordinatoren for digitale tjenester i etableringslandet om de iværksatte tiltag uden unødigt forsinkelse og senest to måneder efter modtagelsen, medmindre:

a) rækkevidden af eller genstanden for anmodningen ikke er tilstrækkeligt specificeret, begrundet eller forholdsmæssig i lyset af undersøgelsens formål, eller

b) hverken den anmodede koordinator for digitale tjenester eller en anden kompetent myndighed eller anden offentlig myndighed i den pågældende medlemsstat er i besiddelse af de ønskede oplysninger eller kan få adgang til dem, eller

c) anmodningen ikke kan efterkommes uden at overtræde EU-retten eller national ret.

Den koordinator for digitale tjenester, der modtager anmodningen, skal i givet fald afgive et svar med begrundelsen for sit afslag inden for den frist, der er fastsat i første afsnit.

Artikel 58

Grænseoverskridende samarbejde mellem koordinators for digitale tjenester

1. Medmindre Kommissionen har indledt en undersøgelse af den samme påståede overtrædelse, kan en koordinator for digitale tjenester i destinationslandet, der har begrundet mistanke om, at en udbyder af en formidlingstjeneste har overtrådt denne forordning på en måde, der negativt påvirker tjenestemodtagerne i den medlemsstat, hvor denne koordinator for digitale tjenester er etableret, anmode koordinatoren for digitale tjenester i etableringslandet om at vurdere sagen og træffe de nødvendige undersøgelses- og håndhævelsesforanstaltninger for at sikre, at denne forordning overholdes.

2. Medmindre Kommissionen har indledt en undersøgelse for den samme påståede overtrædelse og efter anmodning fra mindst tre koordinators for digitale tjenester i destinationslandet, der har begrundet mistanke om, at en specifik udbyder af formidlingstjenester har overtrådt denne forordning på en måde, der negativt påvirker tjenestemodtagere i deres medlemsstater, kan rådet anmode koordinatoren for digitale tjenester i etableringslandet om at vurdere forholdet og træffe de nødvendige undersøgelses- og håndhævelsesforanstaltninger for at sikre, at denne forordning overholdes.

3. En anmodning i henhold til stk. 1 eller 2 skal være behørigt begrundet og skal som minimum angive:

a) oplysninger om det i artikel 11 omhandlede kontaktpunkt for den berørte udbyder af formidlingstjenester

b) en beskrivelse af de relevante forhold, de relevante bestemmelser i denne forordning og baggrunden for, at den anmodende koordinator for digitale tjenester eller rådet har mistanke om, at udbyderen har overtrådt denne forordning, herunder en beskrivelse af de negative effekter af den påståede overtrædelse

c) alle andre oplysninger, som den anmodende koordinator for digitale tjenester eller rådet anser for relevante, herunder i givet fald oplysninger indsamlet på eget initiativ eller forslag til specifikke undersøgelses- eller håndhævelsesforanstaltninger, der skal træffes, herunder midlertidige foranstaltninger.

4. Koordinatoren for digitale tjenester i etableringslandet tager videst muligt hensyn til anmodningen i henhold til denne artikels stk. 1 eller 2. Hvis koordinatoren ikke mener, at den har tilstrækkelige oplysninger til at følge op på anmodningen, og har grund til at mene, at den anmodende koordinator for digitale tjenester eller rådet kan give yderligere oplysninger, kan koordinatoren for digitale tjenester i etableringslandet enten anmode om sådanne oplysninger i overensstemmelse med artikel 57 eller alternativt indlede en fælles undersøgelse i henhold til artikel 60, stk. 1, der som minimum omfatter den anmodende koordinator for digitale tjenester. Den i denne artikels stk. 5 fastsatte frist suspenderes, indtil disse yderligere oplysninger er blevet forelagt, eller indtil opfordringen til at deltage i den fælles undersøgelse er blevet afslået.

5. Koordinatoren for digitale tjenester i etableringslandet giver uden unødigt forsinkelse og under alle omstændigheder senest to måneder efter modtagelsen af anmodningen i henhold til stk. 1 eller 2 den anmodende koordinator for digitale tjenester og rådet meddelelse om vurderingen af den formodede

overtrædelse og om eventuelle undersøgelses- eller håndhævelsesforanstaltninger, der er truffet eller påtænkes i forbindelse hermed for at sikre, at denne forordning overholdes.

Artikel 59

Henvisning til Kommissionen

1. Hvis der ikke foreligger en meddelelse inden for den frist, der er fastsat i artikel 58, stk. 5, hvis rådet er uenigt i vurderingen eller i de foranstaltninger, der er truffet eller påtænkes truffet i henhold til artikel 58, stk. 5, eller i de i artikel 60, stk. 3, omhandlede tilfælde, kan rådet henvise sagen til Kommissionen med alle relevante oplysninger. Disse oplysninger skal som minimum omfatte den anmodning eller henstilling, der er fremsendt til koordinatorene for digitale tjenester i etableringslandet, koordinatoren for digitale tjenesters vurdering, begrundelsen for uenigheden og eventuelle yderligere oplysninger til støtte for henvisningen.

2. Kommissionen vurderer sagen senest to måneder efter henvisningen af sagen i henhold til stk. 1 efter høring af koordinatoren for digitale tjenester i etableringslandet.

3. Hvis Kommissionen i henhold til denne artikels stk. 2 finder, at vurderingen eller de undersøgelses- eller håndhævelsesforanstaltninger, der er truffet eller påtænkes i henhold til artikel 58, stk. 5, ikke er tilstrækkelige til at sikre en effektiv håndhævelse eller på anden måde er uforenelig med denne forordning, meddeler den koordinatoren for digitale tjenester i etableringslandet og rådet sine synspunkter og anmoder koordinatoren for digitale tjenester i etableringslandet om at tage sagen under fornyet behandling.

Koordinatoren for digitale tjenester i etableringslandet træffer de nødvendige undersøgelses- eller håndhævelsesforanstaltninger for at sikre overholdelse af denne forordning under størst mulig hensyntagen til Kommissionens synspunkter og anmodning om fornyet behandling. Koordinatoren for digitale tjenester i etableringslandet underretter Kommissionen samt den anmodende koordinator for digitale tjenester eller rådet, der har truffet foranstaltninger i henhold til artikel 58, stk. 1 eller 2, om de foranstaltninger, der er truffet, senest to måneder efter anmodningen om fornyet behandling.

Artikel 60

Fælles undersøgelser

1. Koordinatoren for digitale tjenester i etableringslandet kan indlede og lede fælles undersøgelser med deltagelse af en eller flere andre berørte koordinators for digitale tjenester:

a) på eget initiativ med henblik på at undersøge en given udbyder af formidlingstjenesters påståede overtrædelse af denne forordning i flere medlemsstater, eller

b) efter henstilling fra rådet, som handler på anmodning af mindst tre koordinators for digitale tjenester, der har begrundet mistanke om, at en given udbyder af formidlingstjenester har begået en overtrædelse, der påvirker tjenestemodtagere i deres medlemsstater.

2. Enhver koordinator for digitale tjenester, der påviser at have en legitim interesse i at deltage i en fælles undersøgelse i henhold til stk. 1, kan anmode herom. Den fælles undersøgelse skal afsluttes senest tre måneder efter, at den er indledt, medmindre andet aftales mellem deltagerne.

Koordinatoren for digitale tjenester i etableringslandet skal meddele sin foreløbige holdning til den påståede overtrædelse senest en måned efter udløbet af den frist, der er omhandlet i første afsnit, til alle koordinators for digitale tjenester, Kommissionen og rådet. Den foreløbige holdning skal tage

hensyn til de synspunkter, som alle andre koordinatore for digitale tjenester, der deltager i den fælles undersøgelse, har givet udtryk for. Hvor det er relevant, skal den foreløbige holdning også angive de påtænkte håndhævelsesforanstaltninger.

3. Rådet kan henvise sagen til Kommissionen i henhold til artikel 59, hvis:

- a) koordinatoren for digitale tjenester i etableringslandet ikke har meddelt sin foreløbige holdning inden for den frist, der er fastsat i stk. 2
- b) rådet i betydelig grad er uenigt i den foreløbige holdning, som koordinatoren for digitale tjenester i etableringslandet har meddelt, eller
- c) koordinatoren for digitale tjenester i etableringslandet ikke straks har indledt den fælles undersøgelse efter henstilling fra rådet i henhold til stk. 1, litra b).

4. I forbindelse med gennemførelsen af den fælles undersøgelse skal de deltagende koordinatore for digitale tjenester samarbejde i god tro under hensyntagen, hvor det er relevant, til indikationerne fra koordinatoren for digitale tjenester i etableringslandet og rådets henstilling. De koordinatore for digitale tjenester i destinationen, der deltager i den fælles undersøgelse, har ret til, efter anmodning fra eller efter høring af koordinatoren for digitale tjenester i etableringslandet, at udøve deres undersøgelsesbeføjelser som omhandlet i artikel 51, stk. 1, over for de udbydere af formidlingstjenester, der er berørt af den påståede overtrædelse, for så vidt angår oplysninger og lokaler, der befinder sig på deres område.

AFDELING 3

Det Europæiske Råd for Digitale Tjenester

Artikel 61

Det Europæiske Råd for Digitale Tjenester

1. Der nedsættes en uafhængig rådgivende gruppe af koordinatore for digitale tjenester til at føre tilsyn med udbydere af formidlingstjenester, kaldet »Det Europæiske Råd for Digitale Tjenester« (»rådet«).
2. Rådet yder rådgivning til koordinatorene for digitale tjenester og Kommissionen i overensstemmelse med denne forordning med henblik på at nå følgende mål:
 - a) bidrage til en konsekvent anvendelse af denne forordning og et effektivt samarbejde mellem koordinatorene for digitale tjenester og Kommissionen vedrørende forhold, der er omfattet af denne forordning
 - b) koordinere og bidrage til Kommissionens, koordinatorene for digitale tjenester og andre kompetente myndigheders retningslinjer om og analyse af nye problemstillinger i hele det indre marked vedrørende forhold, der er omfattet af denne forordning
 - c) bistå koordinatorene for digitale tjenester og Kommissionen i tilsynet med meget store onlineplatforme.

Artikel 62

Rådets struktur

1. Rådet sammensættes af koordinatore for digitale tjenester, som repræsenteres af højtstående embedsmænd. En eller flere medlemsstats undladelse af at udpege en koordinator for digitale tjenester forhindrer ikke rådet i at udøve sine opgaver i medfør af denne forordning. Hvis det er foreskrevet i

national ret, kan andre kompetente myndigheder, der har fået overdraget et specifikt operationelt ansvar for anvendelsen og håndhævelsen af denne forordning sammen med koordinatoren for digitale tjenester, deltage i rådet. Andre nationale myndigheder kan indbydes til møderne, hvis de drøftede spørgsmål er relevante for dem.

2. Rådets formandskab varetages af Kommissionen. Kommissionen indkalder til møderne og udarbejder dagsordenen i overensstemmelse med rådets opgaver i henhold til denne forordning og dets forretningsorden. Når rådet anmodes om at vedtage en henstilling i henhold til denne forordning, skal det straks stille anmodningen til rådighed for andre koordinatorene for digitale tjenester via det informationsudvekslingssystem, der er fastsat i artikel 85.

3. Hver medlemsstat har én stemme. Kommissionen har ikke stemmeret.

Rådet vedtager sine afgørelser med simpelt flertal. Ved vedtagelsen af en henstilling til Kommissionen som omhandlet i artikel 36, stk. 1, første afsnit, skal rådet stemme inden for 48 timer efter anmodningen fra formanden for rådet.

4. Kommissionen yder administrativ og analytisk støtte til rådets aktiviteter i henhold til denne forordning.

5. Rådet kan indbyde eksperter og observatører til at deltage i møderne og kan samarbejde med andre EU-organer, -kontorer, -agenturer og rådgivende grupper og med eksterne eksperter, hvor dette er relevant. Rådet offentliggør resultaterne af dette samarbejde.

6. Rådet kan høre interesserede parter og skal i så fald offentliggøre resultaterne af en sådan høring.

7. Rådet vedtager sin forretningsorden med Kommissionens samtykke.

Artikel 63

Rådets opgaver

1. Hvis det er nødvendigt for at nå de mål, der er fastsat i artikel 61, stk. 2, skal rådet navnlig:

a) støtte koordineringen af fælles undersøgelser

b) støtte de kompetente myndigheder i analysen af rapporter og resultater af revisioner af meget store onlineplatforme eller af meget store onlinesøgemaskiner, der skal fremsendes i henhold til denne forordning

c) afgive udtalelser, fremsætte henstillinger eller yde rådgivning til koordinatorene for digitale tjenester i overensstemmelse med denne forordning, navnlig under hensyntagen til den frie udveksling af tjenester for udbydere af formidlingstjenester

d) rådgive Kommissionen om de foranstaltninger, der er omhandlet i artikel 66, og afgive udtalelser vedrørende meget store onlineplatforme eller meget store onlinesøgemaskiner i overensstemmelse med denne forordning

e) støtte og fremme udviklingen og gennemførelsen af europæiske standarder, retningslinjer, rapporter, skabeloner og adfærdscodekser i samarbejde med relevante interessenter i overensstemmelse med denne forordning, herunder ved at afgive udtalelser eller henstillinger om forhold vedrørende artikel 44, og afdækningen af nye problemstillinger vedrørende forhold, der er omfattet af denne forordning.

2. Koordinatorene for digitale tjenester og i givet fald andre nationale kompetente myndigheder, som ikke følger de udtalelser, anmodninger eller henstillinger, som rådet har adresseret til dem, skal begrunde dette

valg, herunder redegøre for de undersøgelser, tiltag og foranstaltninger, som de har iværksat, i forbindelse med rapporteringen i henhold til denne forordning eller i forbindelse med vedtagelsen af de pågældende afgørelser, alt efter hvad der er relevant.

AFDELING 4

Tilsyn, undersøgelse, håndhævelse og overvågning i forbindelse med udbydere af meget store onlineplatforme og meget store onlinesøgemaskiner

Artikel 64

Udvikling af ekspertise og formåen

1. Kommissionen udvikler i samarbejde med koordinatorene for digitale tjenester og rådet Unionens ekspertise og formåen, herunder i relevant omfang gennem udstationering af medlemsstaternes personale.
2. Endvidere koordinerer Kommissionen i samarbejde med koordinatorene for digitale tjenester og rådet vurderingen af systemiske og nye problemstillinger i hele Unionen i forbindelse med meget store onlineplatforme eller meget store onlinesøgemaskiner med hensyn til forhold, der er omfattet af denne forordning.
3. Kommissionen kan anmode koordinatorene for digitale tjenester, rådet og andre EU-organer, -kontorer og -agenturer med relevant ekspertise om at støtte deres vurdering af systemiske og nye problemstillinger i hele Unionen i henhold til denne forordning.
4. Medlemsstaterne samarbejder med Kommissionen navnlig gennem deres respektive koordinatore for digitale tjenester og andre kompetente myndigheder, hvor det er relevant, herunder ved at stille deres ekspertise og formåen til rådighed.

Artikel 65

Håndhævelse af meget store onlineplatformes og meget store onlinesøgemaskiners forpligtelser

1. Med henblik på at undersøge, om udbydere af meget store onlineplatforme og af meget store onlinesøgemaskiner overholder de forpligtelser, der er fastsat i denne forordning, kan Kommissionen udøve de undersøgelsesbeføjelser, der er fastsat i denne afdeling, selv inden den indleder en procedure i henhold til artikel 66, stk. 2. Den kan udøve disse beføjelser på eget initiativ eller efter en anmodning i henhold til denne artikels stk. 2.
2. Hvis en koordinator for digitale tjenester har begrundet mistanke om, at en udbyder af en meget stor onlineplatform eller af en meget stor onlinesøgemaskine har overtrådt bestemmelserne i kapitel III, afdeling 5, eller systematisk har overtrådt en eller flere af bestemmelserne i denne forordning på en måde, der i alvorlig grad påvirker tjenestemodtagere i dens medlemsstat, kan koordinatoren gennem det i artikel 85 omhandlede informationsudvekslingssystem indgive en behørigt begrundet anmodning til Kommissionen om at vurdere sagen.
3. En anmodning i henhold til stk. 2 skal være behørigt begrundet og som minimum indeholde følgende oplysninger:
 - a) kontaktpunktet for den berørte udbyder af den meget store onlineplatform eller af den meget store onlinesøgemaskine, jf. artikel 11
 - b) en beskrivelse af de relevante forhold, de berørte bestemmelser i denne forordning og grundene til, at den koordinator for digitale tjenester, der sendte anmodningen, har mistanke om, at den berørte

udbyder af den meget store onlineplatform eller af den meget store onlinesøgemaskine har overtrådt denne forordning, herunder en beskrivelse af de forhold, der viser, at den formodede overtrædelse er af systemisk karakter

c) alle andre oplysninger, som den anmodende koordinator for digitale tjenester anser for relevante, herunder i givet fald oplysninger indsamlet på eget initiativ.

Artikel 66

Kommissionens indledning af en procedure og undersøgelsessamarbejde

1. Kommissionen kan indlede en procedure med henblik på eventuel vedtagelse af afgørelser i henhold til artikel 73 og 74 vedrørende den pågældende adfærd udvist af udbyderen af den meget store onlineplatform eller af den meget store onlinesøgemaskine, som Kommissionen mistænker for at have overtrådt en eller flere af bestemmelserne i denne forordning.

2. Hvis Kommissionen beslutter at indlede en procedure i henhold til denne artikels stk. 1, underretter den alle koordinatorene for digitale tjenester og rådet via det i artikel 85 omhandlede informationsudvekslingssystem samt den berørte udbyder af den meget store onlineplatform eller af den meget store onlinesøgemaskine.

Koordinatorerne for digitale tjenester skal uden unødigt forsinkelse efter at være blevet underrettet om indledningen af proceduren sende Kommissionen alle oplysninger, som de er i besiddelse af, om den pågældende overtrædelse.

Kommissionens indledning af en procedure i henhold til denne artikels stk. 1 indebærer, at koordinatoren for digitale tjenester eller enhver kompetent myndighed, hvor det er relevant, ikke længere har beføjelse til at føre tilsyn og håndhævelse som fastsat i denne forordning, jf. artikel 56, stk. 4.

3. Ved udøvelsen af sine undersøgelsesbeføjelser i henhold til denne forordning kan Kommissionen anmode om individuel eller fælles støtte fra enhver koordinator for digitale tjenester, der er berørt af den formodede overtrædelse, herunder koordinatoren for digitale tjenester i etableringslandet. De koordinatorene for digitale tjenester, der har modtaget en sådan anmodning, og enhver anden kompetent myndighed, der er involveret af koordinatoren for digitale tjenester, skal samarbejde oprigtigt og rettidigt med Kommissionen og har ret til at udøve deres undersøgelsesbeføjelser som omhandlet i artikel 51, stk. 1, over for udbyderen af den meget store onlineplatform eller af den meget store onlinesøgemaskine, der er tale om, med hensyn til oplysninger, personer og lokaler, der befinder sig på deres medlemsstats område, og i overensstemmelse med anmodningen.

4. Kommissionen giver koordinatoren for digitale tjenester i etableringslandet og rådet alle relevante oplysninger om udøvelsen af de beføjelser, der er omhandlet i artikel 67-72, og om sine foreløbige konklusioner i henhold til artikel 79, stk. 1. Rådet meddeler Kommissionen sin holdning til de foreløbige konklusioner inden for den frist, der fastsættes i henhold til artikel 79, stk. 2. Kommissionen skal tage videst muligt hensyn til enhver af rådets holdninger i sin endelige afgørelse.

Artikel 67

Anmodninger om oplysninger

1. For at kunne udføre sine opgaver i henhold til denne afdeling kan Kommissionen på simpel anmodning eller ved afgørelse kræve, at den berørte udbyder af den meget store onlineplatform eller af den meget store onlinesøgemaskine og enhver anden fysisk eller juridisk person, der handler som led i deres erhverv, forretning, håndværk eller profession, og som med rimelighed kan have kendskab til oplysninger om den

formodede overtrædelse, herunder organisationer, der udfører de revisioner, der er omhandlet i artikel 37 og artikel 75, stk. 2, giver sådanne oplysninger inden for en rimelig frist.

2. Ved fremsendelsen af en simpel anmodning om oplysninger til den berørte udbyder af den meget store onlineplatform eller af den meget store onlinesøgemaskine eller en anden person som omhandlet i denne artikels stk. 1 angiver Kommissionen retsgrundlaget for og formålet med anmodningen, præciserer hvilke oplysninger der ønskes, og fastsætter fristen for udlevering af oplysningerne og de i artikel 74 omhandlede bøder for udlevering af urigtige, ufuldstændige eller vildledende oplysninger.

3. Når Kommissionen ved afgørelse pålægger den berørte udbyder af den meget store onlineplatform eller af den meget store onlinesøgemaskine eller en anden person som omhandlet i denne artikels stk. 1 at give oplysninger, skal den angive retsgrundlaget for og formålet med anmodningen, præcisere, hvilke oplysninger der ønskes, og fastsætte fristen for udlevering af oplysningerne. Den skal også henvise til de bøder, der er omhandlet i artikel 74, samt henvise til eller pålægge de tvangsbøder, der er omhandlet i artikel 76. Den skal desuden henvise til retten til at lade afgørelsen prøve ved Den Europæiske Unions Domstol.

4. Udbyderne af den berørte meget store onlineplatform eller af den meget store onlinesøgemaskine eller en anden person som omhandlet i stk. 1, eller disses repræsentanter, og hvad angår juridiske personer og selskaber, eller hvis de ikke har status som juridisk person, de personer, der ifølge lov eller vedtægt har beføjelse til at repræsentere dem, skal give de ønskede oplysninger på vegne af den berørte udbyder af den meget store onlineplatform eller af den meget store onlinesøgemaskine eller en anden person som omhandlet i stk. 1. Behørigt befuldmægtigede advokater kan give de ønskede oplysninger på deres klienters vegne. Sidstnævnte bærer det fulde ansvar, såfremt de afgivne oplysninger er ufuldstændige, urigtige eller vildledende.

5. På anmodning af Kommissionen giver koordinatorene for digitale tjenester og andre kompetente myndigheder Kommissionen alle oplysninger, der er nødvendige for, at den kan udføre sine opgaver i henhold til denne afdeling.

6. Kommissionen skal uden unødigt forsinkelse efter at have sendt den simple anmodning eller den afgørelse, der er omhandlet i denne artikels stk. 1, sende en kopi heraf til koordinatorene for digitale tjenester via det informationsudvekslingssystem, der er omhandlet i artikel 85.

Artikel 68

Beføjelse til at gennemføre interviews og indhente udtalelser

1. For at kunne udføre sine opgaver i henhold til denne afdeling kan Kommissionen interviewe enhver fysisk eller juridisk person, der indvilliger i at lade sig interviewe med henblik på indsamling af oplysninger om genstanden for en undersøgelse vedrørende den formodede overtrædelse. Kommissionen har ret til at registrere et sådan interview ved hjælp af passende tekniske midler.

2. Hvis det i stk. 1 omhandlede interview gennemføres i andre lokaler end Kommissionens, skal Kommissionen informere koordinatoren for digitale tjenester i den medlemsstat, på hvis område interviewet finder sted. Hvis den pågældende koordinator for digitale tjenester ønsker det, kan dens embedsmænd bistå de embedsmænd og andre ledsagende personer, der er bemyndiget af Kommissionen til at foretage interviewet.

Artikel 69

Beføjelse til at foretage kontrolbesøg

1. Med henblik på at udføre sine opgaver i henhold til denne afdeling kan Kommissionen foretage alle nødvendige kontrolbesøg i lokalerne hos den berørte udbyder af den meget store onlineplatform eller af den meget store onlinesøgemaskine eller hos en anden person som omhandlet i artikel 67, stk. 1.

2. De embedsmænd og andre ledsagende personer, der er bemyndiget af Kommissionen til at udføre kontrolbesøg, har beføjelse til at:

a) få adgang til alle lokaler, arealer og transportmidler tilhørende den berørte udbyder af den meget store onlineplatform eller af den meget store onlinesøgemaskine eller den anden berørte person

b) undersøge de bøger og andre optegnelser, der er forbundet med ydelsen af den pågældende tjeneste, uanset hvilket medie de er lagret på

c) tage eller få kopi eller udskrift under enhver form af sådanne bøger eller andre optegnelser

d) kræve, at den berørte udbyder af den meget store onlineplatform eller af den meget store onlinesøgemaskine eller den anden berørte person giver adgang til og forklarer vedkommendes organisation, funktionsmåde, IT-system, algoritmer, databehandling og forretningspraksis og til at registrere eller dokumentere de afgivne forklaringer

e) forsegle alle lokaler, der anvendes til formål forbundet med den berørte udbyder af den meget store onlineplatforms eller af den meget store onlinesøgemaskines eller den anden berørte persons erhverv, forretning, håndværk eller profession samt bøger eller andre optegnelser, i det tidsrum og i det omfang, det er nødvendigt for kontrolbesøget

f) anmode enhver repræsentant for eller medarbejder hos den berørte udbyder af den meget store onlineplatform eller af den meget store onlinesøgemaskine eller den anden berørte person om forklaringer på forhold eller dokumenter vedrørende genstanden for og formålet med kontrolbesøget og til at registrere svarene

g) rette spørgsmål mod enhver sådan repræsentant eller medarbejder vedrørende kontrolbesøgets genstand og formål og til at registrere svarene.

3. Kontrolbesøg kan foretages med bistand fra revisorer eller eksperter, der er udpeget af Kommissionen i henhold til artikel 72, stk. 2, samt fra koordinatoren for digitale tjenester eller de kompetente nationale myndigheder i den medlemsstat, på hvis område kontrolbesøget foretages.

4. Hvis fremlæggelsen af de påkrævede bøger eller andre optegnelser i tilknytning til den ydede tjeneste er ufuldstændig, eller hvis svarene på de spørgsmål, der stilles i henhold til nærværende artikels stk. 2, er urigtige, ufuldstændige eller vildledende, udøver embedsmænd og andre ledsagende personer, der er bemyndiget af Kommissionen til at foretage et kontrolbesøg, deres beføjelser efter fremlæggelse af en skriftlig tilladelse, der indeholder oplysninger om kontrolbesøgets genstand og formål og de i artikel 74 og 76 fastsatte sanktioner. Kommissionen underretter i god tid inden kontrolbesøget koordinatoren for digitale tjenester i den medlemsstat, på hvis område kontrolbesøget skal udføres, herom.

5. Under kontrolbesøg kan de embedsmænd og andre ledsagende personer, der er bemyndiget af Kommissionen, revisorerne og eksperterne udpeget af Kommissionen samt koordinatoren for digitale tjenester eller andre kompetente myndigheder i den medlemsstat, på hvis område kontrolbesøget udføres, kræve, at den berørte udbyder af den meget store onlineplatform eller af den meget store onlinesøgemaskine eller en anden berørt person redegør for vedkommendes organisation, funktionsmåde, IT-system, algoritmer, databehandling og forretningsadfærd, og rette spørgsmål mod dens nøglepersonale.

6. Udbyderen af den meget store onlineplatform eller af den meget store onlinesøgemaskine eller en anden berørt fysisk eller juridisk person er forpligtet til at underkaste sig et kontrolbesøg, der er beordret ved en afgørelse truffet af Kommissionen. Afgørelsen skal angive kontrolbesøgets genstand og formål, fastsætte tidspunktet for dets påbegyndelse og oplyse om de i artikel 74 og 76 fastsatte sanktioner og om retten til at få afgørelsen prøvet ved Den Europæiske Unions Domstol. Kommissionen skal høre koordinatoren for digitale tjenester i den medlemsstat, på hvis område kontrolbesøget skal gennemføres, inden den træffer sin afgørelse.

7. Embedsmænd fra og andre personer, der er bemyndiget eller udpeget af koordinatoren for digitale tjenester i den medlemsstat, på hvis område kontrolbesøget skal udføres, skal efter anmodning fra denne koordinator for digitale tjenester eller Kommissionen aktivt bistå embedsmændene og andre ledsagende personer, der er bemyndiget af Kommissionen, i forbindelse med kontrolbesøget. De har i denne forbindelse de i stk. 2 omhandlede beføjelser.

8. Hvis embedsmænd og andre ledsagende personer, der er bemyndiget af Kommissionen, finder, at den berørte udbyder af den meget store onlineplatform eller af den meget store onlinesøgemaskine eller den anden berørte person modsætter sig et kontrolbesøg, der er beordret i henhold til denne artikel, skal den medlemsstat, på hvis område kontrolbesøget skal udføres, efter anmodning fra disse embedsmænd eller andre ledsagende personer og i overensstemmelse med medlemsstatens nationale ret yde disse den nødvendige bistand, herunder, hvis det er relevant i henhold til denne nationale ret, i form af tvangsforanstaltninger truffet af en kompetent retshåndhævende myndighed, således at de kan gennemføre kontrolbesøget.

9. Hvis den bistand, der er omhandlet i stk. 8, kræver tilladelse fra en national judiciel myndighed i overensstemmelse med den pågældende medlemsstats nationale ret, skal koordinatoren for digitale tjenester i den pågældende medlemsstat anmode om en sådan tilladelse efter anmodning fra embedsmænd og andre ledsagende personer, der er bemyndiget af Kommissionen. Der kan også ansøges om en sådan tilladelse som en sikkerhedsforanstaltning.

10. Når der anmodes om den i stk. 9 omhandlede tilladelse, skal den nationale judicielle myndighed, for hvilken sagen er indbragt, kontrollere, at Kommissionens afgørelse om at beordre kontrolbesøget er autentisk, og at de påtænkte tvangsforanstaltninger hverken er vilkårlige eller uforholdsmæssige i forhold til kontrolundersøgelsens genstand. Når den nationale judicielle myndighed foretager en sådan kontrol, kan den anmode Kommissionen, direkte eller gennem koordinatorene for digitale tjenester i den berørte medlemsstat, om detaljerede forklaringer, navnlig om det grundlag, hvorpå Kommissionen baserer sin mistanke om en overtrædelse af denne forordning, om grovheden af den formodede overtrædelse samt om måden, hvorpå den berørte udbyder af den meget store onlineplatform eller af den meget store onlinesøgemaskine eller den anden berørte person er involveret heri. Den nationale judicielle myndighed må dog ikke sætte spørgsmålstegn ved, om kontrolbesøget er nødvendigt, eller kræve oplysninger fra Kommissionens sagsakter. Lovligheden af Kommissionens afgørelse kan kun prøves ved Den Europæiske Unions Domstol.

Artikel 70

Midlertidige foranstaltninger

1. I forbindelse med en procedure, der kan føre til vedtagelse af en afgørelse om manglende overholdelse i henhold til artikel 73, stk. 1, kan Kommissionen i hastetilfælde, hvor der er risiko for alvorlig skade på tjenestemodtagerne, træffe afgørelse om at pålægge den berørte udbyder af den meget store onlineplatform eller af den meget store onlinesøgemaskine midlertidige foranstaltninger på grundlag af en umiddelbar konstatering af en overtrædelse.

2. En afgørelse i henhold til stk. 1 gælder i en nærmere fastsat periode og kan forlænges, i det omfang det er nødvendigt og hensigtsmæssigt.

Artikel 71

Tilsagn

1. Hvis den berørte udbyder af den meget store onlineplatform eller af den meget store onlinesøgemaskine under proceduren i medfør af denne afdeling afgiver tilsagn om at sikre, at de relevante bestemmelser i denne forordning overholdes, kan Kommissionen ved afgørelse gøre disse tilsagn bindende for den berørte udbyder af den meget store onlineplatform eller af den meget store onlinesøgemaskine og fastslå, at der ikke er yderligere grundlag for at gribe ind.

2. Kommissionen kan efter anmodning eller på eget initiativ genåbne proceduren:

a) hvis der har været en væsentlig ændring i et af de forhold, der lå til grund for afgørelsen

b) hvis den berørte udbyder af den meget store onlineplatform eller af den meget store onlinesøgemaskine handler i strid med sine tilsagn, eller

c) hvis afgørelsen var baseret på ufuldstændige, urigtige eller vildledende oplysninger fra den berørte udbyder af den meget store onlineplatform eller af den meget store onlinesøgemaskine eller en anden person som omhandlet i artikel 67, stk. 1.

3. Hvis Kommissionen finder, at de tilsagn, som den berørte udbyder af den meget store onlineplatform eller af den meget store onlinesøgemaskine har afgivet, ikke kan sikre en effektiv overholdelse af de relevante bestemmelser i denne forordning, afviser den disse tilsagn i en begrundet afgørelse i forbindelse med afslutningen af proceduren.

Artikel 72

Overvågningstiltag

1. For at kunne udføre sine opgaver i henhold til denne afdeling kan Kommissionen iværksætte de nødvendige tiltag for at overvåge, at udbydere af meget store onlineplatforme eller af meget store onlinesøgemaskine gennemfører og overholder denne forordning effektivt. Kommissionen kan pålægge dem at give adgang til og redegøre for deres databaser og algoritmer. Sådanne tiltag kan omfatte en forpligtelse for udbyderen af den meget store onlineplatform eller af den meget store onlinesøgemaskine til at opbevare alle dokumenter, der anses for nødvendige for at vurdere gennemførelsen og overholdelsen af forpligtelserne i henhold til denne forordning.

2. Tiltagene i henhold til stk. 1 kan omfatte udnævnelse af uafhængige eksterne eksperter og revisorer samt eksperter og revisorer fra kompetente nationale myndigheder med den pågældende myndigheds samtykke, til at bistå Kommissionen med at overvåge den effektive gennemførelse og overholdelse af de relevante bestemmelser i denne forordning og stille særlig ekspertise eller viden til rådighed for Kommissionen.

Artikel 73

Manglende overholdelse

1. Kommissionen vedtager en afgørelse om manglende overholdelse, hvis den finder, at den berørte udbyder af den meget store onlineplatform eller af den meget store onlinesøgemaskine ikke overholder et eller flere af følgende punkter:

- a) relevante bestemmelser i denne forordning
- b) midlertidige foranstaltninger i henhold til artikel 70
- c) tilsagn, der er gjort bindende i henhold til artikel 71.

2. Inden Kommissionen vedtager afgørelsen i henhold til stk. 1, meddeler den sine foreløbige konklusioner til den berørte udbyder af den meget store onlineplatform eller af den meget store onlinesøgemaskine. I de foreløbige konklusioner redegør Kommissionen for de foranstaltninger, den overvejer at træffe, eller som den mener, at den berørte udbyder af den meget store onlineplatform eller af den meget store onlinesøgemaskine bør træffe for effektivt at imødekomme de foreløbige konklusioner.

3. I afgørelsen vedtaget i henhold til stk. 1 pålægger Kommissionen den berørte udbyder af den meget store onlineplatform eller af den meget store onlinesøgemaskine at træffe de nødvendige foranstaltninger til at sikre overholdelse af afgørelsen i henhold til stk. 1 inden for en rimelig frist angivet deri og at fremlægge oplysninger om de foranstaltninger, som den pågældende udbyder agter at træffe for at efterkomme afgørelsen.

4. Den berørte udbyder af den meget store onlineplatform eller af den meget store onlinesøgemaskine forelægger Kommissionen en beskrivelse af de foranstaltninger, den har truffet for at sikre overholdelse af afgørelsen i henhold til stk. 1, når de er gennemført.

5. Konstaterer Kommissionen, at betingelserne i stk. 1 ikke er opfyldt, afslutter den undersøgelsen ved en afgørelse. Afgørelsen finder anvendelse med øjeblikkelig virkning.

Artikel 74

Bøder

1. I afgørelsen i henhold til artikel 73 kan Kommissionen pålægge den berørte udbyder af den meget store onlineplatform eller af den meget store onlinesøgemaskine bøder på op til 6 % af dennes samlede årsomsætning på verdensplan i det foregående regnskabsår, hvis den finder, at den pågældende udbyder forsætligt eller uagtsomt:

- a) overtræder de relevante bestemmelser i denne forordning
- b) undlader at overholde en afgørelse om midlertidige foranstaltninger i henhold til artikel 70, eller
- c) undlader at overholde en forpligtelse, der er gjort bindende ved afgørelse i henhold til artikel 71.

2. Kommissionen kan vedtage en afgørelse, der pålægger den berørte udbyder af den meget store onlineplatform eller af den meget store onlinesøgemaskine eller en anden fysisk eller juridisk person som omhandlet i artikel 67, stk. 1, bøder på op til 1 % af den samlede årlige indkomst eller globale omsætning i det foregående regnskabsår, hvis de forsætligt eller uagtsomt:

- a) afgiver urigtige, ufuldstændige eller vildledende oplysninger som svar på en simpel anmodning eller anmodning ved en afgørelse i henhold til artikel 67
- b) undlader at besvare anmodningen om oplysninger ved afgørelse inden for den fastsatte frist
- c) undlader inden for den af Kommissionen fastsatte frist at berigtige urigtige, ufuldstændige eller vildledende oplysninger afgivet af en ansat eller undlader eller nægter at give fuldstændige oplysninger
- d) nægter at underkaste sig et kontrolbesøg i henhold til artikel 69

- e) undlader at overholde de foranstaltninger, som Kommissionen har truffet i henhold til artikel 72, eller
- f) undlader at opfylde betingelserne for aktindsigt i Kommissionens sagsakter i henhold til artikel 79, stk. 4.
3. Inden Kommissionen vedtager afgørelsen i henhold til denne artikels stk. 2 meddeler den sine foreløbige konklusioner til den berørte udbyder af den meget store onlineplatform eller af den meget store onlinesøgemaskine eller en anden person som omhandlet i artikel 67, stk. 1.
4. Ved fastsættelse af bødens størrelse tager Kommissionen hensyn til overtrædelsens art, grovhed, varighed og gentagne karakter og for bøder, der pålægges i henhold til stk. 2, til den forsinkede procedure.

Artikel 75

Skærpet tilsyn med sanktioner til afhjælpning af overtrædelser af forpligtelser fastsat i kapitel III, afdeling 5

1. I forbindelse med vedtagelsen af en afgørelse i henhold til artikel 73 vedrørende en overtrædelse, som en udbyder af en meget stor onlineplatform eller af den meget store onlinesøgemaskine har begået af en eller flere af bestemmelserne i kapitel III, afdeling 5, anvender Kommissionen det i nærværende artikel omhandlede system for skærpet tilsyn. Den tager i den forbindelse størst muligt hensyn til en eventuel udtalelse fra rådet i henhold til nærværende artikel.
2. I den afgørelse, der er omhandlet i artikel 73, skal Kommissionen pålægge den berørte udbyder af en meget stor onlineplatform eller af en meget stor onlinesøgemaskine inden for en rimelig frist, der fastsættes i afgørelsen, at udarbejde og meddele koordinatorene for digitale tjenester, Kommissionen og rådet en handlingsplan med de nødvendige foranstaltninger, som på fyldestgørende vis kan bringe overtrædelsen til ophør eller afhjælpe den. Disse foranstaltninger skal omfatte en forpligtelse til at foretage en uafhængig revision i overensstemmelse med artikel 37, stk. 3 og 4, af gennemførelsen af de øvrige foranstaltninger og skal angive revisorerens identitet såvel som revisionens metodik, tidsplan og opfølgning. Foranstaltningerne kan, hvis det er relevant, også omfatte et tilsagn om at følge en adfærdskodeks som omhandlet i artikel 45.
3. Senest en måned efter modtagelsen af handlingsplanen skal rådet sende sin udtalelse om handlingsplanen til Kommissionen. Senest en måned efter modtagelsen af udtalelsen skal Kommissionen træffe afgørelse om, hvorvidt foranstaltningerne i handlingsplanen er tilstrækkelige til at bringe overtrædelsen til ophør eller afhjælpe den, og fastsætte en rimelig frist for dens gennemførelse. Der skal i denne afgørelse tages hensyn til eventuelle tilsagn om at overholde relevante adfærdskodekser. Kommissionen skal efterfølgende overvåge implementeringen af handlingsplanen. Med henblik herpå skal udbyderen af en meget stor onlineplatform eller af en meget stor onlinesøgemaskine fremsende revisionsrapporten til Kommissionen uden unødigt forsinkelse, efter at den er blevet tilgængelig, og holde Kommissionen orienteret om foretagne skridt med henblik på implementering af handlingsplanen. Kommissionen kan, hvis det er nødvendigt for en sådan overvågning, kræve, at udbyderen af en meget stor onlineplatform eller af en meget stor onlinesøgemaskine fremlægger yderligere oplysninger inden for en rimelig frist, som fastsættes af Kommissionen.
- Kommissionen skal holde rådet og koordinatorene for digitale tjenester underrettet om implementeringen af handlingsplanen og om sin egen overvågning heraf.
4. Kommissionen kan træffe de nødvendige foranstaltninger i overensstemmelse med denne forordning, navnlig artikel 76, stk. 1, litra e), og artikel 82, stk. 1, hvis:

- a) den berørte udbyder af den meget store onlineplatform eller af den meget store onlinesøgemaskine ikke fremlægger en handlingsplan, revisionsrapporten, de nødvendige ajourføringer eller enhver nødvendig supplerende information inden for den gældende frist
- b) Kommissionen afviser den foreslåede handlingsplan, fordi den mener, at foranstaltningerne heri ikke er tilstrækkelige til at bringe overtrædelsen til ophør eller afhjælpe den, eller
- c) Kommissionen på grundlag af revisionsrapporten, eventuelle ajourføringer eller supplerende information eller andre relevante oplysninger, som den råder over, mener, at implementeringen af handlingsplanen er utilstrækkelig til at bringe overtrædelsen til ophør eller afhjælpe den.

Artikel 76

Tvangsbøder

1. Kommissionen kan vedtage en afgørelse, der pålægger den berørte udbyder af den meget store onlineplatform eller af den meget store onlinesøgemaskine eller en anden person som omhandlet i artikel 67, stk. 1, alt efter hvad der er relevant, tvangsbøder på op til 5 % af den gennemsnitlige daglige indkomst eller årsomsætning på verdensplan i det foregående regnskabsår fra det i afgørelsen fastsatte tidspunkt for at tvinge dem til:

- a) at give rigtige og fuldstændige oplysninger i henhold til en afgørelse om udlevering af oplysninger i medfør af artikel 67
- b) at underkaste sig et kontrolbesøg, som Kommissionen har påbudt ved en afgørelse i henhold til artikel 69
- c) at efterkomme en afgørelse om midlertidige foranstaltninger i henhold til artikel 70, stk. 1
- d) at efterkomme tilsagn, der er gjort bindende ved afgørelse i henhold til artikel 71, stk. 1
- e) at efterkomme en afgørelse i henhold til artikel 73, stk. 1, herunder, hvor det er relevant, de heri indeholdte krav vedrørende den handlingsplan, der er omhandlet i artikel 75.

2. Hvis den berørte udbyder af den meget store onlineplatform eller af den meget store onlinesøgemaskine eller en anden person som omhandlet i artikel 67, stk. 1, har opfyldt den forpligtelse, som tvangsbøden skulle gennemtvinge, kan Kommissionen fastsætte tvangsbødens endelige størrelse til et lavere beløb end det, der fulgte af den oprindelige afgørelse.

Artikel 77

Forældelsesfrister for pålæggelse af sanktioner

1. De beføjelser, som Kommissionen har i henhold til artikel 74 og 76, forældes efter fem år.
2. Forældelsesfristen regnes fra den dag, hvor overtrædelsen er begået. Ved vedvarende eller gentagne overtrædelser regnes fristen dog først fra den dag, hvor overtrædelsen er ophørt.
3. Ethvert tiltag, som Kommissionen eller koordinatoren for digitale tjenester træffer med henblik på undersøgelsen eller proceduren i forbindelse med en overtrædelse, afbryder forældelsesfristen for pålæggelse af bøder og dagbøder. Forældelsesfristen afbrydes bl.a. af følgende tiltag:
- a) anmodninger om oplysninger fra Kommissionen eller en koordinator for digitale tjenester
- b) kontrolbesøg

c) Kommissionens indledning af en procedure som omhandlet i artikel 66, stk. 1.

4. Forældelsesfristen løber på ny efter hver afbrydelse. Forældelsesfristen for pålæggelse af bøder eller tvangsbøder udløber dog senest den dag, hvor der er forløbet en periode svarende til den dobbelte forældelsesfrist, uden at Kommissionen har pålagt en bøde eller tvangsbøde. Denne periode forlænges med den tid, hvor forældelsesfristen er blevet suspenderet i henhold til stk. 5.

5. Forældelsesfristen for pålæggelse af bøder eller tvangsbøder suspenderes, så længe Kommissionens afgørelse verserer for Den Europæiske Unions Domstol.

Artikel 78

Forældelsesfrister for tvangsfuldbyrdelse

1. Kommissionens beføjelse til at tvangsfuldbyrde afgørelser, der er truffet i henhold til artikel 74 og 76, forældes efter fem år.

2. Forældelsesfristen regnes fra den dag, hvor afgørelsen blev endelig.

3. Forældelsesfristen for tvangsfuldbyrdelse afbrydes:

a) ved meddelelse af en afgørelse om ændring af bødens eller tvangsbødens oprindelige størrelse eller om afvisning af en anmodning om en sådan ændring

b) ved ethvert tiltag, der iværksættes af Kommissionen eller af en medlemsstat på Kommissionens anmodning med henblik på tvangsinddrivelse af bøden eller tvangsbøden.

4. Forældelsesfristen løber på ny efter hver afbrydelse.

5. Forældelsesfristen for tvangsfuldbyrdelse suspenderes, så længe:

a) der er givet en betalingsfrist

b) tvangsinddrivelsen er suspenderet i henhold til en afgørelse truffet af Den Europæiske Unions Domstol eller af en national domstol.

Artikel 79

Ret til at blive hørt og aktindsigt

1. Inden Kommissionen træffer en afgørelse i henhold til artikel 73, stk. 1, eller artikel 74 eller 76, skal den give den berørte udbyder af den meget store onlineplatform eller af den meget store onlinesøgemaskine eller en anden person som omhandlet i artikel 67, stk. 1, lejlighed til at blive hørt om:

a) Kommissionens foreløbige konklusioner, herunder ethvert spørgsmål, som Kommissionen har gjort indsigelse imod, og

b) foranstaltninger, som Kommissionen måtte have til hensigt at træffe på baggrund af de i litra a) omhandlede foreløbige konklusioner.

2. Den berørte udbyder af den meget store onlineplatform eller af den meget store onlinesøgemaskine eller en anden person som omhandlet i artikel 67, stk. 1, kan fremsætte sine bemærkninger til Kommissionens foreløbige konklusioner inden for en rimelig frist, som Kommissionen fastsætter i sine foreløbige konklusioner, og som ikke må være kortere end 14 dage.

3. Kommissionen må kun lægge de klagepunkter til grund for sine afgørelser, som de berørte parter har haft lejlighed til at udtale sig om.

4. De berørte parter ret til forsvar skal respekteres fuldt ud i procedureforløbet. De har ret til aktindsigt i Kommissionens sagsakter på grundlag af en aftalt aktindsigt med forbehold af den legitime interesse, som den berørte udbyder af den meget store onlineplatform eller af den meget store onlinesøgemaskine eller en anden berørt person har i beskyttelsen af sine forretningshemmeligheder. Kommissionen har beføjelse til at vedtage afgørelser om sådanne vilkår for videregivelse i tilfælde af uenighed mellem parterne. Retten til indsigt i Kommissionens sagsakter omfatter ikke fortrolige oplysninger og interne dokumenter tilhørende Kommissionen, rådet, koordinatorene for digitale tjenester, andre kompetente myndigheder eller andre offentlige myndigheder i medlemsstaterne. Retten til aktindsigt omfatter navnlig ikke korrespondance mellem Kommissionen og disse myndigheder. Dette stykke er ikke til hinder for, at Kommissionen videregiver eller anvender oplysninger, som er nødvendige for at bevise en overtrædelse.

5. De oplysninger, der indsamles i henhold til artikel 67, 68 og 69, må kun anvendes i forbindelse med denne forordning.

Artikel 80

Offentliggørelse af afgørelser

1. Kommissionen offentliggør de afgørelser, den træffer i henhold til artikel 70, stk. 1, artikel 71, stk. 1, og artikel 73-76. Ved offentliggørelsen angives parternes navne og afgørelsernes hovedindhold, herunder de pålagte sanktioner.

2. Ved offentliggørelsen tages der hensyn til de rettigheder og legitime interesser, som den berørte udbyder af den meget store onlineplatform eller af den meget store onlinesøgemaskine, enhver anden person som omhandlet i artikel 67, stk. 1, og tredjeparter har i beskyttelsen af deres fortrolige oplysninger.

Artikel 81

Prøvelse ved Den Europæiske Unions Domstol

I henhold til artikel 261 i TEUF har Den Europæiske Unions Domstol fuld prøvelsesret vedrørende afgørelser, hvorved Kommissionen har pålagt bøder eller tvangsbøder. Den kan ophæve, nedsætte eller forhøje den pålagte bøde eller tvangsbøde.

Artikel 82

Anmodninger om begrænsninger i adgangen og samarbejde med nationale domstole

1. Hvis alle beføjelser i henhold til denne afdeling til at bringe en overtrædelse af denne forordning til ophør er udtømt, og overtrædelsen fortsætter og forvolder alvorlig skade, der ikke kan undgås gennem udøvelse af andre beføjelser i henhold til EU-retten eller national ret, kan Kommissionen anmode koordinatoren for digitale tjenester i etableringslandet for den berørte udbyder af den meget store onlineplatform eller af den meget store onlinesøgemaskine om at træffe foranstaltninger i henhold til artikel 51, stk. 3.

Inden Kommissionen fremsender en sådan anmodning til koordinatoren for digitale tjenester, opfordrer Kommissionen interesserede parter til at fremsætte skriftlige bemærkninger inden for en frist på mindst 14 arbejdsdage med de foranstaltninger, Kommissionen har til hensigt at anmode om med angivelse af den eller de tiltænkte adressater.

2. Når det er nødvendigt af hensyn til en ensartet anvendelse af denne forordning, kan Kommissionen på eget initiativ fremsætte skriftlige bemærkninger til den kompetente judicielle myndighed, der er omhandlet i artikel 51, stk. 3. Med tilladelse fra den pågældende judicielle myndighed kan den også fremsætte mundtlige bemærkninger.

Kommissionen kan udelukkende med henblik på udarbejdelsen af sine bemærkninger anmode denne judicielle myndighed om at sende Kommissionen alle dokumenter, der er nødvendige for vurderingen af sagen, eller sikre at de fremsendes.

3. Når en national domstol træffer afgørelse om et spørgsmål, der allerede er genstand for en afgørelse truffet af Kommissionen i henhold til denne forordning, må denne nationale domstol ikke træffe nogen afgørelse, der er i strid med den pågældende afgørelse truffet af Kommissionen. Nationale domstole skal ligeledes undgå at træffe afgørelser, som kan være i strid med en afgørelse, som Kommissionen har til hensigt at træffe i en procedure, som den har indledt i henhold til denne forordning. Den nationale domstol kan med henblik herpå vurdere, om det er nødvendigt at udsætte sagen. Dette berører ikke artikel 267 i TEUF.

Artikel 83

Gennemførelsesretsakter vedrørende Kommissionens intervention

I forbindelse med Kommissionens intervention i henhold til denne afdeling kan Kommissionen vedtage gennemførelsesretsakter vedrørende de praktiske ordninger for:

- a) proceduren i henhold til artikel 69 og 72
- b) de i artikel 79 omhandlede høringer
- c) den i artikel 79 omhandlede aftalte aktindsigt.

Inden Kommissionen træffer foranstaltninger i medfør af denne artikels stk. 1, offentliggør den et udkast til disse og opfordrer alle interesserede parter til at fremsende deres bemærkninger inden udløbet af den heri fastsatte frist, som skal være på mindst en måned. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter rådgivningsproceduren, jf. artikel 88.

AFDELING 5

Fælles bestemmelser om håndhævelse

Artikel 84

Tavshedspligt

Med forbehold af den i dette kapitel omhandlede udveksling og anvendelse af oplysninger er Kommissionen, rådet, medlemsstaternes kompetente myndigheder og deres respektive embedsmænd, øvrige ansatte og andre personer, der arbejder under deres tilsyn, og enhver anden involveret fysisk eller juridisk person, herunder revisorer og eksperter udpeget i henhold til artikel 72, stk. 2, forpligtede til ikke at videregive de oplysninger, de har indhentet eller udvekslet i henhold til denne forordning, og som ifølge deres natur er undergivet tavshedspligt.

Artikel 85

Informationsudvekslingssystem

1. Kommissionen opretter og vedligeholder et pålideligt og sikkert informationsudvekslingssystem, der understøtter kommunikationen mellem koordinatorene for digitale tjenester, Kommissionen og rådet. Andre kompetente myndigheder kan få adgang til dette system, hvis det er nødvendigt for dem ved udførelsen af de opgaver, som de er pålagt i overensstemmelse med denne forordning.
2. Koordinatorerne for digitale tjenester, Kommissionen og rådet skal anvende informationsudvekslingssystemet til al kommunikation i henhold til denne forordning.
3. Kommissionen vedtager gennemførelsesretsakter, der fastsætter praktiske og operationelle ordninger for informationsudvekslingssystemets funktion og interoperabilitet med andre relevante systemer. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter rådgivningsproceduren, jf. artikel 88.

Artikel 86

Repræsentation

1. Uden at det berører direktiv (EU) 2020/1828 eller eventuelle andre former for repræsentation i henhold til national ret har modtagere af formidlingstjenester som minimum ret til at bemyndige et organ, en organisation eller en sammenslutning til at udøve de rettigheder, der følger af denne forordning, på deres vegne, forudsat at organet, organisationen eller sammenslutningen opfylder alle følgende betingelser:

- a) det eller den opererer uden fortjeneste for øje
 - b) det eller den er etableret i overensstemmelse med en medlemsstats ret
 - c) dets eller dens vedtægtsmæssige mål omfatter en legitim interesse i at sikre, at denne forordning overholdes.
2. Udbydere af onlineplatforme skal træffe de nødvendige tekniske og organisatoriske foranstaltninger til at sikre, at klager indgivet af organer, organisationer eller sammenslutninger som omhandlet i denne artikels stk. 1 på vegne af tjenestemodtagere gennem de mekanismer, der er omhandlet i artikel 20, stk. 1, behandles og afgøres som en prioritet og uden unødigt forsinkelse.

AFDELING 6

Delegerede retsakter og gennemførelsesretsakter

Artikel 87

Udøvelse af de delegerede beføjelser

1. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter tillægges Kommissionen på de i denne artikel fastlagte betingelser.
2. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 24, 33, 37, 40 og 43, tillægges Kommissionen for en periode på fem år fra 16. november 2022. Kommissionen udarbejder en rapport vedrørende delegationen af beføjelser senest ni måneder inden udløbet af femårsperioden. Delegationen af beføjelser forlænges stiltiende for perioder af samme varighed, medmindre Europa-Parlamentet eller Rådet modsætter sig en sådan forlængelse senest tre måneder inden udløbet af hver periode.
3. Den i artikel 24, 33, 37, 40 og 43 omhandlede delegation af beføjelser kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning dagen efter offentliggørelsen af

afgørelsen i Den Europæiske Unions Tidende eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af delegerede retsakter, der allerede er i kraft.

4. Inden vedtagelsen af en delegeret retsakt hører Kommissionen eksperter, som er udpeget af hver enkelt medlemsstat, i overensstemmelse med principperne i den interinstitutionelle aftale af 13. april 2016 om bedre lovgivning.

5. Så snart Kommissionen vedtager en delegeret retsakt, giver den samtidigt Europa-Parlamentet og Rådet meddelelse herom.

6. En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 24, 33, 37, 40 og 43 træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en frist på tre måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet eller Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har underrettet Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med tre måneder på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.

Artikel 88

Udvalg

1. Kommissionen bistås af et udvalg («udvalget for digitale tjenester»). Dette udvalg er et udvalg som omhandlet i forordning (EU) nr. 182/2011.

2. Når der henvises til dette stykke, finder artikel 4 i forordning (EU) nr. 182/2011 anvendelse.

KAPITEL V

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 89

Ændring af direktiv 2000/31/EF

1. Artikel 12-15 i direktiv 2000/31/EF udgår.

2. Henvisninger til artikel 12-15 i direktiv 2000/31/EF gælder som henvisninger til henholdsvis artikel 4, 5, 6 og 8 i denne forordning.

Artikel 90

Ændring af direktiv (EU) 2020/1828

I bilag I til direktiv (EU) 2020/1828 tilføjes følgende punkt:

»68) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2022/2065 af 19. oktober 2022 om et indre marked for digitale tjenester og om ændring af direktiv 2000/31/EF (forordning om digitale tjenester) (EUT L 277 af 27.10.2022, s. 1).«

Artikel 91

Evaluerings

1. Senest den 18. februar 2027 evaluerer Kommissionen denne forordnings potentielle indvirkning på udviklingen og den økonomiske vækst i små og mellemstore virksomheder og aflægger rapport herom til Europa-Parlamentet, Rådet og Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg.

Senest den 17. november 2025 evaluerer Kommissionen nedenstående spørgsmål og aflægger rapport herom til Europa-Parlamentet, Rådet og Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg:

- a) anvendelsen af artikel 33, herunder anvendelsesområdet for udbydere af formidlingstjenester, der er omfattet af forpligtelserne i denne forordnings kapitel III, afdeling 5
- b) måden denne forordning fungerer på i forhold til andre retsakter, navnlig de retsakter, der er omhandlet i artikel 2, stk. 3 og 4.

2. Senest den 17. november 2027 og derefter hvert femte år evaluerer Kommissionen denne forordning og aflægger rapport til Europa-Parlamentet, Rådet og Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg.

Denne rapport skal navnlig omhandle:

- a) anvendelsen af stk. 1, andet afsnit, litra a) og b)
- b) denne forordnings bidrag til uddybningen og den effektive funktion af det indre marked for formidlingstjenester, navnlig med hensyn til grænseoverskridende ydelse af digitale tjenester
- c) anvendelsen af artikel 13, 16, 20, 21, 45 og 46
- d) rækkevidden af de forpligtelser, der påhviler små virksomheder og mikrovirksomheder
- e) effektiviteten af tilsyns- og håndhævelsesmekanismerne
- f) indvirkningen på respekten for ytrings- og informationsfriheden.

3. Den i stk. 1 og 2 omhandlede rapport ledsages, hvis det er relevant, af et forslag til ændring af denne forordning.

4. Kommissionen skal i den i denne artikels stk. 2 omhandlede rapport også evaluere og aflægge rapport om de årlige rapporter om deres aktiviteter, som koordinatorene for digitale tjenester forelægger Kommissionen og rådet i henhold til artikel 55, stk. 1.

5. Med henblik på stk. 2 skal medlemsstaterne og rådet fremsende oplysninger på Kommissionens anmodning.

6. I forbindelse med evalueringen, jf. stk. 2, skal Kommissionen tage hensyn til holdninger og resultater fremlagt af Europa-Parlamentet, Rådet og andre relevante organer eller kilder og være særligt opmærksom på små og mellemstore virksomheder og nye konkurrenters stilling.

7. Senest den 18. februar 2027 skal Kommissionen efter høring af rådet foretage en evaluering af rådets funktionsmåde og af anvendelsen af artikel 43 og aflægge rapport til Europa-Parlamentet, Rådet og Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg under hensyntagen til forordningens første anvendelsesår. På grundlag af resultaterne og under videst mulig hensyntagen til rådets udtalelse ledsages rapporten, hvis det er relevant, af et forslag til ændring af denne forordning for så vidt angår rådets struktur.

Artikel 92

Betinget anvendelse for udbydere af meget store onlineplatforme og af meget store online søgemaskiner

Denne forordning finder anvendelse på udbydere af meget store onlineplatforme og af meget store onlinesøgemaskiner, der er udpeget i henhold til artikel 33, stk. 4, fra fire måneder efter den meddelelse

til den pågældende udbyder, der er omhandlet i artikel 33, stk. 6, hvis denne dato ligger før den 17. februar 2024.

Artikel 93

Ikrafttræden og anvendelse

1. Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

2. Denne forordning finder anvendelse fra den 17. februar 2024.

Artikel 24, stk. 2, 3 og 6, artikel 33, stk. 3-6, artikel 37, stk. 7, artikel 40, stk. 13, artikel 43 og kapitel IV, afdeling 4, 5 og 6, finder dog anvendelse fra den 16. november 2022.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Strasbourg, den 19. oktober 2022.

På Europa-Parlamentets vegne

R. METSOLA

Formand

På Rådets vegne

M. BEK

Formand

⁽¹⁾ EUT C 286 af 16.7.2021, s. 70.

⁽²⁾ EUT C 440 af 29.10.2021, s. 67.

⁽³⁾ Europa-Parlamentets holdning af 5. juli 2022 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 4. oktober 2022.

⁽⁴⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF af 8. juni 2000 om visse retlige aspekter af informations-samfundstjenester, navnlig elektronisk handel, i det indre marked (direktivet om elektronisk handel) (EFT L 178 af 17.7.2000, s. 1).

⁽⁵⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/1535 af 9. september 2015 om en informationsprocedure med hensyn til tekniske forskrifter samt forskrifter for informationssamfundets tjenester (EUT L 241 af 17.9.2015, s. 1).

⁽⁶⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12. december 2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EUT L 351 af 20.12.2012, s. 1).

⁽⁷⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/13/EU af 10. marts 2010 om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne om udbud af audiovisuelle medietjenester (direktivet om audiovisuelle medietjenester) (EUT L 95 af 15.4.2010, s. 1).

- (⁸) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1148 af 20. juni 2019 om markedsføring og anvendelse af udgangsstoffer til eksplosivstoffer, om ændring af forordning (EF) nr. 1907/2006 og om ophævelse af forordning (EU) nr. 98/2013 (EUT L 186 af 11.7.2019, s. 1).
- (⁹) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1150 af 20. juni 2019 om fremme af retfærdighed og gennemsigtighed for brugere af onlineformidlingstjenester (EUT L 186 af 11.7.2019, s. 57).
- (¹⁰) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/784 af 29. april 2021 om håndtering af udbredelsen af terrorrelateret indhold online (EUT L 172 af 17.5.2021, s. 79).
- (¹¹) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/1232 af 14. juli 2021 om midlertidig undtagelse fra visse bestemmelser i direktiv 2002/58/EF for så vidt angår brug af teknologier, der anvendes af udbydere af nummeruafhængige interpersonelle kommunikationstjenester til behandling af personoplysninger og andre oplysninger med henblik på bekæmpelse af seksuelt misbrug af børn på internettet (EUT L 274 af 30.7.2021, s. 41).
- (¹²) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/58/EF af 12. juli 2002 om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred i den elektroniske kommunikationssektor (direktivet om privatlivets fred og elektronisk kommunikation) (EFT L 201 af 31.7.2002, s. 37).
- (¹³) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/2394 af 12. december 2017 om samarbejde mellem nationale myndigheder med ansvar for håndhævelse af lovgivning om forbrugerbeskyttelse og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2006/2004 (EUT L 345 af 27.12.2017, s. 1).
- (¹⁴) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1020 af 20. juni 2019 om markedsovervågning og produktoverensstemmelse og om ændring af direktiv 2004/42/EF og forordning (EF) nr. 765/2008 og (EU) nr. 305/2011 (EUT L 169 af 25.6.2019, s. 1).
- (¹⁵) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/95/EF af 3. december 2001 om produktsikkerhed i almindelighed (EFT L 11 af 15.1.2002, s. 4).
- (¹⁶) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF af 11. maj 2005 om virksomheders urimelige handelspraksis over for forbrugerne på det indre marked og om ændring af Rådets direktiv 84/450/EØF, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF, 98/27/EF og 2002/65/EF og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2006/2004 («direktivet om urimelig handelspraksis») (EUT L 149 af 11.6.2005, s. 22).
- (¹⁷) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/83/EU af 25. oktober 2011 om forbrugerrettigheder, om ændring af Rådets direktiv 93/13/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/44/EF samt om ophævelse af Rådets direktiv 85/577/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF (EUT L 304 af 22.11.2011, s. 64).
- (¹⁸) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/11/EU af 21. maj 2013 om alternativ tvistbilæggelse i forbindelse med tvister på forbrugerområdet og om ændring af forordning (EF) nr. 2006/2004 og direktiv 2009/22/EF (EUT L 165 af 18.6.2013, s. 63).
- (¹⁹) Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler (EFT L 95 af 21.4.1993, s. 29).
- (²⁰) Europa-Parlamentets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse) (EUT L 119 af 4.5.2016, s. 1).

- (²¹) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/29/EF af 22. maj 2001 om harmonisering af visse aspekter af ophavsret og beslægtede rettigheder i informationsfundet (EFT L 167 af 22.6.2001, s. 10).
- (²²) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/48/EF af 29. april 2004 om håndhævelsen af intellektuelle ejendomsrettigheder (EUT L 157 af 30.4.2004, s. 45).
- (²³) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/790 af 17. april 2019 om ophavsret og beslægtede rettigheder på det digitale indre marked og om ændring af direktiv 96/9/EF og 2001/29/EF (EUT L 130 af 17.5.2019, s. 92).
- (²⁴) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2018/1972 af 11. december 2018 om oprettelse af en europæisk kodeks for elektronisk kommunikation (EUT L 321 af 17.12.2018, s. 36).
- (²⁵) Kommissionens henstilling 2003/361/EF af 6. maj 2003 om definitionen af mikrovirksomheder, små og mellemstore virksomheder (EUT L 124 af 20.5.2003, s. 36).
- (²⁶) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/93/EU af 13. december 2011 om bekæmpelse af seksuelt misbrug og seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi og om erstatning af Rådets rammeafgørelse 2004/68/RIA (EUT L 335 af 17.12.2011, s. 1).
- (²⁷) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/36/EU af 5. april 2011 om forebyggelse og bekæmpelse af menneskehandel og beskyttelse af ofre herfor, og om erstatning af Rådets rammeafgørelse 2002/629/RIA (EUT L 101 af 15.4.2011, s. 1).
- (²⁸) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/541 af 15. marts 2017 om bekæmpelse af terrorisme og om erstatning af Rådets rammeafgørelse 2002/475/RIA og ændring af Rådets afgørelse 2005/671/RIA (EUT L 88 af 31.3.2017, s. 6).
- (²⁹) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/794 af 11. maj 2016 om Den Europæiske Unions Agentur for Retshåndhævelsessamarbejde (Europol) og om erstatning og ophævelse af Rådets afgørelse 2009/371/RIA, 2009/934/RIA, 2009/935/RIA, 2009/936/RIA og 2009/968/RIA (EUT L 135 af 24.5.2016, s. 53).
- (³⁰) Rådets direktiv (EU) 2021/514 af 22. marts 2021 om ændring af direktiv 2011/16/EU om administrativt samarbejde på beskatningsområdet (EUT L 104 af 25.3.2021, s. 1).
- (³¹) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/6/EF af 16. februar 1998 om forbrugerbeskyttelse i forbindelse med angivelse af priser på forbrugsvarer (EFT L 80 af 18.3.1998, s. 27).
- (³²) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/943 af 8. juni 2016 om beskyttelse af fortrolig knowhow og fortrolige forretningsoplysninger (forretningshemmeligheder) mod ulovlig erhvervelse, brug og videregivelse (EUT L 157 af 15.6.2016, s. 1).
- (³³) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2020/1828 af 25. november 2020 om adgang til anlæggelse af gruppesøgsmål til beskyttelse af forbrugernes kollektive interesser og om ophævelse af direktiv 2009/22/EF (EUT L 409 af 4.12.2020, s. 1).
- (³⁴) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 af 16. februar 2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser (EUT L 55 af 28.2.2011, s. 13).
- (³⁵) EUT L 123 af 12.5.2016, s. 1.

(³⁶) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1725 af 23. oktober 2018 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af forordning (EF) nr. 45/2001 og afgørelse nr. 1247/2002/EF (EUT L 295 af 21.11.2018, s. 39).

(³⁷) EUT C 149 af 27.4.2021, s. 3.

(³⁸) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/882 af 17. april 2019 om tilgængelighedskrav for produkter og tjenester (EUT L 151 af 7.6.2019, s. 70).

(³⁹) Rådets forordning (EF) nr. 139/2004 af 20. januar 2004 om kontrol med fusioner og virksomheds-overtagelser (EUT L 24 af 29.1.2004, s. 1).

(⁴⁰) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 910/2014 af 23. juli 2014 om elektronisk identifikation og tillidstjenester til brug for elektroniske transaktioner på det indre marked og om ophævelse af direktiv 1999/93/EF (EUT L 257 af 28.8.2014, s. 73).

(⁴¹) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) 2018/1046 af 18. juli 2018 om de finansielle regler vedrørende Unionens almindelige budget, om ændring af forordning (EU) nr. 1296/2013, (EU) nr. 1301/2013, (EU) nr. 1303/2013, (EU) nr. 1304/2013, (EU) nr. 1309/2013, (EU) nr. 1316/2013, (EU) nr. 223/2014, (EU) nr. 283/2014 og afgørelse nr. 541/2014/EU og om ophævelse af forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012 (EUT L 193 af 30.7.2018, s. 1).

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning
2. Lovforslagets baggrund og formål
3. Lovforslagets hovedpunkter
 - 3.1. Anvendelsesområde
 - 3.1.1. Gældende ret
 - 3.1.2. Forordningen om digitale tjenester
 - 3.1.2.1. National kompetenceafgrænsning
 - 3.1.2.2. Bistand til andre myndigheder og Europa-Kommissionen
 - 3.1.3. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 3.2. Kompetente myndigheder og koordinator for digitale tjenester
 - 3.2.1. Gældende ret
 - 3.2.2. Forordning om digitale tjenester
 - 3.2.3. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 3.2.3.1. Udpegning
 - 3.2.3.2. Uafhængighed
 - 3.2.3.3. Finansiering og ressourcer
 - 3.3. Opgaver, beføjelser og håndhævelse
 - 3.3.1. Gældende ret
 - 3.3.2. Forordning om digitale tjenester
 - 3.3.3. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 3.3.3.1. Opgaver og beføjelser
 - 3.3.3.2. Kontrolundersøgelser
 - 3.3.3.3. Påbud
 - 3.3.3.4. Tvangsbøder
 - 3.4. Strafbestemmelser
 - 3.4.1. Gældende ret
 - 3.4.2. Forordning om digitale tjenester
 - 3.4.3. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 3.4.3.1. Straf
 - 3.4.3.2. Administrative bødeforelæg
 - 3.5. Offentlighed
 - 3.5.1. Gældende ret
 - 3.5.2. Forordning om digitale tjenester
 - 3.5.3. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 3.5.3.1. Begrænsning af offentlighedslovens anvendelse
 - 3.5.3.2. Offentliggørelse af afgørelser m.v.
 - 3.5.3.3. Partsaktindsigt
 - 3.5.3.4. Begrænsning i forhold til databeskyttelsesforordningen
 - 3.6. Øvrige bestemmelser
 - 3.6.1. Gældende ret
 - 3.6.2. Forordning om digitale tjenester
 - 3.6.3. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 3.6.3.1. Kommunikation
 - 3.6.3.2. Krav til visse påbud
4. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

5. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.
6. Administrative konsekvenser for borgerne
7. Klimamæssige konsekvenser
8. Miljø- og naturmæssige konsekvenser
9. Forholdet til EU-retten
10. Hørte myndigheder og organisationer m.v.
11. Sammenfattende skema

1. Indledning

Informationssamfundstjenester, herunder formidlingstjenester, er blevet en vigtig del af økonomien og borgernes dagligdag i Danmark og i EU. Nye og innovative forretningsmodeller såsom sociale netværk og onlineplatforme, giver forbrugere mulighed for at indgå aftaler om fjernsalg med erhvervsdrivende og giver mulighed for at give og få adgang til oplysninger og indgå i transaktioner på nye måder. Den digitale omstilling og øget brug af disse tjenester har imidlertid også skabt nye risici og udfordringer for de enkelte modtagere af de relevante tjenester, virksomheder og samfundet som helhed. Særligt de største onlineplatforme, tech-giganterne, spiller her en vigtig rolle, da de har endog meget stor indflydelse på borgere og virksomheders hverdag.

Onlineplatforme kan bl.a. anvendes til på kort tid at sprede ulovligt indhold til et meget stort antal brugere. Derudover kan platformene indrette deres tjenester, herunder deres anbefalingssystemer, på en måde, hvor brugerne præsenteres for bestemt indhold, der potentielt kan have en negativ indvirkning på brugernes grundlæggende rettigheder, herunder bl.a. ytrings- og informationsfrihed, børns rettigheder eller på samfundsdebatten eller valgprocesser. Herudover handler mange forbrugere online, og onlinemarkedspladser kan være med til at formidle farlige eller ulovlige produkter til forbrugere.

Det er afgørende for et sikkert, forudsigeligt og pålideligt onlinemiljø, at tjenesterne udviser ansvarlig og påpasselig adfærd. På den baggrund fremsatte Europa-Kommissionen som led i strategien »Europas Digitale Fremtid i Støbeskeen« den 15. december 2020 forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om et indre marked for digitale tjenester og om ændring af direktiv 2000/31/EF (KOM (2020) 825).

Forordningen, der i det følgende benævnes forordningen om digitale tjenester, blev vedtaget den 19. oktober 2022 og fastsætter ensartede regler for formidlingstjenesters ansvar og pligter på tværs af EU, bl.a. ift. håndtering af ulovligt indhold, desinformation og andre samfundsmæssige risici og i forhold til beskyttelse af børn og unge online.

Det er afgørende for os som forbrugere, vores børn og vores samfund, at formidlingstjenesterne overholder forordningens krav, så alle kan færdes trygt og sikkert online. For at sikre opfyldelse af formålet med forordningen om digitale tjenester er det vigtigt, at der etableres et stærkt tilsyn. Hver

medlemsstat skal udpege de myndigheder, der skal håndhæve forordningen over for de formidlingstjenester, der er etableret i den pågældende medlemsstat.

Tilsynet med de største onlineplatforme er delt mellem Europa-Kommissionen og den medlemsstat, som platformen er etableret i. Forordningen om digitale tjenester anvender udtrykket »meget store onlineplatforme« og »meget store onlinesøgemaskiner«, som er tjenester med 45 mio. eller flere aktive månedlige brugere i EU. Det er de tjenester, der ofte omtales som tech-giganter. Medlemsstaterne skal føre tilsyn med de øvrige, mindre formidlingstjenester. Med nærværende lovforslag foreslås regler, der skal sikre et effektivt tilsyn med danske formidlingstjenesters overholdelse af forordningen om digitale tjenester og en effektiv håndhævelse af reglerne.

Med lovforslaget foreslås således bestemmelser om udpegning af en uafhængig koordinator for digitale tjenester, som skal føre tilsyn med og håndhæve forordningen over for formidlingstjenester etableret i Danmark. Herudover foreslås bestemmelser, der tillægger den kompetente myndighed de undersøgelses- og håndhævelsesbeføjelser, der fremgår af forordningen, og bestemmelser, der supplerer forordningens bestemmelser herom. Endelig foreslås der bestemmelser om bødestraf, herunder hjemmel til at kompetente myndigheder kan udstede administrative bødeforelæg og en model for udmåling af bødestørrelsen.

2. Lovforslagets baggrund og formål

Den 19. oktober 2022 blev Europa-Parlamentets og Rådets forordning om et indre marked for digitale tjenester og om ændring af direktiv 2000/31/EF vedtaget. Forordningen om digitale tjenester trådte i kraft den 16. november 2022 og finder anvendelse fra den 17. februar 2024, dog således at artikel 24, stk. 2, 3 og 6, artikel 33, stk. 3-6, artikel 37, stk. 7, artikel 40, stk. 13, artikel 43 og kapitel IV, afdeling 4, 5 og 6, fandt anvendelse fra den 16. november 2022.

Forordningen om digitale tjenester har til formål at bidrage til at styrke det indre marked ved at modernisere og præcisere formidlingstjenesters forpligtelser i forhold til håndtering af ulovligt indhold og ved at adressere nye problemstillinger, der er fremkommet i medfør af platformsøkonomien.

Formålet med forordningen er at skabe et sikkert digitalt univers, hvor fundamentale rettigheder som f.eks. retten til ytrings- og informationsfrihed, børns rettigheder, retten til ikke-forskelsbehandling og retten til et højt niveau af forbrugerbeskyttelse, er beskyttet. Formålet er endvidere at sikre

lige vilkår på det digitale marked for dermed at fremme innovation, vækst og konkurrencedygtighed på det indre marked og globalt.

Ansvarlig og påpasselig adfærd udvist af udbydere af formidlingstjenester er afgørende for et sikkert, forudsigeligt og pålideligt onlinemiljø. På den baggrund fremsatte Europa-Kommissionen den 15. december 2020 forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om et indre marked for digitale tjenester og om ændring af direktiv 2000/31/EF (KOM (2020) 825).

Forordningen om digitale tjenester fastlægger en række nye forpligtelser for formidlingstjenester. Forpligtelserne er differentieret på baggrund af typen og størrelsen af tjenesten samt antallet af brugere. Med forordningen pålægges onlineplatforme, herunder meget store onlineplatforme og søgemaskiner, en række krav. Forordningen indeholder bl.a. krav om etablering af mekanismer til anmeldelse af ulovligt indhold, forpligtelse til at give en begrundelse til brugere om årsagen ved nedtagning af indhold, forpligtelse til at etablere en intern klageadgang, krav om offentlig rapportering om fjernet og redigeret indhold, krav om at sikre sælgeres sporbarhed på handelsplatforme samt krav om at samarbejde med håndhævelsesmyndigheder. De meget store onlineplatforme og onlinesøgemaskiner skal desuden bl.a. udarbejde vurderinger i forhold til systemiske risici mod samfundet og give adgang for tilsynsmyndigheder og forskere til visse data.

Derudover følger det af forordningen om digitale tjenester, at der skal etableres et styrket samarbejde mellem medlemsstaternes håndhævende myndigheder, bl.a. ved udpegning af nationale uafhængige koordinatore for digitale tjenester, der skal koordinere nationalt og med tilsvarende myndigheder i andre medlemsstater og med Europa-Kommissionen. Koordinatoren for digitale tjenester skal tillægges en række håndhævelsesbeføjelser over for formidlingstjenester, herunder kompetencen til at pålægge bøder på op til 6 pct. af formidlingstjenestens årlige omsætning, såfremt formidlingstjenesten ikke efterlever forpligtelser, der fremgår af forordningen.

Derudover får Europa-Kommissionen med forordningen om digitale tjenester tillagt en række håndhævelsesbeføjelser over for udbydere af de største onlineplatforme og onlinesøgemaskiner, herunder beføjelser til at anmode udbydere af platformene om oplysninger, indhente udtalelser, foretage kontrolundersøgelser på stedet og pålægge bøder.

Forordningen om digitale tjenester erstatter desuden delvist og supplerer det gældende direktiv 2000/31/EF om visse retlige aspekter af informationssamfundstjenester, navnlig elektronisk handel, i det indre marked.

Lovforslaget har til formål at supplere forordningen om digitale tjenester, hvor dette er påkrævet, med henblik på at sikre nødvendige og tilstrækkelige gennemførelsesforanstaltninger for så vidt angår tilsyn og håndhævelse.

3. Lovforslagets hovedpunkter

3.1. Anvendelsesområde

3.1.1. Gældende ret

Der er ikke fastsat nationale regler for danske myndigheders tilsyn med og håndhævelse af forordningen om digitale tjenester. Der er således heller ikke regler, der fastsætter, hvilke udbydere af formidlingstjenester der måtte være omfattet af et sådan tilsyn.

3.1.2. Forordningen om digitale tjenester

Artikel 2 i forordning om digitale tjenester fastsætter forordningens anvendelsesområde.

Det følger af artikel 2, stk. 1, i forordning om digitale tjenester, at forordningen finder anvendelse på formidlingstjenester, der udbydes til tjenestemodtagere, som er etableret eller befinder sig i Unionen, uanset hvor udbyderne af disse formidlingstjenester er etableret.

Ved »formidlingstjenester« forstår ifølge artikel 3, litra g, i forordning om digitale tjenester en af følgende informationssamfundstjenester; 1) »ren viderefremidling« (»mere conduit«), der består i transmission på et kommunikationsnet af information, som leveres af en tjenestemodtager, eller levering af adgang til et kommunikationsnet, 2) »caching«, der består i transmission på et kommunikationsnet af information, som leveres af en tjenestemodtager, der involverer automatisk, mellemliggende og midlertidig lagring af denne information og udføres alene med det formål at gøre senere transmission af informationen til andre modtagere efter disses anmodning mere effektiv, eller 3) en »oplagrings«-tjeneste, der består i lagring af information leveret af en tjenestemodtager på dennes anmodning.

Det afgørende for, om der »udbydes til tjenestemodtagere, som er etableret eller befinder sig i Unionen« er, om det er muligt for fysiske eller juridiske personer i en eller flere medlemsstater at anvende tjenester fra en udbyder af formidlingstjenester, som har en væsentlig tilknytning til Unionen, jf. artikel 3, litra d, i forordning om digitale tjenester. Det fremgår af præambelbetragtning nr. 8, at en formidlingstjeneste anses for at have en sådan væsentlig tilknytning til Unionen, hvis en tjenesteudbyder er etableret i Unionen, hvis antallet af tjenestemodtagere i en eller flere medlemsstater er betydeligt i forhold til deres befolkningstal, eller hvis tjenesteudbyderen retter sin virksomhed mod en eller flere medlemsstater. Det fremgår endvidere af præambelbetragtningen, at målretning af virksomheden mod en eller flere medlemsstater kan fastslås på grundlag af alle relevante omstændigheder, herunder faktorer såsom anvendelsen af et sprog eller en valuta, der almindeligvis anvendes i en medlemsstat, eller muligheden for at bestille produkter eller tjenester eller anvendelsen af et relevant topdomæne. Målretningen af virksomheden mod en medlemsstat kan ligeledes udledes af tilgængeligheden af en applikation i den relevante nationale appbutik, af lokal annoncering eller an-

noncering på et sprog, der anvendes i den pågældende medlemsstat, eller ved håndteringen af kunderelationer, f.eks. ved at yde kundeservice på et sprog, der normalt anvendes i den pågældende medlemsstat. Det må endvidere antages, at der er en væsentlig tilknytning, hvis tjenesteudbyderen retter sin virksomhed mod en eller flere medlemsstater, jf. artikel 17, stk. 1, litra c, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område. Derimod kan den blotte tekniske adgang til et websted fra Unionen ikke i sig selv anses for at skabe en væsentlig tilknytning til Unionen.

3.1.2.1. National kompetenceafgrænsning

Artikel 56 i forordning om digitale tjenester fastsætter kompetencefordelingen mellem medlemsstaterne indbyrdes og Europa-Kommissionen for så vidt angår tilsyn med og håndhævelse af forordningen over for udbydere af formidlings-tjenester.

Det følger af artikel 56, stk. 1, i forordning om digitale tjenester, at den medlemsstat, hvor udbyderen af formidlingstjenesters hovedforretningssted er beliggende, har enekompetence med hensyn til tilsyn med og håndhævelse af denne forordning med undtagelse af de kompetencer, der er omhandlet i artiklens stk. 2-4.

Det følger af artikel 56, stk. 2, i forordning om digitale tjenester, at Europa-Kommissionen er enekompetent med hensyn til tilsyn med og håndhævelse af forordningens kapitel III, afdeling 5, der vedrører supplerende forpligtelser for udbydere af meget store onlineplatforme og af meget store onlinesøgemaskiner vedrørende styring af systemiske risici.

Det følger af artikel 56, stk. 3, i forordning om digitale tjenester, at Europa-Kommissionen har beføjelser til at føre tilsyn med og håndhæve de øvrige bestemmelser i forordningen over for udbydere af meget store onlineplatforme og meget store onlinesøgemaskiner. Det fremgår dog af stk. 4, at hvis Europa-Kommissionen ikke har indledt en procedure for samme overtrædelse, har den medlemsstat, hvor udbyderen af formidlingstjenesten har sit hovedforretningssted, beføjelser til at føre tilsyn og håndhæve forordningen bortset fra førnævnte kapitel III, afdeling 5. Meget store onlineplatforme og meget store onlinesøgemaskiner udpeges af Europa-Kommissionen i henhold til artikel 33, stk. 4.

Det følger af artikel 56, stk. 6, i forordning om digitale tjenester, at hvis en udbyder af formidlingstjenester ikke er etableret i Unionen, har den medlemsstat, hvor den pågældendes retlige repræsentant er bosiddende eller etableret, eller Europa-Kommissionen, alt efter hvad der er relevant, beføjelse til, i overensstemmelse med denne artikels stk. 1 og 4, at føre tilsyn med og håndhæve de relevante forpligtelser i forordningen om digitale tjenester.

Det følger af artikel 56, stk. 7, i forordning om digitale tjenester, at hvis en udbyder af formidlingstjenester undlader at udpege en retlig repræsentant i overensstemmelse med

forordningens artikel 13, har alle medlemsstater og, hvis der er tale om en udbyder af en meget stor onlineplatform eller af en meget stor onlinesøgemaskine, Europa-Kommissionen, beføjelser til tilsyn og håndhævelse i henhold til denne artikel.

3.1.2.2. Bistand til andre myndigheder og Europa-Kommissionen

Artikel 57 i forordning om digitale tjenester om gensidig bistand, artikel 60 i forordning om digitale tjenester om fælles undersøgelser og artikel 66 i forordning om digitale tjenester om Europa-Kommissionens indledning af en procedure og undersøgelsessamarbejde, indeholder bestemmelser om bistand til koordinatorene for digitale tjenester i andre medlemslande eller Europa-Kommissionen, hvor danske kompetente myndigheder ikke er tillagt tilsyns- eller håndhævelseskompetencen i henhold til artikel 56.

Det fremgår af artikel 57, stk. 1, i forordning om digitale tjenester, at koordinatorene for digitale tjenester og Europa-Kommissionen skal arbejde tæt sammen og yde gensidig bistand, navnlig ved udveksling af oplysninger. Det fremgår af stk. 2, at koordinatoren for digitale tjenester, der har tilsyn- og håndhævelseskompetencen med en udbyder af en formidlingstjeneste, med henblik på en undersøgelse, kan anmode andre koordinatorene for digitale tjenester om at give specifikke oplysninger, som de er i besiddelse af om en specifik udbyder af formidlingstjenester eller om at udøve deres undersøgelsesbeføjelser som omhandlet i artikel 51, stk. 1, for så vidt angår specifikke oplysninger, der befinder sig i deres medlemsstat. Det fremgår af artikel 57, stk. 3, at en anmodning efter stk. 2 skal efterkommes, medmindre rækkevidden og genstanden for anmodningen ikke er tilstrækkeligt specificeret, medlemsstaten ikke er i besiddelse af de pågældende oplysninger eller ikke kan få adgang til disse, eller efterkommelse af anmodningen ville medføre en overtrædelse af EU-retten eller national ret.

Det fremgår af artikel 60, stk. 4, i forordning om digitale tjenester, at de koordinatorene for digitale tjenester, der deltager i en fælles undersøgelse med en eller flere andre koordinatorene for digitale tjenester efter artikel 60, stk. 1 og 2, efter anmodning fra eller høring af den koordinator for digitale tjenester, der har tilsyn- og håndhævelseskompetencen med en udbyder af en formidlingstjeneste, kan udøve deres undersøgelsesbeføjelser efter artikel 51, stk. 1, over for de udbydere af formidlingstjenester, der er berørt af den påståede overtrædelse, dvs. beføjelser til at kræve fremlæggelse af oplysninger og til at gennemføre kontrolundersøgelse af lokaler m.v., der befinder sig på deres område.

Det fremgår af artikel 66, stk. 3, i forordning om digitale tjenester, at Europa-Kommissionen ved udøvelse af sine undersøgelsesbeføjelser efter forordningen om digitale tjenester kan anmode om støtte fra koordinatorene af digitale tjenester i de medlemslande, der er berørt af en formodet overtrædelse. Koordinatoren for digitale tjenester og eventuelt andre kompetente myndigheder skal samarbejde med

Europa-Kommissionen og har ret til at udøve deres undersøgelsesbeføjelser efter artikel 51, stk. 1, overfor meget store onlineplatforme eller meget store onlinesøgemaskiner, for så vidt angår oplysninger, personer og lokaler, der befinder sig på medlemsstatens område og i overensstemmelse med Europa-Kommissionens anmodning.

3.1.3. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Forordninger er umiddelbart gældende i medlemsstaterne, og forordningers bestemmelser må ikke implementeres i Danmark, jf. TEUF artikel 288. Forordningen om digitale tjenester kræver dog, at der fastsættes visse gennemførelsesforanstaltninger i medlemsstaterne, herunder at der udpeges en eller flere kompetente nationale myndigheder, der skal varetage en række opgaver efter forordningen, og at der fastsættes sanktionsbestemmelser for overtrædelse af en række bestemmelser i forordningen. Det er Erhvervsministeriets vurdering, at koordinatoren for digitale tjenester bør udpeges ved lov, og at der er behov for at supplere forordningens bestemmelser med henblik på at sikre koordinatoren for digitale tjenester og andre kompetente myndigheders uafhængighed. Derudover vurderer Erhvervsministeriet, at der er behov for at supplere forordningens bestemmelser om kontrolundersøgelser. Der skal endvidere fastsættes bestemmelser om sanktioner og straf.

Det foreslås med lovforslagets § 1, at loven supplerer reglerne i forordning om digitale tjenester.

Det er Erhvervsministeriets vurdering, at loven bør finde anvendelse på såvel virksomheder, der er omfattet af det danske tilsyns kompetence i henhold til forordningens artikel 56, som virksomheder, over for hvilke det danske tilsyn kan udøve visse beføjelser i forbindelse med, at tilsynet yder bistand til koordinatore for digitale tjenester i andre medlemsstater eller til Europa-Kommissionen.

Det foreslås med lovforslagets § 2, stk. 1, at loven vil finde anvendelse på formidlingstjenester, jf. artikel 3, litra g, i forordning om digitale tjenester, der udbydes til tjenestemodtagere, som er etableret eller befinder sig i Unionen, uanset hvor udbyderne af disse formidlingstjenester er etableret, og hvor Danmark i henhold til artikel 56 i forordning om digitale tjenester er tillagt tilsyns- og håndhævelseskompetence.

Det betyder, at loven finder anvendelse på formidlingstjenester, som defineret i artikel 3, litra g, i forordning om digitale tjenester, der udbydes til tjenestemodtagere, som er etableret eller befinder sig i Den Europæiske Union, når 1) udbyderen af formidlingstjenesten har sit hovedforretningssted i Danmark, 2) udbyderen af formidlingstjenesten ikke er etableret i Den Europæiske Union og i henhold til artikel 13 i forordning om digitale tjenester har udpeget en retlig repræsentant, som er bosiddende eller etableret i Danmark, eller 3) udbyderen af formidlingstjenesten ikke er etableret i Den Europæiske Union og i henhold til artikel 13 i forordning om digitale tjenester ikke har udpeget en retlig repræ-

sentant bosiddende eller etableret i Den Europæiske Union, og hvor tjenesten er tilgængelig for danske brugere.

Loven finder endvidere anvendelse på fysiske og juridiske personer, som nævnt i artikel 51, stk.1, i forordning om digitale tjenester og ved bistand, som danske kompetente myndigheder yder til andre medlemsstater i den Europæiske Union eller Europa-Kommissionen i henhold til artikel 57, stk. 2, i forordning om digitale tjenester om gensidig bistand, artikel 60, stk. 4, i forordning om digitale tjenester om fælles undersøgelser, og artikel 66, stk. 3, i forordning om digitale tjenester om Europa-Kommissionens indledning af en procedure og undersøgelsessamarbejde.

Loven finder ikke anvendelse på tjenester, der ikke er formidlingstjenester, eller på krav til sådanne tjenester, uanset om de ydes via en formidlingstjeneste, jf. artikel 2, stk. 2, i forordning om digitale tjenester. Undtagelsen omfatter f.eks. tjenester, der formidles gennem formidlingstjenester, herunder i situationer hvor formidlingstjenesten udgør en integreret del af en anden tjeneste, som ikke er en formidlingstjeneste som anerkendt i Den Europæiske Unions Domstols retspraksis.

Det bemærkes, at Europa-Kommissionen i henhold til artikel 69, stk. 3, i forordning om digitale tjenester kan anmode om bistand fra kompetente myndigheder i forbindelse med en kontrolundersøgelse, og at kompetente myndigheder i den forbindelse kan udøve de beføjelser, der fremgår af artikel 69, stk. 2, jf. stk. 7. Henset til at en sådan bistand ved Europa-Kommissionens kontrolundersøgelse udøves på vegne af Europa-Kommissionen har Erhvervsministeriet fundet, at sådanne kontrolundersøgelser skal reguleres efter forordningens bestemmelser, idet det forudsættes, at indhentede oplysninger overdrages til Europa-Kommission og ikke opbevares af de kompetente myndigheder.

Der henvises til lovforslagets §§ 1 og 2 og de specielle bemærkninger hertil.

3.2. Kompetente myndigheder og koordinator for digitale tjenester

3.2.1. Gældende ret

Der er på nuværende tidspunkt ikke fastsat regler, som udpeger en dansk kompetent myndighed, der skal varetage opgaver i henhold til forordningen om digitale tjenester.

3.2.2. Forordning om digitale tjenester

Artikel 49 og 50 i forordning om digitale tjenester omhandler organisering af og krav til kompetente myndigheder koordinatore for digitale tjenester.

Det følger af artikel 49, stk. 1, i forordning om digitale tjenester, at medlemsstaterne udpeger en eller flere kompetente myndigheder som ansvarlige for tilsynet med udbydere af formidlingstjenester og håndhævelsen af forordningen om digitale tjenester.

Det følger yderligere af artikel 49, stk. 2, i forordning om digitale tjenester, at medlemsstaterne skal udpege en af de kompetente myndigheder som deres koordinator for digitale tjenester, som er ansvarlig for alle forhold vedrørende tilsynet med og håndhævelsen af forordningen i medlemsstaten, medmindre den pågældende medlemsstat har overdraget bestemte specifikke opgaver eller områder til andre kompetente myndigheder. Koordinatoren for digitale tjenester er under alle omstændigheder ansvarlig for at sikre koordineringen af disse forhold på nationalt plan og for at bidrage til et effektivt og konsekvent tilsyn med og en effektiv og konsekvent håndhævelse af denne forordning i hele den Europæiske Union.

Det følger af artikel 50, stk. 1, i forordning om digitale tjenester, at medlemsstaterne skal sikre, at deres koordinator for digitale tjenester udfører sine opgaver i henhold til forordningen om digitale tjenester på en upartisk, gennemsigtig og rettidig måde, og at koordinatoren for digitale tjenester har alle nødvendige ressourcer til at udføre sine opgaver, herunder tilstrækkelige tekniske og økonomiske ressourcer og tilstrækkeligt personale til at føre passende tilsyn med alle udbydere af formidlingstjenester, som falder ind under dens kompetence. Medlemsstaterne skal også sikre, at deres koordinator for digitale tjenester har tilstrækkelig autonomi med hensyn til at forvalte sit budget inden for budgettets overordnede rammer for ikke at påvirke koordinatoren for digitale tjenesters uafhængighed negativt.

Det følger af artikel 50, stk. 2, i forordning om digitale tjenester, at koordinatorene for digitale tjenester handler i fuld uafhængighed under udførelsen af deres opgaver og udøvelsen af deres beføjelser i henhold til forordningen om digitale tjenester. Koordinatorene for digitale tjenester skal være frie for al udefrakommende indflydelse, både direkte og indirekte, og må hverken søge eller modtage instrukser fra nogen anden offentlig myndighed eller nogen privat part.

Bestemmelserne i artikel 50 i forordning om digitale tjenester om krav til koordinatorene for digitale tjenester gælder også for alle andre kompetente myndigheder, som medlemsstaterne udpeger i henhold til artikel 49, stk. 1, jf. artikel 49, stk. 4, i forordning om digitale tjenester.

3.2.3. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

3.2.3.1. Udpegning

Det er Erhvervsministeriets vurdering, at udpegning af kompetente myndigheder og koordinatoren for digitale tjenester skal ske ved lov eller anden retsforordning med direkte gyldighed for enhver og med hjemmel i lov.

Erhvervsministeriet finder det hensigtsmæssigt at udpege Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen som kompetent myndighed, jf. artikel 49, stk. 1, i forordning om digitale tjenester og som koordinator for digitale tjenester, jf. artikel 49, stk. 2, i forordning om digitale tjenester, idet Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen er ressortmyndighed for forordningen

om digitale tjenester og den gældende lov nr. 227 af 22. april 2002 om tjenester i informationssamfundet, herunder visse aspekter af elektronisk handel, der også finder anvendelse på formidlingstjenester. Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen vurderes på den baggrund at have den nødvendige erfaring med og indsigt i området. Derudover regulerer forordningen om digitale tjenester de rammer, hvorunder formidlingstjenester udøver erhvervsvirksomhed, ligesom forordningen om digitale tjenester bl.a. har et forbrugerbeskyttende sigte. Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen er desuden i dag udpeget som uafhængig tilsynsmyndighed vedrørende håndhævelse af konkurrenceloven, lov om håndhævelse af P2B-forordningen, og lov om urimelig handelspraksis i relationer mellem virksomheder i landbrugs- og fødevarerforsyningskæden. Herudover har Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen ressortansvaret for en række love på forbrugerområdet.

Det foreslås derfor med lovforslagets § 3, stk. 1, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen udpeges som kompetent myndighed, jf. artikel 49, stk. 1, i forordning om digitale tjenester og som koordinator for digitale tjenester, jf. artikel 49, stk. 2, i forordning om digitale tjenester.

Forordningen indeholder enkelte bestemmelser, der indholdsmæssigt ligner gældende regulering, som håndhæves af andre myndigheder. Det drejer sig bl.a. om artikel 25 om forbud mod vildledende eller manipulerende onlinegrænseflader, artikel 26 om onlinereklamer, artikel 27 om gennemsigtighed af anbefalingssystemer og artikel 28 om onlinebeskyttelse af mindreårige. Disse bestemmelser har snitflader til lovgivning, som hører under henholdsvis Forbrugerombudsmandens eller Datatilsynets tilsynskompetence. I den forbindelse kan kompetente myndigheder rådføre sig med relevante myndigheder. Det vil således kunne være relevant, når der er tale om overtrædelse af bestemmelser i forordningen, som ligner gældende regulering, som håndhæves af andre myndigheder, hvilket forudsætter et hensigtsmæssigt samarbejde mellem koordinatoren for digitale tjenester og disse myndigheder. Tilsvarende kan være relevant ved sparring med relevante organisationer. På baggrund af kravet om uafhængighed vil kompetente myndigheder ikke være bundet af indhentede høringssvar.

Når koordinatoren for digitale tjenester har oparbejdet erfaring med omfanget og karakteren af indkomne klager, kan der vise sig behov for at udpege andre kompetente myndigheder til at føre tilsyn med overholdelsen af enkelte bestemmelser i forordningen om digitale tjenester. Erhvervsministeren bør derfor tillægges bemyndigelse til at fastsætte regler om udpegning af andre kompetente myndigheder efter aftale med ministeren for det relevante ressort.

Det foreslås derfor med lovforslagets § 3, stk. 2, at erhvervsministeren kan udpege andre myndigheder som kompetente myndigheder efter aftale med pågældende minister.

Der henvises til lovforslagets § 3 og de specielle bemærkninger hertil.

3.2.3.2. Uafhængighed

Det foreslås med lovforslagets § 4, at kompetente myndigheder og koordinatoren for digitale tjenester udfører deres opgaver og udøver deres beføjelser efter forordningen om digitale tjenester, denne lov og regler udstedt i medfør heraf, i fuld uafhængighed af politisk eller anden udefrakommende indblanding og uden at søge eller modtage instrukser fra regeringen eller nogen offentlig eller privat enhed, jf. artikel 50, stk. 2, i forordning om digitale tjenester.

Regeringen har således ikke instruktionsbeføjelse over for kompetente myndigheder og koordinatoren for digitale tjenester vedrørende konkrete sager, der afgøres efter forordningen om digitale tjenester, denne lov eller regler udstedt i medfør heraf, herunder i forhold til prioritering, og udarbejdelse af vejledninger i medfør af denne lov eller regler udstedt i medfør heraf.

Regeringen har ikke instruktionsbeføjelser i forhold til koordinatoren for digitale tjenesters deltagelse i Det Europæiske Råd for Digitale Tjenester, jf. kapitel IV, afdeling 3, i forordningen om digitale tjenester, eller hvor koordinatoren for digitale tjenester på egne vegne afgiver høringssvar, bl.a. ved Europa-Kommissionens udstedelse af retningslinjer eller national regeludstedelse.

Uafhængigheden understøttes endvidere af de uskrevne retsgrundsætninger om generel habilitet samt forvaltningslovens § 3 om speciel habilitet.

Den uskrevne retsgrundsætning om generel inhabilitet indebærer, at det er en almindelig forudsætning for at beklæde poster i forvaltningen, at man ikke samtidig er eller kommer i en position, hvor man jævnligt vil være afskåret fra at udføre sin forvaltningsmæssige funktion på grund af speciel inhabilitet.

Det er Erhvervsministeriets vurdering, at krav i forordning om digitale tjenester til kompetente myndigheder og koordinatorene for digitale tjenester om at sikre, at disse arbejder upartisk, transparent og rettidigt, jf. 3.2.2, følger af almindelige danske regler og forvaltningsretlige grundsætninger om arbejde i den offentlige forvaltning, herunder ved regler om partshøring ved inddragelse af oplysninger til skade for en part forud for myndighedens afgørelse, regler om fortrolighed og tavshedspligt, regler om begrundelse ved negative afgørelser m.v.

Det er Erhvervsministeriets vurdering, at der ikke er behov for at fastsætte særlige regler om afskedigelse af ansatte ved kompetente myndigheder og koordinatoren for digitale tjenester.

En afgørelse om afsked skal følge de forvaltningsretlige regler om saglighed, dokumentation, begrundelse og parts-høring. Det vil være ulovligt at lægge vægt på usaglige hensyn ved afskedigelse af en offentlig ansat.

Dansk ret indeholder ikke specifikke lovbestemmelser, som

udtømmende opremser samtlige saglige grunde til at afsætte eller afskedige, men vurderingen heraf følger af principper fastlagt i retspraksis, hvor sådanne afgørelser er blevet efterprøvet. Saglige grunde til afskedigelse kan være tjenesteforseelse, stillingsnedlæggelse, opgavebortfald, uegnethed, sygdom, manglende opfyldelse af værdigheds- og vandelsskrav og lignende.

Det vil efter gældende ret ikke være sagligt at afskedige styrelsens ansatte af årsager relateret til en korrekt varetagelse af deres opgaver eller beføjelser som en del af en uafhængig tilsynsmyndighed. Der kan således ved en afskedigelse ikke lægges vægt på, at medarbejderen ikke følger en udefrakommende instruks vedrørende varetagelsen af en opgave, der henhører under tilsynets uafhængighed.

Der henvises til lovforslagets § 4 og de specielle bemærkninger hertil.

3.2.3.3. Finansiering og ressourcer

Det fremgår af artikel 50, stk. 1, 2. pkt., i forordning om digitale tjenester, at medlemsstaterne skal sikre, at koordinatoren for digitale tjenester har alle nødvendige ressourcer til at udføre deres opgaver, herunder tekniske, økonomiske og personalemæssige ressourcer til at føre passende tilsyn med alle udbydere af formidlingstjenester under kompetenceområdet. Det fremgår desuden af artikel 50, stk. 1, 3. pkt., at hver medlemsstat skal sikre, at dens koordinatoren for digitale tjenester har tilstrækkelig autonomi med hensyn til at forvalte sit budget inden for budgettets overordnede rammer for ikke at påvirke koordinatoren for digitale tjenesters uafhængighed negativt.

Artikel 50 finder tilsvarende anvendelse på andre kompetente myndigheder, jf. artikel 49, stk. 4.

Koordinatoren for digitale tjenesters aktiviteter finansieres til og med 2025 delvis ved bevilling på finansloven. På baggrund af opnåede erfaringer med tilsynsaktiviteten i 2024, gennemfører Erhvervsministeriet en evaluering af såvel finansieringsbehovet som -måden i 2025.

Det vurderes, at der ikke er behov for at foreslå regler med henblik på at sikre kompetente myndigheders finansielle, tekniske eller personalemæssige ressourcer.

3.3. Opgaver, beføjelser og håndhævelse

3.3.1. Gældende ret

Der er ikke fastsat nationale regler for danske myndigheders tilsyn med og håndhævelse af forordningen om digitale tjenester.

3.3.2. Forordning om digitale tjenester

Artikel 51 i forordning om digitale tjenester fastsætter de beføjelser, som koordinatoren for digitale tjenester skal have i forbindelse med tilsyn og håndhævelse af forordningen.

Det følger af artikel 51, stk. 1, i forordning om digitale tjenester, at koordinatoren for digitale tjenester skal have undersøgelsesbeføjelser til at kræve oplysninger relateret til en formodet overtrædelse fremlagt, jf. litra a, til at foretage kontrol af lokaler, jf. litra b, og til at anmode om redegørelser, jf. litra c.

Det følger af artikel 51, stk. 2, i forordning om digitale tjenester, at koordinatoren for digitale tjenester over for udbydere af formidlingstjenester skal have håndhævelsesbeføjelser til at acceptere tilsagn og gøre disse bindende, jf. litra a, til at kræve en overtrædelse bragt til ophør og pålægge rimelige, nødvendige og effektive sanktioner, jf. litra b, til at pålægge bøder, jf. litra c, til at pålægge tvangsbøder, jf. litra d, og til at træffe midlertidige foranstaltninger med henblik på at undgå alvorlig skade, jf. litra e. Koordinatoren for digitale tjenester kan alternativt anmode domstolene om at udøve beføjelserne i litra b-e.

Endvidere fastsætter artikel 51, stk. 3, særlige håndhævelsesbeføjelser, der kan finde anvendelse, hvis alle andre beføjelser til at bringe en overtrædelse til ophør er udtømt, og overtrædelsen ikke derved er ophørt og forvolder alvorlig skade.

Det følger af artikel 51, stk. 5, i forordning om digitale tjenester, at de foranstaltninger, som koordinaterne for digitale tjenester træffer som led i udøvelsen af deres beføjelser efter artikel 51, stk. 1-3, skal være effektive, have afskrækkende virkning og stå i et rimeligt forhold til navnlig arten, grovheden, den gentagne karakter og varigheden af den overtrædelse eller formodede overtrædelse, som foranstaltningerne vedrører, og til den pågældende formidlingstjenestes økonomiske, tekniske og operationelle kapacitet.

Det følger af artikel 51, stk. 6, i forordning om digitale tjenester, at medlemsstaterne fastlægger specifikke regler og procedurer for udøvelsen af undersøgelses- og håndhævelsesbeføjelserne i artikel 51, stk. 1-3, og sikrer, at enhver udøvelse af disse beføjelser er omfattet af tilstrækkelige garantier i gældende national ret i overensstemmelse med chartret og EU-rettens almindelige principper. Med »chartret« henvises til Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder. Det fremgår endvidere, at disse foranstaltninger navnlig kun må træffes under hensyntagen til retten til respekt for privatliv og retten til forsvar, herunder retten til at blive hørt og retten til aktindsigt, og med forbehold af alle berørte parters ret til adgang til effektive retsmidler.

Artikel 51 finder tilsvarende anvendelse på andre kompetente myndigheder, jf. artikel 49, stk. 4.

Ifølge artikel 52, stk. 4, skal medlemsstaterne sikre, at tvangsbøder højst må udgøre 5 pct. af den pågældende udbyder af formidlingstjenesters gennemsnitlige daglige omsætning eller indkomst i det forudgående regnskabsår.

Artikel 53 i forordning om digitale tjenester regulerer retten til at indgive en klage vedrørende overtrædelse af forordningen. Det fremgår af artikel 53 i forordning om digitale

tjenester, at formidlingstjenestens brugere har ret til at indgive klage med påstand om overtrædelse af forordningen om digitale tjenester til koordinatoren for digitale tjenester i den medlemsstat, hvor brugeren befinder sig eller er etableret. Det fremgår endvidere, at koordinatoren for digitale tjenester vurderer klagen eller videresender den til rette kompetente myndighed, hvis sådanne myndigheder er udpeget. Hvis klagen vedrører en udbyder af en formidlingstjeneste underlagt tilsynskompetence ved en koordinator for digitale tjenester i en anden medlemsstat, videresendes klagen til denne eventuelt med en udtalelse.

3.3.3. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

3.3.3.1. Opgaver og beføjelser

Det er Erhvervsministeriets vurdering, at tilsynet med overholdelse og håndhævelse af forordningen om digitale tjenester skal foretages både på baggrund af modtagne klager efter artikel 53 i forordning om digitale tjenester og på baggrund af sager, som kompetente myndigheder tager op af egen drift. Sager, som kompetente myndigheder tager op af egen drift, kan have grundlag i f.eks. indberetninger fra andre myndigheder eller fra omtale i medierne. Tilsynets opgaver skal endvidere omfatte behandling af anmodninger fra Europa-Kommissionen eller andre koordinater for digitale tjenester i den Europæiske Union. Dette omfatter både anmodninger om at tage en sag under behandling, f.eks. efter artikel 58, stk. 1 og 2, i forordning om digitale tjenester samt anmodninger om bistand efter 57, stk. 2, artikel 60, stk. 4 og artikel 66, stk. 3, i forordning om digitale tjenester.

Det foreslås med lovforslagets § 5, stk. 1, at der fastsættes bestemmelser om, at kompetente myndigheder kan behandle en sag af egen drift, på baggrund af en klage eller som følge af en anmodning fra Europa-Kommissionen eller andre koordinater for digitale tjenester i den Europæiske Union.

Forordning om digitale tjenester tillægger koordinatoren for digitale tjenester en række øvrige opgaver, herunder at behandle ansøgninger om certificering som udenretsligt tvistbilæggelsesnævn, jf. artikel 21, stk. 3, at behandle ansøgninger om tildeling af status som pålidelig indberetter, jf. artikel 22, stk. 2, at behandle ansøgninger om status som godkendt forsker med henblik på at opnå adgang til data fra de største onlineplatforme og -søgemaskiner, jf. artikel 40, stk. 8, og at udarbejde årlige rapporter om koordinatorens aktiviteter i henhold til forordningen om digitale tjenester, herunder om antal klager og en oversigt over opfølgningen herpå. Koordinatoren for digitale tjenester skal offentliggøre rapporten og sende den til Europa-Kommissionen og Det Europæiske Råd for Digitale Tjenester, jf. artikel 55. Det er Erhvervsministeriets vurdering, at der i henhold til i forordningen om digitale tjenester ikke er adgang til eller behov for i national lovgivning at fastsætte supplerende bestemmelser om disse opgaver.

Det er videre Erhvervsministeriets vurdering, at kompetente

myndigheder skal have en prioriteringsadgang i forhold til behandling af klager indgivet efter artikel 53 i forordning om digitale tjenester, således at myndigheden anvender sine ressourcer mest effektivt i forhold til opfyldelse af forordningens formål. Kompetente myndigheder skal på baggrund af indkomne klager kunne vurdere, om der er tilstrækkelig anledning til at undersøge forhold hos en udbyder af formidlingstjenester nærmere, herunder at indhente oplysninger fra udbyderen for at belyse forholdet yderligere. Kompetente myndigheder bør også kunne vurdere, at undersøgelsen af overtrædelser af forordningen om digitale tjenester begået af en enkelt udbyder af formidlingstjenester midlertidigt eller endeligt skal indstilles. Klageren bør modtage en kvittering for den indgivne klage med oplysninger om den kompetente myndigheds prioriteringsadgang. Såfremt den kompetente myndighed vurderer, at der er tilstrækkelig anledning til at undersøge eller træffe afgørelse i en sag, orienteres klageren herom.

Det foreslås på den baggrund med lovforslagets § 5, stk. 2, at kompetente myndigheder ved prioriteringen af optagelse af sager til behandling navnlig skal lægge vægt på formålet i forordningen om digitale tjenester.

Erhvervsministeriet vurderer, at de afgørelser, som kompetente myndigheder træffer efter forordningen om digitale tjenester, denne lov og regler udstedt i medfør heraf, ikke skal kunne indbringes for anden administrativ myndighed.

Forvaltningsafgørelser kan som hovedregel påklages til en højere forvaltningsmyndighed og i sidste instans vedkommende minister. Denne klageadgang hviler på en retssædvane. Hovedreglen medfører, at afskæring af en rekursadgang fra en underordnet myndighed til en overordnet myndighed normalt kræver udtrykkelig lovhjemmel. På mange lovområder er der desuden fastsat særlige regler om administrativ rekurs. På konkurrencelovens område gælder f.eks., at afgørelser kan indbringes for Konkurrenceankenævnet.

Efter grundlovens § 63, stk. 1, 1. pkt., er domstolene berettigede til at påkende ethvert spørgsmål om myndighedens grænser. Efter denne bestemmelse kan domstolene efterprøve, om forvaltningen holder sig inden for gældende rets rammer. Det er ikke i almindelighed en betingelse for at indbringe en sag for domstolene, at en eventuel lovhjemlet eller ulovhjemlet rekursmulighed er udnyttet forinden.

Det fremgår af artikel 50, stk. 2, i forordning om digitale tjenester, at koordinatoren for digitale tjenester handler i fuld uafhængighed under udførelse af deres beføjelser efter forordningen. Denne uafhængighed gælder tilsvarende for andre kompetente myndigheder, jf. artikel 49, stk. 4. Der henvises generelt til afsnit 3.2.3.

Det er Erhvervsministeriets vurdering, at en sædvanlig administrativ rekurs til Erhvervsministeriet vil være i strid med forordningens bestemmelser om uafhængighed for sådanne kompetente myndigheder. Erhvervsministeriet finder

desuden, at sagerne umiddelbart efter deres karakter ikke falder naturligt indenfor eksisterende ankenævns kompetenceområder. Dertil kommer, at det på nuværende tidspunkt er vanskeligt at skønne over det forventede antal af indgivne klager, og hvor mange sager kompetente myndigheder dermed kommer til at håndtere, hvilket også kan have betydning for behovet for en rekursinstans. Erhvervsministeriet finder det derfor hensigtsmæssigt, at klager over kompetente myndigheders afgørelser alene vil kunne indbringes for domstolene.

Det foreslås på den baggrund, at der indføres en bestemmelse i § 5, stk. 3, hvorefter kompetente myndigheders afgørelser truffet i medfør af forordningen om digitale tjenester, denne lov og regler udstedt i medfør heraf, ikke skal kunne påklages til anden administrativ myndighed. Forslaget indebærer, at der ikke vil være mulighed for administrativ rekurs, herunder mulighed for at indbringe sagen for Erhvervsministeriet. Kompetente myndigheders afgørelser vil således alene kunne indbringes for domstolene efter den almindelige prøvelsesadgang i grundlovens § 63. Indbringelse af kompetente myndigheders afgørelser for domstolene har som udgangspunkt ikke opsættende virkning, jf. grundlovens § 63, stk. 1, 2. pkt. En domstol vil dog i et konkret tilfælde kunne tillægge sagsanlægget opsættende virkning.

Det er Erhvervsministeriets vurdering, at der er behov for at kunne stille visse krav til indgivelse af klager efter forordningens artikel 53 med henblik på at understøtte en effektiv behandling af sagerne.

Det foreslås med lovforslagets § 5, stk. 4, at der tillægges erhvervsministeren bemyndigelse til at fastsætte regler om, hvorledes klager efter artikel 53 for manglende efterlevelse af forordningen om digitale tjenester indgives og om formkrav til klagen. Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at erhvervsministeren eksempelvis kan fastsætte regler om, at klager skal indgives via et særligt it-system, eller at klagen skal indeholde visse oplysninger, f.eks. kontaktoplysninger på klageren, således at kompetente myndigheder har mulighed for at rette henvendelse til klageren med henblik på eventuel uddybelse af klagen.

Det er Erhvervsministeriets vurdering, at de beføjelser, der fremgår af artikel 51, stk. 1-3, i forordning om digitale tjenester, skal udøves af kompetente myndigheder udpeget efter denne lov eller regler fastsat i medfør heraf.

Det foreslås med lovforslagets § 6, at kompetente myndigheder har de beføjelser, der fremgår af artikel 51, stk. 1-3, i forordning om digitale tjenester. Videregivelse af oplysninger indhentet ved udøvelse af undersøgelses- og håndhævelsesbeføjelserne i art. 51, stk. 1-3, skal ske i overensstemmelse med gældende lovgivning, herunder reglerne i databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven, samt forvaltningsloven.

Der henvises til lovforslagets §§ 5-6 og de specielle bemærkninger hertil.

3.3.3.2. Kontrolundersøgelser

Ifølge artikel 51, stk. 1, litra b, i forordning om digitale tjenester skal koordinatoren for digitale tjenester have beføjelse til at foretage kontrolundersøgelser.

Det er Erhvervsministeriets vurdering, at der er behov for at supplere artikel 51, stk. 1, litra b, i forordning om digitale tjenester om koordinatoren for digitale tjenesters beføjelser til at foretage kontrolundersøgelser, jf. artikel 51, stk. 6. Det følger af artikel 49, stk. 4, at beføjelsen endvidere tillægges andre kompetente myndigheder, der er udpeget efter regler fastsat i medfør af lovforslaget § 3, stk. 2.

Erhvervsministeriet bemærker, at kontrolundersøgelser vil være omfattet af retssikkerhedsloven, jf. lovebekendtgørelse nr. 1121 af 12. november 2019 om retssikkerhed ved forvaltningens anvendelse af tvangsindgreb og oplysningspligt.

Det er Erhvervsministeriets vurdering, at kontrolundersøgelser skal kunne foretages af repræsentanter for den kompetente myndighed og andre ledsagende personer, som myndigheden har bemyndiget hertil, efter indhentet retskendelse og mod behørig legitimation. Kontrol skal kunne finde sted uanmeldt. Kontrolundersøgelse indebærer, at myndigheden får adgang til lokaler, for der at gøre sig bekendt med og tage kopi af enhver oplysning uanset medie, og at afkræve faktuelle oplysninger fra repræsentanter og ansatte hos udbyderen. Udbyderen har pligt til at underkaste sig undersøgelsen og give adgang til it-systemer og algoritmer og forklare virkemåden af disse. Der er endvidere Erhvervsministeriets vurdering, at der i bestemmelsen skal fastsættes retssikkerhedsgarantier til beskyttelse af den kontrolunderlagte udbyders eller persons interesser, herunder om myndighedens forsegling af datasæt indsamlet til senere gennemgang, om adgang til at overvære, når forseglingen brydes, om myndighedens efterfølgende udlevering en kopi af de data, som myndigheden har taget fra datasættet, og at denne udlevering skal finde sted seneste 40 hverdage efter kontrolundersøgelsens afslutning, og om sletning af data. Bestemmelsen skal endvidere fastsætte, at kontrolundersøgelse kan ske ved politiets bistand.

Begrebet lokaler fortolkes udvidende, således at det omfatter lokaler, arealer og transportmidler, der anvendes af kontrolunderlagte udbydere af formidlingstjenester eller personer som led i deres erhverv, forretning, håndværk eller profession.

Det foreslås på den baggrund, at udøvelse af beføjelserne til at foretage kontrolundersøgelse suppleres med lovforslagets § 7, stk. 2-9.

Det er endvidere vurderingen, at de supplerende bestemmelser vil finde anvendelse ved enhver udøvelse af beføjelserne efter artikel 51, stk. 1, litra b, således at det er uden betydning, om beføjelserne udøves af en kompetent myndighed ved en tillagt enekompetence eller ved delt kompetence, som reguleret i artikel 56 i forordning om digitale tjenester, eller ved den kompetente myndigheds bistand til koordina-

tionen for digitale tjenester i andre medlemslande i den Europæiske Union eller Europa-Kommissionen, jf. artikel 57, stk. 2, artikel 60, stk. 4 og artikel 66, stk. 3. Ved sådanne anmodninger om bistand vil de supplerende bestemmelser i denne lov finde anvendelse.

Der henvises til lovforslagets § 7 og de specielle bemærkninger hertil.

3.3.3.3. Påbud

Det er hensigten, at kompetente myndigheders udøvelse af undersøgelsesbeføjelser i henhold til artikel 51, stk. 1, og beføjelser til at kræve overtrædelse af forordningen om digitale tjenester bragt til ophør i henhold til artikel 51, stk. 2, litra b, udmøntes ved en kompetent myndigheds udstedelse af påbud.

Det er Erhvervsministeriets vurdering, at der er behov for at supplere bestemmelser i forordning om digitale tjenester om udstedelse af påbud, idet regler, der udstedes med hjemmel i lovforslagets § 15, stk. 2 og 3, om digital kommunikation til og fra kompetente myndigheder kan indeholde pligter, som bør kunne påbydes efterlevet.

Det foreslås med lovforslagets § 8, at kompetente myndigheder, udover at meddele påbud efter artikel 51, stk. 1, litra a-c, og artikel 51, stk. 2, litra b, i forordning om digitale tjenester, kan påbyde udbydere af formidlingstjenester og personer, som omhandlet i forordningens artikel 51, stk. 1, at bringe overtrædelser af regler fastsat i medfør af § 15, stk. 2 og 3, til ophør. Forslagets § 15, stk. 2 og 3, bemyndiger erhvervsministeren til at fastsætte regler om digital kommunikation til og fra kompetente myndigheder.

Bestemmelsen har til formål at sikre håndhævelse af regler udstedt i medfør af § 15, stk. 2 og 3, der pålægger udbydere af formidlingstjenester og personer, som omhandlet i forordningens artikel 51, stk. 1, forpligtelser.

Hvor et meddelt påbud udstedt i medfør af § 8 ikke efterleveres, vil der kunne pålægges tvangsbøder efter lovforslagets § 9 og idømmes bødestraf efter lovforslagets §§ 10-11.

Der henvises til lovforslagets § 8 og de specielle bemærkninger hertil.

3.3.3.4. Tvangsbøder

Artikel 51, stk. 2, litra d, i forordning om digitale tjenester giver koordinatoren for digitale tjenester beføjelse til at pålægge tvangsbøder eller til at anmode en judiciel myndighed i deres medlemsstat om at gøre det i overensstemmelse med artikel 52 for at sikre, at en overtrædelse bringes til ophør i overensstemmelse med et påbud udstedt i henhold til artikel 51, stk. 2, litra b, eller i tilfælde af manglende overholdelse af ethvert undersøgelsespåbud udstedt i henhold til artikel 51, stk. 1. Bestemmelsen finder også anvendelse på andre kompetente myndigheder, jf. artikel 49, stk. 4.

Udbydere af formidlingstjenester, der falder under dan-

ske kompetente myndigheders kompetence, kan pålægges tvangsbøder, jf. artikel 51, stk. 2, 1. afsnit, med henblik på at sikre, at en overtrædelse af forordningen om digitale tjenester bringes til ophør i overensstemmelse med et påbud udstedt i henhold til artikel 51, stk. 2, litra b, eller i tilfælde af manglende overholdelse af ethvert undersøgelsespåbud udstedt i henhold til artikel 51, stk. 1.

Herudover kan andre personer, som omhandlet i artikel 51, stk. 1, pålægges tvangsbøder i tilfælde af manglende overholdelse af et påbud, der er udstedt til dem i henhold til det pågældende stykke. Det er en forudsætning, at myndigheden i god tid har givet disse andre personer alle relevante oplysninger vedrørende påbuddet, herunder om konsekvenser ved manglende overholdelse og om klagemuligheder, jf. artikel 51, stk. 2, sidste afsnit.

En tvangsbøde bør alene anvendes, hvor denne kan betragtes som et middel til at motivere en udbyder af formidlingstjenester eller en person til at handle på en nærmere angivet måde. Det skal fremgå klart, hvilken handling eller undladelse, den pågældende skal foretage eller undlade for at undgå at blive pålagt en tvangsbøde. Når en kompetent myndighed f.eks. lægger op til at anvende tvangsbøder ved manglende fremlæggelse af oplysninger efter artikel 51, stk. 1, litra a, i forordning om digitale tjenester, skal det fremgå klart af afgørelsen om pålæg af tvangsbøder, hvilke oplysninger den pågældende skal fremlægge for at undgå at blive pålagt en tvangsbøde.

Det vurderes, at kompetente myndigheder bl.a. vil anvende tvangsbøder, når de undersøger en sag om en mulig overtrædelse af forordningen om digitale tjenester, og hvor en udbyder af formidlingstjenester eller en person, som omhandlet i forordningens artikel 51, stk. 1, efter påbud herom undlader at fremlægge oplysninger, som er af betydning for myndighedens undersøgelse, jf. artikel 51, stk. 1, litra a. Tvangsbøder vurderes også relevante at anvende, hvor en kontrolunderlagt udbyder eller person obstruerer en kontrolundersøgelse efter artikel 51, stk. 1, litra b, ved ikke f.eks. at give adgang til lokaler, arkiver, it-systemer m.v. eller afgive oplysninger om faktiske forhold. Tvangsbøder vurderes endvidere relevante at anvende, hvor en udbyder af en formidlingstjeneste på baggrund af et meddelt påbud efter artikel 51, stk. 2, litra b, ikke bringer en overtrædelse af forordningen om digitale tjenester til ophør.

Det er Erhvervsministeriets vurdering, at der er behov for at supplere artikel 51, stk. 2, litra d, i forordning om digitale tjenester om tvangsbøder, idet tvangsbøder også bør kunne finde anvendelse ved manglende efterlevelse af påbud udstedt af kompetente myndigheder med hjemmel i lovens § 8, stk. 1. Herudover fremgår det af artikel 52, stk. 4, i forordning om digitale tjenester, at medlemsstaterne skal sikre, at maksimumbeløbet for tvangsbøder er 5 pct. af den pågældende udbyder af formidlingstjenesters gennemsnitlige daglige globale omsætning eller indkomst i det foregående regnskabsår pr. dag.

Det foreslås med lovforslagets § 9, stk. 1, at kompetente myndigheder, udover at pålægge tvangsbøder efter artikel 51, stk. 2, litra d, i forordning om digitale tjenester, kan pålægge daglige eller ugentlige tvangsbøder ved manglende efterlevelse af påbud meddelt efter § 8, stk. 1. Det foreslås med lovforslagets § 9, stk. 2, at tvangsbøder pålagt ved manglende efterlevelse af påbud meddelt efter § 8, stk. 1, eller artikel 51, stk. 1, litra a eller b, eller stk. 2, litra b, i forordning om digitale tjenester pr. dag udgør op til 5 pct. af den gennemsnitlige daglige omsætning på verdensplan i det forudgående regnskabsår for udbydere af formidlingstjenester, og op til 5 pct. af den gennemsnitlige daglige indkomst på verdensplan i det forudgående år for personer. Det foreslås, at tvangsbøder påløber fra den dato, der er angivet i afgørelsen om at pålægge tvangsbøder.

En tvangsbøde er en betinget fordring, og betingelsen for fordringens beståen er, at den påbudte handlepligt eller undladelse ikke er opfyldt. Forfaldne, ikke-betalte tvangsbøder bortfalder således, når handlepligten opfyldes.

Der henvises til lovforslagets § 9 og de specielle bemærkninger hertil.

3.4. Strafbestemmelser

3.4.1. Gældende ret

Der findes ikke i dag regler, der pålægger udbydere af formidlingstjenester pligter, der svarer til de pligter, der fremgår af forordningen om digitale tjenester. Der er derfor heller ikke fastsat regler om danske myndigheders håndhævelse af sådanne regler eller regler om, hvilke sanktioner, der kan anvendes ved overtrædelser.

Straffelovens kapitel 5 indeholder regler om strafansvar for juridiske personer. Det følger af straffelovens § 25, at en juridisk person kan straffes med bøde, når det er bestemt ved eller i medfør af lov. Bestemmelser om strafansvar for selskaber m.v. omfatter, medmindre andet er bestemt, enhver juridisk person, herunder aktie-, anparts- og andelselskaber, interessentskaber, foreninger, fonde, boer, kommuner og statslige myndigheder, jf. straffelovens § 26, stk. 1. Endvidere omfatter sådanne bestemmelser enkeltmandsvirksomheder, for så vidt disse navnlig under hensyn til deres størrelse og organisation kan sidestilles med de ovenfor nævnte selskaber, jf. straffelovens § 26, stk. 2. Det følger videre, at strafansvar for en juridisk person forudsætter, at der inden for dens virksomhed er begået en overtrædelse, der kan tilregnes en eller flere til den juridiske person knyttede personer eller den juridiske person som sådan, jf. straffelovens § 27.

Det er et grundlæggende princip i dansk retspleje, at straf, herunder bødestraf, normalt pålægges under domstolens medvirken og i strafferetsplejens former ud fra hensynet til den sigtedes retssikkerhed. I Danmark er det således som udgangspunkt anklagemyndigheden, der rejser tiltale, og domstolene, der pålægger bøder. Anklagemyndigheden kan dog i sager om lovovertrædelser, der ikke skønnes at ville

medføre højere straf end bøde, i et bødeforelæg tilkendegive sigtede, at sagen kan afgøres uden retssag, hvis sigtede erklærer sig skyldig i overtrædelsen og erklærer sig rede til inden en nærmere angiven frist at betale den bøde, der er fastsat i bødeforelægget, jf. retsplejelovens § 832, stk. 1.

Øvrige myndigheder kan også tillægges hjemmel til at udstede et administrativt bødeforelæg, som den pågældende kan vedtage udenretligt i stedet for gennemførelse af en domstolsbehandling. Adgang til at udstede bødeforelæg bør kun tillægges for overtrædelser, der generelt er ensartede, ukomplicerede og uden bevismæssige tvivlsspørgsmål. Endvidere bør sanktionsniveauet ligge fast. Overtrædelser, der kan sanktioneres med administrative bødeforelæg, bør således generelt være klare og umiddelbart konstaterbare, og sagens afgørelse, herunder fastsættelsen af bødens størrelse, bør være uden skønmæssige elementer af betydning.

3.4.2. Forordning om digitale tjenester

Ifølge artikel 51, stk. 2, litra c, i forordning om digitale tjenester skal koordinatoren for digitale tjenester have beføjelse til at pålægge bøder eller til at anmode en judiciel myndighed om at pålægge bøder i overensstemmelse med artikel 52 i tilfælde af manglende overholdelse af forordningen, herunder af manglende efterlevelse af påbud om at fremlægge oplysninger eller manglende efterlevelse af påbud om at underkaste sig en kontrolundersøgelse. Bestemmelsen finder ifølge artikel 49, stk. 4, også anvendelse på andre kompetente myndigheder, som medlemsstaterne udpeger i henhold til artikel 49, stk. 1.

Ifølge artikel 52, stk. 1, i forordning om digitale tjenester skal medlemsstaterne fastsætte regler om sanktioner, der skal anvendes ved overtrædelse af forordningen begået af udbydere af formidlingstjenester, der falder under medlemsstaternes kompetence, og træffe alle nødvendige foranstaltninger til at sikre, at sanktionerne anvendes i overensstemmelse med artikel 51. Sanktionerne skal ifølge artikel 52, stk. 2, være effektive, stå i et rimeligt forhold til overtrædelsen og have afskrækkende virkning.

Det fremgår af artikel 52, stk. 3, 1. pkt., at medlemsstaterne skal sikre, at bøder, der pålægges udbydere af formidlingstjenester for manglende overholdelse af forpligtelser i forordningen, højst må udgøre 6 pct. af udbydernes årlige globale omsætning i det forudgående regnskabsår.

Ifølge artikel 52, stk. 3, 2. pkt., skal medlemsstaterne sikre, at bøder, der pålægges for afgivelse af urigtige, ufuldstændige eller vildledende oplysninger, manglende svar eller berigtigelse af urigtige, ufuldstændige eller vildledende oplysninger og for undladelse af at underkaste sig kontrol, højst må udgøre 1 pct. af den pågældende udbyder af formidlingstjenesters globale omsætning i det forudgående regnskabsår eller 1 pct. af den årlige indkomst for personer.

Det fremgår af præambelbetragtning 117, at det i forordningen fastsatte maksimumsbeløb for bøder bør finde anvendelse på hver overtrædelse af denne forordning.

Den maksimale bødestørrelse på 6 pct. gælder for overtrædelse af forpligtelser, der påhviler udbydere af formidlingstjenester i medfør af forordningen, mens den maksimale bødestørrelse på 1 pct. gælder for overtrædelse af forpligtelser af mere processuel karakter, der påhviler udbydere af formidlingstjenester og personer, der med rimelighed kan have kendskab til oplysninger relateret til en formodet overtrædelse af forordningen begået af en udbyder af formidlingstjenester.

Det følger af forordningens præambelbetragtning 117, at medlemsstaterne bør sikre, at overtrædelser af de forpligtelser, der er fastsat i denne forordning, kan sanktioneres på en måde, der er effektiv, står i et rimeligt forhold til overtrædelsen og har afskrækkende virkning, under hensyntagen til overtrædelsens art, grovhed, gentagne karakter og varighed i lyset af den offentlige interesse, der forfølges, omfanget og arten af de aktiviteter, der udføres, samt den krænkende parts økonomiske formåen.

Det fremgår endvidere af forordningens præambelbetragtning 117, at sanktionerne navnlig bør fastsættes under hensyntagen til, om den berørte udbyder af formidlingstjenester systematisk eller gentagne gange undlader at opfylde sine forpligtelser i henhold til denne forordning, og i givet fald antallet af berørte modtagere af tjenesten, hvorvidt overtrædelsen blev begået forsætligt eller uagtsomt, og om udbyderen er aktiv i flere medlemsstater.

3.4.3. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

3.4.3.1. Straf

Erhvervsministeriet vurderer, at der i loven bør fastsættes regler om, hvilke bestemmelser i forordningen om digitale tjenester, der indeholder forpligtelser, hvis overtrædelse skal kunne straffes med bøde.

Efter Erhvervsministeriets vurdering skal der herudover fastsættes regler om bødestraf for overtrædelser af forpligtelser af mere processuel karakter, dvs. regler om bødestraf for manglende efterlevelse af påbud meddelt af en kompetent myndighed om at fremlægge oplysninger relateret til en formodet overtrædelse, jf. artikel 51, stk. 1, litra a, i forordning om digitale tjenester og påbud om at lade sig underkaste en kontrolundersøgelse, jf. artikel 51, stk. 1, litra b, i forordning om digitale tjenester.

Der bør desuden fastsættes bestemmelser, der angiver, at bøder udmålt efter loven ikke må overstige de øvre grænser, der følger af forordningens artikel 52, stk. 3. Det bør fremgå, at de angivne maksimale bødestørrelser finder anvendelse for hver enkelt overtrædelse. Ved en samlet pådømmelse af flere forhold kan der således idømmes op til 6 pct. af udbyderens globale omsætning for hver enkelt overtrædelse af forordningen.

Det er Erhvervsministeriets vurdering, at sanktionsniveauet skal ligge tilstrækkeligt højt til, at bøderne har både en

følelig og præventiv virkning, således at formålene med forordningen opfyldes. Endvidere skal bøder stå i et rimeligt forhold til overtrædelsen.

Det er Erhvervsministeriets vurdering, at der bør fastsættes regler om, hvilke forhold, der skal tages i betragtning ved udmåling af bøder.

Endelig bør der fastsættes regler om, at juridiske personer kan pålægges strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

Der bør foreslås en bødeberegningsmodel, idet det er en betingelse for, at kompetente myndigheder, som foreslået i § 11, kan udstede administrative bødeforelæg, at der enten foreligger en fast praksis for udmåling af bødestraf eller angives en model for udmåling af bødestrafen.

Det foreslås med lovforslagets § 10, stk. 1, at den, der overtræder artikel 11 eller 12, artikel 13, stk. 1, 2 eller 4, artikel 14, artikel 15, stk. 1, artikel 16, stk. 1, 2 eller 4-6, artikel 17, stk. 1-4, artikel 18 eller 20, artikel 21, stk. 1, 2. pkt., eller stk. 2, 1. eller 2. pkt., artikel 22, stk. 1 eller 6, artikel 23, artikel 24, stk. 1-3 eller 5, artikel 25, stk. 1, artikel 26 eller 27, artikel 28, stk. 1 eller 2, artikel 30, stk. 1, stk. 2, 1., 3. eller 4. pkt., stk. 3 eller 5-7, artikel 31 eller 32, i forordning om digitale tjenester, eller den, der undlader at efterleve et tilsagn, der er gjort bindende, jf. artikel 51, stk. 2, litra a, i forordning om digitale tjenester, straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning.

Med lovforslagets § 10, stk. 2, foreslås det, at den, der undlader at efterleve et påbud efter artikel 51, stk. 1, litra a, i forordning om digitale tjenester om at fremlægge oplysninger, eller et påbud efter artikel 51, stk. 1, litra b, i forordning om digitale tjenester om at underkaste sig kontrol, eller et påbud meddelt efter § 8, stk. 1, straffes på samme måde, dvs. med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning.

Efter lovforslagets § 10, stk. 3, foreslås det, at bøder efter det foreslåede § 10, stk. 1, højst kan udgøre 6 pct. af den pågældende udbyder af formidlingstjenesters omsætning på verdensplan i det forudgående regnskabsår, og at bøder efter forslaget § 10, stk. 2, højst kan udgøre 1 pct. af den pågældende udbyder af formidlingstjenesters omsætning på verdensplan i det forudgående regnskabsår eller 1 pct. af den pågældende persons indkomst på verdensplan i det forudgående år.

Det følger af præambelbetragtning 117 i forordning om digitale tjenester, at maksimumgrænserne for bøder finder anvendelse på hver overtrædelse for sig.

Med lovforslagets § 10, stk. 4, 1. pkt., foreslås det, at der ved udmålingen af bøder efter forslaget § 10, stk. 1 og 2, skal lægges vægt på udbyderne af formidlingstjenesters omsætning i det forudgående regnskabsår, eller personens indkomst i det forudgående år.

Med lovforslagets § 10, stk. 4, 2. pkt., foreslås det, at der ved udmåling af bøder efter stk. 1 og 2 i skærpende retning lægges vægt på samtidig pådømmelse af flere overtrædelser.

Efter straffelovens bestemmelser kan der i skærpende retning desuden lægges vægt på, at der er tale om gentagelsestilfælde.

Der foreslås en bødemodel, der anvendes som udgangspunkt ved beregning af bødens størrelse efter § 10.

Ifølge bødemodellen udmåles bøden som summen af et grundbeløb og et omsætningsbestemt tillæg, der beregnes som en procentdel af virksomhedens årlige globale omsætning i det forudgående regnskabsår ganget med antallet af overtrædelser, hvor procentdelen afhænger af dels antallet af samtidig pådømte overtrædelser, dels antal gentagelsestilfælde.

Med de foreslåede grundbeløb sikres det, at samtlige overtrædelser af forpligtelser i forordningen om digitale tjenester sanktioneres med et fast minimumsbeløb. Der er med de foreslåede størrelser af grundbeløbet søgt at balancere hensynene til, at overtrædelser af forordningen om digitale tjenester på den ene side generelt bør sanktioneres med en bøde, der må forventes at være såvel følelig som præventiv, og at bøden på den anden side står i et rimeligt forhold til mindre virksomheders økonomiske formåen.

Der foreslås et højt grundbeløb på 10.000 kr. og et lavt grundbeløb på 5.000 kr. Afgørelsen af, hvilket grundbeløb, der finder anvendelse ved bødeudmålingen, afhænger af, hvilke bestemmelser, virksomheden har overtrådt. Såfremt en virksomhed har overtrådt såvel bestemmelser, der sanktioneres med det høje grundbeløb som bestemmelser, der sanktioneres med det lave grundbeløb, medregnes alene det høje grundbeløb.

Der foreslås et grundbeløb på 10.000 kr. for overtrædelser af forpligtelser, der har væsentlig betydning for opfyldelsen af forordningens formål om at skabe et velfungerende indre marked for formidlingstjenester og bidrage til at skabe et sikkert, forudsigeligt og pålideligt onlinemiljø ved at stille krav om indførelse af mekanismer, der kan bidrage til at opdage og håndtere ulovligt indhold, desinformation og andre samfundsmæssige risici på formidlingstjenester.

Flere af de forpligtelser, der foreslås sanktioneret med et højt grundbeløb, har karakter af krav, der skal opfyldes én gang, f.eks. at den pågældende udbyder skal etablere en mekanisme til anmeldelse af ulovligt indhold på sin tjeneste, jf. forordningens artikel 16, stk. 1, eller at udbyderen skal udpege et elektronisk kontaktpunkt til brug for kommunikation med brugerne, jf. artikel 12. Manglende efterlevelse af kravene indebærer, at brugernes muligheder for at anmelde ulovligt indhold begrænses, at brugernes kommunikation med tjenesten besværliggøres eller umuliggøres, eller at politiet ikke underrettes ved mistanke om strafbare forhold, der indebærer en trussel mod menneskers liv eller sikkerhed.

Manglende efterlevelse af denne type forpligtelser vurderes potentielt at kunne reducere effekten af forordningen om digitale tjenester og dermed hindre opfyldelsen af forordningens formål. Der er tale om manglende efterlevelse af forpligtelser, der har til formål at begrænse omfanget af ulovligt indhold, desinformation og andre samfundsmæssige risici på formidlingstjenester.

Følgende bestemmelser findes at indeholde forpligtelser af den pågældende type, der bør sanktioneres med et højt bødeniveau; artikel 12, stk. 2, om offentliggørelse af oplysninger, der er nødvendige for, at brugerne kan kommunikere med tjenesten, artikel 13, stk. 4, om offentliggørelse af oplysninger om retlige repræsentanter for udbydere af formidlingstjenester etableret uden for den Europæiske Union, artikel 15, stk. 1, om offentliggørelse af en rapport om tjenestens indholdsmoderation, artikel 16, stk. 1, 1. pkt., om indførelse af en mekanisme, der muliggør anmeldelse af ulovligt indhold, artikel 18 om underretning af politiet ved mistanke om strafbare forhold, der indebærer en trussel mod menneskers liv eller sikkerhed, artikel 20 om adgang til at klage over en tjenestes beslutning om fjernelse af indhold, artikel 22, stk. 1, om sikring af at anmeldelser indgivet fra pålidelige indberettere gives prioritet, artikel 23, stk. 1, om suspension af en ydelse af en tjeneste til brugere, der ofte leverer åbenbart ulovligt indhold, artikel 24, stk. 1, om indholdet i offentliggjorte rapporter om indholdsmoderation, artikel 24, stk. 2, om offentliggørelse af antallet af aktive brugere i den Europæiske Union, artikel 24, stk. 3, om oplysning af antallet af aktive brugere på anmodning fra Europa-Kommissionen eller koordinatoren for digitale tjenester i etableringslandet, artikel 24, stk. 5, om forelæggelse af udbydere af onlineplatformes afgørelser og begrundelser efter artikel 17, stk. 1, for Kommissionen og om sikring af, at oplysningerne ikke indeholder personoplysninger, artikel 25, stk. 1, om forbud mod brug af vildledende eller manipulerende onlinegrænseflader, artikel 26 om pligt til at markere onlinereklamer og forbud mod visse reklamer online, artikel 27, stk. 1, 2 og stk. 3, 1. pkt., om gennemsigtighed i anbefalingssystemer, artikel 28, stk. 1 og 2, om onlinebeskyttelse af mindreårige, artikel 30, stk. 1, stk. 2, 1., 3. og 4. pkt., stk. 3 og 7, artikel 31 om krav til onlinemarkedspladser og artikel 32 om oplysning til forbrugere, der har købt ulovlige produkter eller tjenester på en onlinemarkedsplads.

For de overtrædelser, der foreslås straffet med det høje grundbeløb, fastlægges størrelsen af det omsætningsbestemte tillæg ved anvendelse af nedenstående bødemodel.

Det omsætningsbestemte tillæg beregnes som antal overtrædelser ganget med omsætningen ganget med procentsatsen, som angivet i det relevante interval.

Antal overtrædelser	1. gangstilfælde	2. gangstilfælde	3. gangstilfælde	4. gangstilfælde	5. gangstilfælde
1-5	0,005 pct.	0,015 pct.	0,045 pct.	0,135 pct.	0,405 pct.

6-10	0,010 pct.	0,030 pct.	0,090 pct.	0,270 pct.	0,810 pct.
11-15	0,015 pct.	0,045 pct.	0,135 pct.	0,405 pct.	1,215 pct.
16-20	0,020 pct.	0,060 pct.	0,180 pct.	0,540 pct.	1,620 pct.
≥21	0,025 pct.	0,075 pct.	0,225 pct.	0,675 pct.	2,025 pct.

Hvis der er 5 overtrædelser, og der er tale om førstegangs-overtrædelser, udgør det omsætningsbestemte tillæg således 5 x omsætningen x 0,005 pct. Hvis der er 7 overtrædelser, udgør det omsætningsbestemte tillæg (5 x omsætningen x 0,005 pct.) + (2 x omsætningen x 0,01 pct.).

For udbydere, der indgår i en koncern, skal i stedet for udbyderens omsætning anvendes den konsoliderede omsætning. For fysiske personer, der ikke har en omsætning, anvendes i stedet personens indkomst i det foregående år.

Der foreslås et grundbeløb på 5.000 kr. for overtrædelser af øvrige forpligtelser, der er strafbare efter lovforslagets § 10, stk. 1.

For de overtrædelser, der foreslås straffet med det lave grundbeløb, fastlægges størrelsen af det omsætningsbestemte tillæg pr. overtrædelse til 25 pct. af det omsætningsbestemte tillæg, der fremkommer pr. overtrædelse ved anvendelse af ovenstående bødemodel. Det lavere bødeniveau vil finde anvendelse på enkeltstående overtrædelser af forpligtelser, som ikke direkte og væsentligt vurderes at have betydning for omfanget og udbredelsen af ulovligt indhold eller desinformation eller indebære andre samfundsmæssige risici. Der kan f.eks. i denne kategori være tale om forpligtelser vedrørende udbydere af formidlingstjenesters løbende behandling af anmeldelser om ulovligt indhold og andre processuelle krav, hvor en enkel overtrædelse ikke anses for lige så grov, som f.eks. manglende etablering af en mekanisme til anmeldelse af ulovligt indhold. Har overtrædelserne en mere systematisk karakter eller foreligger der andre skærpende omstændigheder, bør det overvejes, om bødestraffen i stedet for skal udmåles ved anvendelse af bødemodellen med det højere niveau.

Bødemodellen med det lave grundbeløb finder anvendelse på overtrædelse af artikel 11 om etablering af kontaktpunkt til kommunikation med myndigheder, artikel 12, stk. 1, om udpegning af elektronisk kontaktpunkt for tjenestemodtagere, artikel 13, stk. 1 og 2, om retlige repræsentanter, artikel 14 om krav til vilkår og betingelser, artikel 16, stk. 1, 2. pkt., stk. 2, stk. 4-6, om etablering af anmeldelsesmekanismer, artikel 17, stk. 1-4, om begrundelse for begrænsninger for adgang til indhold, artikel 21, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, 1. og 2. pkt., om udenretslig tvistbilæggelse, artikel 22, stk. 6, om upræcise eller unøjagtige indberetninger fra pålidelige indberettere, artikel 23, stk. 2-4, om adgangen til at suspendere ydelsen af en tjeneste ved misbrug, artikel 27, stk. 3,

2. pkt., om gennemsigtighed af anbefalingssystemer, artikel 30, stk. 5 og 6, om erhvervsdrivendes sporbarhed, eller på undladelser af at efterleve et tilsagn, der er gjort bindende, jf. artikel 51, stk. 2, litra a, i forordning om digitale tjenester.

Det er vurderingen, at undladelse af at efterleve påbud meddelt i medfør af artikel 51, stk. 1, litra a eller b, i forordning om digitale tjenester, som straffes med bøde, jf. lovforslagets § 10, stk. 2, skal straffes med udgangspunkt i bødemodellen med et grundbeløb på 10.000 kr., hvis den formodede overtrædelse, der har dannet grundlag for det meddelte påbud, straffes med anvendelse af det høje grundbeløb. Straffes den formodede overtrædelse af forordningen derimod efter bødemodellen med et grundbeløb på 5.000 kr., straffes også undladelser af at følge påbud meddelt efter artikel 51, stk. 1, litra a eller b, med et grundbeløb på 5.000 kr.

Det foreslås, at undladelse af at efterleve påbud meddelt i medfør af § 8, stk. 1, som straffes med bøde, jf. lovforslagets § 10, stk. 2, straffes efter modellen med et grundbeløb på 5.000 kr.

Når der i en sag samtidig pådømmes overtrædelser, der straffes efter det høje bødeniveau og overtrædelser, der straffes efter det lave bødeniveau, anvendes det høje grundbeløb på 10.000 kr.

Den bødestørrelse, der beregnes ved brug af bødemodellen, er udtryk for et udgangspunkt. Fastsættelse af straffen vil fortsat bero på domstolens konkrete vurdering af samtlige omstændigheder i sagen, og det i bødemodellen angivne strafniveau vil kunne fraviges i op- eller nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger andre skærpende og formildende omstændigheder, jf. herved de almindelige regler om straffens fastsættelse i straffelovens kapitel 10. Ved vurderingen heraf kan der bl.a. lægges vægt på, om formidlingstjenesten primært henvender sig til særligt sårbare brugere, herunder børn og unge samt spilafhængige personer, ligesom der kan lægges vægt på overtrædelsens varighed.

Endelig skal det sikres, at bødestørrelsen for overtrædelse af de forpligtelser i forordningen, som er opremset i forslaget § 10, stk. 1, ikke overskrider den øvre grænse på 6 pct. af udbyderen af formidlingstjenestens årlige omsætning på verdensplan pr. overtrædelse, der er fastsat i artikel 52, stk. 3, 1. pkt., i forordning om digitale tjenester, og som fremgår af lovforslagets § 10, stk. 3, 1. pkt.

For undladelse af at efterleve påbud om at fremlægge oplysninger relateret til en formodet overtrædelse, undladelse af at lade sig underkaste en kontrolundersøgelse med henblik på at den kompetente myndighed kan tilgå oplysninger relateret til en formodet overtrædelse, og undladelse af at efterleve et påbud meddelt efter forslaget § 8, stk. 1, skal bøden fastsættes under hensyntagen til den øvre grænse på 1 pct. af den pågældende udbyder af formidlingstjenesters omsætning på verdensplan i det forudgående regnskabsår eller

1 pct. af den pågældende persons indkomst på verdensplan i det forudgående år, der er fastsat i forordningens artikel 52, stk. 3, og som fremgår af lovforslagets § 10, stk. 3, 2. pkt.

De fastsatte øvre grænser for bødestørrelsen finder anvendelse på hver enkelt overtrædelse.

Hvis der i forbindelse med samtidig pådømmelse af flere overtrædelser både er tale om overtrædelser omfattet af lovforslagets § 10, stk. 1, og overtrædelser omfattet af lovforslagets § 10, stk. 2, må der foretages én bodeberegning efter bødemodellen for overtrædelser omfattet af lovforslagets § 10, stk. 1, for hvilke den øvre grænse er 6 pct. af udbyderen af formidlingstjenesters årlige omsætning på verdensplan, og en anden bodeberegning for overtrædelser omfattet af lovforslagets § 10, stk. 2, for hvilke den øvre grænse er 1 pct. af udbyderen af formidlingstjenesters årlige omsætning på verdensplan eller personens årlige indkomst på verdensplan.

Endelig foreslås det i lovforslagets § 10, stk. 5, at selskaber m.v. kan pålægges strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

Efter straffelovens § 19, 2. pkt., kan overtrædelser af bestemmelser efter særlovgivningen straffes, når der foreligger forsæt eller uagtsomhed, medmindre det er særligt hjemlet, at kun forsæt kan straffes.

Der henvises til lovforslagets § 10 og de specielle bemærkninger hertil.

3.4.3.2. Administrative bødeforelæg

Det er Erhvervsministeriets vurdering, at det vil være hensigtsmæssigt, at der med lovforslaget gives kompetente myndigheder mulighed for at udstede administrative bødeforelæg.

En sådan mulighed kan indebære væsentlige fordele, idet udstedelsen af administrative bødeforelæg tillader en hurtig og smidig proces. Den, der modtager et administrativt bødeforelæg, får hurtigere en indikation af sin retsstilling samtidig med, at anklagemyndigheden og domstolene – hvis den pågældende vælger at vedtage bødeforelægget – ikke bliver belastet af en ellers ukompliceret sag.

Da en ordning om administrative bødeforelæg indebærer, at kompetente myndigheder får adgang til ved bødeforelæg at afgøre straffesager uden, at politiet, anklagemyndigheden og domstolene involveres, tilsiger væsentlige retssikkerhedsmæssige hensyn, at en række betingelser er opfyldt.

Muligheden for at udstede administrative bødeforelæg forudsætter, at der er tale om overtrædelser, der generelt er ensartede, ukomplicerede og uden bevismæssige tvivlsspørgsmål. Endvidere er det en betingelse, at der er et fast sanktionsniveau, dvs. at fastsættelse af bøden skal være uden skønmæssige elementer af betydning.

Det foreslås i lovforslagets § 11, stk. 1, at kompetente myn-

digheder tillægges kompetence til at afslutte en sag ved udstedelse af et administrativt bødeforelæg i sager om overtrædelse af artikel 11, stk. 1, artikel 13, stk. 1, stk. 2, 1. pkt., eller stk. 4, artikel 16, stk. 1, 1. pkt., artikel 24, stk. 1 eller 2, artikel 26, stk. 2, 1. pkt., artikel 27, stk. 3, 1. pkt., artikel 30, stk. 1, stk. 2, 4. pkt., stk. 3, 2. pkt., eller stk. 7, 2. pkt., artikel 31, stk. 1, eller artikel 32, stk. 1, i forordning om digitale tjenester eller ved undladelse af at efterleve et tilsagn, der er gjort bindende, jf. artikel 51, stk. 2, litra a, i forordning om digitale tjenester, hvis det skønnes, at overtrædelsen ikke medfører højere straf end bøde, og den, der har begået overtrædelsen, erklærer sig skyldig i overtrædelsen og rede til at betale en bøde som angivet i bødeforelægget inden en nærmere angivet frist.

De i lovforslagets § 11, stk. 1, nævnte overtrædelser vurderes generelt at være ukomplicerede, og vurderingen af om der foreligger en overtrædelse vurderes derfor at være uden bevismæssig tvivl. Det vil således ikke kræve nævneværdige undersøgelser at konstatere, at en udbyder af formidlingstjenester har overtrådt en af de i § 11, stk. 1, nævnte forpligtelser i forordningen om digitale tjenester, f.eks. kravet om, at udbydere af formidlingstjenester skal udpege et enkelt kontaktpunkt efter artikel 11, stk. 1, eller kravet om, at onlineplatforme og onlinesøgemaskiner efter artikel 24, stk. 2, mindst hver sjette måned skal offentliggøre tjenestens gennemsnitligt antal aktive brugere i Unionen.

Overtrædelser omfattet af forslagets § 11, stk. 1, forventes således generelt at være klare og umiddelbart konstaterbare, og sagens afgørelse, herunder fastsættelsen af bødens størrelse, vil som udgangspunkt være uden skønmæssige elementer af betydning, idet det samtidig foreslås, at bødemodellen, som er beskrevet i afsnit 3.4.3.1, anvendes ved udmålingen af den bøde, der fremgår af bødeforelægget

Det foreslås i § 11, stk. 2, at bødeforelæg, som omhandlet i det foreslåede stk. 1, også kan anvendes ved undladelse af at efterleve et påbud meddelt i medfør af artikel 51, stk. 1, litra a eller b, i forordning om digitale tjenester, eller i medfør af § 8, stk. 1.

Den foreslåede bestemmelse medfører, at manglende opfyldelse af et påbud vil kunne danne grundlag for vedtagelse af et bødeforelæg. Er et meddelt påbud imidlertid ikke tilstrækkeligt klart formuleret, vil en manglende opfyldelse af påbuddet ikke kunne danne grundlag for et bødeforelæg.

Det foreslås i § 11, stk. 3, at bødeforelæg, som omhandlet i det foreslåede stk. 1, også kan anvendes for overtrædelse af artikel 11, stk. 2, 1. pkt., artikel 12, stk. 1 eller 2, artikel 13, stk. 2, 2. pkt., artikel 14, stk. 1, 1. eller 2. pkt., stk. 5 eller 6, artikel 15, stk. 1, artikel 20, stk. 1 eller stk. 4, 1. pkt., artikel 21, stk. 1, 2. pkt., artikel 23, stk. 4, artikel 24, stk. 3, 1. pkt., eller stk. 5, artikel 27, stk. 1, artikel 30, stk. 2, 3. pkt., stk. 5 eller stk. 7, 1. pkt., eller artikel 31, stk. 3, i forordning om digitale tjenester, når den, der har begået overtrædelsen, ikke har opfyldt nogen del af pligten. Den foreslåede bestemmelse muliggør anvendelse af administrative bødeforelæg i sag-

er, hvor pligten i den overtrådte bestemmelse ikke umiddelbart er formuleret så tilstrækkeligt klart, at en overtrædelse heraf kan danne grundlag for anvendelse af et administrativt bødeforelæg, men hvor vurderingen af, om bestemmelsen er overtrådt, ikke involverer et skøn, idet ingen del af pligten er opfyldt. Betingelsen om at sagens afgørelse skal være uden skønmæssige elementer af betydning, er således opfyldt, hvorfor det er vurderingen, at administrative bødeforelæg også kan anvendes i disse tilfælde. Et eksempel kunne være, at en udbyder ikke har offentliggjort en rapport om tjenestens indholdsmoderation som krævet i medfør af artikel 15, stk. 1, i forordning om digitale tjenester. Bestemmelsen i artikel 15, stk. 1, fastsætter en række mindre klart formulerede krav om, at rapporten skal være klar og letforståelig, men hvis udbyderen slet ikke har offentliggjort en rapport, kan det umiddelbart konstateres, at pligten ikke er opfyldt. Det er således ikke nødvendigt at foretage en vurdering af, om de mindre klart formulerede krav er opfyldt.

Forslagets § 11, stk. 1-3, giver således kompetente myndigheder kompetence til at afslutte en sag ved udstedelse af et administrativt bødeforelæg i lighed med de bødeforelæg, som anklagemyndigheden kan udstede i medfør af retsplejelovens § 832, stk. 1.

Sager, som vedrører overtrædelse af bestemmelser, der er opremset i § 11, stk. 1-3, men som ikke har den fornødne ukomplicerede karakter til at blive afgjort med et administrativt bødeforelæg, vil skulle oversendes til politiet. Tilsvarende gælder, hvor den samme udbyder eller person har begået flere overtrædelser, og hvor overtrædelserne har en mere omfattende, systematisk eller grov karakter. Det vil således være tilfældet, såfremt der f.eks. skal foretages en vurdering af, hvorvidt der foreligger skærpende eller mildende omstændigheder i en konkret sag. Tilsvarende vil sager vedrørende overtrædelse af andre af forordningens bestemmelser, end dem der fremgår af § 11, stk. 1-3, skulle overgives til politiet.

Forslaget om anvendelse af administrative bødeforelæg retter sig kun mod sager, hvor den pågældende erkender sin skyld og erklærer sig rede til inden en nærmere angivet frist at betale en bøde som angivet i bødeforelægget. Såfremt den pågældende ikke er indforstået med at lade sagen afgøre administrativt, skal sagen oversendes til politiet og anklagemyndigheden med henblik på videre foranstaltning.

Der vil kunne udstedes administrative bødeforelæg til såvel fysiske som juridiske personer.

Bødeforelæggets størrelse fastsættes ved anvendelse af den foreslåede bødemodel, som er beskrevet i afsnit 3.4.3.1. De øvre grænser for bødernes størrelse, som er fastsat i artikel 52, stk. 3, i forordning om digitale tjenester, og som fremgår af lovforslagets § 10, stk. 3, finder anvendelse ved fastsættelse af størrelsen af administrative bødeforelæg.

Forslaget indebærer, at en kompetent myndighed efter at have konstateret en uagtsom eller forsætlig overtrædelse af

en eller flere af de i § 11, stk. 1-3 nævnte bestemmelser i videst muligt omfang, inden for rammerne af ordningen for administrative bødeforelæg efter § 11, færdigbehandler sagen. Det er en forudsætning, at den pågældende overtrædelse ikke kan forventes at medføre højere straf end bøde.

Det foreslås i § 11, stk. 4, at retsplejelovens regler om krav til indholdet af et anklageskrift finder tilsvarende anvendelse på bødeforelæg efter denne bestemmelse. Det indebærer bl.a., at bødeforelægget skal indeholde oplysninger om den pågældende udbyder af formidlingstjenesters eller den pågældende persons navn og adresse, den regel, der påstås overtrådt, og det forhold, som bødeforelægget vedrører, herunder en beskrivelse heraf med en sådan angivelse af tid, sted, genstand, udførelsesmåde og andre nærmere omstændigheder, som er nødvendige for en tilstrækkelig og tydelig beskrivelse, jf. den gældende retsplejelovs § 834, stk. 1, nr. 2 og 3, og stk. 2. Herudover gælder princippet om, at en sigtet ikke er forpligtet til at udtale sig, også for udbydere af formidlingstjenester og personer, der modtager et administrativt bødeforelæg.

Det foreslås i § 11, stk. 5, at videre forfølgning bortfalder, hvis bøden vedtages, og at vedtagelsen af bødeforelægget har samme virkning som en dom. Det gælder også for gentagelsesvirkning.

Der henvises til lovforslagets § 11 og de specielle bemærkninger hertil.

3.5. Offentlighed

3.5.1. Gældende ret

Der er ikke fastsat nationale regler for danske myndigheders tilsyn med og håndhævelse af forordningen om digitale tjenester. Der er således af den årsag heller ikke fastsat særskilte regler om offentlighed i forhold til klager over og afgørelser om overtrædelse af forordningen om digitale tjenester.

Det følger af offentlighedslovens § 7, at udgangspunktet er, at enhver kan forlange at blive gjort bekendt med dokumenter, der er indgået til eller oprettet af en myndighed m.v. som led i administrativ sagsbehandling i forbindelse med dens virksomhed.

Der gælder imidlertid en række undtagelser til dette udgangspunkt. Det følger bl.a. af offentlighedslovens § 30, nr. 1 og nr. 2, at oplysninger om enkeltpersoners private, herunder økonomiske forhold (nr. 1), og oplysninger om bl.a. drifts- og forretningsforhold, for så vidt det er af væsentlig økonomisk betydning for den person eller virksomhed, oplysningerne angår, at anmodningen ikke imødekommes (nr. 2), kan undtages.

Det følger desuden af dansk rets almindelige forvaltningsretlige principper, at offentlige myndigheder har mulighed for at offentliggøre deres afgørelser, forudsat at reglerne om tavshedspligt efter forvaltningsloven samt reglerne i databe-

skyttelsesloven og -forordningen (for så vidt angår fysiske personer) er overholdt, jf. betænkning nr. 1516 om offentlige myndigheders offentliggørelse af kontrolresultater, afgørelser m.v. Hertil kommer, at offentlige myndigheder skal overholde de almindelige forvaltningsretlige grundsætninger om saglighed, proportionalitet og ligebehandling. Dette gælder også, selvom oplysningerne ikke er fortrolige og på begæring vil skulle udleveres efter offentlighedslovens regler om aktindsigt.

For parters adgang til aktindsigt i en afgørelsessag gælder bestemmelserne i forvaltningslovens kapitel 4. Som udgangspunkt omfatter en parts ret til aktindsigt i en afgørelsessag alle dokumenter og oplysninger, som vedrører den pågældende sag.

Forvaltningsloven indeholder en række begrænsninger i adgangen til aktindsigt. Retten til aktindsigt kan begrænses i medfør af f.eks. forvaltningslovens § 15 b, nr. 5, i det omfang partens interesse i at kunne benytte kendskab til sagens dokumenter til varetagelse af sit tarv findes at burde vige for afgørende hensyn til private og offentlige interesser, hvor hemmeligholdelse efter forholdets særlige karakter er påkrævet. Endvidere følger det af forvaltningslovens § 15 a, stk. 1, at retten til aktindsigt kan begrænses i det omfang, fortrolighed følger af EU-retlige eller folkeretlige forpligtelser eller lignende. Bestemmelsen afskærer som udgangspunkt retten til partsaktindsigt, når det er påkrævet for at opfylde den pågældende internationale forpligtelse.

F.eks. indeholder konkurrencelovens § 15 a, stk. 1, regler om, at retten til partsaktindsigt efter forvaltningsloven i sager, der involverer anvendelsen af artikel 101 og 102 i EUF-traktaten eller fusionskontrolforordningen, kun omfatter den del af korrespondancen og udvekslingen af dokumenter mellem Europa-Kommissionen og medlemsstaternes konkurrencemyndigheder eller mellem medlemsstaternes konkurrencemyndigheder indbyrdes, som indeholder oplysninger om sagens faktiske omstændigheder, der er af væsentlig betydning for sagens afgørelse.

Det følger af forvaltningslovens § 27, stk. 1, at den, der virker inden for den offentlige forvaltning, har tavshedspligt, jf. straffelovens § 152 og §§ 152 c-152 f, med hensyn til oplysninger om enkeltpersoners private, herunder økonomiske, forhold og tekniske indretninger eller fremgangsmåder eller om drifts- eller forretningsforhold el.lign., for så vidt det er af væsentlig økonomisk betydning for den person eller virksomhed, oplysningerne angår, at oplysningerne ikke videregives. Det bemærkes, at med undtagelse af forvaltningslovens § 15 a, stk. 1, er tavshedspligten efter § 27, stk. 1, uden betydning for pligten til at give aktindsigt efter reglerne i forvaltningslovens kapitel 4, jf. forvaltningslovens § 9, stk. 5.

Det følger endelig af straffelovens § 264 d, at det er strafbart uberettiget at videregive meddelelser eller billeder vedrørende en andens private forhold. Bestemmelsen kan være relevant i forhold til oplysninger, som er opnået ved part-

saktindsigt, men vedrører ligesom forvaltningslovens § 27, stk. 6, kun den uberettigede videregivelse af oplysninger, men derimod ikke en uberettiget anvendelse af fortrolige oplysninger.

Databeskyttelsesforordningens artikel 13 og 14 pålægger en dataansvarlig en oplysningspligt i forbindelse med indsamling af oplysninger. Den dataansvarlige har som udgangspunkt pligt til at oplyse en fysisk person – den registrerede – herom, når der registreres oplysninger om vedkommende. Hvis oplysningerne ikke er indsamlet hos den registrerede fysiske person selv, indebærer oplysningspligten desuden, at der skal gives underretning til den registrerede om bl.a. identiteten på den dataansvarlige eller dennes repræsentant, formålene med behandlingen, kategorierne af personoplysningerne, hvilken kilde personoplysningerne hidrører fra, og retten til at anmode om indsigt, jf. artikel 14, stk. 1 og stk. 2.

Databeskyttelsesforordningens artikel 15 giver den registrerede ret til indsigt, når der behandles oplysninger om vedkommende. Den registreredes indsigtsret omfatter en ret til en kopi af de personoplysninger, der behandles, jf. artikel 15, stk. 3. Herudover har den registrerede krav på en række oplysninger, herunder bl.a. oplysning om kategorierne af personoplysningerne, hvorfra de stammer, og med hvilket formål de behandles, jf. artikel 15, stk. 1.

Databeskyttelsesforordningens artikel 23 giver mulighed for, at medlemsstaterne kan begrænse forordningens bestemmelser om oplysningspligt og indsigtsret, bl.a. når det er nødvendigt og forholdsmæssigt af hensyn til efterforskning (artikel 23, stk. 1, litra d), vigtige samfundsmæssige målsætninger (artikel 23, stk. 1, litra e), kontrol- og tilsynsfunktioner (artikel 23, stk. 1, litra h) og beskyttelse af den registrerede eller andres rettigheder (artikel 23, stk. 1, litra i). Det fremgår af artikel 23, stk. 2, at enhver lovgivningsmæssig foranstaltning, der er omhandlet i stk. 1, som minimum, hvor det er relevant, skal indeholde nærmere specifikke bestemmelser, jf. bestemmelsens litra a-h.

3.5.2. Forordning om digitale tjenester

Forordningen om digitale tjenester fastsætter ikke regler for offentlighed i forvaltningen for så vidt angår medlemsstaternes tilsyn med overholdelse af forordningen, men fastsætter visse regler om partsaktindsigt og tavshedspligt.

Forordningens artikel 51 fastlægger de undersøgelses- og håndhævelsesbeføjelser, som med lovforslagets § 6 tillægges de nationale koordinatore for digitale tjenester. Det fremgår af artikel 51, stk. 6, 1. pkt., i forordning om digitale tjenester, at medlemsstaterne fastlægger specifikke regler og procedurer for udøvelsen af beføjelserne i henhold til stk. 1, 2 og 3 og sikrer, at enhver udøvelse af disse beføjelser er omfattet af tilstrækkelige garantier i gældende national ret i overensstemmelse med chartret og EU-rettens almindelige principper. Det fremgår af artikel 51, stk. 6, 2. pkt., at fastsættelse af specifikke regler og procedurer for udøvelse

af beføjelser efter artikel 51, stk. 1-3, navnlig kun må ske under hensyntagen til retten til respekt for privatliv og retten til forsvar, herunder retten til at blive hørt og retten til aktindsigt, og med forbehold af alle berørte parter ret til adgang til effektive retsmidler.

Det fremgår af artikel 79, stk. 1, at inden Kommissionen træffer en afgørelse i henhold til artikel 73, stk. 1, eller artikel 74 eller 76, skal den give den berørte udbyder af den meget store onlineplatform eller af den meget store onlinesøgemaskine eller en anden person som omhandlet i artikel 67, stk. 1, lejlighed til at blive hørt om: a) Kommissionens foreløbige konklusioner, herunder ethvert spørgsmål, som Kommissionen har gjort indsigelse imod, og b) foranstaltninger, som Kommissionen måtte have til hensigt at træffe på baggrund af de i litra a) omhandlede foreløbige konklusioner.

Det fremgår endvidere af artikel 79, stk. 4, at de berørte parter ret til forsvar skal respekteres fuldt ud i procedureforløbet. De har ret til aktindsigt i Kommissionens sagsakter på grundlag af en aftalt aktindsigt med forbehold af den legitime interesse, som den berørte udbyder af den meget store onlineplatform eller af den meget store onlinesøgemaskine eller en anden berørt person har i beskyttelsen af sine forretningshemmeligheder. Kommissionen har beføjelse til at vedtage afgørelser om sådanne vilkår for videregivelse i tilfælde af uenighed mellem parterne. Retten til indsigt i Kommissionens sagsakter omfatter ikke fortrolige oplysninger og interne dokumenter tilhørende Kommissionen, rådet, koordinatorene for digitale tjenester, andre kompetente myndigheder eller andre offentlige myndigheder i medlemsstaterne. Retten til aktindsigt omfatter navnlig ikke korrespondance mellem Kommissionen og disse myndigheder. Dette stykke er ikke til hinder for, at Kommissionen videregiver eller anvender oplysninger, som er nødvendige for at bevise en overtrædelse.

Det fremgår af artikel 80, at Europa-Kommissionen offentliggør de afgørelser, den træffer i henhold til artikel 70, stk. 1, artikel 71, stk. 1, og artikel 73-76. Ved offentliggørelsen angives parternes navne og afgørelsernes hovedindhold, herunder de pålagte sanktioner. Ved offentliggørelsen tages der hensyn til de rettigheder og legitime interesser, som den berørte udbyder af den meget store onlineplatform eller af den meget store onlinesøgemaskine, enhver anden person som omhandlet i artikel 67, stk. 1, og tredjeparter har i beskyttelsen af deres fortrolige oplysninger.

Det fremgår af artikel 84 om tavshedspligt, at med forbehold af den i forordningens kapitel IV omhandlede udveksling og anvendelse af oplysninger er Kommissionen, rådet, medlemsstaternes kompetente myndigheder og deres respektive embedsmænd, øvrige ansatte og andre personer, der arbejder under deres tilsyn, og enhver anden involveret fysisk eller juridisk person, herunder revisorer og eksperter udpeget i henhold til artikel 72, stk. 2, forpligtet til ikke at videregive de oplysninger, de har indhentet eller udvekslet i henhold

til denne forordning, og som ifølge deres natur er undergivet tavshedspligt.

3.5.3. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

3.5.3.1. Begrænsning af offentlighedslovens anvendelse

Artikel 51, stk. 1, litra a, i forordning om digitale tjenester giver kompetente myndigheder beføjelser til at kræve, at udbydere af formidlingstjenester og alle andre personer, der handler som led i deres erhverv, forretning, håndværk eller profession, og som med rimelighed kan have kendskab til oplysninger relateret til en formodet overtrædelse af denne forordning, herunder organisationer, der udfører de revisioner, der er omhandlet i artikel 37 og artikel 75, stk. 2, fremlægger sådanne oplysninger uden unødigt forsinkelse.

Artikel 51, stk. 1, litra b, i forordning om digitale tjenester giver desuden kompetente myndigheder beføjelse til at foretage kontrol af alle lokaler, som disse udbydere eller personer anvender som led i deres erhverv, forretning, håndværk eller profession, eller til at anmode andre offentlige myndigheder om at gøre dette med henblik på at undersøge, beslaglægge, tage eller få kopier af oplysninger relateret til en formodet overtrædelse i enhver form, uanset lagringsmediet.

Det bemærkes, at forordningens artikel 51, stk. 1, litra b, foreslås suppleret af lovforslagets § 7.

Kompetente myndigheder udpeget i henhold til denne lov vil ved udøvelse af deres beføjelser efter artikel 51, stk. 1, kunne komme i besiddelse af oplysninger på tilsvarende vis som i forbindelse med sager og undersøgelser efter konkurrenceloven.

Kompetente myndigheder kan i henhold til artikel 51, stk. 1, litra b, i forordning om digitale tjenester foretage kontrolundersøgelser, - på samme måde som efter konkurrencelovens § 18 - hvor myndigheden kan indsamle en kopi af dataindholdet fra elektroniske medier hos de kontrolunderlagte udbydere af formidlingstjenester og andre personer, som er omfattet af kontrolundersøgelsen, med henblik på efterfølgende at gennemgå kopien. Med en sådan spejling af dataindholdet fra elektroniske medier vil der typisk være tale om, at de kompetente myndigheder indsamler meget betydelige mængder virksomhedsinterne data, der delvis kan have karakter af forretningshemmeligheder, og som ikke har været tiltænkt gjort tilgængelige for offentligheden.

Sager og undersøgelser efter forordningen om digitale tjenester, denne lov eller regler udstedt i medfør heraf vil som udgangspunkt dreje sig om indretning af udbydernes formidlingstjenester, herunder tjenestens forretningsmodel, dens brug af algoritmer m.v. Ved udøvelse af beføjelsen i artikel 51, stk. 1, litra b, til at gennemføre en kontrolundersøgelse må de kompetente myndigheder formodes at komme i besiddelse af betydelige mængder af data. Oplysningerne vil vedrøre virksomhedens interne forhold, f.eks. korrespondance og oplysninger om indretningen af virksomheden,

herunder dennes forretningsmodel, dens brug af algoritmer m.v. Der vil således være tale om oplysninger om interne forhold, der ikke har været tiltænkt offentligheden, herunder kommercielle forhold, der kan udgøre en væsentlig del af grundlaget for virksomhedens forretningsmodel. Sådanne interne oplysninger vil ofte – men ikke nødvendigvis - udgøre forretningsforhold omfattet af § 30, nr. 2, i lov om offentlighed i forvaltningen.

Det er Erhvervsministeriets vurdering, at de kompetente myndigheders vide beføjelser skal modsvares af en tilsvarende betryggelse af virksomhederne, således at interne oplysninger ikke kan udleveres til offentligheden. I modsat fald vil virksomhederne med rette kunne være bekymrede for, at oplysninger om deres interne forhold, som aldrig har været tiltænkt offentligheden, herunder følsomme oplysninger, bliver udleveret til tredjemand ved myndighedens behandling af anmodninger om aktindsigt. Dette ville indebære en væsentlig risiko for, at de kompetente myndigheders mulighed for at udøve et effektivt tilsyn, svækkes.

Forordningen om digitale tjenester har bl.a. til formål at bidrage til et velfungerende indre marked for formidlingstjenester, jf. forordningens artikel 1, stk. 1, og det vil efter Erhvervsministeriets vurdering ikke være hensigtsmæssigt, at andre virksomheder, herunder særligt konkurrenter eller offentligheden i øvrigt, får adgang til sådanne oplysninger eller dele heraf. Det er således vigtigt for en effektiv håndhævelse, at udbydere af formidlingstjenester kan agere i tillid til, at oplysninger udleveret til kompetente myndigheder ikke er undergivet aktindsigt for offentligheden.

Det er Erhvervsministeriets opfattelse, at hensynet til offentlighedens indsigt i kompetente myndigheders tilsyn varetages ved dels den foreslåede offentliggørelse af afgørelser, dels ved forordningens krav om, at kompetente myndigheders har pligt til årligt at offentliggøre en rapport om tilsynets aktiviteter, herunder om antallet af modtagne klager og en oversigt over opfølgningen herpå.

Det foreslås på den baggrund, at offentlighedsloven ikke skal gælde sager og undersøgelser efter forordningen om digitale tjenester, dette lovforslag eller regler udstedt i medfør heraf, dog således at §§ 13 og 15 om notatpligt og journaliseringspligt i lov om offentlighed i forvaltningen gælder for sådanne sager og undersøgelser. Dette bør tillige gælde, når oplysninger tilvejebragt efter forordningen om digitale tjenester, denne lov eller regler udstedt i medfør heraf er videregivet til en anden forvaltningsmyndighed.

Der henvises til lovforslagets § 12, stk. 1, og de specielle bemærkninger hertil.

3.5.3.2. Offentliggørelse af afgørelser m.v.

Det foreslås, at der indsættes en bestemmelse i lovforslaget, hvori det fastslås, at kompetente myndigheder offentliggør afgørelser om påbud samt domme, bødevedtagelser eller et resumé heraf, hvor der efter lovforslagets § 10 idømmes bødestraf eller vedtages en bøde.

Offentliggørelse omfatter hele afgørelsen, herunder navnet på formidlingstjenesten og udbyderen af denne. Formålet med at offentliggøre sådanne domme eller bøvedtagelser er – som for de andre dokumenter, som kompetente myndigheder efter § 12, stk. 2, kan offentliggøre – at udbrede kendskabet til praksis, samt at informere offentligheden, herunder tjenestemodtagerne, om tjenesternes overholdelse af reglerne, således at tjenestemodtagerne kan foretage et informeret valg vedrørende brug af tjenesten. Erhvervsministeriet finder, at dette hensyn til samfundsmæssige interesser vejer tungere end hensynet til udbydere af formidlingstjenester, der ikke efterlever reglerne.

Det foreslås samtidig, at der i forbindelse med en sådan offentliggørelse ikke kan offentliggøres fortrolige oplysninger, herunder oplysninger om tekniske forhold, tekniske fremgangsmåder, samt drifts- og forretningshemmeligheder, for så vidt det er af væsentlig økonomisk betydning for den udbyder af formidlingstjenester eller den person, oplysningen angår.

Der henvises til lovforslagets § 12, stk. 2 og 3, og de specielle bemærkninger hertil.

3.5.3.3. *Partsaktindsigt*

Det følger af forordningen om digitale tjenester, at koordinatorene for digitale tjenester og Europa-Kommissionen skal arbejde tæt sammen og yde hinanden gensidig bistand med henblik på at anvende forordningen på en ensartet og effektiv måde. I forbindelse med dette samarbejde vil Europa-Kommissionen og de nationale koordinatore for digitale tjenester kunne udveksle fortrolige oplysninger og interne dokumenter. Udvekslingen af oplysninger vil som udgangspunkt ske i det informationsudvekslingssystem, som Kommissionen opretter i medfør af artikel 85.

Spørgsmålet om, i hvilket omfang en part har adgang til sådanne oplysninger, der er udvekslet mellem myndighederne for så vidt angår sager, hvor Europa-Kommissionen træffer afgørelse i henhold til artikel 73, stk. 1, artikel 74 eller artikel 76, i forordning om digitale tjenester, er reguleret i artikel 79, stk. 4, i forordning om digitale tjenester, jf. ovenfor.

Som nævnt ovenfor forpligter artikel 84 i forordning om digitale tjenester blandt andre danske kompetente myndigheder til ikke at videregive oplysninger indhentet eller udvekslet i henhold til forordningen om digitale tjenester, når disse ifølge deres natur er undergivet tavshedspligt. Denne bestemmelse fastsætter umiddelbart anvendelige regler for danske kompetente myndigheders tavshedspligt, og reglerne har forrang i forhold til reglerne i offentlighedsloven og forvaltningsloven.

For at sikre størst mulig overensstemmelse med de regler, som gælder for Europa-Kommissionens behandling og artikel 84 i forordning om digitale tjenester, og for at sikre, at koordinatorene for digitale tjenester kan have en fri meningsudveksling om bl.a. sagsfordeling og juridiske

tvivlsspørgsmål eller strategiske overvejelser, er det fundet hensigtsmæssigt at regulere, i hvilket omfang en part har adgang til korrespondance og dokumenter, der udveksles mellem Europa-Kommissionen, Det Europæiske Råd for Digitale Tjenester, koordinatorene for digitale tjenester, kompetente myndigheder eller offentlige myndigheder i andre medlemsstater eller mellem disse myndigheder indbyrdes.

Det foreslås, at retten til partsaktindsigt efter forvaltningsloven i sager om overtrædelse af forordningen om digitale tjenester, denne lov eller regler udstedt i medfør heraf, uanset om det vedrører sager, hvor danske kompetente myndigheder er tillagt tilsyns- og håndhævelseskompetence, jf. lovforslagets § 2, stk. 1 og 2, eller sager, hvor kompetente myndigheder yder bistand til andre medlemsstater eller Europa-Kommissionen, jf. lovforslagets § 2, stk. 3, kun omfatter den del af korrespondancen og udvekslingen af dokumenter mellem Europa-Kommissionen, Det Europæiske Råd for Digitale Tjenester, koordinatorene for digitale tjenester, kompetente myndigheder eller offentlige myndigheder i andre medlemsstater eller mellem disse myndigheder indbyrdes, som indeholder oplysninger om sagens faktiske omstændigheder, der er af væsentlig betydning for sagens afgørelse.

En sådan undtagelse, hvorved tavshedspligten kan sikres overholdt, gennemføres ved anvendelse af undtagelsesadgangen efter forvaltningslovens § 15 a, stk. 1, hvorved »Retten til aktindsigt [...] af hensyn til rigets udenrigspolitiske interesser m.v., herunder forholdet til andre lande eller internationale organisationer, [kan] begrænses, i det omfang fortrolighed følger af EU-retlige eller folkeretlige forpligtelser el.lign.«

Det bemærkes, at det ikke er alle oplysninger, der undtages fra partsaktindsigt. Modtager koordinatore for digitale tjenester således faktuelle informationer, som kan have væsentlig betydning for sagen, har parterne efter den foreslåede bestemmelse krav på at få aktindsigt i sådanne faktuelle oplysninger, medmindre de i forvaltningsloven indeholdte undtagelsesbestemmelser finder anvendelse, herunder forvaltningslovens § 11, stk. 1.

Det bemærkes desuden, at der gælder regler for aktindsigt i Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionens dokumenter, jf. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1049/2001 af 30. maj 2001 om aktindsigt i Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionens dokumenter.

Der henvises til lovforslagets § 13 og de specielle bemærkninger hertil.

3.5.3.4. *Begrænsning i forhold til databeskyttelsesforordningen*

Databeskyttelsesforordningen indeholder bl.a. regler om oplysningspligt over for fysiske personer, når der registreres oplysninger om dem, og om fysiske personers indsigtsret heri, jf. databeskyttelsesforordningens artikel 13-15.

Som nævnt giver databeskyttelsesforordningens artikel 23 mulighed for, at medlemsstaterne kan begrænse forordningens bestemmelser om oplysningspligt og indsigtret.

Som nævnt i afsnit 3.5.3.1 foreslås det, at offentlighedsloven ikke finder anvendelse i sager og undersøgelser efter forordningen om digitale tjenester, denne lov eller regler udstedt i medfør heraf. I sådanne sager og undersøgelser kan databeskyttelsesforordningens oplysningspligt samt ret til indsigt over for den registrerede imidlertid føre til en udhuling af formålet med, at disse sager og undersøgelser netop er undtaget fra indsigt i medfør af offentlighedsloven.

Det er karakteristisk for sager og undersøgelser efter forordningen om digitale tjenester, denne lov og regler udstedt i medfør heraf, at de vedrører udbydere af formidlingstjenesters indretning af deres tjenester og platforme, herunder forretningsmodeller, brug af algoritmer, programmering m.v. Kompetente myndigheder må derfor forventes at komme i besiddelse af en omfattende mængde oplysninger, som i vidt omfang er fortrolige. Det vil derfor kunne være skadeligt, hvis f.eks. en medarbejder fra en udbyder af formidlingstjenester i medfør af databeskyttelsesforordningen har ret til oplysning om eller indsigt i, hvorvidt der er registreret oplysninger om den pågældende medarbejder i materiale indhentet fra en anden udbyder. Herigennem kan medarbejderen og den udbyder, som den pågældende er ansat i, få indsigt i en anden udbyders forhold. Det kan også være skadeligt for efterforskningen og for de undersøgte virksomheder.

Erhvervsministeriet finder, at de hensyn, der begrundet den foreslåede undtagelse, bør holdes op imod hensynet til at beskytte fysiske personers adgang til at varetage deres rettigheder efter databeskyttelsesforordningen.

Det bemærkes i den forbindelse, at fysiske personer ikke på samme måde som udbydere af formidlingstjenester har en interesse i at få oplysninger om eller indsigt i oplysninger om dem selv i sager og undersøgelser efter forordningen om digitale tjenester, denne lov eller regler udstedt i medfør heraf.

Det skyldes, at sagerne og undersøgelserne som nævnt drejer sig om udbydere af formidlingstjenester. Derfor vil kompetente myndigheders behandling som udgangspunkt ikke have konsekvenser for hovedparten af de registrerede fysiske personer, der måtte være nævnt heri. Samtidig vil sagerne og undersøgelserne primært indeholde oplysninger om fysiske personers ageren i deres funktion som f.eks. ledere eller medarbejdere i de undersøgte udbydere. Det vil f.eks. være navne, mailadresser og arbejdsrelateret korrespondance, der er oplysninger, som de pågældende må forvente vil kunne indgå i en sag mod eller undersøgelse af en udbyder af formidlingstjenester.

Når kompetente myndigheder ved en kontrolundersøgelse indsamler en kopi af dataindholdet fra elektroniske medier hos en udbyder af formidlingstjenester, sker det for at ind-

samle oplysninger om udbyderen, herunder om udbyderens medarbejderes ageren i deres funktion for udbyderen. Dataindholdet fra elektroniske medier kan indeholde private, følsomme personoplysninger, og det kan derfor i praksis ikke undgås, at sådanne oplysninger også kan blive kopieret. Disse oplysninger vil imidlertid som altovervejende hovedregel ikke være relevante for sagen og vil i så fald ikke blive udvalgt ved myndighedens efterfølgende gennemgang af det kopierede elektroniske materiale. Hertil kommer, at der gælder særlige regler for den kompetente myndigheds indsamling, gennemgang og opbevaring af materiale fra en kontrolundersøgelse. Den udbyder, der er genstand for kontrolundersøgelsen, har således krav på at overvære gennemgangen og udvælgelsen af oplysninger. Endvidere vil kopien af dataindholdet herefter blive sikret mod læsning. Endelig vil kopien af dataindholdet blive slettet, hvis de indsamlede data ikke indeholder beviser for en overtrædelse af forordningen om digitale tjenester, denne lov eller regler udstedt i medfør heraf. Hvis kompetente myndigheder går videre med sagen, vil kopien af dataindholdet blive slettet, når sagen er endelig afgjort. Udover disse særlige regler er retten til aktindsigt begrænset af reglerne om tavshedspligt.

Det bemærkes, at kompetente myndigheder både i forbindelse med forberedelse af en sag om overtrædelse af forordningen om digitale tjenester, samt ved indhentelse og behandling af oplysninger, bl.a. i forbindelse med en kontrolundersøgelse, iagttager princippet om dataminimering, således at behandling, herunder opbevaring af disse oplysninger, begrænses til det, der er nødvendigt for at opfylde formålet.

Kompetente myndigheders undersøgelser og sagsbehandling har således ikke en sådan betydning for fysiske personer, at der er grundlag for, at oplysningspligten og indsigtretten efter databeskyttelsesforordningen skal udhule formålet med, at offentlighedsloven ikke finder anvendelse på sager og undersøgelser efter forordningen om digitale tjenester, denne lov eller regler udstedt i medfør heraf.

På denne baggrund - og i medfør af databeskyttelsesforordningens artikel 23, stk. 1, litra d, e, h og i, - foreslås det, at databeskyttelsesforordningens bestemmelser om oplysningspligt, jf. artikel 13 og 14, og indsigtret, jf. artikel 15, ikke finder anvendelse i sager og undersøgelser efter forordningen om digitale tjenester, denne lov eller regler udstedt i medfør heraf.

I relation til databeskyttelsesforordningens artikel 23, stk. 2, bemærkes det, at forslaget vedrører alle typer af personoplysninger i sager og undersøgelser efter denne lov, jf. artikel 23, stk. 2, litra a-c, og at kompetente myndigheder i relation til disse oplysninger er dataansvarlige, jf. artikel 23, stk. 2, litra e. Endvidere er kompetente myndigheder forpligtede til at journalisere og arkivere alle oplysninger i sager og undersøgelser efter forordningen om digitale tjenester, denne lov og regler udstedt i medfør heraf, i overensstemmelse med de almindelige regler for statslige myndigheder i offentlighedsloven og arkivloven. Hertil kommer, at lovforslaget begræn-

ser adgangen til aktindsigt efter offentlighedsloven i sager og undersøgelser efter forordningen om digitale tjenester, denne lov og regler udstedt i medfør heraf, jf. lovforslagets § 12, ligesom reglerne om tavshedspligt også finder anvendelse, jf. artikel 23, stk. 2, litra d og f.

Der henvises til lovforslagets § 14 og de specielle bemærkninger hertil.

3.6. Øvrige bestemmelser

3.6.1. Gældende ret

Efter forvaltningslovens § 32 a kan vedkommende minister fastsætte regler om ret til at anvende digital kommunikation ved henvendelse til den offentlige forvaltning og om de nærmere vilkår herfor, herunder fravige formkrav i lovgivningen, der hindrer anvendelse af digital kommunikation.

Endvidere følger det af forvaltningslovens § 32 b, stk. 1, at de dokumenter, der udgår fra en myndighed til borgere, virksomheder m.v., i en sag, hvor der er eller vil blive truffet afgørelse, skal være forsynet med en personlig underskrift eller være udformet på en måde, der i øvrigt sikrer en entydig identifikation af den, som er afsender af dokumentet, og at dokumentet er endeligt. Denne bestemmelse gælder ifølge forvaltningslovens § 32 b, stk. 2, ikke for dokumenter, hvor der anvendes automatisk sagsbehandling.

Ifølge § 3 i lov om Digital Post fra offentlige afsendere, jf. lovbekendtgørelse nr. 686 af 15. april 2021, er det som hovedregel obligatorisk for borgere og virksomheder at have en digital postkasse til brug for modtagelse af Digital Post fra det offentlige. Loven giver myndighederne ret til at sende meddelelser, dokumenter m.v. digitalt til borgere og virksomheder. Loven fastslår, at digitale meddelelser fremsendt gennem løsningen har samme retsvirkning som meddelelser, dokumenter m.v., der sendes som traditionel papirpost. Lovens § 10 fastsætter, at meddelelser, der sendes under anvendelse af Digital Post, anses for at være kommet frem på det tidspunkt, hvor meddelelsen er tilgængelig for adressaten i postløsningen.

Herudover findes der ingen almengyldige lovbestemmelser, der regulerer formen for borgernes og virksomhedernes henvendelser til den offentlige forvaltning og omvendt. Som udgangspunkt kan borgere og virksomheder derfor rette henvendelse til forvaltningen i den form, de selv ønsker, forudsat at forvaltningen teknisk er i stand til at modtage henvendelser i denne form.

Inden for Erhvervsministeriets lovgivning er der på visse områder i flere love etableret hjemmel til at fastsætte krav om obligatorisk digital kommunikation til og fra Erhvervsministeriet, jf. f.eks. §§ 29 a-c i bekendtgørelse af lov om visse naturskader, jf. lovbekendtgørelse nr. 1184 af 15. august 2022.

3.6.2. Forordning om digitale tjenester

Det fremgår af artikel 9 i forordning om digitale tjenester, at udbydere af formidlingstjenester ved modtagelse af et påbud om at gribe ind overfor ulovligt indhold i henhold til gældende national ret eller EU-ret, uden unødigt forsinkelse skal underrette den myndighed, der har udstedt påbuddet om den virkning, som påbuddet har givet anledning til, og hvilken dato virkningen er tillagt. Det fremgår desuden af bestemmelsen, at sådanne påbud skal overholde visse betingelser, der fremgår af artikel 9, stk. 2, litra a-c. Endvidere fremgår det af artikel 9, at den myndighed, der har udstedt påbuddet, skal fremsende de oplysninger, der er modtaget fra udbyderen af formidlingstjenester til koordinatoren for digitale tjenester, der videreformidler oplysningerne til koordinatorene for digitale tjenester i andre medlemsstater via det it-system, der er idriftsat i henhold til forordningens artikel 85. Endeligt fremgår det af bestemmelsen, at udbyderen af formidlingstjenesten skal underrette den berørte tjenestemodtager.

En tilsvarende regulering fremgår af artikel 10 i forordning om digitale tjenester i relation til påbud om at give specifikke oplysninger om en eller flere specifikke individuelle tjenestemodtagere.

3.6.3. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

3.6.3.1. Kommunikation

Det fremgår af den fællesoffentlige digitaliseringsstrategi for 2016-2020 »Et stærkere og mere trygt digitalt samfund«, at et af de tre mål for udviklingen mod en mere digital offentlig sektor de kommende år er, at det digitale skal være let, hurtigt og sikre god kvalitet. De fem initiativer under den fællesoffentlige digitaliseringsstrategi indebærer bl.a., at borgere og virksomheder skal tilbydes et bedre overblik over deres sager, og at alle meddelelser fra det offentlige er digitale. Opfyldelse af målsætningerne i den fællesoffentlige digitaliseringsstrategi forudsætter, at det skal være obligatorisk at kommunikere med Erhvervsministeriet via ministeriets portalløsninger.

For at gøre kommunikationen mellem udbydere af formidlingstjenester eller personer, som omhandlet i forordningens artikel 51, stk. 1, og kompetente myndigheder så overskuelig som mulig er det hensigten, at erhvervsministeren i en bekendtgørelse kan fastsætte regler om, at udbydere af formidlingstjenester og personer, som omhandlet i forordningens artikel 51, stk. 1, efter anmodning vil skulle afgive visse oplysninger efter forordningen om digitale tjenester til kompetente myndigheder gennem en af Erhvervsministeriets portaler, f.eks. virk.dk eller Digital Post.

Det foreslås i lovforslagets § 15, stk. 2, at erhvervsministeren kan fastsætte regler om, at skriftlig kommunikation til og fra kompetente myndigheder om forhold, som er omfattet af forordningen om digitale tjenester, loven eller af regler udstedt i medfør af loven, skal foregå digitalt.

Det foreslås i lovforslagets § 15, stk. 3, at erhvervsministe-

ren kan fastsætte regler om, at skriftlig kommunikation til og fra kompetente myndigheder skal ske ved anvendelse af bestemte it-systemer, særlige digitale formater og digital signatur eller lignende.

Der henvises til lovforslagets § 15 og de specielle bemærkninger hertil.

3.6.3.2. Krav til visse påbud

Det fremgår af artikel 9, stk. 2, og artikel 10, stk. 2, i forordning om digitale tjenester, at medlemsstaterne sikrer, at påbud til udbydere af formidlingstjenester om at gribe ind overfor en eller flere specifikke forekomster af ulovligt indhold eller om at give specifikke oplysninger om en eller flere specifikke individuelle tjenestemodtagere, skal opfylde de betingelser, der fremgår af henholdsvis artikel 9, stk. 2, og artikel 10, stk. 2.

Det er Erhvervsministeriets vurdering, at der er behov for at fastsætte regler med virkning for myndigheder og domstole om opfyldelse af betingelserne i henholdsvis artikel 9, stk. 2, og artikel 10, stk. 2, i forordning om digitale tjenester, ved myndighedernes udformning af påbud rettet mod udbydere af formidlingstjenester.

Det foreslås i lovforslagets § 16, stk. 1 og 2, at myndigheders påbud om at gribe ind over for ulovligt indhold skal opfylde betingelserne i artikel 9, stk. 2, henholdsvis artikel 10, stk. 2, i forordning om digitale tjenester.

Lovforslagets § 16 har alene til formål at sikre, at danske myndigheder, der udsteder sådanne påbud som nævnt i artikel 9 og 10 i forordningen om digitale tjenester, er opmærksomme på de pligter, der følger af forordningens regler.

Der henvises til lovforslagets § 16 og de specielle bemærkninger hertil.

4. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

Lovforslaget medfører øgede udgifter for Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen, som jf. forslaget § 3, stk. 1, foreslås udpeget som kompetent myndighed og koordinator for digitale tjenester i medfør af artikel 49, stk. 1 og 2, i forordning om digitale tjenester. Koordinatoren for digitale tjenester er ansvarlig for alle forhold vedrørende tilsynet med og håndhævelsen af forordningen, medmindre der udpeges andre kompetente myndigheder på baggrund af regler fastsat i medfør af lovforslagets § 3, stk. 2.

De forøgede udgifter vedrører løn til medarbejdere, der varetager tilsyns- og håndhævelsesopgaver i relation til forordningen, samt til almindeligt kontorhold, herunder it-understøttelse, efteruddannelse, rejseudgifter ved deltagelse i internationalt arbejde m.v.

De økonomiske konsekvenser forbundet med koordinatoren for digitale tjenesters aktiviteter er skønnet til 5,1 mio. kr. årligt.

Ud af de forventede årlige udgifter på 5,1 mio. kr. til koordinatoren for digitale tjenesters aktiviteter finansieres til og med 2025 de 4,1 mio. kr. årligt ved bevilling på finansloven, mens de resterende 1 mio. kr. finansieres inden for Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens egen ramme.

På baggrund af de opnåede erfaringer med tilsynsaktiviteten i 2024 vil Erhvervsministeriet i 2025 gennemføre en evaluering af såvel finansieringsbehovet som -måden. Det vil i den forbindelse blive undersøgt, hvorvidt det er muligt og hensigtsmæssigt at indføre en registreringspligt for virksomheder omfattet af tilsynet efter denne lov. Herudover kan det undersøges, om det vil være muligt og hensigtsmæssigt at etablere en hjemmel til at opkræve gebyr fra de omfattede virksomheder til finansiering af tilsynets aktiviteter.

Lovforslaget forventes at medføre begrænsede økonomiske konsekvenser på Justitsministeriets område i form af behandling af sager ved anklagemyndigheden og domstolene. Merudgifterne kan holdes indenfor Justitsministeriets egen ramme.

Lovforslaget medfører implementeringskonsekvenser for Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen, som jf. forslaget § 3, stk. 1, foreslås udpeget som kompetent myndighed og koordinator for digitale tjenester i medfør af artikel 49, stk. 1 og 2, i forordning om digitale tjenester. I forbindelse med etableringen af koordinatoren for digitale tjenester skal denne sikres tilstrækkelig uafhængighed som krævet efter artikel 50 i forordning om digitale tjenester. Det er vurderingen, at koordinatoren for digitale tjenesters behandling af klager vil kunne håndteres i eksisterende it-systemer efter tilpasning af disse.

Lovforslaget er vurderet i forhold til de syv principper i Digitaliseringsstyrelsens vejledning om digitaliseringsklar lovgivning. Det er vurderingen, at princip 2, 5 og 6 er relevante for nærværende lovforslag.

Det er vurderingen, at lovforslaget efterlever princip nummer 2 om digital kommunikation med borgere og virksomheder. Det foreslås således i § 15, stk. 2, at erhvervsministeren kan fastsætte regler om, at skriftlig kommunikation til og fra kompetente myndigheder om forhold, som er omfattet af i forordningen om digitale tjenester, loven eller af regler udstedt i medfør af loven, skal foregå digitalt. Det er hensigten, at bemyndigelsesbestemmelsen vil blive udnyttet til at fastsætte regler i en bekendtgørelse om, hvem der omfattes af pligten til at kommunikere digitalt med kompetente myndigheder, om hvilke forhold og på hvilken måde. Hjemlen skal forstås således, at erhvervsministeren også kan udnytte bestemmelsen til i bekendtgørelse at fastsætte regler om fritagelse for, at skriftlig kommunikation skal foregå digitalt.

Princip 5 om tryk og sikker datahåndtering er relevant, idet kompetente myndigheder i medfør af loven vil kunne indsamle data i forbindelse med udøvelsen af deres tilsyn. Det er vurderingen, at lovforslaget efterlever princippet. Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen har erfaring med og etab-

lerede processer for sikker opbevaring og behandling af data, herunder fortrolige og følsomme data, i forbindelse med konkurrencemyndighedens kontrolundersøgelser. Dataopbevaring og -behandling omfatter både tilgængelighed, autenticitet og fortrolighed. Disse erfaringer og processer vil blive anvendt ved koordinatoren for digitale tjenesters indhentelse af oplysninger efter denne lov. Behandling af eventuelle persondata vil altid ske under iagttagelse af gældende lovgivning, herunder databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven. Der kan desuden henvises til afsnit 3.5.3.4 vedrørende personoplysninger.

Princip 6 om anvendelse af offentlig it-infrastruktur er relevant, og det er vurderingen, at lovforslaget efterlever princippet. Det foreslås således i § 15, stk. 3, at erhvervsministeren kan fastsætte regler om, at skriftlig kommunikation til og fra kompetente myndigheder skal ske ved anvendelse af bestemte it-systemer, særlige digitale formater og digital signatur eller lignende. Det er hensigten, at erhvervsministeren vil kunne udmønte bemyndigelsen i forslaget § 15, stk. 3, til i en bekendtgørelse at fastsætte, at udbydere af formidlingstjenester i et vist omfang skal benytte it-systemet Virk.dk. Ydermere har Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen, der i henhold til lovforslaget er udpeget som kompetent myndighed og koordinator for digitale tjenester, erfaring med at trække og behandle virksomheders indberetninger fra Virk.dk på andre områder. Erhvervsministeren vil endvidere f.eks. kunne udnytte hjemlen til at fastsætte regler om, at udbydere af formidlingstjenester skal udlevere oplysninger, som indhentes med hjemmel i forordningens artikel 51, stk. 1, litra a eller b, i et bestemt digitalt format, herunder i et struktureret dataformat.

Det foreslås endvidere i § 5, stk. 4, at erhvervsministeren kan fastsætte regler om, hvorledes klager efter artikel 53 i forordning om digitale tjenester for manglende efterlevelse af forordningen skal indgives, herunder om formkrav til klagen. Det er hensigten, at erhvervsministeren vil udmønte bemyndigelsen til at fastsætte regler om, at klager indgives ved brug af en bestemt digital løsning. Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen forventer at kunne genbruge eksisterende digitale løsninger med mindre tilpasninger.

5. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Erhvervsstyrelsens område for Bedre Regulering vurderer, at lovforslaget medfører administrative konsekvenser for erhvervslivet. De administrative konsekvenser vurderes at være under 4 mio. kr., hvorfor de ikke kvantificeres nærmere.

6. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget medfører ikke administrative konsekvenser for borgerne.

7. Klimamæssige konsekvenser

Lovforslaget medfører ikke klimamæssige konsekvenser.

8. Miljø- og naturmæssige konsekvenser

Lovforslaget medfører ikke miljø- og naturmæssige konsekvenser.

9. Forholdet til EU-retten

Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 2022/2065/EU af 19. oktober 2022 om et indre marked for digitale tjenester og om ændring af direktiv 2000/31/EF (forordning om digitale tjenester) harmoniserer fuldt ud de gældende regler for formidlingstjenester i det indre marked med henblik på at sikre et sikkert, forudsigeligt og pålideligt onlinemiljø, håndtere udbredelsen af ulovligt indhold på internettet og de samfundsmæssige risici, som udbredelsen af desinformation eller andet indhold kan generere.

Medlemsstaterne må kun supplere forordningens bestemmelser, hvor det udtrykkeligt er fastsat i forordningen.

Forordning om digitale tjenester trådte i kraft den 16. november 2022, og hovedparten af forordningens bestemmelser finder anvendelse fra den 17. februar 2024. Forordningens artikel 24, stk. 2, 3 og 6, artikel 33, stk. 3-6, artikel 37, stk. 7, artikel 40, stk. 13, artikel 43 og kapitel IV, afdeling 4, 5 og 6, finder dog anvendelse fra tidspunktet for forordningens ikrafttræden.

Lovforslaget supplerer forordningen om digitale tjenester på en række områder vedrørende tilsynet med og håndhævelsen af forordningen. Ifølge forordningen skal medlemsstaterne udpege en eller flere kompetente myndigheder. En af de kompetente myndigheder skal udpeges som koordinator for digitale tjenester. Det er Erhvervsministeriets vurdering, at udpegning af kompetente myndigheder og koordinatoren for digitale tjenester i henhold til forordningen skal ske ved lov eller anden retsforordning med direkte gyldighed for enhver og med hjemmel i lov. Herudover skal medlemsstaterne ifølge forordningen fastsætte regler om straf.

I lovforslaget foreslås det bl.a. at udpege Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen som kompetent myndighed og koordinator for digitale tjenester i medfør af forordningen om digitale tjenester, og at erhvervsministeren efter aftale med den pågældende minister kan fastsætte regler om udpegning af andre myndigheder som kompetente myndigheder i henhold til forordningen om digitale tjenester.

Endvidere foreslås det, at forordningens bestemmelser om kontrolundersøgelser suppleres med regler, der fastsætter mere konkret, hvad der gælder i forbindelse med sådanne kontrolundersøgelser og sikrer, at de pågældende virksomheder og personers retssikkerhed iagttages.

Lovforslaget supplerer forordningens artikel 51, stk. 2, litra b, hvorefter kompetente myndigheder kan påbyde at overtrædelser af forordningen bringes til ophør. Det foreslås i § 8, stk. 1, at kompetente myndigheder kan påbyde udbydere af formidlingstjenester og personer, som omhandlet i artikel 51, stk. 1, i forordning om digitale tjenester at bringe over-

trædelse af regler fastsat i medfør af § 15, stk. 2 og 3, til ophør. § 15, stk. 2 og 3, bemyndiger erhvervsministeren til at fastsætte regler om digital kommunikation til og fra kompetente myndigheder.

Det foreslås endvidere at supplere forordningens bestemmelse om tvangsbøder, idet artikel 52, stk. 4, i forordning om digitale tjenester kræver, at medlemsstaterne sikrer, at tvangsbøder maksimalt må udgøre 5 pct. af den pågældende udbyder af formidlingstjenesters gennemsnitlige daglige globale omsætning eller personens indkomst i det forudgående regnskabsår. Det er vurderingen, at dette mest hensigtsmæssigt sikres ved, at de maksimale grænser for størrelsen af tvangsbøder foreslås indsat i loven. Herudover foreslås det, at kompetente myndigheder kan anvendes tvangsbøder ved manglende efterlevelse af påbud meddelt efter § 8, stk. 1.

Det foreslås, at loven fastsætter regler om, hvilke overtrædelser der kan straffes og regler for udmålingen af bødestrafen, herunder en bødemodel. Artikel 52, stk. 3, i forordning om digitale tjenester kræver, at medlemsstaterne sikrer, at bøder for manglende overholdelse af forpligtelser i forordningen maksimalt må udgøre 6 pct. af den pågældende udbyder af formidlingstjenesters årlige globale omsætning i det foregående regnskabsår eller personers indkomst i det forudgående regnskabsår. Tilsvarende skal medlemsstaterne sikre, at bøder for afgivelse af urigtige, ufuldstændige eller vildledende oplysninger og undladelse af at lade sig underkaste en kontrolundersøgelse maksimalt må udgøre 1 pct. af den pågældende udbyder af formidlingstjenesters årlige globale omsætning eller personers indkomst i det forudgående regnskabsår. Det er vurderingen, at dette mest hensigtsmæssigt sikres ved, at de maksimale grænser for bødestørrelsen foreslås indsat i loven.

Endelig foreslås det, at kompetente myndigheder kan vedtage administrative bødeforelæg for overtrædelse af en række bestemmelser i forordning om digitale tjenester, hvor sagens afgørelse, herunder fastsættelsen af bødens størrelse er uden skønmæssige elementer af betydning. Den foreslåede bødemodel foreslås anvendt ved udmåling af bøder, der søges vedtaget som administrative bødeforelæg.

10. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Et udkast til lovforslag har i perioden fra den 30. juni 2023 til den 18. august 2023 været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

11. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindreudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Lovforslaget medfører øgede udgifter for Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen, som foreslås udpeget som kompe-

ADIPA – Association of Danish Intellectual Property Attorneys, Advokatsamfundet, AE - Arbejderbevægelsen Erhvervsråd, Amnesty, AU - Aarhus Universitet, Børnerådet, Børnesagens Fællesråd, Børns Vilkår, CBS – Copenhagen Business School, Center for Digital Pædagogik, CEPOS – Center for Politiske Studier, Cevea, Danish Tech Startups Association, Danmarks Statistik, Dansk Erhverv, Dansk Internet Forum, Dansk IT, Dansk Journalistforbund, Dansk Standard, Danske Advokater, Danske Handicaporganisationer, Danske Medier, Danske Universiteter, DAOM - Dansk Annoncører og Markedsførere, Dataetisk Råd, Datatilsynet, Den Danske Dommerforening, Det Centrale Handicapråd, Det Kriminalpræventive Råd, DI, Digitaliseringsstyrelsen, Digitalt Ansvar, DIGNITY - Dansk Institut mod Tortur, DKCERT - Danish Computer Security Incident Response Team, Dommerfuldmægtigforeningen, Domstolsstyrelsen, DPCMO - Danske Pressepublikationers Kollektive Forvaltningsorganisation, DTU - Danmarks Tekniske Universitet, FDIH – Foreningen for Dansk Internethandel, FDIM - Foreningen af Danske Interaktive Medier, FDR - Foreningen Danske Revisorer, Finanstilsynet, Forbrugerombudsmanden, Forbrugerrådet Tænk, Foreningen af Offentlige Anklagere, FSR – Danske Revisorer, Institut for Menneskerettigheder, IT-Brancheforeningen, IT-Politisk Forening, ITU - IT-Universitet i København, Justitia, KL, Kreativitet & Kommunikation (KreaKom), Kriminalforsorgsforeningen, KU - Københavns Universitet, Københavns Byret, Legebranchen LEG, LGBT+ Danmark, Medierådet for Børn og Unge, MINO Danmark, Nævnenes Hus, Politiforbundet i Danmark, Radio- og TV-Nævnet, Red Barnet, Retspolitisk Forening, Retten i Esbjerg, Retten i Glostrup, Retten i Helsingør, Retten i Herning, Retten i Hillerød, Retten i Hjørring, Retten i Holbæk, Retten i Holstebro, Retten i Horsens, Retten i Kolding, Retten i Lyngby, Retten i Nykøbing Falster, Retten i Næstved, Retten i Odense, Retten i Randers, Retten i Roskilde, Retten i Svendborg, Retten i Sønderborg, Retten i Viborg, Retten i Aalborg, Retten i Aarhus, Retten på Bornholm, Retten på Frederiksberg, Rettighedsalliancen, Rigsadvokaten, Rigspolitiet, Rigsrevisionen, RUC - Roskilde Universitetscenter, Rådet for Digital Sikkerhed, SDU - Syddansk Universitet, Sikkerhedsstyrelsen, SMV Danmark, Teleindustrien, SSK - Statsadvokaten for Særlig Kriminalitet, Telekommunikationsindustrien i Danmark, Vestre Landsret, Østre Landsret, Aarhus BSS og AAU - Aalborg Universitet.

		<p>tent myndighed og koordinator for digitale tjenester i medfør af forordningen om digitale tjenester. Koordinatoren for digitale tjenester er ansvarlig for alle forhold vedrørende tilsynet med og håndhævelsen af forordningen, medmindre der udpeges andre kompetente myndigheder.</p> <p>De øgede udgifter er begrundet i øgede lønudgifter til medarbejdere i Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen og til udgifter i øvrigt forbundet med udførelsen af koordinatoren for digitale tjenesters opgaver, herunder udgifter til efteruddannelse og rejser.</p> <p>De økonomiske konsekvenser forbundet med koordinatoren for digitale tjenesters aktiviteter er skønnet til 5,1 mio. kr. årligt, hvoraf 4,1 mio. kr. årligt til og med 2025 finansieres ved bevilling på finansloven, mens de resterende 1 mio. kr. finansieres inden for Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens egen ramme.</p> <p>På baggrund af de opnåede erfaringer med tilsynsaktiviteten i 2024 vil Erhvervsministeriet i 2025 gennemføre en evaluering af såvel finansieringsbehovet som -måden.</p> <p>Lovforslaget forventes at medføre begrænsede økonomiske konsekvenser på Justitsministeriets område i form af behandling af sager ved anklagemyndigheden og domstolene. Merudgifterne kan holdes indenfor Justitsministeriets egen ramme.</p>
Implementeringskonsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	<p>Lovforslaget medfører implementeringskonsekvenser for Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen.</p> <p>Det er vurderingen, at koordinatoren for digitale tjenesters behandling af klager vil kunne håndteres i eksisterende it-systemer efter tilpasning af disse.</p>
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	<p>Erhvervsstyrelsens område for Bedre Regulering vurderer, at lovforslaget medfører administrative konsekvenser for erhvervslivet. De administrative konsekvenser vurderes at være under 4 mio. kr., hvorfor de ikke kvantificeres nærmere.</p>
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen

Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Ingen
Klimamæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Miljø- og naturmæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	<p>Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 2022/2065/EU af 19. oktober 2022 om et indre marked for digitale tjenester og om ændring af direktiv 2000/31/EF (forordning om digitale tjenester) harmoniserer fuldt ud de gældende regler for formidlingstjenester i det indre marked med henblik på at sikre et sikkert, forudsigeligt og pålideligt onlinemiljø, håndtere udbredelsen af ulovligt indhold på internettet og de samfundsmæssige risici, som udbredelsen af desinformation eller andet indhold kan generere.</p> <p>Medlemsstaterne må kun supplere forordningens bestemmelser, hvor det udtrykkeligt er fastsat i forordningen.</p> <p>Forordning om digitale tjenester trådte i kraft den 16. november 2022, og hovedparten af forordningens bestemmelser finder anvendelse fra den 17. februar 2024. Enkelte bestemmelser finder anvendelse fra tidspunktet for forordningens ikrafttræden.</p> <p>Lovforslaget supplerer forordningen om digitale tjenester på en række områder vedrørende tilsynet med og håndhævelsen af forordningen. Ifølge forordningen skal medlemsstaterne udpege en eller flere kompetente myndigheder. En af de kompetente myndigheder skal udpeges som koordinator for digitale tjenester. Det er Erhvervsministeriets vurdering, at udpegning af kompetente myndigheder og koordinatoren for digitale tjenester i henhold til forordningen skal ske ved lov eller anden retsforordning med direkte gyldighed for enhver og med hjemmel i lov. Herudover skal medlemsstaterne ifølge forordningen fastsætte regler om straf.</p> <p>Det foreslås i lovforslaget bl.a. at udpege Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen som kompetent myndighed og koordinator for digitale tjenester i medfør af forordningen om digitale tjenester, og at erhvervsministeren efter aftale med den pågældende minister kan fastsætte regler om udpegning af andre myndigheder som kompetente myndigheder i henhold til forordningen om digitale tjenester.</p> <p>Endvidere foreslås det, at forordningens bestemmelser om kontrolundersøgelser suppleres med regler, der fastsætter mere konkret, hvad der gælder i forbindelse med sådanne kontrolundersøgelser og sikrer, at de pågældende virksomheder og personers retssikkerhed iagttages.</p> <p>Lovforslaget supplerer forordningens artikel 51, stk. 2, litra b, hvorefter kompetente myndigheder kan påbyde at overtrædelser af forordningen bringes til ophør. Det foreslås i § 8, stk. 1, at kompetente myndigheder kan påbyde udbydere af formidlingstjenester og personer, som omhandlet i artikel 51, stk. 1, i forordning om digitale tjenester, at bringe overtrædelse af regler fastsat i medfør af § 15, stk. 2 og 3, til ophør. § 15, stk. 2 og 3, bemyndiger erhvervsministeren til at fastsætte regler om digital kommunikation til og fra kompetente myndigheder.</p> <p>Det foreslås endvidere at supplere forordningens bestemmelse om tvangsbøder, idet artikel 52, stk. 4, i forordning om digitale tjenester kræver, at medlemsstaterne sikrer, at tvangsbøder maksimalt må udgøre 5 pct. af den pågældende udbyder af formidlingstjenesters gennemsnitlige daglige globale omsætning eller personens indkomst i det forudgående regnskabsår. Det er vurderingen, at dette mest hensigtsmæssigt sikres ved, at de maksimale grænser for størrelsen af tvangsbøder foreslås indsat i loven.</p>	

	<p>Det foreslås, at loven fastsætter regler om, hvilke overtrædelser, der kan straffes og regler for udmålingen af bødestrafen, herunder en bødemodel. Artikel 52, stk. 3, i forordning om digitale tjenester kræver, at medlemsstaterne sikrer, at bøder for manglende overholdelse af forpligtelser i forordningen maksimalt må udgøre 6 pct. af den pågældende udbyder af formidlingstjenesters årlige globale omsætning i det foregående regnskabsår eller personers indkomst i det forudgående regnskabsår. Tilsvarende skal medlemsstaterne sikre, at bøder for afgivelse af urigtige, ufuldstændige eller vildledende oplysninger og undladelse af at lade sig underkaste en kontrolundersøgelse maksimalt må udgøre 1 pct. af den pågældende udbyder af formidlingstjenesters årlige globale omsætning eller personers indkomst i det forudgående regnskabsår. Det er vurderingen, at dette mest hensigtsmæssigt sikres ved, at de maksimale grænser for bødestørrelsen foreslås indsat i loven.</p> <p>Endelig foreslås det, at kompetente myndigheder kan vedtage administrative bødeforelæg for overtrædelse af en række bestemmelser i forordning om digitale tjenester, hvor sagens afgørelse, herunder fastsættelsen af bødens størrelse er uden skønmæssige elementer af betydning. Den foreslåede bødemodel foreslås anvendt ved udmåling af bøder, der søges vedtaget som administrative bødeforelæg.</p>	
Er i strid med de fem principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering/ Går videre end minimumskrav i EU-regulering (sæt X)	Ja	Nej X

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Europa-Parlamentet og Rådets forordning (EU) 2022/2065 af 19. oktober 2022 om et indre marked for digitale tjenester og om ændring af direktiv 2000/31/EF trådte i kraft den 16. november 2022. Forordningen finder anvendelse i EU's medlemsstater, herunder Danmark, fra den 17. februar 2024, dog således at artikel 24, stk. 2, 3 og 6, artikel 33, stk. 3-6, artikel 37, stk. 7, artikel 40, stk. 13, artikel 43 og kapitel IV, afdeling 4-6, finder anvendelse fra den 16. november 2022.

Med Europa-Parlamentets og Rådet forordning (EU) 2022/2065 af 19. oktober 2022 om et indre marked for digitale tjenester og om ændring af direktiv 2000/31/EF (forordning om digitale tjenester) etableres en fælles europæisk ramme, som skal bidrage til et velfungerende indre marked for formidlingstjenester, ved at fastsætte harmoniserede regler for et sikkert, forudsigeligt og pålideligt onlinemiljø, der fremmer innovation, og hvori de grundlæggende rettigheder, der er nedfældet i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, herunder princippet om forbrugerbeskyttelse, beskyttes effektivt, jf. forordningens artikel 1, stk. 1. Forordning om digitale tjenester fastsætter harmoniserede regler for ydelse af formidlingstjenester, herunder en ramme for betinget ansvarsfritagelse for udbydere af formidlingstjenester, regler om specifikke due diligence-forpligtelser, der er skræddersyet til visse specifikke kategorier

af udbydere af formidlingstjenester, og regler om gennemførelse og håndhævelse af forordningen om digitale tjenester, herunder vedrørende samarbejde og koordinering mellem de kompetente myndigheder, jf. forordningens artikel 1, stk. 2.

Forordningen gælder umiddelbart i Danmark og må som udgangspunkt ikke gennemføres i national ret, jf. artikel 288 i Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde (TEUF). Flere bestemmelser i forordningen kræver imidlertid, at der foretages visse gennemførelsesforanstaltninger.

Det følger af den foreslåede bestemmelse i § 1, at loven supplerer Europa-Parlamentet og Rådets forordning (EU) 2022/2065 af 19. oktober 2022 om et indre marked for digitale tjenester og om ændring af direktiv 2000/31/EF (forordning om digitale tjenester), jf. bilag 1 til denne lov.

Der henvises i øvrigt til afsnit 3.1.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 2

Det foreslås i *stk. 1*, at loven finder anvendelse på formidlingstjenester, der udbydes til tjenestemodtagere, som er etableret eller befinder sig i Den Europæiske Union, uanset hvor udbyderne af disse formidlingstjenester er etableret, og hvor Danmark i henhold til forordning om digitale tjenester er tillagt tilsyns- og håndhævelseskompetence.

Bestemmelsen indebærer, at loven har samme anvendelsesområde som forordningen om digitale tjenester, jf. forord-

ningens artikel 2, men kun finder anvendelse på de formidlingstjenester, der er omfattet af danske kompetente myndigheders kompetence i henhold til artikel 56 i forordning om digitale tjenester.

Ved »formidlingstjenester« forstår de informationssamfundstjenester, som er nævnt i artikel 3, litra g, i forordning om digitale tjenester. Informationssamfundstjenester skal i henhold til artikel 3, litra a, i forordning om digitale tjenester forstås som defineret i artikel 1, stk. 1, litra b, i direktiv (EU) 2015/1535, jf. artikel 3, litra a, i forordning om digitale tjenester.

En udbyder af formidlingstjenester kan være en juridisk person eller en fysisk person, herunder en enkeltmandsvirksomhed.

Ved »tjenestemodtager« forstår enhver fysisk eller juridisk person, som anvender en formidlingstjeneste, navnlig med henblik på at søge information eller gøre information tilgængelig, jf. artikel 3, litra b, i forordning om digitale tjenester.

Ved »udbydes til tjenestemodtagere, som er etableret eller befinder sig i Den Europæiske Union« forstår at gøre det muligt for fysiske eller juridiske personer i en eller flere medlemsstater at anvende tjenester fra en udbyder af formidlingstjenester, som har en væsentlig tilknytning til Unionen, jf. artikel 3, litra d, i forordning om digitale tjenester.

Ved »væsentlig tilknytning til Unionen« forstår en tilknytning mellem en udbyder af formidlingstjenester og Unionen, enten som følge af dennes etablering i Unionen eller af specifikke faktuelle kriterier såsom et betydeligt antal tjenestemodtagere i en eller flere medlemsstater i forhold til den eller deres befolkningstal, eller målretning af aktiviteter mod én eller flere medlemsstater, jf. artikel 3, litra e, i forordning om digitale tjenester.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at loven finder anvendelse på formidlingstjenester, der udbydes til tjenestemodtagere, som er etableret eller befinder sig i Den Europæiske Union, når 1) udbyderen af formidlingstjenesten har sit hovedforretningssted i Danmark, 2) udbyderen af formidlingstjenesten ikke er etableret i Den Europæiske Union og i henhold til artikel 13 i forordning om digitale tjenester har udpeget en retlig repræsentant, som er bosiddende eller etableret i Danmark, eller 3) udbyderen af formidlingstjenesten ikke er etableret i Den Europæiske Union og i henhold til artikel 13 i forordning om digitale tjenester ikke har udpeget en retlig repræsentant bosiddende eller etableret i Den Europæiske Union, og hvor tjenesten er tilgængelig for danske brugere.

Det foreslås i *stk. 2*, at loven finder anvendelse på fysiske og juridiske personer, som nævnt i artikel 51, stk. 1, i forordning om digitale tjenester.

Den foreslåede bestemmelse henviser til den personkreds, der i artikel 51, stk. 1, litra a, i forordning om digitale tjenester benævnes som »alle andre personer, der handler som

led i deres erhverv, forretning, håndværk eller profession, og som med rimelighed kan have kendskab til oplysninger relateret til en formodet overtrædelse af denne forordning, herunder organisationer, der udfører de revisioner, der er omhandlet i artikel 37 og artikel 75, stk. 2« og som ved efterfølgende brug benævnes »personer«.

Den foreslåede bestemmelse henviser endvidere til den personkreds, der i artikel 51, stk. 1, litra c, i forordning om digitale tjenester benævnes som »enhver repræsentant for eller ethvert medlem af personalet hos disse udbydere eller personer«.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at lovens anvendelsesområde, herunder de supplerende bestemmelser om udøvelse af kompetente myndigheders undersøgelses- og håndhævelsesbeføjelser, fastsættelse af straf m.v., også omfatter disse personer.

Bestemmelsen omfatter enhver person, der opfylder kriterierne i artikel 51, stk. 1. Personkredsen kan omfatte uafhængige revisorer, ansatte hos eksterne databehandlere m.fl. Bestemmelsen omfatter såvel juridiske personer som fysiske personer, herunder enkeltmandsvirksomheder.

Det foreslås i *stk. 3*, at loven finder anvendelse på forhold omfattet af danske kompetente myndigheders bistand til andre medlemsstater i den Europæiske Union eller Europa-Kommissionen i henhold til artikel 57, stk. 2, artikel 60, stk. 4, og artikel 66, stk. 3, i forordning om digitale tjenester.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at loven ikke blot finder anvendelse på forhold, der falder under danske kompetente myndigheders kompetence i henhold til artikel 56, men også finder anvendelse på forhold, der falder under kompetencen ved kompetente myndigheder i andre medlemsstater eller ved Europa-Kommissionen, og hvor danske kompetente myndigheder bistår disse i forhold til oplysninger, f.eks. som måtte befinde sig på denne udbyders lokationer i Danmark.

Det medfører, at danske kompetente myndigheders udøvelse af undersøgelsesbeføjelser efter artikel 51, stk. 1, på baggrund af en anmodning fra koordinatoren af digitale tjenester i en anden medlemsstat, jf. artikel 57, stk. 2, ved deltagelse i en fællesundersøgelse, jf. artikel 60, stk. 4, eller på baggrund af en anmodning fra Europa-Kommissionen, jf. artikel 66, stk. 3, vil skulle iagttage de supplerende bestemmelser, der fremgår af denne lov.

Der henvises i øvrigt til afsnit 3.1.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 3

Det foreslås i *stk. 1*, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen udpeges som kompetent myndighed, jf. artikel 49, stk. 1, i forordning om digitale tjenester og som koordinator for digitale tjenester, jf. artikel 49, stk. 2, i forordning om digitale tjenester.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen som koordinator for digitale tjenester vil være ansvarlig for alle forhold vedrørende tilsynet med og håndhævelsen af forordningen om digitale tjenester i Danmark, medmindre der udpeges andre kompetente myndigheder i medfør af det foreslåede stk. 2. Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen vil som koordinatoren for digitale tjenester under alle omstændigheder være ansvarlig for at sikre koordineringen på nationalt plan og for at bidrage til et effektivt og konsekvent tilsyn med og en effektiv og konsekvent håndhævelse af denne forordning.

Det bemærkes, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen i sin rolle som koordinator for digitale tjenester vil fungere som et enkelt kontaktpunkt i alle forhold vedrørende anvendelsen af forordningen om digitale tjenester for Europa-Kommissionen, Det Europæiske Råd for Digitale Tjenester, koordinatorene for digitale tjenester i andre medlemsstater og for andre kompetente myndigheder i Danmark.

Det foreslås i *stk. 2*, at erhvervsministeren efter aftale med vedkommende minister kan fastsætte regler om udpegning af andre myndigheder som kompetente myndigheder, jf. artikel 49, stk. 1, i forordning om digitale tjenester.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at hvis der er behov for at udpege andre kompetente myndigheder, kan specifikke opgaver eller områder vedrørende tilsyn og håndhævelse af forordningen om digitale tjenester henlægges til disse myndigheder. Et sådan behov vil først kunne fastslås, når der er opnået erfaringer med omfanget og karakteren af konstaterede overtrædelser af forordningen om digitale tjenester.

Den foreslåede bestemmelse tjener som hjemmel til erhvervsministerens eventuelle udpegning af andre myndigheder som kompetente myndigheder indenfor såvel som udenfor erhvervsministerens eget ressort.

Såfremt hjemlen udnyttes, skal kompetente myndigheders og koordinatoren for digitale tjenesters respektive opgaver klart defineres for at sikre et tæt og effektivt samarbejde under udførelsen af deres opgaver, jf. afsnit 3.2.2. Ved udnyttelse af bemyndigelsen skal det tilsikres, at den eller de nye kompetente myndigheder opfylder alle krav i henhold til forordningen om digitale tjenester, herunder særligt kravet om uafhængighed, jf. bl.a. afsnit 3.2.3.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger og de specielle bemærkninger til lovforslaget § 4.

Det følger af forordningens artikel 49, stk. 4, at bestemmelser i artikel 50 om krav til koordinatoren for digitale tjenester, artikel 51 om beføjelser for koordinatoren for digitale tjenester, og artikel 56 om kompetencer, der gælder for koordinatorene for digitale tjenester, også gælder for alle andre kompetente myndigheder, som medlemsstaterne udpeger. Dette vil således omfatte kompetente myndigheder, der udpeges med hjemmel i den foreslåede bestemmelse.

Det fremgår af præambelbetragtning nr. 110, at koordinato-

ren for digitale tjenester ikke skal udøve nogen form for hierarkisk overstyring i forhold til andre kompetente myndigheder i forbindelse med udførelsen af deres opgaver, men bør sikre en effektiv inddragelse af alle relevante kompetente myndigheder og rapportere rettidigt om deres vurdering inden for rammerne af samarbejdet om tilsyn og håndhævelse på EU-plan.

Vedrørende udpegning af kompetente myndigheder, fremgår det bl.a. af artikel 49, stk. 2, 3. pkt., i forordning om digitale tjenester, at koordinatoren for digitale tjenester under alle omstændigheder er ansvarlig for at sikre koordineringen på nationalt plan. Det fremgår desuden af artikel 53 i forordning om digitale tjenester, at tjenestemodtagere har ret til at indgive klage over udbydere af formidlingstjenester med påstand om overtrædelse af forordningen til koordinatoren for digitale tjenester i den medlemsstat, hvor tjenestemodtageren befinder sig eller er etableret. Koordinatoren for digitale tjenester vurderer klagen og sender den, hvis det er relevant, til koordinatoren for digitale tjenester i etableringslandet ledsaget af en udtalelse, hvis det anses for hensigtsmæssigt. Hvis klagen henhører under en anden kompetent myndigheds ansvarsområde i koordinatorens medlemsstat, videresender den koordinator for digitale tjenester, der modtog klagen, klagen til den pågældende myndighed.

Der henvises i øvrigt til afsnit 3.2.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 4

Det foreslås i § 4, at kompetente myndigheder og koordinatoren for digitale tjenester udfører deres opgaver og udøver deres beføjelser efter forordningen om digitale tjenester, denne lov og regler udstedt i medfør heraf, i fuld uafhængighed af politisk eller anden udefrakommende indblanding og uden at søge eller modtage instrukser fra regeringen eller nogen offentlig eller privat enhed, jf. artikel 50, stk. 2, i forordningen om digitale tjenester.

Den foreslåede bestemmelse i lovforslagets § 4 lovfæster kompetente myndigheders og koordinatoren for digitale tjenesters uafhængighed, når de udfører deres opgaver vedrørende tilsyn og håndhævelse af forordningen om digitale tjenester i henhold til forordningen, denne lov og regler udstedt i medfør heraf. Dette indebærer f.eks. at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen som udpeget kompetent myndighed og koordinator for digitale tjenester ikke vil kunne modtage eller søge instrukser fra andre, herunder Erhvervsministeriet og erhvervsministeren, uanset at styrelsen i øvrigt er organisatorisk underlagt ministeriet, og at ministeren således formelt er den øverste foresatte. Der henvises til afsnit 3.2.3.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

For enkelte sager eller på enkelte områder kan der være behov for særegen fagspecifik ekspertise med henblik på at sikre, at sagerne afgøres på en måde, der stemmer overens med praksis på tilgrænsende fagområder, som henhører under andre myndigheders ressort end den eller de udpegede

kompetente myndigheder. Det kunne f.eks. være vedrørende forbuddet i artikel 25, stk. 1, i forordning om digitale tjenester om udbydere af onlineplatformes onlinegrænsefladeudformning og -organisering og bestemmelsens afgrænsning til praksis omfattet af direktiv 2005/29/EF om virksomheders urimelig handelspraksis over for forbrugerne på det indre marked eller forordning (EU) 2016/679 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (databeskyttelsesforordningen). Tilsvarende vil formentlig være relevant for så vidt angår sager, hvor der klages over overtrædelse af artikel 26 i forordning om digitale tjenester om online reklamer, artikel 27 i forordning om digitale tjenester om gennemsigtighed i anbefalingssystemer og artikel 28 i forordning om digitale tjenester om onlinebeskyttelse af mindreårige.

I disse tilfælde bør kravet om uafhængighed ikke forhindre muligheden for, at en kompetent myndighed kan rådføre sig eller regelmæssigt udveksle synspunkter med andre myndigheder, herunder retshåndhavende myndigheder, kirstyringsmyndigheder eller forbrugerbeskyttelses- eller datatilsynsmyndigheder samt indhentelse af teknisk bistand m.v.

Det kan på den baggrund være relevant for kompetente myndigheder som led i deres almindelige sagsoplysninger at foretage høring af andre myndigheder. Det forudsættes, at kompetente myndigheder ikke vil være bundet af modtagne høringssvar, hvorfor sådanne høringer efter Erhvervsministeriets vurdering ikke vil have betydning i relation til den hørende kompetente myndigheds uafhængighed.

Der henvises i øvrigt til afsnit 3.2.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 5

Det foreslås i *stk. 1*, at kompetente myndigheder af egen drift, på baggrund af en klage eller som følge af en anmodning fra Europa-Kommissionen eller andre koordinatore for digitale tjenester i den Europæiske Union kan optage sager til behandling om mulige overtrædelser af forordningen om digitale tjenester, denne lov eller regler udstedt i medfør heraf.

Bestemmelsens formål er at beskrive, hvilke sager kompetente myndigheder kan behandle. Kompetente myndigheder kan behandle sager af egen drift, dvs. sager, som ikke er genereret på baggrund af en klage i medfør af artikel 53 i forordning om digitale tjenester eller i medfør af en henvendelse fra en koordinator for digitale tjenester i en anden medlemsstat eller fra Europa-Kommissionen.

Bestemmelsen indebærer, at en kompetent myndighed vil kunne optage en sag til behandling af egen drift, f.eks. på baggrund af en henvendelse fra en anden administrativ myndighed, en tredjemand eller på baggrund af omtale i pressen. En kompetent myndighed vil også kunne tage en sag op til behandling af egen drift på baggrund af udtagelse

ved en tilfældig stikprøve, dvs. uden at der er formodning for, at der foreligger en overtrædelse af forordningen om digitale tjenester. Herefter vil myndigheden skulle vurdere, om der er grundlag for at gennemføre en egentlig kontrolsag. Den kompetente myndighed vil kun kunne udøve sine undersøgelses- og håndhævelsesbeføjelser, som omhandlet i forordningens artikel 51, hvis myndigheden har formodning for, at der foreligger en overtrædelse.

I medfør af artikel 53 i forordning om digitale tjenester har tjenestemodtagere samt ethvert organ og enhver organisation, der har bemyndigelse til på deres vegne at udøve de rettigheder, der tillægges i forordningen, adgang til at klage over udbydere af formidlingstjenester med påstand om, at der foreligger en overtrædelse af forordningen.

Kompetente myndigheder vil kunne optage en sag til behandling på baggrund af en anmodning fra Europa-Kommissionen til koordinatoren for digitale tjenester. I medfør af artikel 66, stk. 3, i forordning om digitale tjenester kan Europa-Kommissionen ved udøvelse af sine undersøgelsesbeføjelser i henhold til forordningen om digitale tjenester således anmode om individuel eller fælles støtte fra enhver koordinator for digitale tjenester, der er berørt af en formodet overtrædelse.

Herudover vil kompetente myndigheder kunne optage en sag til behandling på baggrund af en anmodning fra andre koordinatore for digitale tjenester i den Europæiske Union til koordinatoren for digitale tjenester i Danmark, jf. artikel 57, stk. 2, eller artikel 60, stk. 4, i forordning om digitale tjenester.

Det foreslås i *stk. 2*, at kompetente myndigheder ved prioriteringen af optagelse af sager til behandling navnlig skal lægge vægt på formålet i forordning om digitale tjenester, jf. artikel 1.

Bestemmelsen indebærer, at en kompetent myndighed ikke vil være forpligtet til at indlede en sag mod en udbyder af formidlingstjenester på baggrund af enhver klage, som myndigheden modtager. De kompetente myndigheder tillægges således en prioriteringsadgang. Prioriteringsadgangen gælder kun klager, der er indgivet med hjemmel i artikel 53 i forordning om digitale tjenester, herunder klager, der er indgivet efter denne bestemmelse til koordinatoren for digitale tjenester i en anden medlemsstat, men videresendt til Danmark.

Ved udøvelsen af prioriteringsadgangen vil kompetente myndigheder skulle lægge vægt på, hvor anvendelsen af tilsynets ressourcer vil have størst effekt i forhold til at opfylde forordningens formål, jf. artikel 1, herunder hvor behandlingen af en klage vil være til størst mulig gavn for tjenestemodtagerne. Ved denne bedømmelse vil den kompetente myndighed bl.a. skulle lægge vægt på, hvor grov overtrædelsen er, og om overtrædelsen medfører væsentlige problemer for den enkelte borger eller for borgere gene-

relt. Kompetente myndigheder vil med henvisning til prioriteringsadgangen kunne afvise at behandle en klage.

Prioriteringsadgangen vil herudover give kompetente myndigheder mulighed for at afbryde behandlingen af en klage midlertidigt eller permanent på baggrund af en vurdering, der foretages ud fra de samme hensyn som ovenfor anført i forbindelse med vurderingen af, om en klage skal indledes.

Det foreslås i *stk. 3*, at kompetente myndigheders afgørelser i medfør af forordningen om digitale tjenester, denne lov og regler udstedt i medfør heraf ikke kan indbringes for anden administrativ myndighed.

Bestemmelsen udelukker, at de kompetente myndigheders afgørelser er undergivet administrativ rekurs. Sådanne afgørelser må i stedet indbringes direkte for domstolene.

Det foreslås i *stk. 4*, at erhvervsministeren kan fastsætte regler om, hvorledes klager efter artikel 53 i forordning om digitale tjenester for manglende efterlevelse af forordningen indgives og om formkrav til klager.

Det er hensigten, at erhvervsministeren i en bekendtgørelse vil udmønte den foreslåede bemyndigelse til at fastsætte regler om, anvendelse af en bestemt digital klageløsning. Der kan f.eks. tillige fastsættes krav om, at klageren i klageløsningen skal oplyse sit navn og sin e-mailadresse og give oplysning om, hvilken udbyder klagen drejer sig om, samt hvori den manglende efterlevelse består og relevant dokumentation herfor.

Der henvises i øvrigt til afsnit 3.3.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 6

Det foreslås i § 6, at kompetente myndigheder har de beføjelser, der fremgår af artikel 51, stk. 1-3, i forordning om digitale tjenester.

Bestemmelsen supplerer artikel 51 i forordning om digitale tjenester, jf. artikel 51, stk. 6.

Det fremgår, at artikel 51, stk. 1 og 2, i forordning om digitale tjenester, at koordinatoren for digitale tjenester skal have en række nærmere angivne undersøgelses- og håndhævelsesbeføjelser. Ifølge artikel 51, stk. 3, har koordinatoren for digitale tjenester herudover beføjelser, der kan anvendes i særlige tilfælde, hvor alle andre beføjelser er udtømt. Det fremgår af artikel 49, stk. 4, at artikel 51 gælder tilsvarende for andre kompetente myndigheder, som medlemsstaterne udpeger i henhold til artikel 49, stk. 1.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at de undersøgelses- og håndhævelsesbeføjelser, der fremgår af artikel 51, stk. 1-3, i forordning om digitale tjenester vil blive udøvet af kompetente myndigheder udpeget efter denne lov eller regler fastsat i medfør heraf.

Det fremgår af lovforslagets § 3, stk. 1, at Konkurrence-

og Forbrugerstyrelsen udpeges som kompetent myndighed, jf. art. 49, stk. 1, i forordning om digitale tjenester og som koordinator for digitale tjenester, jf. artikel 49, stk. 2, i forordning om digitale tjenester. Herudover fremgår det af § 3, stk. 2, at erhvervsministeren efter aftale med vedkommende minister kan fastsætte regler om udpegnings af andre myndigheder som kompetente myndigheder, jf. artikel 49, stk. 1, i forordning om digitale tjenester. Såvel Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen som andre myndigheder, der måtte blive udpeget ved regler fastsat i medfør af § 3, stk. 2, vil således kunne udøve beføjelserne i forordningens artikel 51, stk. 1-3.

Kompetente myndigheder vil desuden kunne udøve deres undersøgelsesbeføjelser efter forordningens artikel 51, stk. 1, ved bistand til andre medlemsstater i den Europæiske Union eller Europa-Kommissionen i henhold til forordningens artikel 57, stk. 2, artikel 60, stk. 4, og artikel 66, stk. 3.

Der henvises i øvrigt til afsnit 3.3.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 7

Det foreslås i *stk. 1*, at ved udøvelse af beføjelser efter artikel 51, stk. 1, litra b, i forordning om digitale tjenester, der er tillagt kompetente myndigheder, jf. § 6, finder stk. 2-9 anvendelse.

Artikel 51, stk. 1, litra b, i forordning om digitale tjenester giver koordinatoren for digitale tjenester hjemmel til at foretage kontrol af alle lokaler, som kontrolunderlagte udbydere af formidlingstjenester eller den personkreds, der er omtalt i litra a, anvender som led i deres erhverv, forretning, håndværk eller profession, eller til at anmode andre offentlige myndigheder om at gøre dette med henblik på at undersøge, beslaglægge, tage eller få kopier af oplysninger relateret til en formodet overtrædelse i enhver form, uanset lagringsmediet. Artikel 51 finder tilsvarende anvendelse på andre kompetente myndigheder, jf. artikel 49, stk. 4.

Den foreslåede bestemmelse supplerer artikel 51, stk. 1, litra b, i forordning om digitale tjenester, ved at fastsætte procedurer, der skal sikre effektiv håndhævelse under iagttagelse af passende garantier over for den kontrolunderlagte udbyder af formidlingstjenester eller person i henhold til artikel 51, stk. 5 og 6.

Bemyndigelsen betyder ikke, at den kompetente myndighed er forpligtet til at anvende disse beføjelser i enhver undersøgelse, den foretager, men at den kompetente myndigheds beføjelser f.eks. bør gøre det muligt for den at foretage en effektiv indsamling af faktuelle oplysninger, hvis det er relevant.

Beslutningen om at gennemføre en kontrolundersøgelse træffes af den kompetente myndighed i de tilfælde, hvor myndigheden skønner, at sagens karakter gør det påkrævet at indhente de fornødne oplysninger på denne måde. En sådan beslutning vil skulle indeholde de krav til oplysninger

og begrundelse, der er anført i retssikkerhedslovens § 5, stk. 2, jf. stk. 6.

Beslutning om gennemførelse af en kontrolundersøgelse forudsætter, at den kompetente myndighed som minimum har en formodning for en overtrædelse af forordningen om digitale tjenester. Hvis den kompetente myndighed derimod har rimelig grund til mistanke om, at en kontrolunderlagt udbyder af formidlingstjenester eller person har begået en overtrædelse af forordningen om digitale tjenester, vil et tvangsindgreb i stedet skulle gennemføres efter reglerne i retsplejeloven om strafferetsplejen, jf. retssikkerhedslovens § 9, stk. 1. Sagsoplysningen vil her efter indgivelse af anmeldelse til politiet ske inden for strafferetsplejens rammer.

Hvis der forud for eller under en kontrolundersøgelse opstår et tilstrækkeligt mistankegrundlag, vil den kompetente myndighed foretage anmeldelse til politiet.

Det foreslås i *stk. 2, 1. pkt.*, at kontrolundersøgelser af lokaler, arealer og transportmidler, kan foretages af repræsentanter for den kompetente myndighed og andre ledsagende personer, som myndigheden har bemyndiget eller udpeget hertil, efter indhentet retskendelse og mod behørig legitimation.

Forslaget medfører, at en kontrolundersøgelse kan gennemføres af repræsentanter for kompetente myndigheder og af andre ledsagende personer, som myndigheden har bemyndiget eller udpeget hertil. De bemyndigede eller udpegede personer – som eksempelvis kan være personer fra andre myndigheder, som bistår kompetente myndigheder med it-tekniske kompetencer under kontrolundersøgelsen – vil ikke selvstændigt kunne gennemføre en kontrolundersøgelse, men vil alene have beføjelse til at ledsage og bistå kompetente myndigheder under kontrolundersøgelsen.

Forslaget indebærer, at kompetente myndigheder forud for iværksættelse af en kontrolundersøgelse skal indhente en retskendelse, og at repræsentanter for kompetente myndigheder og andre ledsagende personer under kontrolundersøgelsen er i besiddelse af behørig legitimation.

Det foreslås i *stk. 2, 2. pkt.*, at kontrol kan finde sted uanmeldt.

Bestemmelsen medfører ikke en pligt for den kompetente myndighed til at foretage kontrolundersøgelsen uanmeldt, men bestemmelsen giver mulighed herfor, såfremt myndigheden konkret vurderer, at formålet med kontrolundersøgelsen ville forspildes ved en forudgående anmeldelse over for den kontrolunderlagte udbyder af formidlingstjenester eller person.

Den kompetente myndighed vil således kunne beslutte at foretage uanmeldt kontrolundersøgelse, hvor en overtrædelse formodes at foreligge dokumenteret hos den kontrolunderlagte udbyder af formidlingstjenester eller person, f.eks. i beslutningsreferater, kravspecifikationer m.v. Konkrete eksempler kan være, hvis en udbyder af formidlingstjenester

forsætligt vanskeliggør tjenestemodtagerens anvendelse af anmeldelsesmekanismen i artikel 16 i forordning om digitale tjenester eller forsætlig indretter en brugergrænseflade på en måde, der har til hensigt at vildlede eller manipulere tjenestemodtagerne, jf. artikel 25 i forordning om digitale tjenester, og den kompetente myndighed har en formodning om, at dette foreligger dokumenteret.

Myndighedens formodning kan f.eks. være baseret på oplysninger modtaget fra en whistleblowerordning eller ved presseomtale, hvor myndigheden vurderer, at oplysningerne har en karakter eller detaljeringsgrad, hvorved oplysningerne kan lægges til grund som indikation for en overtrædelse uden at dette vurderes at udgøre en rimelig grund til mistanke.

Bestemmelsen tænkes alene anvendt, når der er risiko for, at dokumentation for overtrædelse vil kunne bortskaffes eller gå tabt ved en anmeldt kontrolundersøgelse.

Det foreslås i *stk. 3, 1. pkt.*, at adgangen til kontrolundersøgelser indebærer, at kompetente myndigheder får adgang til lokaler, arealer og transportmidler, der anvendes af kontrolunderlagte udbydere af formidlingstjenester eller personer, jf. artikel 51, stk. 1, litra a, i forordning om digitale tjenester, som led i deres erhverv, forretning, håndværk eller profession, med henblik på dér at gøre sig bekendt med og tage kopi af enhver oplysning relateret til en formodet overtrædelse, herunder bøger og andre optegnelser, i enhver form og uanset lagringsmedium.

Forslaget har til formål at præcisere, hvad en kontrolundersøgelse efter artikel 51, stk. 1, litra b, i forordning om digitale tjenester indebærer, hvorved der kan foretages kontrolundersøgelse af den kontrolunderlagte udbyders eller persons lokaler, arealer og transportmidler. Det er i henhold til artikel 51, stk. 1, litra b, i forordning om digitale tjenester en forudsætning, at de pågældende lokaler, arealer og transportmidler anvendes som led i den pågældendes erhverv, forretning, håndværk eller profession.

Forslaget indebærer, at kompetente myndigheder vil kunne gøre sig bekendt med og tage kopi af enhver oplysning relateret til en formodet overtrædelse, herunder bøger og andre optegnelser, i enhver form og uanset lagringsmedium. Det er således uden betydning, i hvilken form oplysninger opbevares, og bestemmelsen omfatter således både fysiske og elektroniske lagrede oplysninger.

Bestemmelsen vil omfatte alle oplysninger, som den kontrolunderlagte udbyder af formidlingstjenester eller person har adgang til eller rådighed over. Det er således uden betydning, om elektroniske oplysninger opbevares på fysiske lagringsmedier uden for den kontrolunderlagte udbyders eller persons lokation, f.eks. hos en ekstern databehandler i et andet land. Det henvises desuden til lovforslagets § 7, stk. 4, vedrørende den kontrolunderlagtes pligt til at give adgang til vedkommende it-systemer.

En kompetent myndigheds beslutning om at gennemføre

kontrolundersøgelse hos en udbyder af formidlingstjenester omfatter ikke adgang til kontrolundersøgelse hos denne udbyders databehandler, såfremt en sådan databehandler ikke anses som omfattet af udbyderens virksomhed. Der kan dog træffes beslutning om gennemførelse af kontrolundersøgelse hos en ekstern databehandler i det omfang personer ansat hos den pågældende databehandler med rimelighed kan have kendskab til oplysninger relateret til en formodet overtrædelse af forordningen om digitale tjenester begået af udbyderen af formidlingstjenester, dog kun i de lokaler, som disse personer anvender som led i deres erhverv, jf. artikel 51, stk. 1, litra b.

Denne beføjelse forudsætter, at det ikke er muligt for kompetente myndigheder at få adgang til oplysningerne hos den kontrolunderlagte udbyder af formidlingstjenesten eller personen selv. I sagens natur vil den pågældende udbyder eller person derfor i disse tilfælde altid være inddraget og varslet, inden den eksterne databehandler besøges. Udbyderen af formidlingstjenesten eller personen vil endvidere få tilbud om at være tilstede under besøget hos den eksterne databehandler.

Endelig vil den foreslåede adgang til en ekstern databehandler skulle udøves med mindst mulig indvirkning på den eksterne databehandlers daglige drift, ligesom kopieringen af materiale m.v., ikke må få følger for andre virksomheder, der ikke er genstand for en kontrolundersøgelse.

Det foreslås i *stk. 3, 2. pkt.*, at udbydere af formidlingstjenester og personer, jf. artikel 51, stk. 1, litra a, i forordning om digitale tjenester, har pligt til at underkaste sig en kontrolundersøgelse.

Bestemmelse medfører, at den kontrolunderlagte udbyder af formidlingstjenester eller person har pligt til at bistå den kompetente myndighed i forbindelse med en kontrolundersøgelse, herunder give adgang til lokaler, arealer og transportmidler.

Det foreslås i *stk. 3, 3. pkt.*, at i forbindelse med en kontrolundersøgelse kan kompetente myndigheder afkræve faktiske oplysninger vedrørende kontrolundersøgelsens genstand og formål fra repræsentanter for eller ansatte hos den kontrolunderlagte udbyder eller fra den kontrolunderlagte person og registrere deres svar.

Bestemmelsen medfører, at kompetente myndigheder vil kunne kræve, at repræsentanter for eller ansatte hos den kontrolunderlagte udbyder eller den kontrolunderlagte person afgiver faktiske oplysninger vedrørende kontrolundersøgelsens genstand og formål. Dette vil navnlig dreje sig om besvarelse af spørgsmål, der tjener til opklaring af, hvor konkrete oplysninger befinder sig, hvorledes disse er systematiseret, eller hvorfor visse oplysninger mangler. Det kan også være faktuelle oplysninger om, på hvilken server- eller IP-adresse visse oplysninger opbevares. Hertil kommer faktuelle spørgsmål til indholdet af disse oplysninger m.v. Der vil endvidere kunne stilles faktuelle spørgsmål til virksom-

hedens organisationsdiagram, medarbejdernes arbejdsområder, eller hvor en særlig enhed eller medarbejder fysisk er placeret. Den kompetente myndighed kan registrere disse svar, f.eks. ved optagelse eller referat.

Det følger af retssikkerhedslovens § 10, at hvis der er konkret mistanke om, at en enkeltperson eller juridisk person har begået en lovovertrædelse, der kan medføre straf, gælder bestemmelser i lovgivningen m.v. om pligt til at meddele oplysninger til myndigheden ikke i forhold til den mistænkte, medmindre det kan udelukkes, at de oplysninger, som søges tilvejebragt, kan have betydning for bedømmelsen af den formodede lovovertrædelse.

Det foreslås i *stk. 4*, at kompetente myndigheder i forbindelse med en kontrolundersøgelse kan kræve, at den kontrolunderlagte udbyder af en formidlingstjeneste eller person giver adgang til og forklarer it-systemers og algoritmers funktioner og strukturer.

Bestemmelsen medfører, at en kontrolunderlagt udbyder af formidlingstjenester eller person skal give adgang til alle it-systemer og algoritmer vedrørende kontrolundersøgelsens genstand og formål, f.eks. ved udlevering af brugernavn og adgangskode eller ved at stille sig til rådighed ved brug af biometri. Det er uden betydning, om it-systemet afvikles fra servere, der ligger uden for den kontrolunderlagte udbyders eller persons lokation. Pligten omfatter tillige adgang til medarbejderes arbejdsstationer, tablets og mobiltelefoner.

Bestemmelsen medfører endvidere, at den kontrolunderlagte udbyder eller person skal give adgang til og forklare it-systemernes og algoritmernes funktioner og strukturer. I forhold til it-systemer kan dette f.eks. være forklaringer om arkitektur, komponenter, programmering m.v. I forhold til algoritmer kan det f.eks. være opbygning, virkemåde, strukturer i programmering og kode m.v.

Det foreslås i *stk. 5, 1. pkt.*, at kompetente myndigheder kan indsamle en kopi af dataindholdet fra elektroniske medier, der er omfattet af kontrolundersøgelsen, med henblik på efterfølgende at gennemgå kopien.

Indsamlingen vil f.eks. kunne foregå ved, at der sker en overførsel fra en udbyder af formidlingstjenesters server, eller ved en overførsel fra en udbyder af formidlingstjenesters online facilitet («cloud-services»), hvor dataindholdet måtte være lagret, til servere hos den kompetente myndighed. Det vil selvsagt skulle være en kopi af de elektroniske medier hos den, der omfattes af kontrolundersøgelsen.

Gennemgang af dataindholdet i den indsamlede kopi vil almindeligvis finde sted i den kompetente myndigheds lokaler eller i andre udpegede lokaler.

Det foreslås i *stk. 5, 2. pkt.*, at de indsamlede data skal forsegles eller på anden måde sikres mod læsning, inden kontrolundersøgelsen afsluttes.

Det afgørende vil herefter være, at de indsamlede data sik-

res mod læsning, indtil de åbnes for læsning, jf. 3. pkt. nedenfor. Denne sikring skal ske, inden kontrolundersøgelsen afsluttes. Såvel den, som er genstand for en kontrolundersøgelse som den kompetente myndighed vil have en interesse i at kunne konstatere eventuelle brud af sikringen. Bestemmelsen fastsætter ikke egentlige krav til forseglingen, der således kan ske fysisk som digitalt. Det afgørende er, at det skal kunne konstateres, om forseglingen er blevet brudt.

Det foreslås i *stk. 5, 3. pkt.*, at den, der er genstand for kontrolundersøgelsen, kan kræve, at denne selv eller en af denne udpeget repræsentant overværer, at de indsamlede data gøres tilgængelige for læsning, og at den kompetente myndighed gennemgår det indsamlede materiale. I praksis vil dette foregå i den kompetente myndigheds lokaler, hvor både den, der er genstand for kontrolundersøgelsen, eller en af denne udpeget repræsentant kan overvære myndighedens gennemgang af dataindholdet.

Med udtrykket »overværer« vil det ikke være et krav, at de pågældende skal være fysisk tilstede. Det vil således også være muligt for de pågældende virtuelt at overvære åbningen eller gennemgangen af de indsamlede data.

Det foreslås i *stk. 5, 4. pkt.*, at den kompetente myndighed har pligt til senest 40 hverdage efter kontrolundersøgelsens afslutning at give en kopi af de oplysninger, som myndigheden måtte have taget fra de indsamlede data, til den, der er genstand for kontrolundersøgelsen, jf. dog *stk. 8.*

Hertil følger det af *stk. 5, 5. pkt.*, at når gennemgangen af de indsamlede data er gennemført, skal dataene sikres mod læsning.

Forslaget i 4. pkt. indebærer, at kompetente myndigheder senest 40 hverdage efter kontrolundersøgelsens afslutning skal give den kontrolunderlagte udbyder af formidlingstjenester eller person en kopi af de oplysninger, som måtte være taget fra de indsamlede data. Forslaget i 5. pkt. indebærer, at når denne undersøgelsesfase er afsluttet, skal de indsamlede data fra kontrolundersøgelsen sikres mod læsning.

Det foreslås i *stk. 5, 6. pkt.*, at de indsamlede data skal slettes, hvis den kompetente myndighed vurderer, at materialet ikke indeholder dokumentation for en overtrædelse.

Forslaget indebærer, at den, der er genstand for en kontrolundersøgelse, vil have krav på, at de indsamlede data slettes, hvis de efter den kompetente myndigheds vurdering ikke indeholder dokumentation for en overtrædelse.

Det foreslås i *stk. 5, 7. pkt.*, at såfremt kompetente myndigheder beslutter at fortsætte behandlingen af sagen, skal de indsamlede data slettes, når sagen er endeligt afgjort. Ved vurdering heraf skal der lægges vægt på bestemmelsens bevissikrende formål.

Det foreslås i *stk. 6*, at medfører forhold hos den kontrolunderlagte udbyder af formidlingstjenester eller person, at det ikke er muligt for den kompetente myndighed samme

dag, som kontrolundersøgelsen foretages, at få adgang til eller tage kopi af oplysningerne, kan myndigheden forsegle de relevante forretningslokaler og oplysninger i op til tre hverdage herefter, jf. dog *stk. 8.*

Adgangen hertil vil være begrænset til de særlige tilfælde, hvor den kontrolunderlagte udbyder af formidlingstjenester eller person gør, at det ikke er muligt at få adgang til eller tage kopi af oplysningerne på stedet.

Den foreslåede bestemmelse vil kunne anvendes i de tilfælde, hvor det ikke er muligt at afslutte kopieringen af de ønskede oplysninger samme dag, som kontrolundersøgelsen er påbegyndt. Det kan f.eks. ske, at kompetente myndigheder ikke kan få adgang til en bærbar computer, der anvendes af udbyderens ansatte, og som er central i forhold til kontrolundersøgelsen, fordi vedkommende er bortrejst, og ingen i virksomheden kan eller vil udlevere computerens password.

Det foreslås i *stk. 7, 1. pkt.*, at under de samme betingelser som i *stk. 6*, kan den kompetente myndighed medtage de oplysninger eller det medium, hvorpå oplysningerne befinder sig, med henblik på kopiering.

Anvendelsen af forslaget i § 7, *stk. 7, 1. pkt.*, skal ses i sammenhæng med anvendelsen af *stk. 6*, om forsegling. De to bestemmelser udgør et supplement til hinanden, og kompetente myndigheder vil som udgangspunkt i samråd med den, der er genstand for kontrolundersøgelsen, og ud fra proportionalitetsprincippet skulle vælge det indgreb, der er mindst byrdefuldt for den pågældende, men som myndigheden samtidig anser for et nødvendigt indgreb. Det vil herudover være en betingelse, at medtagelsen af oplysninger eller et medium skyldes den pågældendes forhold, jf. også betingelsen efter den foreslåede § 7, *stk. 6*. Adgangen hertil vil således være begrænset til de særlige tilfælde, hvor forhold hos den kontrolunderlagte udbyder af formidlingstjenester eller person gør, at det ikke er muligt at få adgang til eller kopiere oplysningerne eller mediet på stedet.

Der kan forekomme tilfælde, hvor den kompetente myndighed har grundlag for at tro, at en ansat f.eks. har slettet alle filer på sin computer, tablet eller mobiltelefon, lige før myndigheden skal undersøge den. I sådanne særlige tilfælde kan den kompetente myndighed have behov for at medtage den pågældende computer, tablet eller mobiltelefon med henblik på ved anvendelse af særligt udstyr at få adgang til enheden eller reetablere slettede informationer.

Videre foreslås det i *stk. 7, 2. pkt.*, at det materiale, som den kompetente myndighed har taget med, sammen med et sæt kopier af de oplysninger, som myndigheden har taget til brug for en nærmere gennemgang, skal tilbageleveres til den pågældende senest tre hverdage efter kontrolundersøgelsen, jf. dog *stk. 8.*

Det foreslås i *stk. 8*, at fristerne i *stk. 5, 6 og 7* i særlige tilfælde kan forlænges.

Forslaget indebærer, at fristen på de 40 hverdage, jf. den

foreslåede stk. 5, og fristerne på tre hverdage til henholdsvis opretholdelse af en forsegling, jf. den foreslåede stk. 6, og til aflevering af medtagne oplysninger og medier, jf. den foreslåede stk. 7, i særlige tilfælde vil kunne forlænges.

Det foreslås i *stk. 9, 1. pkt.*, at politiet kan yde bistand ved den kompetente myndigheds udøvelse af beføjelserne efter artikel 51, stk. 1, litra b, og stk. 2, 3 og 5-7.

Det følger samtidig af *stk. 9, 2. pkt.*, at erhvervsministeren efter aftale med justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om politiets bistand.

Der henvises i øvrigt til afsnit 3.3.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 8

Det foreslås i *stk. 1*, at kompetente myndigheder udover at meddele påbud efter artikel 51, stk. 1, og artikel 51, stk. 2, litra b, i forordning om digitale tjenester kan meddele påbud til formidlingstjenester og personer, som omhandlet i artikel 51, stk. 1, i forordning om digitale tjenester om at bringe overtrædelser af regler fastsat i medfør af § 15, stk. 2 og 3, til ophør.

Erhvervsministeren kan i medfør af forslagens § 15, stk. 2, fastsætte regler om, at skriftlig kommunikation til og fra kompetente myndigheder om forhold, som er omfattet af forordningen om digitale tjenester, loven eller regler udstedt i medfør heraf, skal foregå digitalt. I medfør af forslagens § 15, stk. 3, kan erhvervsministeren fastsætte regler om, at skriftlig kommunikation til og fra kompetente myndigheder skal ske ved anvendelse af bestemte it-systemer, særlige digitale formater og digital signatur eller lignende.

Bestemmelsen medfører, at kompetente myndigheder vil kunne påbyde en udbyder af formidlingstjenester og personer, som omhandlet i artikel 51, stk. 1, i forordning om digitale tjenester, at opfylde krav til digital kommunikation, som er fastsat af erhvervsministeren ved udmøntning af bemyndigelsen i § 15, stk. 2 eller 3.

Manglende efterlevelse af påbud meddelt efter forslagens § 8, stk. 1, kan straffes med bøde, jf. forslagens § 10, stk. 2.

Det foreslås i *stk. 2*, at kompetente myndigheder fastsætter en frist for efterlevelse af et påbud efter stk. 1.

Bestemmelsen medfører, at myndigheden, der udsteder påbuddet vil skulle indsætte en frist for, hvornår påbuddet senest skal opfyldes. Ved fastsættelse af fristen vil myndigheden skulle lægge vægt på karakteren og omfanget af den pligt, som den pågældende påbydes at opfylde eller det forbud, som den pågældende påbydes at følge.

Der henvises i øvrigt til afsnit 3.4.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 9

Det foreslås i *stk. 1*, at kompetente myndigheder udover at pålægge tvangsbøder efter artikel 51, stk. 2, litra d, i forordning om digitale tjenester kan pålægge daglige eller ugentlige tvangsbøder ved manglende efterlevelse af påbud meddelt efter § 8, stk. 1.

Kompetente myndigheder kan ifølge artikel 51, stk. 2, litra d, i forordning om digitale tjenester pålægge tvangsbøder for at sikre, at en overtrædelse bringes til ophør i overensstemmelse med et påbud udstedt i henhold til artikel 51, stk. 2, litra b, eller i tilfælde af manglende overholdelse af et påbud om at fremlægge oplysninger eller om at lade sig underkaste en kontrolundersøgelse udstedt i henhold til artikel 51, stk. 1.

Den foreslåede bestemmelse i stk. 1 supplerer forordningens artikel 51, stk. 2, litra d, idet de kompetente myndigheder ifølge bestemmelsen tillægges beføjelse til at pålægge tvangsbøder, hvor et påbud meddelt efter lovforslagets § 8, stk. 1, ikke efterleves.

Kompetente myndigheder vil i medfør af forslaget kunne pålægge såvel udbydere af formidlingstjenester som personer, som omhandlet i artikel 51, stk. 1, i forordning om digitale tjenester, tvangsbøder.

Det foreslås i *stk. 2, 1. pkt.*, at tvangsbøder pålagt ved manglende efterlevelse af påbud meddelt efter § 8, stk. 1, eller artikel 51, stk. 1, litra a eller b, eller stk. 2, litra b, i forordning om digitale tjenester, udgør pr. dag op til 5 pct. af den pågældende udbyder af formidlingstjenesters gennemsnitlige daglige omsætning på verdensplan i det forudgående regnskabsår eller op til 5 pct. af den pågældende persons gennemsnitlige daglige indkomst på verdensplan i det forudgående år.

Den foreslåede bestemmelse i stk. 2 supplerer forordningens artikel 52, stk. 4, hvorefter medlemsstaterne skal sikre, at maksimumbeløbet for tvangsbøder er 5 pct. af den pågældende udbyder af formidlingstjenesters gennemsnitlige daglige globale omsætning eller indkomst i det foregående regnskabsår pr. dag beregnet fra det i den pågældende afgørelse fastsatte tidspunkt.

Med omsætning forstås ifølge artikel 3, litra x, i forordning om digitale tjenester en virksomheds provenu i den i artikel 5, stk. 1, i forordning (EF) nr. 139/2004 anvendte betydning. For udbydere, der indgår i en koncern, skal i stedet for udbyderens omsætning anvendes den konsoliderede omsætning.

Med det forudgående regnskabsår forstås det senest afsluttede regnskabsår forud for det tidspunkt, hvor overtrædelser er begået eller påbegyndt.

Hvis oplysning om omsætningen foreligger i en anden valuta end danske kroner, skal omregning til danske kroner ske ved anvendelse af nationalbankens gennemsnitlige valutakurs i virksomhedens seneste regnskabsår.

Kompetente myndigheder vil efter § 6, jf. artikel 51, stk. 1, litra a, i forordning om digitale tjenester kunne kræve, at en udbyder af formidlingstjenester inden for en rimelig fastsat frist fremlægger oplysninger om dennes omsætning på verdensplan i et forudgående regnskabsår, herunder den konsoliderede omsætning, hvor udbyderen indgår i en koncern.

Ved vurderingen af, hvad der er en rimelig frist for at fremlægge disse oplysninger, skal den kompetente myndighed lægge vægt på omfanget og kompleksiteten af de oplysninger, der anmodes om, samt den danske virksomheds mulighed for at afkræve f.eks. en udenlandsk modervirksomhed sådanne oplysninger. En frist på 2 uger vil formentlig være et rimeligt udgangspunkt i de fleste sager.

Ved manglende eller ufuldstændige oplysninger om den relevante omsætning vil kompetente myndigheder ved beregning af tvangsbøder kunne tage udgangspunkt i offentligt tilgængelige oplysninger om udbyderen af formidlingstjenesters årlige omsætning henholdsvis den årlige konsoliderede omsætning på verdensplan.

Ifølge § 6, jf. artikel 51, stk. 2, sidste afsnit, i forordning om digitale tjenester kan kompetente myndigheder udstede tvangsbøder til personer omfattet af artikel 51, stk. 1. Tvangsbøder, der pålægges personer, vil skulle beregnes på grundlag af personens indkomst på verdensplan i det forudgående år.

Med personens indkomst på verdensplan i det forudgående år forstås en erhvervsdrivende persons indkomst ved denne erhvervsvirksomhed for det senest afsluttede regnskabsår. Hvis personen ikke udarbejder regnskab forstås ved personens årlige indkomst den erhvervsdrivende persons indkomst før skat ved denne erhvervsvirksomhed for det senest afsluttede kalenderår.

Hvis personen ikke er erhvervsdrivende, forstås ved dennes indkomst enhver anden skattefri eller skattepligtig indkomst før skat i det senest afsluttede kalenderår.

Kompetente myndigheder vil efter § 6, jf. artikel 51, stk. 1, litra a, i forordning om digitale tjenester kunne kræve, at personer omfattet af artikel 51, stk. 1, inden for en rimelig fastsat frist fremlægger oplysninger om dennes indkomst på verdensplan i et forudgående år. En frist på 2 uger vil formentlig være et rimeligt udgangspunkt i de fleste tilfælde.

Hvis en tjenesteudbyder ikke betaler tvangsbøderne, vil de kompetente myndigheder kunne anmode restanceinddrivelsesmyndigheden om at inddrive tvangsbøderne.

Tvangsbøder vil blive anvendt som et tvangsmiddel for at få den pågældende til at efterleve et påbud, hvorfor ubetalte pålagte tvangsbøder vil bortfalde ved opfyldelse af den forpligtelse, der følger af påbuddet.

Det foreslås i *stk. 2, 2. pkt.*, at tvangsbøden påløber fra den dato, der er angivet i afgørelsen om at pålægge tvangsbøder.

Bestemmelsen indebærer, at det vil skulle fremgå af den afgørelse, hvorved tvangsbøder pålægges, fra hvilken dato, der påløber daglige tvangsbøder.

Kompetente myndigheders afgørelse om pålæg af tvangsbøder vil kunne indbringes for domstolene.

Der henvises i øvrigt til afsnit 3.4.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 10

Det foreslås i *stk. 1*, at den, der overtræder artikel 11 eller 12, artikel 13, stk. 1, 2 eller 4, artikel 14, artikel 15, stk. 1, artikel 16, stk. 1, 2 eller 4-6, artikel 17, stk. 1-4, artikel 18 eller 20, artikel 21, stk. 1, 2. pkt., eller stk. 2, 1. eller 2. pkt., artikel 22, stk. 1 eller 6, artikel 23, artikel 24, stk. 1-3 eller 5, artikel 25, stk. 1, artikel 26 eller 27, artikel 28, stk. 1 eller 2, artikel 30, stk. 1, stk. 2, 1., 3. eller 4. pkt., stk. 3 eller 5-7, artikel 31 eller 32, i forordning om digitale tjenester eller undlader at efterleve et tilsagn, der er gjort bindende, jf. artikel 51, stk. 2, litra a, i forordning om digitale tjenester, straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning.

Ansvarssubjektet for overtrædelser omfattet af stk. 1 er udbydere af formidlingstjenester, som defineret i artikel 3, litra g, i forordning om digitale tjenester. Udbydere af formidlingstjenester kan være personligt ejede virksomheder såvel som juridiske personer.

De subjektive krav for at straffe overtrædelser som opført i stk. 1 er uagtsomhed, jf. straffelovens § 19, 2. pkt.

Det foreslås i *stk. 2*, at på samme måde straffes den, der undlader at efterleve et påbud meddelt i medfør af artikel 51, stk. 1, litra a eller b, i forordning om digitale tjenester eller i medfør af § 8, stk. 1.

Ansvarssubjekter for overtrædelser af påbud meddelt i medfør af artikel 51, stk. 1, litra a eller b, i forordning om digitale tjenester, er udbydere af formidlingstjenester som defineret i artikel 3, litra g, i forordning om digitale tjenester, uanset om disse er personligt ejede virksomheder eller juridiske personer, og personer som omhandlet i artikel 51, stk. 1, litra a, dvs. personer, der handler som led i deres erhverv, forretning, håndværk eller profession, og som med rimelighed kan have kendskab til oplysninger relateret til en formodet overtrædelse af forordningen begået af en udbyder af en formidlingstjeneste. Bestemmelsen omfatter erhvervsdrivende personer, uanset om de har en kontraktuel forbindelse til den udbyder af formidlingstjenester, der formodes at have overtrådt forordningen.

Ansvarssubjekter for overtrædelser af påbud meddelt i medfør af § 8, stk. 1, er udbydere af formidlingstjenester som defineret i artikel 3, litra g, i forordning om digitale tjenester, uanset om disse er personligt ejede virksomheder eller juridiske personer, og personer, som omhandlet i artikel 51, stk. 1, i forordning om digitale tjenester.

Ved vurderingen af, om et strafferetligt ansvar skal pålægges den juridiske person eller en fysisk person ansat hos den juridiske person, finder dansk rets almindelige regler anvendelse.

De subjektive krav for at straffe overtrædelser som anført i stk. 2 er uagtsomhed, jf. straffelovens § 19, 2. pkt.

Det foreslås i *stk. 3, 1. pkt.*, at bøder efter stk. 1 højst kan udgøre 6 pct. af den pågældende udbyder af formidlingstjenesters omsætning på verdensplan i det forudgående regnskabsår.

Denne begrænsning af bødestørrelsen er fastsat i artikel 52, stk. 3, 1. pkt., i forordning om digitale tjenester. Det fremgår af præambelbetragtning 117, at det i forordningen fastsatte maksimumsbeløb for bøder bør finde anvendelse på hver enkelt overtrædelse af denne forordning.

Med omsætning forstås ifølge artikel 3, litra x, i forordning om digitale tjenester en virksomheds provenu i den i artikel 5, stk. 1, i forordning (EF) nr. 139/2004 anvendte betydning. For udbydere, der indgår i en koncern, skal i stedet for udbyderens omsætning anvendes den konsoliderede omsætning.

Med det forudgående regnskabsår forstås det senest afsluttede regnskabsår forud for det tidspunkt, hvor overtrædelser er begået eller påbegyndt.

Hvis oplysning om omsætningen foreligger i en anden valuta end danske kroner, skal omregning til danske kroner ske ved anvendelse af nationalbankens gennemsnitlige valutakurs i virksomhedens seneste regnskabsår.

Kompetente myndigheder vil efter § 6, jf. artikel 51, stk. 1, litra a, i forordning om digitale tjenester kunne kræve, at en udbyder af formidlingstjenester inden for en rimelig fastsat frist fremlægger oplysninger om dennes omsætning på verdensplan i et forudgående regnskabsår, herunder den konsoliderede omsætning, hvor udbyderen indgår i en koncern.

Ved vurderingen af, hvad der er en rimelig frist for at fremlægge disse oplysninger, skal den kompetente myndighed lægge vægt på omfanget og kompleksiteten af de oplysninger, der anmodes om, samt den danske virksomheds mulighed for at afkræve f.eks. en udenlandsk modervirksomhed sådanne oplysninger. En frist på 2 uger vil formentlig være et rimeligt udgangspunkt i de fleste tilfælde.

Ved manglende eller ufuldstændige oplysninger om omsætningen kan der ved bødefastsættelsen tages udgangspunkt i offentligt tilgængelige oplysninger om udbyderen af formidlingstjenesters årlige omsætning henholdsvis den årlige konsoliderede omsætning på verdensplan.

Det foreslås i *stk. 3, 2. pkt.*, at bøder efter stk. 2 højst kan udgøre 1 pct. af den pågældende udbyder af formidlingstjenesters omsætning på verdensplan i det forudgående regn-

skabsår eller 1 pct. af den pågældende persons indkomst på verdensplan i det forudgående år.

Denne begrænsning af bødestørrelsen er fastsat i artikel 52, stk. 3, 2. pkt., i forordning om digitale tjenester. Det fremgår af præambelbetragtning 117, at det i forordningen fastsatte maksimumsbeløb for bøder bør finde anvendelse på hver enkelt overtrædelse af denne forordning.

Med personens indkomst i det forudgående år forstås en erhvervsdrivende persons indkomst ved denne erhvervsvirksomhed for det senest afsluttede regnskabsår. Hvis personen ikke udarbejder regnskab forstås ved en erhvervsdrivende persons indkomst i det forudgående år denne persons indkomst før skat ved denne erhvervsvirksomhed for det senest afsluttede kalenderår.

Hvis personen ikke er erhvervsdrivende, forstås ved personens indkomst i det forudgående år enhver anden skattefri eller skattepligtig indkomst før skat i det senest afsluttede kalenderår.

Bestemmelserne i stk. 3, 1. og 2. pkt., medfører, at hvis en bøde beregnet ved anvendelse af bødemodellen, der er beskrevet nedenfor, overskrider den fastsatte grænse, må bøden reduceres til det maksimalt tilladte.

Kompetente myndigheder vil efter § 6, jf. artikel 51, stk. 1, litra a, i forordning om digitale tjenester kunne kræve, at personer omfattet af artikel 51, stk. 1, inden for en rimelig fastsat frist fremlægger oplysninger om dennes indkomst på verdensplan i et forudgående år. En frist på 2 uger vil formentlig være et rimeligt udgangspunkt i de fleste tilfælde.

Det foreslås i *stk. 4, 1. pkt.*, at ved udmåling af bøder efter stk. 1 og 2 lægges der vægt på udbyderen af formidlingstjenesters omsætning i det forudgående regnskabsår eller personens indkomst i det forudgående år.

Med omsætning forstås ifølge artikel 3, litra x, i forordning om digitale tjenester en virksomheds provenu i den i artikel 5, stk. 1, i forordning (EF) nr. 139/2004 anvendte betydning. For udbydere, der indgår i en koncern, skal i stedet for udbyderens omsætning anvendes den konsoliderede omsætning.

Med det forudgående regnskabsår forstås det seneste regnskabsår, der er afsluttet forud for det tidspunkt, hvor overtrædelser er begået eller påbegyndt. Med det forudgående år forstås det seneste kalenderår, der er afsluttet forud for det tidspunkt, hvor overtrædelser er begået eller påbegyndt.

Se ovenfor ved de specielle bemærkninger til stk. 3, 1. og 2. pkt., om kompetente myndigheders mulighed for efter § 6, jf. artikel 51, stk. 1, litra a, i forordning om digitale tjenester at kunne kræve, at en udbyder af formidlingstjenester eller en person inden for en rimelig fastsat frist fremlægger oplysninger om dennes omsætning eller indkomst.

Det foreslås i *stk. 4, 2. pkt.*, at der ved udmåling af bøder ef-

ter stk. 1 og 2 i skærpende retning lægges vægt på samtidig pådømmelse af flere overtrædelser.

Efter straffelovens bestemmelser kan der desuden lægges vægt på gentagelsestilfælde.

Det foreslås, at udgangspunktet for den udmålte bødestraf for overtrædelser omfattet af lovforslagets § 10, stk. 1 og 2, sker efter nedenstående bødemodel.

Ifølge bødemodellen udmåles bøden som summen af et grundbeløb og et omsætningsbestemt tillæg, der pr. overtrædelse beregnes som en procentdel af virksomhedens årlige globale omsætning i det forudgående regnskabsår, og hvor procentdelens størrelse afhænger af dels antallet af samtidig pådømte overtrædelser, dels antal gentagelsestilfælde.

Der foreslås et grundbeløb på 10.000 kr. for overtrædelser af forpligtelser, der har væsentlig betydning for opfyldelsen af forordningens formål om at skabe et velfungerende indre marked for formidlingstjenester og bidrage til at skabe et sikkert, forudsigeligt og pålideligt onlinemiljø ved at stille krav om indførelse af mekanismer, der kan bidrage til at opdage og håndtere ulovligt indhold, desinformation og andre samfundsmæssige risici på formidlingstjenester.

Følgende bestemmelser findes at indeholde forpligtelser af den pågældende type, der bør sanktioneres med et højt bødeniveau; artikel 12, stk. 2, om offentliggørelse af oplysninger, der er nødvendige for, at brugerne kan kommunikere med tjenesten, artikel 13, stk. 4, om offentliggørelse af oplysninger om retlige repræsentanter for udbydere af formidlingstjenester etableret uden for den Europæiske Union, artikel 15, stk. 1, om offentliggørelse af en rapport om tjenestens indholdsmoderation, artikel 16, stk. 1, 1. pkt., om indførelse af en mekanisme, der muliggør anmeldelse af ulovligt indhold, artikel 18 om underretning af politiet ved mistanke om strafbare forhold, der indebærer en trussel mod menneskers liv eller sikkerhed, artikel 20 om adgang til at klage over en tjenestes beslutning om fjernelse af indhold, artikel 22, stk. 1, om sikring af at anmeldelser indgivet fra pålidelige indberettere gives prioritet, artikel 23, stk. 1, om suspension af en ydelse af en tjeneste til brugere, der ofte leverer åbenbart ulovligt indhold, artikel 24, stk. 1, om indholdet i offentliggjorte rapporter om indholdsmoderation, artikel 24, stk. 2, om offentliggørelse af antallet af aktive brugere i den Europæiske Union, artikel 24, stk. 3, om oplysning af antallet af aktive brugere på anmodning fra Europa-Kommissionen eller koordinatoren for digitale tjenester i etableringslandet, artikel 24, stk. 5, om forelæggelse af udbydere af onlineplatformes afgørelser og begrundelser efter artikel 17, stk. 1, for Europa-Kommissionen og om sikring af, at oplysningerne ikke indeholder personoplysninger, artikel 25, stk. 1, om forbud mod brug af vildledende eller manipulerende onlinegrænseflader, artikel 26 om pligt til at markere onlinereklamer og forbud mod visse reklamer online, artikel 27, stk. 1 og 2 og stk. 3, 1. pkt., om gennemsigtighed i anbefalingssystemer, artikel 28, stk. 1 og 2, om onlinebeskyttelse af mindreårige, artikel 30, stk. 1, stk. 2, 1., 3. og 4. pkt.,

stk. 3 og 7, artikel 31 om krav til onlinemarkedspladser og artikel 32 om oplysning til forbrugere, der har købt ulovlige produkter eller tjenester på en onlinemarkedsplads.

For de overtrædelser, der foreslås straffet med det høje grundbeløb, fastlægges størrelsen af det omsætningsbestemte tillæg ved anvendelse af nedenstående bødemodel.

Det omsætningsbestemte tillæg beregnes som antal overtrædelser gange omsætningen gange procentsatsen, som er angivet i det relevante interval.

Antal overtrædelser	1. gangstilfælde	2. gangstilfælde	3. gangstilfælde	4. gangstilfælde	5. gangstilfælde
1-5	0,005 pct.	0,015 pct.	0,045 pct.	0,135 pct.	0,405 pct.
6-10	0,010 pct.	0,030 pct.	0,090 pct.	0,270 pct.	0,810 pct.
11-15	0,015 pct.	0,045 pct.	0,135 pct.	0,405 pct.	1,215 pct.
16-20	0,020 pct.	0,060 pct.	0,180 pct.	0,540 pct.	1,620 pct.
≥21	0,025 pct.	0,075 pct.	0,225 pct.	0,675 pct.	2,025 pct.

Hvis der er 5 overtrædelser, og der er tale om førstegangs-overtrædelser, udgør det omsætningsbestemte tillæg således 5 x omsætningen x 0,005 pct. Hvis der er 7 overtrædelser, udgør det omsætningsbestemte tillæg (5 x omsætningen x 0,005 pct.) + (2 x omsætningen x 0,01 pct.).

For øvrige strafbare overtrædelser omfattet af lovforslagets § 10, stk. 1, foreslås et grundbeløb på 5.000 kr.

Afgørelsen af hvilket grundbeløb, der finder anvendelse ved bødeudmålingen afhænger af hvilke bestemmelser, virksomheden har overtrådt. Såfremt en virksomhed har overtrådt såvel bestemmelser, der sanktioneres med det høje grundbeløb som bestemmelser, der sanktioneres med det lave grundbeløb, medregnes alene det høje grundbeløb.

For de overtrædelser, der foreslås straffet med det lave grundbeløb, fastlægges størrelsen af det omsætningsbestemte tillæg pr. overtrædelse til 25 pct. af det omsætningsbestemte tillæg, der fremkommer pr. overtrædelse ved anvendelse af ovenstående bødemodel. Det lavere bødeniveau vil finde anvendelse på overtrædelser af forpligtelser, som ikke direkte og væsentligt vurderes at have betydning for omfanget og udbredelsen af ulovligt indhold eller desinformation eller indebære andre samfundsmæssige risici. Der kan f.eks. i denne kategori være tale om forpligtelser vedrørende udbydere af formidlingstjenesters løbende behandling af anmeldelser om ulovligt indhold og andre processuelle krav, hvor en enkel overtrædelse ikke anses for lige så grov, som f.eks. manglende etablering af en mekanisme til anmeldelse af ulovligt indhold. Har overtrædelserne en mere systematisk

karakter eller hvor der foreligger andre skærpende omstændigheder, bør det overvejes, om bødestraffen i stedet for skal udmåles ved anvendelse af bødemodellen med det højere niveau.

Bødemodellen med det lave grundbeløb finder anvendelse på overtrædelse af artikel 11 om etablering af kontaktpunkt til kommunikation med myndigheder, artikel 12, stk. 1, om udpegning af elektronisk kontaktpunkt for tjenestemodtagere, artikel 13, stk. 1 og 2, om retlige repræsentanter, artikel 14 om krav til vilkår og betingelser, artikel 16, stk. 1, 2. pkt., stk. 2 og stk. 4-6, om etablering af anmeldelsesmekanismer, artikel 17, stk. 1-4, om begrundelse for begrænsninger for adgang til indhold, artikel 21, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, 1. og 2. pkt., om udenretslig tvistbilæggelse, artikel 22, stk. 6, om upræcise eller unøjagtige indberetninger fra pålidelige indberettere, artikel 23, stk. 2-4, om adgangen til at suspendere ydelsen af en tjeneste ved misbrug, artikel 27, stk. 3, 2. pkt., om gennemsigtighed af anbefalingssystemer, artikel 30, stk. 5 og 6, om erhvervsdrivendes sporbarhed, eller på undladelser af at efterleve et tilsagn, der er gjort bindende, jf. artikel 51, stk. 2, litra a, i forordning om digitale tjenester.

Det foreslås, at undladelse af at efterleve påbud meddelt i medfør af artikel 51, stk. 1, litra a, i forordning om digitale tjenester, om at fremlægge oplysninger relateret til en formodet overtrædelse, eller artikel 51, stk. 1, litra b, om at lade sig underkaste en kontrolundersøgelse med henblik på at den kompetente myndighed kan tilgå oplysninger relateret til en formodet overtrædelse, som straffes med bøde, jf. lovforslagets § 10, stk. 2, straffes med udgangspunkt i bødemodellen med et grundbeløb på 10.000 kr., hvis den formodede overtrædelse af forordningen, der er grunden til, at der er meddelt påbud, straffes med anvendelse af det høje grundbeløb. Straffes den formodede overtrædelse af forordningen derimod efter bødemodellen med et grundbeløb på 5.000 kr., straffes også undladelser af at følge påbud meddelt efter artikel 51, stk. 1, litra a eller b, med et grundbeløb på 5.000 kr. Giver der f.eks. et påbud om fremlæggelse af oplysninger om en overtrædelse af artikel 16, stk. 1, 1. pkt., om indførelse af en anmeldelsesmekanisme, vil manglende efterlevelse af påbuddet skulle straffes efter modellen med et grundbeløb på 10.000 kr., da en overtrædelse af artikel 16, stk. 1, 1. pkt., straffes efter denne model.

Det foreslås, at undladelse af at efterleve påbud meddelt i medfør af § 8, stk. 1, som straffes med bøde, jf. lovforslagets § 10, stk. 2, , straffes efter modellen med et grundbeløb på 5.000 kr.

Når der i en sag samtidig pådømmes overtrædelser, der straffes efter det høje bødeniveau og overtrædelser, der straffes efter det lave bødeniveau, anvendes det høje grundbeløb på 10.000 kr.

Eksempler på beregning af bøder på grundlag af bødemodellen:

Eksempel 1: En udbyder af formidlingstjenester med en

årlig global omsætning på 50 mio. kr. vil eksempelvis få en bøde på 22.500 kr., hvis det i sagen lægges til grund, at virksomheden har overtrådt 5 forpligtelser i forordningen, der straffes efter det høje bødeniveau og der er tale om førstegangsovertrædelser. Bødens størrelse fremkommer som summen af grundbøden på 10.000 kr. og et omsætningsbestemt beløb beregnet som $5 \times 50 \text{ mio. kr.} \times 0,005 \text{ pct.}$

Eksempel 2: Hvis det i en ny sag konstateres, at virksomheden har overtrådt forordningen, er der tale om en 2. gangs overtrædelse. Forudsat, at virksomhedens omsætning fortsat udgør 50 mio. kr., og der er tale om overtrædelse af 4 forpligtelser i forordningen, der straffes efter det høje bødeniveau, vil bøden udgøre 40.000 kr. Bødens størrelse fremkommer som summen af grundbeløbet på 10.000 kr. og et omsætningsbestemt tillæg beregnet som $4 \times 50 \text{ mio. kr.} \times 0,015 \text{ pct.}$

Eksempel 3: Hvis det i en ny sag konstateres, at virksomheden på ny har overtrådt forordningen, er der tale om en 3. gangs overtrædelse. Forudsat at virksomhedens omsætning fortsat udgør 50 mio. kr., og der er tale om overtrædelse af 4 forpligtelser i forordningen, der straffes efter det høje bødeniveau, vil bøden udgøre 100.000 kr. Bødens størrelse fremkommer som summen af grundbeløbet på 10.000 kr. og et omsætningsbestemt tillæg beregnet som $4 \times 50 \text{ mio. kr.} \times 0,045 \text{ pct.}$

Eksempel 4: Hvis der i eksempel 3 var tale om 2 overtrædelser, der straffes efter det høje bødeniveau og 2 overtrædelser, der straffes efter det lave bødeniveau, vil bøden, når de øvrige parametre er uændret, udgøre summen af et grundbeløb på 10.000 kr., bøden for overtrædelse af 2 forpligtelser, der straffes efter det høje bødeniveau og bøden for overtrædelse af 2 forpligtelser, der straffes efter det lave niveau.

Når der i en sag samtidig pådømmes overtrædelser, der straffes efter det høje bødeniveau og overtrædelser, der straffes efter det lave bødeniveau, anvendes det høje grundbeløb på 10.000 kr.

Det omsætningsbestemte tillæg for de 2 overtrædelser, der straffes efter det høje bødeniveau, udgør 45.000 kr. Beløbet fremkommer således: $2 \times 50 \text{ mio. kr.} \times 0,045 \text{ pct.}$

Det omsætningsbestemte tillæg pr. overtrædelse efter det høje bødeniveau udgør således 22.500 kr. pr. overtrædelse. Det omsætningsbestemte tillæg pr. overtrædelse, der straffes efter det lave bødeniveau, udgør 5.625 kr. svarende til 25 pct. af det omsætningsbestemte tillæg, der er opgjort pr. overtrædelse efter det høje bødeniveau, jf. ovenfor. Det omsætningsbestemte tillæg for 2 overtrædelser, der straffes efter det lave bødeniveau, udgør således 11.250 kr.

Hvis der således i eksempel 3 var tale om 2 overtrædelser, der straffes efter det høje bødeniveau og 2 overtrædelser, der straffes efter det lave bødeniveau, fremfor 4 overtrædelser, der straffes efter det høje bødeniveau, ville bøden, når de øvrige parametre er uændret, udgøre summen af 10.000 kr. + 45.000 kr. + 11.250 kr., dvs. i alt 66.250 kr.

Der er i overstående eksempel 1-4 lagt til grund, at alle overtrædelser straffes efter enten § 10, stk. 1, eller efter § 10, stk. 2. I en sag, hvor der pådømmes både overtrædelser omfattet af § 10, stk. 1, og overtrædelser omfattet af § 10, stk. 2, vil der skulle foretages separate bødeberegninger for overtrædelser af henholdsvis stk. 1 og stk. 2, dog således at der kun beregnes et grundbeløb.

Den bødestørrelse, der beregnes ved brug af bødemodellen, er udtryk for et udgangspunkt. Fastsættelse af straffen vil fortsat bero på domstolens konkrete vurdering af samtlige omstændigheder i sagen, og det i bødemodellen angivne strafniveau vil kunne fraviges i op- eller nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger andre skærpende og formildende omstændigheder, jf. herved de almindelige regler om straffens fastsættelse i straffelovens kapitel 10. Ved vurderingen heraf kan der bl.a. lægges vægt på, om formidlingstjenesten primært henvender sig til særligt sårbare brugere, herunder børn og unge samt spilafhængige personer, ligesom der kan lægges vægt på overtrædelsens varighed.

Endelig skal det sikres, at bødestørrelsen for overtrædelse af de af forordningens forpligtelser, der er opremset i forslagens § 10, stk. 1, ikke overskrider den øvre grænse på 6 pct. af udbyderen af formidlingstjenestens årlige omsætning på verdensplan, der er fastsat i artikel 52, stk. 3, 1. pkt., i forordning om digitale tjenester, og som fremgår af lovforslagets § 10, stk. 3, 1. pkt. Hvis bødestørrelsen ved brug af bødemodellen overstiger grænsen på 6 pct., må den derfor reduceres, så den i forordningen fastsatte øvre grænse ikke overskrides.

Ved undladelse af at efterleve påbud efter artikel 51, stk. 1, litra a, om at fremlægge oplysninger relateret til en formodet overtrædelse, og undladelse af at efterleve et påbud efter artikel 51, stk. 1, litra b, om at underkaste sig en kontrolundersøgelse med henblik på at den kompetente myndighed kan tilgå oplysninger relateret til en formodet overtrædelse, jf. forslagens § 10, stk. 2, skal bøden fastsættes under hensyntagen til den øvre grænse på 1 pct. af den pågældende udbyder af formidlingstjenesters omsætning på verdensplan i det forudgående regnskabsår eller 1 pct. af den pågældende persons indkomst på verdensplan i det forudgående år, der er fastsat i forordningens artikel 52, stk. 3, og som fremgår af lovforslagets § 10, stk. 3, 2. pkt.

Grænsen på 1 pct. foreslås ligeledes at skulle finde anvendelse ved undladelse af at efterleve et påbud meddelt efter lovforslagets § 8, stk. 1, jf. forslagens § 10, stk. 3, 2. pkt., sammenholdt med § 10, stk. 2.

Bødestørrelsen for overtrædelser omfattet af forslagens § 10, stk. 2, må reduceres, hvis bødestørrelsen ved brug af bødemodellen overstiger den i forordningens artikel 52, stk. 3, 2. pkt., fastsatte øvre grænse på 1 pct. af udbyderen af formidlingstjenestens årlige omsætning på verdensplan.

De fastsatte øvre grænser for bødestørrelsen finder anvendelse på hver enkelt overtrædelse.

Hvis der i forbindelse med samtidig pådømmelse af flere overtrædelser både er tale om overtrædelser omfattet af lovforslagets § 10, stk. 1, og overtrædelser omfattet af lovforslagets § 10, stk. 2, foretages der én bødeberegning efter bødemodellen for overtrædelser omfattet af lovforslagets § 10, stk. 1, for hvilke den øvre grænse er 6 pct. af udbyderen af formidlingstjenesters årlige omsætning på verdensplan, og en bødeberegning for overtrædelser omfattet af lovforslagets § 10, stk. 2, for hvilke den øvre grænse er 1 pct. af udbyderen af formidlingstjenesters årlige omsætning på verdensplan eller personens årlige indkomst på verdensplan. Der udmåles dog kun en samlet bøde, og der beregnes kun et grundbeløb.

For udbydere, der indgår i en koncern, skal i stedet for udbyderens omsætning anvendes den konsoliderede omsætning. For fysiske personer, der ikke har en omsætning, anvendes i stedet personens indkomst i det foregående indkomst- eller kalenderår.

Ved manglende efterlevelse af et påbud om at bringe f.eks. fem overtrædelser af forordningen om digitale tjenester til ophør anses der at foreligge fem overtrædelser.

Det forudsættes, at der vil blive idømt højere bøder ved yderligere gentagelsestilfælde end fem.

Det foreslås i *stk. 5*, at der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

Det følger af reglerne i straffelovens kapitel 5, at bestemmelser om strafansvar for selskaber m.v. omfatter, medmindre andet er bestemt, enhver juridisk person, herunder aktie-, anparts- og andelsselskaber, interessentskaber, foreninger, fonde, boer, kommuner og statslige myndigheder, jf. straffelovens § 26, stk. 1. Endvidere omfatter sådanne bestemmelser enkeltmandsvirksomheder, for så vidt disse navnlig under hensyn til deres størrelse og organisation kan sidestilles med de ovenfor nævnte selskaber, jf. straffelovens § 26, stk. 2.

Det følger videre, at strafansvar for en juridisk person forudsætter, at der inden for dens virksomhed er begået en overtrædelse, der kan tilregnes en eller flere til den juridiske person knyttede personer eller den juridiske person som sådan, jf. straffelovens § 27.

Et moderselskab kan som udgangspunkt ikke holdes ansvarlig for sine datterselskabers overtrædelser af lovgivningen, dvs. tiltale skal som udgangspunkt alene rejses mod det pågældende datterselskab. Såfremt beslutningerne reelt træffes på koncernniveau, dvs. af moderselskabet, vil tiltale dog skulle rejses mod såvel datterselskabet som moderselskabet.

Tiltale vil også skulle rejses mod moderselskabet, såfremt moderselskabet på anden vis kan anses for at have været

medvirkende til datterselskabets overtrædelse. Dette kan f.eks. være tilfældet, hvis moderselskabet har opfordret datterselskabet til den ulovlige handling, eller hvis moderselskabet har haft en formodning om, at datterselskabet vil begå den ulovlige handling og har undladt at gribe ind.

Der henvises i øvrigt til afsnit 3.4.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 11

Det foreslås i *stk. 1, 1. pkt.*, at skønnes en overtrædelse af artikel 11, stk. 1, artikel 13, stk. 1, stk. 2, 1. pkt., eller stk. 4, artikel 16, stk. 1, 1. pkt., artikel 24, stk. 1 eller 2, artikel 26, stk. 2, 1. pkt., artikel 27, stk. 3, 1. pkt., artikel 30, stk. 1, stk. 2, 4. pkt., stk. 3, 2. pkt., eller stk. 7, 2. pkt., artikel 31, stk. 1, eller artikel 32, stk. 1, i forordning om digitale tjenester, eller en undladelse af at efterleve et tilsagn, der er gjort bindende, jf. artikel 51, stk. 2, litra a, i forordning om digitale tjenester, ikke at ville medføre højere straf end bøde, kan kompetente myndigheder i et bødeforelæg tilkendegive, at sagen kan afgøres uden retssag, hvis den, der har begået overtrædelsen, erklærer sig skyldig i overtrædelsen og erklærer sig rede til inden en nærmere angiven frist at betale en bøde som angivet i bødeforelægget.

Udstedelse af administrative bødeforelæg forudsætter, at overtrædelserne generelt er ensartede, ukomplicerede og uden bevismæssige tvivlsspørgsmål.

De ovenfor nævnte overtrædelser vurderes at være egnet til vedtagelse af administrative bødeforelæg, idet de opfylder betingelserne om at være ensartede, ukomplicerede og uden bevismæssige tvivlsspørgsmål. Endvidere ligger sanktionsniveauet fast, jf. den foreslåede bødemodel, som er beskrevet i bemærkningerne til § 10 og i afsnit 3.4.3.1. Sagens afgørelse, herunder bødens størrelse, vil således være uden skønsmæssige elementer af betydning. Dette vil dog ikke være tilfældet, såfremt der f.eks. skal foretages en vurdering af, hvorvidt der foreligger skærpene eller formildende omstændigheder i en konkret sag. I så fald skal de kompetente myndigheder i stedet foretage politianmeldelse.

Såfremt de kompetente myndigheder finder, at en udbyder af formidlingstjenester foretager overtrædelser, der er af mere omfattende, systematisk eller grov karakter, og de kompetente myndigheder ikke finder sagerne egnet til at blive afgjort med et administrativ bødeforelæg, skal de kompetente myndigheder i stedet foretage politianmeldelse.

Det foreslås i *stk. 1, 2. pkt.*, at fristen efter anmodning kan forlænges af den pågældende kompetente myndighed.

Bestemmelsen giver mulighed for, at den kompetente myndighed kan forlænge fristen for at betale bøden. Ved myndighedens vurdering af om en anmodning om fristforlængelse kan imødekommes, lægger myndigheden bl.a. vægt på, om den pågældende har brug for velbegrundet yderligere tid til at drøfte sagen med rådgivere, moderselskaber, bestyrelsen i selskabet eller lignende.

Det foreslås i *stk. 2*, at bødeforelæg, som omhandlet i stk. 1, også kan anvendes ved undladelse af at efterleve et påbud meddelt i medfør af artikel 51, stk. 1, litra a eller b, i forordning om digitale tjenester, eller i medfør af § 8, stk. 1.

I den foreslåede bestemmelse er der tale om undladelserforbrydelser, der vurderes egnet til vedtagelse af administrative bødeforelæg, idet der er tale om undladelse af at opfylde meddelte påbud. Sådanne påbud skal være klart formuleret, så det står klart for modtageren, hvad denne skal foretage sig for at undgå yderligere sanktioner.

Den foreslåede bestemmelse medfører, at manglende opfyldelse af et påbud vil kunne danne grundlag for vedtagelse af et bødeforelæg.

Er et meddelt påbud ikke tilstrækkeligt klart formuleret, vil en manglende opfyldelse af påbuddet ikke kunne danne grundlag for et bødeforelæg.

Det foreslås i *stk. 3*, at bødeforelæg, som omhandlet i stk. 1, også kan anvendes, hvor den, der har begået overtrædelsen, ikke har opfyldt nogen del af pligten i artikel 11, stk. 2, 1. pkt., artikel 12, stk. 1 eller 2, artikel 13, stk. 2, 2. pkt., artikel 14, stk. 1, 1. eller 2. pkt., stk. 5 eller 6, artikel 15, stk. 1, artikel 20, stk. 1 eller stk. 4, 1. pkt., artikel 21, stk. 1, 2. pkt., artikel 23, stk. 4, artikel 24, stk. 3, 1. pkt., eller stk. 5, artikel 27, stk. 1, artikel 30, stk. 2, 3. pkt., stk. 5 eller stk. 7, 1. pkt., eller artikel 31, stk. 3, i forordning om digitale tjenester.

Den foreslåede bestemmelse medfører, at en kompetent myndighed kan vedtage administrative bødeforelæg ved overtrædelse af forpligtelser, der ikke umiddelbart har den fornødne klarhed til at danne grundlag for vedtagelse af administrative bødeforelæg, men hvor vurderingen af, om bestemmelsen er overtrådt, ikke involverer et skøn, idet ingen del af pligten er opfyldt.

Har en udbyder af en formidlingstjeneste f.eks. ikke offentliggjort nogle oplysninger overhovedet om, hvordan man kan identificere og kommunikere med tjenestens kontaktpunkter, vil der kunne vedtages et bødeforelæg, jf. den foreslåede bestemmelse, idet ingen del af pligten i artikel 11, stk. 2, 1. pkt., er opfyldt.

Har en udbyder af en formidlingstjeneste i tjenestens vilkår og betingelser f.eks. ikke medtaget nogle oplysninger om de begrænsninger, som tjenesten måtte pålægge brugen af deres tjeneste med hensyn til information leveret af tjenestemodtagerne, vil der kunne vedtages et bødeforelæg, jf. den foreslåede bestemmelse, idet ingen del af pligten i artikel 14, stk. 1, 1. pkt., er opfyldt.

Der vil kunne udstedes administrative bødeforelæg efter forslagens § 11, stk. 1-3, til såvel fysiske som juridiske personer.

Bødeforelæggets størrelse fastsættes ved anvendelse af den foreslåede bødemodel, som er beskrevet i afsnit 3.4.3.1 og i de specielle bemærkninger til § 10. De øvre grænser for bø-

dernes størrelse, som er fastsat i artikel 52, stk. 3, i forordning om digitale tjenester, og som fremgår af lovforslagets § 10, stk. 3, finder anvendelse ved fastsættelse af størrelsen af administrative bødeforelæg.

Det foreslås i *stk. 4*, at retsplejelovens regler om krav til indholdet af et anklageskrift og om, at en sigtet ikke er forpligtet til at udtale sig, finder tilsvarende anvendelse på bødeforelæg efter stk. 1-3. Det indebærer bl.a., at bødeforelægget skal indeholde oplysninger om den pågældende udbyder af formidlingstjenesters eller den pågældende persons navn og adresse, den regel, der påstås overtrådt, og det forhold, som bødeforelægget vedrører, herunder en beskrivelse heraf med en sådan angivelse af tid, sted, genstand, udførelsesmåde og andre nærmere omstændigheder, som er nødvendige for en tilstrækkelig og tydelig beskrivelse, jf. den gældende retsplejelovs § 834, stk. 1, nr. 2 og 3, og stk. 2. Herudover gælder princippet om, at en sigtet ikke er forpligtet til at udtale sig også for udbydere af formidlingstjenester og personer, der modtager et administrativt bødeforelæg.

Det foreslås i *stk. 5, 1. pkt.*, at vedtages et bødeforelæg, bortfalder videre forfølgning.

Vedtages bøden ikke, overgiver de kompetente myndigheder sagen til politiet. Det følger af § 11 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige (gældsinddrivelsesloven), jf. lovbekendtgørelse nr. 6 af 7. januar 2022 med efterfølgende ændringer, at vedtagne bøder kan inddrives ved udpantning.

Det foreslås i *stk. 5, 2. pkt.*, at vedtagelsen har samme virkning som en dom. Det gælder også for gentagelsesvirkning.

Der henvises i øvrigt til afsnit 3.4.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 12

Den foreslåede bestemmelse fastsætter regler om offentlighed.

Det følger af offentlighedslovens § 7, at udgangspunktet er, at enhver kan forlange at blive gjort bekendt med dokumenter, der er indgået til eller oprettet af en myndighed m.v. som led i administrativ sagsbehandling i forbindelse med dens virksomhed.

Der gælder imidlertid en række undtagelser til dette udgangspunkt. Undtagelserne fremgår af offentlighedslovens kapitel 4. Det følger bl.a. af offentlighedslovens § 30, nr. 1 og 2, at oplysninger om enkeltpersoners private, herunder økonomiske forhold (nr. 1), og oplysninger om bl.a. drifts- og forretningsforhold, for så vidt det er af væsentlig økonomisk betydning for den person eller virksomhed, oplysningerne angår, at anmodningen ikke imødekommes (nr. 2), kan undtages.

Det foreslås i *stk. 1, 1. pkt.*, at lov om offentlighed i forvaltning ikke skal gælde for sager og undersøgelser efter

forordningen om digitale tjenester, denne lov eller regler udstedt i medfør heraf.

Det vil indebære, at offentlighedsloven, herunder retten til indsigt, ikke skal finde anvendelse i sager og undersøgelser om overtrædelse af forordningen om digitale tjenester, denne lov eller regler udstedt i medfør heraf. Der henvises til baggrunden for forslaget i afsnit 3.5.3.1 i de almindelige bemærkninger.

Det foreslås i *stk. 1, 2. pkt.*, at §§ 13 og 15 i lov om offentlighed i forvaltningen dog gælder for sådanne sager og undersøgelser.

Det indebærer, at §§ 13 og 15 om notatpligt og journaliseringspligt i lov om offentlighed i forvaltningen dog gælder for sådanne sager og undersøgelser. Kompetente myndigheder skal således i henhold til offentlighedslovens § 13 i sager, hvor der vil blive truffet afgørelse, snarest muligt udarbejde notat om indholdet af oplysningerne eller vurderingerne, når den mundtligt eller på anden måde bliver bekendt med oplysninger om en sags faktiske grundlag eller eksterne faglige vurderinger, der er af betydning for sagens afgørelse, ligesom kompetente myndigheder i henhold til offentlighedslovens § 15 som led i administrativ sagsbehandling skal journalisere modtagne eller afsendte dokumenter af betydning for en sag eller sagsbehandlingen. Der henvises generelt til de to bestemmelser.

Det foreslås i *stk. 1, 3. pkt.*, at 1. pkt. tillige gælder, når oplysninger tilvejebragt efter forordningen om digitale tjenester, denne lov eller regler udstedt i medfør heraf er videregivet til en anden forvaltningsmyndighed.

Forslaget indebærer, at de oplysninger, som kompetente myndigheder har tilvejebragt til brug for sager og undersøgelser efter forordningen om digitale tjenester, denne lov eller regler udstedt i medfør heraf, og som videregives til en anden forvaltningsmyndighed, heller ikke vil være underlagt aktindsigt efter offentlighedsloven.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 1*, at kompetente myndigheder offentliggør afgørelser om påbud meddelt i medfør af artikel 51, stk. 2, litra b, i forordning om digitale tjenester eller efter § 8, jf. dog stk. 3.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 2*, at kompetente myndigheder offentliggør domme, bødevedttagelser eller et resumé heraf, hvor der i medfør af § 10, idømmes bødestraf eller vedtages en bøde, jf. dog stk. 3.

Det vil således være udgangspunktet, at kompetente myndigheder offentliggør alle afgørelser om påbud meddelt i medfør af artikel 51, stk. 2, litra b, i forordning om digitale tjenester eller efter § 8. Dette vil ligeledes gøre sig gældende for så vidt angår domme m.v., hvor der med henvisning til lovforslagets § 10 idømmes bødestraf eller vedtages en bøde. Det indebærer, at kompetente myndigheder vil offentliggøre såvel bødeforelæg efter lovforslagets § 11 som bødeforelæg efter retsplejelovens § 832, stk. 1.

Offentliggørelse efter nr. 1 og 2 omfatter navnet på formidlingstjenesten og udbyderen af denne. Offentliggørelsen gennemføres inden for rammerne af databeskyttelsesforordningen, databeskyttelsesloven samt i overensstemmelse med Datatilsynets generelle vilkår for offentliggørelse af myndigheders afgørelser i retsinformationssystemer.

Det foreslås i *stk. 3*, at ved offentliggørelse efter *stk. 2*, kan oplysninger om tekniske indretninger, tekniske fremgangsmåder og drift- og forretningshemmeligheder ikke offentliggøres, for så vidt det er af væsentlig økonomisk betydning for den udbyder af formidlingstjenester eller den person, oplysningen angår.

Bestemmelsen er inspireret af konkurrencelovens § 13, *stk. 4*. Det er hermed tilsigtet at skabe overensstemmelse med undtagelserne i offentlighedslovens § 30, nr. 2, idet »drifts- og forretningshemmeligheder« efter den foreslåede bestemmelse dog er en mere snæver formulering end »drifts- og forretningsforhold« i offentlighedsloven. Det skyldes, at det vil gøre formålet med offentliggørelse af afgørelser illusorisk, hvis forretningsforhold som sådan kan undtages fra offentlighed. Det er af væsentlig betydning for forståelsen og anvendelsen af en afgørelse, at det er muligt i et vist omfang at referere faktuelle oplysninger vedrørende drifts- og forretningsforhold.

I praksis vil det være kompetente myndigheder, som i første omgang selv skønner, om en oplysning udgør en drifts- og forretningshemmelighed, som ikke kan offentliggøres. I tvivlstilfælde anmodes udbyderen af formidlingstjenesten om en udtalelse. Hvis der herefter er uenighed mellem den kompetente myndighed og udbyderen af formidlingstjenesten om, hvad der kan offentliggøres, må den kompetente myndighed træffe en afgørelse med henvisning til lovforslagets § 12, *stk. 3*.

Der henvises i øvrigt til afsnit 3.5.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 13

Det foreslås i § 13, at retten til partsaktindsigt efter forvaltningsloven i sager, der involverer en overtrædelse af forordningen om digitale tjenester, denne lov eller regler udstedt i medfør heraf, kun omfatter den del af korrespondancen og udvekslingen af dokumenter mellem Europa-Kommissionen, Det Europæiske Råd for Digitale Tjenester, samt koordinatorene for digitale tjenester, kompetente myndigheder eller offentlige myndigheder i andre medlemsstater eller mellem disse myndigheder indbyrdes, som indeholder oplysninger om sagens faktiske omstændigheder, der er af væsentlig betydning for sagens afgørelse.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at danske kompetente myndigheder i forhold til partsaktindsigt efter forvaltningsloven kan undtage korrespondancen og udvekslingen af dokumenter mellem Europa-Kommissionen, Det Europæiske Råd for Digitale Tjenester, koordinatorene for digitale tjenester, kompetente myndigheder eller offentlige myndig-

heder i andre medlemsstater eller mellem disse myndigheder indbyrdes.

Bestemmelsen medfører, at den danske koordinator for digitale tjenester i forbindelse med behandling af en anmodning om partsaktindsigt efter forvaltningsloven kan undtage den korrespondance og de udvekslede dokumenter, som koordinatoren har haft med f.eks. Europa-Kommissionen eller en koordinator for digitale tjenester i en anden medlemsstat, medmindre korrespondancen eller de udvekslede dokumenter indeholder oplysninger om sagens faktiske omstændigheder, der er af væsentlig betydning for sagens afgørelse.

Uanset den foreslåede bestemmelse vil kompetente myndigheder kunne undtage oplysninger, der er omfattet af tavshedspligt i medfør af artikel 84 i forordning om digitale tjenester.

Der henvises i øvrigt til afsnit 3.5.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 14

Der foreslås i § 14, at reglerne om oplysningspligt og indsigt i artikel 13-15 i databeskyttelsesforordningen ikke finder anvendelse i sager og undersøgelser efter forordningen om digitale tjenester, denne lov eller regler udstedt i medfør heraf.

Dette er begrundet i databeskyttelsesforordningens artikel 23, *stk. 1*, litra d, e, h og i. Databeskyttelsesforordningens artikel 23 giver mulighed for, at medlemsstaterne kan begrænse forordningens bestemmelser om oplysningspligt og indsigt i, bl.a. når det er nødvendigt og forholdsmæssigt af hensyn til efterforskning (artikel 23, *stk. 1*, litra d), vigtige samfundsmæssige målsætninger (artikel 23, *stk. 1*, litra e), kontrol- og tilsynsfunktioner (artikel 23, *stk. 1*, litra h) og beskyttelse af den registrerede eller andres rettigheder (artikel 23, *stk. 1*, litra i).

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at registrerede fysiske personer ikke skal have tilsendt en underretning i medfør af databeskyttelsesforordningens artikel 13 og 14, hvis der måtte blive registreret personoplysninger om dem i en sag eller undersøgelse efter forordningen om digitale tjenester, denne lov eller regler udstedt i medfør heraf.

Forslaget indebærer endvidere, at registrerede fysiske personer ikke har indsigt i medfør af databeskyttelsesforordningens artikel 15 i sager og undersøgelser efter forordningen om digitale tjenester, denne lov eller regler udstedt i medfør heraf.

I relation til databeskyttelsesforordningens artikel 23, *stk. 2*, bemærkes det, at forslaget vedrører alle typer af personoplysninger i sager og undersøgelser efter denne lov, jf. artikel 23, *stk. 2*, litra a-c, og at kompetente myndigheder i relation til disse oplysninger er dataansvarlige, jf. artikel 23, *stk. 2*, litra e. Endvidere er kompetente myndigheder forpligtede til at journalisere og arkivere alle oplysninger i sager og under-

søgelser efter forordningen om digitale tjenester, denne lov og regler udstedt i medfør heraf, i overensstemmelse med de almindelige regler for statslige myndigheder i offentlighedsloven og arkivloven. Hertil kommer, at lovforslaget begrænser adgangen til aktindsigt efter offentlighedsloven i sager og undersøgelser efter forordningen om digitale tjenester, denne lov og regler udstedt i medfør heraf, jf. lovforslagets § 12, ligesom reglerne om tavshedspligt også finder anvendelse, jf. artikel 23, stk. 2, litra d og f.

Der henvises i øvrigt til afsnit 3.5.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 15

Det foreslås i *stk. 1*, at en digital meddelelse anses for at være kommet frem, når den er tilgængelig for adressaten for meddelelsen.

Det fremgår af artikel 11, stk. 1, i forordning om digitale tjenester, at udbydere af formidlingstjenester skal udpege ét enkelt kontaktpunkt, der giver dem mulighed for at kommunikere direkte elektronisk med medlemsstaternes myndigheder, Europa-Kommissionen og det i artikel 61 omhandlede råd. Det fremgår endvidere af artikel 11, stk. 2, at udbydere af formidlingstjenester offentliggør de oplysninger, der er nødvendige for at identificere og kommunikere med deres enkelte kontaktpunkter på en nem måde, og at disse oplysninger skal være lettilgængelige og skal holdes ajour.

For meddelelser, der sendes til kompetente myndigheder, er den pågældende kompetente myndighed adressat for meddelelsen. For meddelelser, som den kompetente myndighed sender, er den pågældende juridiske eller fysiske person, som meddelelsen sendes til, adressat for meddelelsen.

Efter forslaget anses en digital meddelelse for at være kommet frem til adressaten, når den er tilgængelig for denne. Dette gælder en hvilken som helst skriftlig kommunikation, som sker digitalt, herunder også en afgørelse. Det svarer til, at et papirbrev anses for at være kommet frem, når det pågældende brev er lagt i adressatens fysiske postkasse. Ved fremsendelse til en af adressaten oplyst e-mailadresse anses en digital meddelelse for at være kommet frem, når denne er tilgået den server, hvorfra adressatens e-mail-løsning driftes. En meddelelse, der sendes i Offentlig Digital Post, er tilgængelig, når adressaten vil kunne fremkalde meddelelsen på en almindeligt fungerende computer tilsluttet internettet med almindeligt tilgængelige programmer og dermed gøre sig bekendt med meddelelsens indhold. Dette betyder, at en meddelelse kan betragtes som kommet frem, når den har nået den placering i postløsningen, hvorfra adressaten skal fremkalde den, og den digitale postløsning fungerer.

En meddelelse vil blive anset for at være tilgængelig, selv om den pågældende ikke kan skaffe sig adgang til meddelelsen, hvis dette skyldes hindringer, som det er op til den pågældende at overvinde. Som eksempler herpå kan nævnes,

at den pågældendes egen computer ikke fungerer, eller den pågældende har mistet koden til sin digitale signatur.

Det er uden betydning, om en afgørelse er kommet til adressatens kundskab. Det er således uden betydning, om eller hvornår adressaten gør sig bekendt med indholdet af meddelelsen. Adressaten bærer således alene risikoen ved ikke at gøre sig bekendt med indholdet af meddelelsen.

Fremkomsttidspunktet er normalt afgørende for, om oplysninger anses for at være afgivet rettidig. Det er i den forbindelse uden betydning, om e-mailen markeres som uønsket (spam/junk) i modtagerens udstyr. En meddelelse, der først er tilgængelig efter kl. 24.00, anses normalt først for modtaget den dag, meddelelsen er tilgængelig, uanset om afsenderen måtte betragte meddelelsen som sendt før kl. 24.00.

Det foreslås i *stk. 2*, at erhvervsministeren kan fastsætte regler om, at skriftlig kommunikation til og fra kompetente myndigheder om forhold, som er omfattet af forordningen om digitale tjenester, loven eller af regler udstedt i medfør af loven, skal foregå digitalt.

Det er hensigten, at bemyndigelsesbestemmelsen vil blive udnyttet til at fastsætte regler i en bekendtgørelse om, hvem der omfattes af pligten til at kommunikere digitalt med kompetente myndigheder, om hvilke forhold og på hvilken måde. Hjemlen skal forstås således, at erhvervsministeren også kan udnytte bestemmelsen til i bekendtgørelse at fastsætte regler om fritagelse for, at skriftlig kommunikation skal foregå digitalt.

Bestemmelsen indebærer bl.a., at der vil kunne fastsættes regler om, at skriftlige henvendelser m.v. til kompetente myndigheder om forhold, som er omfattet af forordningen om digitale tjenester, loven eller af regler, som er udstedt i medfør af loven, som udgangspunkt ikke anses for behørigt modtaget hos den pågældende kompetente myndighed, hvis de indsendes på anden vis end den foreskrevne digitale måde. Bestemmelsen er imidlertid ikke til hinder for, at kompetente myndigheder kan vælge at behandle sager på baggrund af en anden form for kommunikation. Bestemmelsen indebærer således ikke en begrænsning i kompetente myndigheders muligheder for at optage sager til behandling, herunder på baggrund af informationer, der ikke måtte være sendt på den foreskrevne digitale måde.

Hvis oplysninger m.v. sendes til kompetente myndigheder på anden måde end den foreskrevne digitale måde, eksempelvis pr. brev, følger det af den almindelige forvaltningsretlige vejledningspligt, jf. forvaltningslovens § 7, at den pågældende kompetente myndighed må vejlede om reglerne på området, herunder om pligten til som udgangspunkt at kommunikere på den foreskrevne digitale måde. Samtidig indebærer forslaget, at meddelelser m.v. til eller fra kompetente myndigheder, der sendes på den foreskrevne digitale måde, anses for at være kommet frem til modtageren på det tidspunkt, hvor meddelelsen m.v. er tilgængelig digitalt for modtageren, jf. det foreslåede stk. 1. Det vil sige med

samme retsvirkninger som fysisk post, der anses for at være kommet frem, når den pågældende meddelelse m.v. er lagt i modtagerens fysiske postkasse.

Det foreslås i *stk. 3*, at erhvervsministeren kan fastsætte regler om, at skriftlig kommunikation til og fra kompetente myndigheder skal ske ved anvendelse af bestemte it-systemer, særlige digitale formater og digital signatur eller lignende.

Det er hensigten, at erhvervsministeren vil kunne udnytte bemyndigelsen til i en bekendtgørelse at fastsætte, at udbydere af formidlingstjenester i et vist omfang skal benytte it-systemet Virk.dk. Virk.dk kan benyttes både af virksomheder med et dansk CVR-nummer og udenlandske virksomheder uden CVR-nummer, og vil være en velkendt portal for flere af de omfattede udbydere af formidlingstjenester. Ydermere har Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen, der i henhold til lovforslaget er udpeget som kompetent myndighed og koordinator for digitale tjenester, erfaring med at trække og behandle virksomheders indberetninger fra Virk.dk på andre områder. Erhvervsministeren vil kunne udnytte hjemlen til at fastsætte regler om brug af digitale formater til i en bekendtgørelse at stille nærmere krav til brug af en indberetningsformular i et særligt digitalt format.

Erhvervsministerens hjemmel til at fastsætte regler om, at skriftlig kommunikation til og fra kompetente myndigheder skal ske ved anvendelse af bestemte it-systemer, særlige digitale formater og digital signatur eller lignende, skal forstås således, at erhvervsministeren også kan fastsætte regler om fritagelse for anvendelse af disse.

Det bemærkes, at det foreslås i § 8, stk. 1, at kompetente myndigheder kan meddele påbud med henblik på at sikre udbyderen af formidlingstjenestens efterlevelse af regler udstedt i medfør af § 15, stk. 2 og 3.

Der henvises i øvrigt til afsnit 3.6.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 16

Det foreslås i *stk. 1*, at myndigheders påbud til udbydere af formidlingstjenester om at gribe ind overfor ulovligt indhold, skal opfylde betingelserne i artikel 9, stk. 2, i forordning om digitale tjenester.

Bestemmelsen supplerer artikel 9, stk. 2, i forordningen. Ifølge artikel 9, stk. 2, skal medlemsstaterne sikre, at et påbud, som omhandlet i artikel 9, stk. 1, når det fremsendes til en udbyder af formidlingstjenester, som minimum skal opfylde betingelserne i artikel 9, stk. 2. Artikel 9, stk. 1, omhandler påbud meddelt af relevante nationale myndigheder til udbydere af formidlingstjenester om at gribe ind over for ulovligt indhold.

Bestemmelsen medfører, at myndigheder, der udsteder påbud til udbydere af formidlingstjenester omfattet af forordningen om digitale tjenester om at gribe ind overfor ulovligt

indhold, forpligtes til at sikre, at sådanne påbud indeholder de elementer, der fremgår af artikel 9, stk. 2, litra a, i forordning om digitale tjenester, og at de omhandlede påbuds territoriale anvendelsesområde begrænses til, hvad der er strengt nødvendigt for at nå dets mål, jf. artikel 9, stk. 2, litra b, i forordningen.

Herudover medfører bestemmelsen, at de pågældende myndigheder forpligtes til at sikre, at påbud som omtalt i artikel 9, stk. 1, fremsendes på et af de sprog, som udbyderen af formidlingstjenester har angivet i henhold til artikel 11, stk. 3, eller på et andet officielt sprog i medlemsstaterne, der er aftalt mellem den myndighed, der har udstedt påbuddet, og udbyderen, og sendes til det elektroniske kontaktpunkt, som den pågældende udbyder har udpeget i overensstemmelse med artikel 11. Hvis påbuddet ikke er affattet på det sprog, som udbyderen af formidlingstjenester har angivet, eller på et sprog, der er aftalt bilateralt, kan påbuddet fremsendes på den udstedende myndigheds sprog, forudsat at det ledsages af en oversættelse til et sådant angivet eller aftalt sprog af mindst de elementer, der er fastsat i artikel 9, stk. 2, litra a og b.

Det foreslås i *stk. 2*, at myndigheders påbud til udbydere af formidlingstjenester om at give oplysninger om tjenestens brugere, skal opfylde betingelserne i artikel 10, stk. 2, i forordning om digitale tjenester.

Bestemmelsen supplerer artikel 10, stk. 2, i forordningen. Ifølge artikel 10, stk. 2, skal medlemsstaterne sikre, at et påbud, som omhandlet i artikel 10, stk. 1, når det fremsendes til en udbyder af formidlingstjenester, som minimum skal opfylde betingelserne i artikel 10, stk. 2. Artikel 10, stk. 1, omhandler påbud meddelt af relevante nationale myndigheder til udbydere af formidlingstjenester om at give oplysninger om en eller flere specifikke individuelle modtagere af udbyderens tjeneste.

Bestemmelsen medfører, at myndigheder, der udsteder påbud til udbydere af formidlingstjenester omfattet af forordningen om digitale tjenester om at give oplysninger om tjenestemodtagere, forpligtes til at sikre, at sådanne påbud indeholder de elementer, der fremgår af artikel 10, stk. 2, litra a, i forordning om digitale tjenester, og at de omhandlede påbud kun forpligter udbyderen til at give oplysninger, som denne allerede har indsamlet med henblik på ydelse af tjenesten, og som er under udbyderens kontrol, jf. artikel 10, stk. 2, litra b, i forordningen.

Herudover medfører bestemmelsen, at de pågældende myndigheder forpligtes til at sikre, at påbud som omtalt i artikel 10, stk. 1, fremsendes på et af de sprog, som udbyderen af formidlingstjenester har angivet i henhold til artikel 11, stk. 3, eller på et andet officielt sprog i medlemsstaterne, der er aftalt mellem den myndighed, der har udstedt påbuddet, og udbyderen, og sendes til det elektroniske kontaktpunkt, som den pågældende udbyder har udpeget i overensstemmelse med artikel 11. Hvis påbuddet ikke er affattet på det sprog, som udbyderen af formidlingstjenester har angivet, eller på

et sprog, der er aftalt bilateralt, kan påbuddet fremsendes på den udstedende myndigheds sprog, forudsat at det ledsages af en oversættelse til et sådant angivet eller aftalt sprog af mindst de elementer, der er fastsat i artikel 10, stk. 2, litra a og b.

De foreslåede bestemmelser i § 16, stk. 1 og 2, omfatter påbud til de udbydere af formidlingstjenester, der er omfattet af forordningen om digitale tjenester. Bestemmelsen er ikke afgrænset til de udbydere af formidlingstjenester, der falder under danske kompetente myndigheders kompetenceområde i medfør af artikel 56 i forordning om digitale tjenester.

Der henvises i øvrigt til afsnit 3.6.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 17

Det foreslås i § 17, at loven skal træde i kraft den 17. februar 2024.

Ikrafttrædelsestidspunktet svarer til datoen, hvorfra forordningen om digitale tjenester finder anvendelse, jf. forordningens artikel 93, stk. 2, 1. pkt. Enkelte bestemmelser i forordningen finder anvendelse fra forordningens ikrafttræden den 16. november 2022, jf. artikel 93, stk. 2, sidste pkt., men anvendelsen af denne lov er ikke relevant for de pågældende bestemmelser.

Til § 18

Bestemmelserne i §§ 14-16 i lov nr. 227 af 22. april 2002

om tjenester i informationssamfundet, herunder visse aspekter af elektronisk handel implementerer artikel 12-14 om betinget ansvarsfrihed i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF af 8. juni 2000 om visse retlige aspekter af informationssamfundstjenester, navnlig elektronisk handel, i det indre marked. Det bemærkes, at det fremgår af afsnit 12.2.3 i de almindelige bemærkninger til forslag til lov om tjenester i informationssamfundet, herunder visse aspekter af elektronisk handel, jf. Folketingstidende 2001-02, tillæg A, side 1817, at der ikke var behov for at indføre en regel, der implementerede e-handelsdirektivets artikel 15.

Det fremgår af artikel 89 i forordning om digitale tjenester, at e-handelsdirektivets artikel 12-15 udgår.

Det foreslås i *nr. 1*, at overskriften før § 14 i e-handelsloven ophæves.

Det foreslås i *nr. 2*, at §§14-16 i e-handelsloven ophæves.

Til § 19

Det foreslås, at loven ikke skal gælde for Færøerne og Grønland.

Forordning om digitale tjenester finder ikke anvendelse for Færøerne og Grønland, der ikke er medlem af den Europæiske Union. Hvis bestemmelser svarende til forordning om digitale tjenester skal gennemføres for Færøerne og Grønland, vil det skulle ske ved lov.

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

Gældende formulering

Ren videreformidling

§ 14. En tjenesteyder, som på et kommunikationsnet transmitterer information, der leveres af en tjenestemodtager, er ikke ansvarlig for den transmitterede information, hvis tjenesteyderen

- 1) ikke selv tager initiativ til transmissionen,
- 2) ikke udvælger modtageren af transmissionen og
- 3) hverken udvælger eller ændrer den transmitterede information.

Stk. 2. Transmission som nævnt i stk. 1 omfatter også automatisk, mellemliggende og kortvarig oplagring af information, hvis denne oplagring udelukkende har til formål at gennemføre transmissionen, og hvis oplagringen ikke varer længe, end hvad der med rimelighed kan antages at være nødvendigt for at gennemføre transmissionen.

Stk. 3. Bestemmelserne i stk. 1 og 2 gælder også for en tjenesteyder, der leverer adgang til et kommunikationsnet.

Caching

§ 15. En tjenesteyder, som på et kommunikationsnet transmitterer information, der leveres af en tjenestemodtager, er ikke ansvarlig for automatisk, mellemliggende og midlertidig oplagring af denne information eller for indholdet af informationen, hvis oplagringen alene er foretaget med henblik på at gøre senere transmission af informationen til andre tjenestemodtagere efter disses anmodning mere effektiv, og hvis tjenesteyderen

- 1) ikke ændrer informationen,

Lovforslaget

§ 18. I lov om tjenester i informationssamfundet, herunder visse aspekter af elektronisk handel, jf. lovbekendtgørelse nr. 227 af 22. april 2002, som ændret ved § 5 i lov nr. 569 af 10. maj 2022, foretages følgende ændringer:

1. *Overskriften* for § 14 ophæves.
2. §§ 14-16 ophæves.

- 2) overholder betingelserne for adgang til informationen,
- 3) overholder de regler om ajourføring af informationen, der er almindeligt anerkendt og anvendt i branchen,
- 4) ikke foretager indgreb i den lovlige anvendelse af teknologi, som er almindeligt anerkendt og anvendt i branchen, for at skaffe sig data om anvendelsen af informationen og
- 5) straks tager skridt til at fjerne den information, tjenesteyderen har oplagret, eller til at hindre adgangen til den, når tjenesteyderen får kendskab til, at informationen er blevet fjernet fra nettet eller adgangen til den hindret, eller at en domstol eller en administrativ myndighed har krævet informationen fjernet eller adgangen til den hindret.

Oplagring

§ 16. En tjenesteyder er ikke ansvarlig for oplagring af information eller for indholdet af den oplagrede information, når oplagringen sker på anmodning af en tjenestemodtager, der har leveret informationen, og hvis tjenesteyderen

- 1) ikke har kendskab til den ulovlige eller skadevoldende aktivitet eller information og, for så vidt angår erstatningskrav, ikke har kendskab til forhold eller omstændigheder, hvoraf den skadevoldende aktivitet eller information fremgår, eller
- 2) fra det tidspunkt, hvor tjenesteyderen får et kendskab som nævnt i nr. 1, straks tager skridt til at fjerne informationen eller hindre adgangen til den.

Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1 finder ikke anvendelse, når tjenestemodtageren handler under tjenesteyderens myndighed eller kontrol.